

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

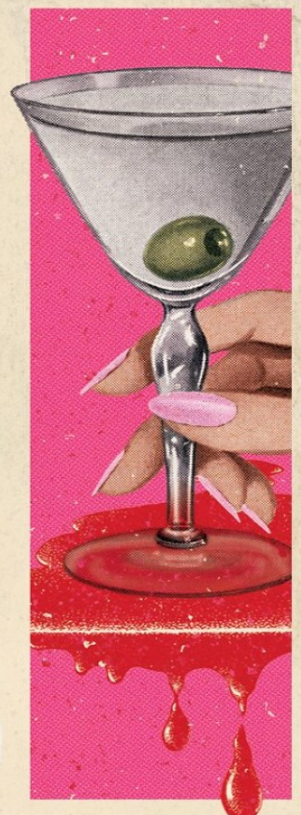
'Fresh, funny and
criminally addictive'
HANNAH GRACE

HOW TO *Kill* A GUY IN TEN

DATES

'Propulsive and cinematic'
ALICIA THOMPSON

Shailee
THOMPSON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

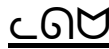
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

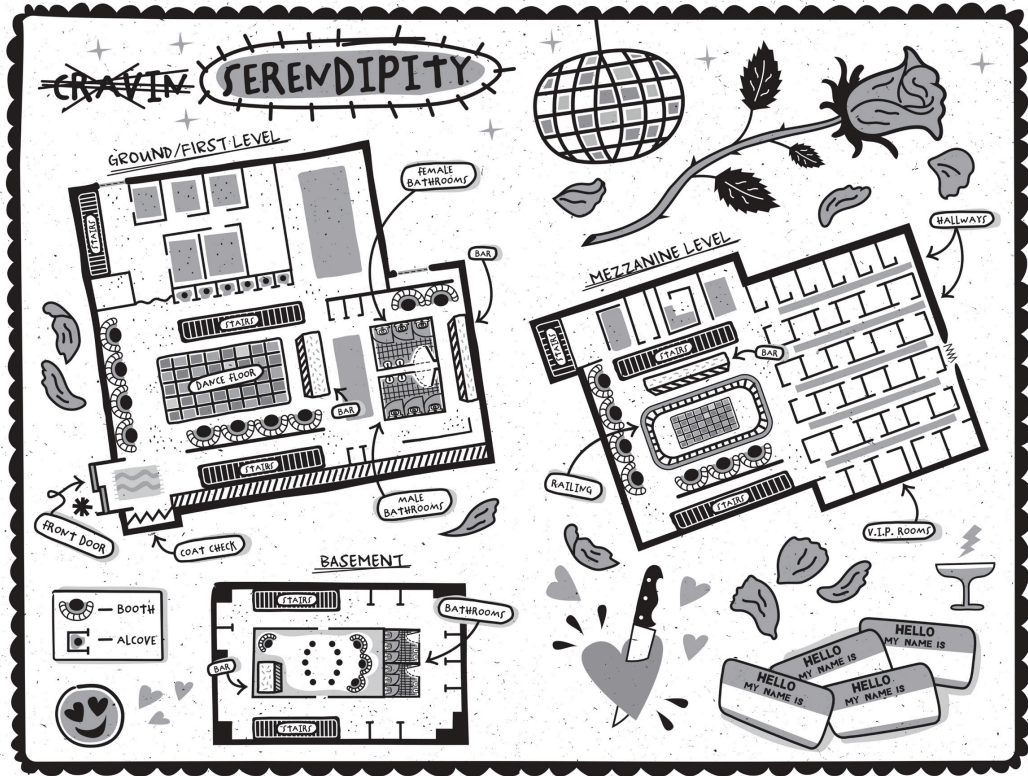
HOW TO KILL A GUY IN TEN DATES

Shailee Thompson

ATRIA BOOKS

New York • Amsterdam/Antwerp • London • Toronto • Sydney/Melbourne • New Delhi

Açıklama 1

*Başrol oyuncularını ve finalist kızlar için.
Siz ikiniz tanıştınız mı? Bence çok iyi arkadaş olursunuz.*

KORKU FİLMLERİNDE NASIL HAYATTA KALINIR?

1. CİNSEL İLİŞKİYE GİRMEYİN
2. HER ZAMAN DÜŞÜNDÜĞÜNÜZDEN DAHA UZUN SÜRE SAKLANIN
3. SİLAH BUL
4. IŞIĞI AÇIN
5. AYRILMAYIN
6. ARKANIZA DİKKAT EDİN
7. MERDİVENLERE KOŞMAYIN
8. "HEMEN DÖNECEĞİM" DEMEYİN
9. AYIKLIK HAYATTA KALMAK DEMEKTEDİR
10. YERE DÜŞMEK ÖLÜ DEMEK DEĞİLDİR—ÇİFT DOKUNUN

BÖLÜM 1

“Sanırım cinayeti, olması gerekenden daha fazla düşünüyorum. Hayatlarımızı değiştirme ve tanımlama gücüne sürekli hayran kalıyorum.” —Tatil Değil

Aşkta ve Kanda Her Şey Mübah: Yirminci Yüzyılın Sonları ve Yirmi Birinci Yüzyılın Başlarında Romantik Komediler ve Korku Filmlerinin Kesişimi Korku filmleri ve romantik komediler diğer türlere göre daha sert eleştiriler alsa da, bu tür filmlerin sosyokültürel etkisi küçümsenemez. Her ikisinin de gişede bu kadar ilgi görmesinin bir nedeni var. Yıllar içinde izleyici zevkindeki ve film trendlerindeki çalkantılı değişimlere rağmen, üretilen her Halloween filmi için, Julia Roberts'ın başrolünde olduğu bir "birlikte olacaklar mı/olmayacaklar mı" filmi de var (bkz. Ek 1). Davranışsal açıdan bakıldığında, korku filmlerinin ve romantik komedilerin sinema dünyasındaki kalıcılığını, tahmin edilebilir sonuçlarının temel içgüdüsel insan ihtiyaçlarına hitap etmesinden kaynaklandığı savunulabilir. Tesadüfen (ya da belki de değil), her türün ders kitabı niteliğindeki sonları, Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinin ardışık aşamalarıyla örtüşüyor: korku filmleri - güvenlik ve emniyet; Romantik komediler—aşk ve aidiyet (bkz. Ek 2). Basitçe söylemek gerekirse, bu filmler bize hepimizin özünde istediği bir şeyi veriyor: yaşanacak bir hayat ve onu yaşamak için bir neden. Bununla birlikte, görünüşte birbirine zıt olan bu iki tür arasındaki yapısal benzerlikler, yalnızca bireysel çalışmalarından değil, tamamlayıcı bir araştırmadan da çok daha geniş uygulamalar elde edilebileceğini düşündürmektedir. Bu filmlerin daha derinlemesine incelenmesi, belirli kurallar içeren benzer bir formatı izlediklerini ortaya koymaktadır. Kahramanlar bu kurallara uyarsa kazanırlar. Katil filmlerde yaşarlar. Romantik komedilerde aşkı bulurlar. Kurallara uymazlarsa kaybederler. Katil filmlerde bu, korkunç ama tatmin edici bir şekilde (çoğu zaman üstsüzken)

kafalarının kesilmesi anlamına gelir. Romantik komedilerde ise kaybetmek, karşılıksız bir aşkın evinin önünde yağmurda ağlamak, sonsuza dek yalnız ve cinsel ilişkiden yoksun kalmaya mahkum olmak anlamına gelir. Bu senaryoların her ikisi de yirminci yüzyılın sonlarındaki slasher ve romantik komedi repertuarındaki sayısız klasiğe uygulanabilir. Bu filmler bazı çevrelerde görünürdeki derinlik eksikliği ve klişelere aşırı bağımlılık nedeniyle göz ardı edilse de, izleyiciler daha fazlası için geri dönmeye devam ediyor. Bu tezi, aynı nesil döngüsüne sıkışmış uzak kuzenler olan slasher ve romantik komedilerin soy ağacı çalışması olarak düşünün. Seleflerinden etkilenmiş ve onların kalıplarını ve klişelerini tekrarlamaya mahkumlar.

"Jamie, burada ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum."

Laurie bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırıyor, kızıl kahverengi gözleri sarımsaklı ekmek desenli battaniye kapüşonlumuyla kahvaltılık tezgahında oturduğum yere doğru kısıyor. Sanki Norman Bates'mişim gibi tezimin girişini okumasını izliyorum, ama onu bir gözetleme deliğinden değil, mavi ışık gözlüklerimin arkasından izliyorum.

"Bence birini seçmeniz gerekiyor," diye ekliyor.

Ona doğru gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Hangisini seçeyim?"

İçimde hafif bir his var, ne önereceğini biliyorum ama sonra yumuşak kalbim bana onun arkadaşım olduğunu, NYU'da birinci sınıfın ilk döneminde Sinema Çalışmalarına Giriş dersinde tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşım olduğunu söylüyor. Ve o kadar acımasız, düşüncesiz ve tamamen yanlış biri olmazdı—

"Korku filmi mi yoksa romantik komedi mi?"

Ağzımdan çıkan o öfkeli, boğuk çığlık, Snyder'ın Dawn of the Dead yeniden çevriminde hiç de yadırganmazdı. O açılış sayfasını yazmak için ne kadar uykusuz kaldığımı düşünürsek, ölümsüz bir figüran olarak da görev alabilirdim.

"Laurie, araştırmamın asıl amacı da bu zaten!"

"Bence bunlar birbirine yakışmıyor."

"Birbirleriyle uyumlu olduklarını söylemiyorum. Sadece film disiplini içindeki temel amaçlarının ve formül sel yapılarının aynı olduğunu söylüyorum."

En azından danışmanıma bu fikri, kelimesi kelimesine, böyle anlattım.

Gözlerini tekrar ekrana çevirdi, başını yana eğdi.

“Bunu göremiyorum.”

“Elbette yapmazsın,” diye homurdandım, badem şeklinde, bej renkli jel uçlu tırnağımı ona doğru uzatarak. Dün yaptırdım ve umarım tezimi kanıtlamaya yardımcı olurlar. “Çünkü sen ilhamdan yoksun, belgesel seven, elitist bir pisliksin.”

Sandalyesinde döndü ve daha uzun, daha sivri, tamamen doğal kırmızı tırnağını bana doğru uzattı. Tırnaklarını bu sabah yaptırmıştı ve etkileri yadsınamazdı.

“Ben seçkinci değilim.”

Diğer konular hakkında itiraz etmiyor. Çok uzun zamandır arkadaşız, o kadar küçük bir dairede birlikte yaşadık ki, isteyerek ya da istemeyerek her bağırsak hareketini, orgazmı ve fikri paylaştık.

Bu, sıradan bir salı öğleden sonrası.

“Laurieeee,” diye sızlandım, başımı polar örtülü kucağıma gömerek. Sarı saçlarımı sardığım ısı vermeyen bukle kurdelesini, devrilmemek için ayaklarımı bar taburesine dayadığım sırada kulaklarımın etrafında kıpır kıpır ediyordu. Hakaretine bir de zarar eklemek istemiyordum.

Bir yıldır tezimin temelleri üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyorum. İlk taslağı bir ay içinde teslim etmem gerekiyor ve o bunu anlamıyor. Kabul ediyorum, Laurie'nin en büyük arzusu yıllarını gerçek hayatın yönlerini belgeleyen filmler yaparak geçirmek. Büyük romantik jestlere veya gereksiz şiddete hiç ilgisi yok. Film tercihleri, göçebe koyun çiftçilerinin günlük yaşamlarının derinlemesine bir anlatımına ve, bilmiyorum... boya kurumasına kadar uzanıyor.

“Başlığı beğendim!” diyor ve bu muhtemelen alabileceğim en yakın teselli oluyor. Laurie aslında duygularını pek belli eden biri değil. Geçen yıl, on iki yaşımdan beri sahip olduğumuz King Charles Spaniel cinsi köpeğimiz Cujo'nun trajik bir şekilde on dört yaşında öldüğünü söylemek için ailem aradığında, bana sıkı bir el sıkışması verdi. Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni daha iyi hissettirdi.

“Aşkta ve Şiddette Her Şey Mübahtır: Yirminci Yüzyılın Sonları ve Yirmi Birinci Yüzyılın Başlarında Romantik Komediler ve Korku Filmlerinin Kesişim

Noktası” adlı eser, içimdeki seçkinci ve aşağılık herife gerçekten hitap ediyor.

“Eğer doktora derecelerini unvanlara göre veriyorlarsa, ben—”

"Bebeğim," diyor sanki bir uyarı gibi ve birbirimize taktığımız bu sevgi sözcüğünü kullandığında dudaklarımı büzmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu ismi, göçebe koyun çiftçisi belgeselini izlemek zorunda kaldığı için ona 365 Gün filmini izlettirdikten sonra benimsedik. Stockholm sendromunu seksi gösterme girişimlerini bir kenara bırakırsak, alaycı bir şaka olarak başlayan şey, kalıcı bir sevgi sözcüğüne dönüştü. Bu, genel tavrı 13. Cuma'nın sonundaki Kristal Gölü'nün geçilmez yüzeyiyle yarışabilecek bir kadından alabileceğim en açık sevgi ifadesi.

“Biraz ara vermeye ihtiyacın var.”

“Yazmam gerekiyor.”

"Gantt grafiğinizin önündesiniz."

Dizüstü bilgisayarımın yan tarafında duran yeri işaret ediyor, sanki ben tıpkı 10 Things I Hate About You filmindeki Kat'ın konuşmasını ezberlediğim gibi, başarıların her bir küçük satırını ezberlememişim gibi.

“Kesinlikle!” diyorum. “Bütün araştırmalarım, taslağım, başlığım hazır. Ne söylemek istediğimi biliyorum, sadece yazmam gerekiyor.”

“Belki de ‘elitist bir pislik’ olarak bunu okumak için doğru kişi değilimdir.” Bunun üzerine sandalyeden kalkıp buzdolabına doğru yöneldi, ben de ayağımı ona doğru uzattığımda tezgahın etrafından geniş bir mesafe bırakarak ilerledi. Buzdolabını açıp başını üst rafa sokarak sordu: “Jordan'ı ne zaman göreceksin?”

Romero. Danışmanım. Zombi Filmlerinin Babası ile akrabalığım yok, ama kesinlikle olmasını çok isterdim.

"Cuma."

“O halde bu, o konuşmada dile getirilmesi gereken harika bir endişe gibi görünüyor.” Sesi buzdolabının içinde cılız çıkıyor ve aklımın bir yarısı dönüp çıplak ayağımı kemikli kalçasına koyup, bu kadar mantıklı olduğu için onu Spartalı tekmesiyle artmış erişte dolu bir kaba fırlatmak istiyor.

Yaptığım işe inanmadığım anlamına gelmiyor bu. Tam tersine, inanıyorum.

Korku filmleri ve romantik komediler hakkında saatlerce konuşabilirim. Daha da uzun süre.

Eğer Saw'ın yapımcıları yeni bir bölüm için yaratıcı bir işkence yöntemine ihtiyaç duyarlarsa, beni zincirlenmiş, ahlaki açıdan belirsiz bir beyefendiyle kirli bir banyoya kapatsınlar; o da Nora Ephron'un nasıl bir vizyoner olduğu hakkındaki derslerimden kaçmak için kendi bacağını keserdi.

Ne hakkında konuştuğumu biliyorum. Ama ya şöyle olursa? sorusu, yaz kampında maskeli bir katilin belirmesi kadar kolay bir şekilde aklıma geliyor. Beynim, yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü (ve hatta daha öncesini) üzerinde çalışarak, araştırarak ve çözümleyerek geçirdiğim bir konu hakkında yazabilecek yeteneğe sahip olduğumu unutuyor.

Laurie haklı, danışmanımla akademik bir tartışmaya girene kadar çözülme umudu olmayan bir sorun üzerinde durmanın bir anlamı yok. O da haklı olduğunu biliyor, ama burnu havada olmasını istemiyorum.

"Akıllı davranmayı bırak," diye mırıldandım eşofmanla kaplı kalçalarına.

"Abartmayı bırak," sesi buzdolabından yankılandı.

En dramatik şekilde iç çektim, sonra elinde bir kutu çarkıfelek meyveli gazlı suyla buzdolabından çıkıp, onu kalbine götürüp gözlerini kocaman açtığında sııttım. Dudak büzmesi de hoş bir detaydı. Sonuncusu da buydu ve ben de elitist bir pislik olmadığım için ona izin verdim.

"Bu akşam saat kaçta orada olmamız gerekiyor?" diye soruyorum Laurie, kutsal son kutuyu alıp kanepeye giderken ve televizyonu açıp Netflix'ten haberlere geçerken. Evet, hâlâ haberleri izliyor. Sanırım bu onun gizli zevki, isteyerek izleyeceği kurguya en yakın şey.

"Kokteyl saati yedide başlıyor. Randevular sekizde başlıyor. Yani saat altı buçukta hazır olun... Hayır, altı on beşte mi? Google Haritalar, Bed-Stuy'dan bara ulaşmanın otuz ila kırk dakika sürebileceğini tahmin ediyor."

"Sen ve Google Haritalar," diye düşündüm, tezgahdan atlayıp dizüstü bilgisayarımın önündeki koltuğa otururken. "Eğer bir insan olsaydı, bu gece gitmemize bile gerek kalmazdı." Tuşlara birkaç kez dokunarak tezimin görünüşte anlamsız olan başlangıç sayfalarını kaydedip kapattım ve ekranı aşağı çektiğimde Laurie'nin bana doğru orta parmağını kaldırdığını gördüm.

"Bu, benim kadar sizin için de," diye sesleniyor omzunun üzerinden, tüm dikkatini televizyon ekranını dolduran haber spikerine dikmiş bir şekilde. "Bunu, haftalık 'tez baloncuğunu patlatıp gerçek dünyayla yeniden bağlantı kurma'

zamanınız olarak düşünün. Her saatinizi maskeli katillerle ve güzel bir elbiseyle bir kıza takılıp düştüğünde gözleri parlayan adamlarla geçiremezsiniz."

Yani, her saatimi bunu yaparak geçirebilirdim ama haklı. Ve biletin parasını da çoktan ödedim. Hızlı tanışma etkinliğine gidiyoruz. Bu bizim ilk bekarlar etkinliğimiz değil. Birkaç ay önce özellikle berbat bir şekilde sonuçlanmayan bir ilişki sonrasında, Laurie kendi tanışma uygulaması yorgunluğundan dolayı Google'da bir araştırma başlattı. O, iyi kurgulanmış bir korkutma sahnesinden daha çok istatistiklere bayılıyor ve rakamlar bizim neslimizdeki birçok insanın onun kadar kaydırma yapmaktan bıkmış olduğunu gösterdiğinde ("Kullanıcıların yüzde yetmiş sekizi, Jamie!"), ayda en az bir yüz yüze sosyal etkinliğe katılma teklifini kabul ettim. Bu kolay bir karardı, çünkü uygulamalara şiddetle karşıyım (bu günlerde Tinder aracılığıyla aşk bulmaktan çok öldürülme olasılığınız daha yüksek görünüyor). Ve hızlı tanışma etkinliğinin kesinlikle biraz eski, doksanlı yıllara ait bir havası olsa da, geçmişte gittiğimiz diğer etkinliklerde eğlendim. Hiçbir zaman gerçek bir randevuya dönüşmediler—özellikle de bir film bilgi yarışmasına gittikten sonra ve korku kategorisinde biraz fazla tutkulu davrandıktan sonra—ama gerçek hayatta tatlı bir tanışma fikrini seviyorum. Biriyle göz göze gelip "Aa, sensin" diye düşünme fikrini çok seviyorum.

Henüz filmler dışında izleme fırsatım olmadı.

Haber spikeri hava durumu raporunu tamamladıktan sonra açısını değiştiriyor ve ekranda boğazı kesilmiş halde bulunan, bizim yaşlarımızda güzel bir kadın hakkındaki habere geçiliyor.

Gözümü bile kırpmadım. Bu yıl ilk kez olmuyor. Ekranda yavaşça kayan "Brooklyn Seri Katili" yazısı bunun yeterli kanıtı. Yaklaşık dört ay içinde dört cinayet işlendi ve şimdi Casey Langenkamp beşinci kurban. Sosyal medyasından alınan fotoğraflar, Glen Powell ile birlikte bir posterde yer alsa sırtımayacak tatlı yüzlü yirmili yaşlarında bir kadını gösteriyor. Yoğun ama geçici bir kamuoyu ilgisi uyandıran tipik kurban profiline uyuyor: sarışın, minyon, güzel, herkes tarafından sevilen ve elbette odaya girdiğinde ortama ışık saçan biri.

Cinayete kurban gitmeye ve cesetlerin etrafında bulunan gül yaprakları gibi atılmaya mahkum birinin tüm klasik belirtileri mevcut. Ekranın alt kısmındaki yazıda polis kaptanı olduğu belirtilen, sert bakışlı bir kadının görüntüsü yer

alıyor; kadın, polisin cinayetlerin bağlantılı olduğuna inandığını doğruluyor ve ardından haber spikeri kadınları şu konularda teşvik ediyor:

- Dışarıda dolaşırken dikkatli olun.
- Konumunuzu güvendiğiniz biriyle paylaşmayı unutmayın.
- Yalnız yürüyorsanız karanlık, ıssız veya görüşü engellenmiş alanlardan kaçın.

Ve benim favorim:

- *İçgüdülerinize güvenin.*

Çünkü, elbette, eğer bir kadınsanız ve kendinizi cinayete kurban gittiğiniz bir durumda bulursanız, bu noktaya gelmenizde oynadığınız rolü gerçekten düşünmeniz gerekir. Cinayet gibi şeyler sadece kadınların başına gelmez. Bunun nedeni içgüdülerinizin yanlış olmasıdır. Sanki her kadının sezgisi tehlikeyi belirlemek için ince ayarlanmış bir kehanet çubuğu değilmiş gibi. Gerçek şu ki, biri sizi gerçekten zorla o tehlikenin yoluna sokmak istiyorsa, o tehlikeden kaçınamazsınız.

Muhabir, kameraya kısa bir an için kasvetli bir bakış attıktan sonra, başını yana eğip dudaklarını kıvrarak, acımasız cinayet haberlerini dengelemek için "iyi haberler" bölümüne geçiyor. Bu, tonda keskin bir değişiklik. Laurie, kanepeye doğru başını eğip, güzel küçük yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Peki, bu akşam ne giyeceksin?" diye sorduğunda bu değişikliği kabul ediyor ve genişletiyor.

BÖLÜM 2

“Bu gece buraya geldim çünkü hayatınızın geri kalanını birini öldürerek geçirmek istediğinizi fark ettiğinizde, hayatınızın geri kalanının mümkün olan en kısa sürede başlamasını istersiniz.” — Harry Sally ile Tanıştığında Değil

Montaj filmlerine yakışır bir kıyafet değiştirme serüveninden ve Laurie ile moda endüstrisinin toplum için hasta, çarpık bir terör olduğu konusunda hemfikir olduğumuz iki sinir krizinden sonra, denediğim ilk elbiseyi giymeye karar verdim. En sevdiğim elbise: Şeffaf gül yaprağı gibi kolları ve kare yakasıyla Pretty Woman kırmızısı rengindeydi ve iyi oturan bir balenli sütyenle birleştiğinde göğüslerimi muhteşem gösteriyordu. Evden çıkmadan önce dairedaki tek boy aynasının önünde küçük bir dönüş yaptığımda, Dirty Dancing'i andıran bir şekilde dizlerimin üstünde açıldı.

Tabii ki, kıyafet kuralları erkekler için madde işaretli bir listeden, kadınlar için ise belirsiz bir "kokteyl kıyafeti" emrinden ibaret olan bir etkinlik için fazla şık kaçmış olabilir. Tabii ki, indirimde aldım ve yine de, sonraki birkaç ay boyunca kredi kartı ekstrem her geldiğinde varlığına lanet ettim. Tabii ki, kasım ayının ilk haftası ve giymek zorunda olduğum palto elbisenin etkisini tamamen azaltıyor. Ama bunun önemi yok. Çünkü bana özgüvenli, seksi ve yüz dakika boyunca anonim bir buluşmada kendi başımın çaresine bakabileceğim hissini veriyor - her ne kadar o küçük özgüven eksikliği sesim ilk seferinde onu çıkarmama neden olsa da.

Romantik komediler izlemek bana bir şey öğrettiyse, o da çok parlamaktan korktuğun için kendini karartmaman gerektiğidir. Elbiseyi giyersin, yüksek sesle şarkı söylersin, atılımı yaparsın. Ve slasher filmleri izlemek bana bir şey öğrettiyse, o da fırsat buldukça risk alman gerektiğidir. Kapıdan fırla, bıçağı kap, katilin kafasına kısa namlulu bir av tüfeğiyle iki el ateş et. Bu yüzden makyajımı

Hitchcock filmlerindeki başrol oyuncusu gibi yapıyorum ve saçım bigudiden kurtulduktan sonra omuzlarıma dökülen bal sarısı buklelerin tesadüf olmadığını iddia ediyorum. Bu gece berbat geçse bile, Laurie ile kol kola en yakın dönerciye doğru yürüyeceğiz, sanki üniversitede birinci sınıftaymışız gibi kıkırdayarak, sırayla çıktığımız randevu deneyimimizin iniş çıkışlarını anlatacağız.

New York trafiği iyi davranmaya karar veriyor, ama Brooklyn'den geçerken, titiz oda arkadaşımın yanlış adres yazmış olabileceğini düşünüyorum. Yol, o puslu déjà vu tarzında tanıdık geliyor ve Laurie'ye baktığımda, hedefimize yaklaştıkça gözlerinin tanıma ifadesiyle kısıldığını görüyorum.

Benden önce Uber'den indiğinde, siyah, kaygan ipekten yapılmış, aynı zamanda yelek ve bol paçalı pantolon takımı görevi gören muhteşem bir tulum giymişti; ellerini beline koydu ve başını çevirerek sokağı inceledi.

"Hım..." diyor, deri koltuktan dikkatlice kalkıp kaldırıma adımımı atarken. Kokteyl kıyafeti kuralı rahat ayakkabı giyme şansımızı tamamen ortadan kaldırmıştı, bu yüzden Laurie ile ben yürümekten çok oturmak için tasarlanmış topuklu ayakkabılar giyyorduk.

"Burada daha önce de bulunduk," diyor kendinden emin bir şekilde ve bu, dikkatimi Uber'imizin caddede hareket etmesini izlemekten uzaklaştırıyor. Arka lambalar karanlığa doğru geri çekilen iki parlayan göz gibi görünüyor ve çevremizin görünürlüğü, kaldırımda beklediğimiz yerin üzerinden kıvrılan sokak lambalarının loş ışığına oldukça bağlı hale geliyor. Önümüzdeki binaya tamamen odaklanmadan önce, bunların Freddy Krueger'ın eldivenlerinin metal pençelerine benzediği düşüncesi aklımdan kısa bir süreliğine geçiyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Bence bir kulüpteki bekarlar etkinliğini hatırlardık."

Daha önce gittiğimiz diğer etkinlikler sanat stüdyolarında, barlarda, restoranlarda olmuştu: sıcak ışıklı, açık planlı, zemin kattaki, büyük pencereleri olan mekanlardı; böylece randevunuz sıkıcıysa sokağa bakabiliyordunuz. Ama önümüzdeki bina eskiden bir depo gibi görünüyor. Karanlık, boş sokağın üzerinde heybetli bir şekilde yükseliyor. Komşu kulüpler kapalı, Cuma gününe kadar hareketsizler ve bu sokak hafta sonu cıvıl cıvıl olsa da, şu anda, Salı gecesi, adeta bir hayalet kasaba gibi görünüyor.

"Hayır, demek istediğim, sanki zamanda geriye gitmiş gibiyim."

Önümüzdeki iki ağır metal kapıya –biri açık, diğeri kapalı– gözlerimi kısarak bakıyorum. Üzerlerindeki, "Serendipity" yazan, romantik bir şekilde birbirine karışmış parıldayan mavi harflerden oluşan tabela, tüm sokakta ışıktandırılmış tek tabela. Böyle bir ismi hatırlardım. Başımı yana eğerek çift kapıları inceliyorum. Yine de onlarda bir şey var ki, bana bir şey hatırlatıyor.

"Tanıdık geliyor, tıpkı 'artık Kamikaze içmememin sebebi burası' gibi," diyorum ve Laurie'nin ihtiyacı olan ipucu da bu. Sanki ismini dilinin ucundaymış gibi tabelaya hızlıca parmaklarını şıklatıyor, sonra işaret edip "Canım çekti!" diye haykırıyor.

Kulübün eski bir döneminin adını duyunca, bir anılar dalgası beni neredeyse yere seriyor. Çok bulanık anılar. Sert içkiler, kötü öpüşmeler, ayakkabıların altında cam kırıklarının sesi ve banyoda tanımadığım kişilerle yapılan derin ve anlamlı sohbetler...

"Cravinnnnn!" diye karşılık veriyorum, sanki karşılıklı bir soru-cevap oyunu oynuyormuşuz gibi. Yıllardır burada değildik ama yirmi bir yaşımızdayken burasıydı. En azından birkaç aylığına. Birlikte yaşamaya başlamadan önce. Ben yüksek lisansına başlamadan ve Laurie birçok stajından ilkinin almadan önce, hafta sonları dışarı çıkmaktan çok sanat ve akademi alanlarında kariyer yapmanın mantıklı yaşam seçimleri olup olmadığını tartışmakla geçiyordu.

"Acaba içerisi hâlâ aynı mı?" diye düşünüyor.

"Kesinlikle hayır."

Cravin'in bu kadar çekici olmasının sebebi, her yerdeki boşluklardı. Sadece "boşluk" değil, boşluklar. Bina muhtemelen bir fabrikadan dönüştürülmüştü – ofisleri ve belki de işçiler için konaklama yerleri olan bir fabrika – çünkü kulübün üç katında da çıkmaz sokaklara çıkan koridorlar, aşk koltuklu odalar, bölmeli nişler ve bir sürü başka saklanma yeri vardı. Dans pistinin devasa, açık alanının dışında, binanın geri kalanı – zemin kattaki kulübün çevresi, bodrumdaki bar ve en üst kattaki asma kat – adeta bir fare labirenti gibiydi. Sarhoş bir kızın gecesinin en önemli noktası ve ima etmeyi reddeden bir erkeğin ilgisinden kaçınmanın ya da çok farklı bir imayı anlayabilen bir erkekle gizlice buluşmanın en iyi yoluydu.

"Hadi gidip bir bakalım." Laurie bana sırtarak ceketimin kolunu tuttu ve beni girişe doğru çekti. İçeri girdiğimizde, kapıların üzerindeki havalı mavi

tabelanın bir aldatmaca olduğunu fark ettim çünkü Serendipity'nin içi kırmızıydı.

Mesela, Suspiria kırmızısı. Carrie kırmızısı. Stanley Kubrick'in başyapıtı Parıldayan'da asansörden fışkıran ikonik kan nehri kırmızısı.

Cravin' tamamen siyah ve fırçalanmış metalden yapılmış, şık ve minimalist bir tasarıma sahipti.

Serendipity, Moulin Rouge! filminin set tasarımcısının LSD alıp eyaletteki tüm kadife ve gaz lambası tedarikçilerini yağmaladığı izlenimini veriyor.

Vestiyer hala aynı yerde ve biz içeri adımımızı attığımız anda tezgahın altından bir yumruk, mezardan çıkan bir el gibi beliriyor. Sıkılmış parmakların arasında beyaz bir şarj kablosu var, "Sonunda!" diye bir haykırış duyuluyor ve ardından bir kafa görünüyor. Tezgahın diğer tarafında Laurie ve beni gören, bizden birkaç yaş küçük bir kadının yüzünde zafer dolu bir gülümseme beliriyor.

"Ah, özür dilerim." Yüzü kızardı, şarj kablosunu kıymetli bir hazineymiş gibi göğsüne bastırdı. "Bunu bir saattir arıyorum. Nedense normal temizlik ekibimiz bu sabah iptal edildi ve son dakika gelen müteahhitler her şeyi berbat etti. Hiçbir şey bulamıyorum." Kabloyu çözüp önündeki iPad'e taktı. "Tekrar özür dilerim. Bu akşamki hızlı tanışma etkinliğimiz için mi buradasınız?"

"Evet, biziz," diye yanıtlıyorum. "Jamie Prescott ve Laurie Hamilton."

"Kimlikler?"

Onlara uzattığımızda şöyle bir göz atıyor, daha çok ekranında isimlerimizi bulup parmağıyla hızlıca işaretlemekle meşgul.

"Heteroseksüel etkinliğimizi 25-35 yaş aralığı için rezerve ettiğinizden emin olmak istiyorum. Aynı yaş grubuna yönelik bir queer hızlı tanışma etkinliğimiz de önümüzdeki Salı günü gerçekleşecek. Sitenin kafa karıştırıcı olabileceğini biliyorum, bazı insanlar sadece yaş aralığını görüyor—"

"Ne yazık ki, ikimiz de heteroseksüeliz," diyor Laurie kuru bir şekilde ve ben istemsizce kıkırdıyorum.

Kadının gergin yüzü, eğlenceyle yumuşadı. "Anlayamıyorum. Ama şimdiye kadar gelen tüm erkekler iyi insanlar gibi görünüyor. Normal."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Aşağı inmeden önce kayıt işlemlerinizi tamamlayalım."

Paltolarımızı, telefonlarımızı, çantalarımızı ve Laurie'nin akıllı saatini alıyor. Laurie'yi bu etkinliğe çeken şey de buydu zaten. Görünüşe göre, cihazlarımızı ve eşyalarımızı almak, bildirimlere bakma veya çantada bir şeyler arama, göz temasından kaçınma cazibesini ortadan kaldırarak daha verimli sohbetleri teşvik ediyor. Aşırıya kaçmak gibi görünüyor, ama birkaç saatliğine dijital detoks yapmaya hazırım. Telefonlarımızın paltolarımızla aynı numaraya sahip işaretli poşetlere konulduğunu, paltoların kilitli bir kutuya yerleştirilmeden önce palto görevlisinin paltolarımızı askılara asıp odanın arkasındaki bir rafa taşırken gecemizin ayrıntılarını anlattığını izliyorum.

On erkek, on kadın, her buluşma on dakika ve sadece birkaç kural:

- Dijital cihaz yok.
- Günlük işinizden bahsetmeyin ("bir insan mesleğinden ibaret değildir").
- Konuşmayı hafif ve saygılı tutun.
- Zil çalınca ilerleyin.

Hatırlaması oldukça kolay ve bir akademisyen ve eski bir öğretmen gözdesi olarak, bir kurala hayatım pahasına uyabilirim.

"Hanımlar kokteyl saatini alt kattaki bodrum katındaki barda geçirecekler, beyler ise üst kattaki ara kat bara yönlendirildi. Ev sahibi Marion, beyler sizinle buluşmak üzere aşağıya indirilmeden önce sorularınız için hazır bulunacak. Bildiğiniz gibi, içecekleriniz bilet fiyatına dahildir, bu yüzden lütfen sorumlu bir şekilde içki tüketin." Sesindeki telaşlı ton ve gözlerindeki uzak bakış, bu talimatların onun kas hafızasının bir parçası olduğunu gösteriyor, ancak biraz yorgun bir şekilde eklediğinde onu suçlamıyorum: "Burada ilk kez bir etkinlik düzenliyoruz ve personelimiz biraz yetersiz. Güvenlik görevlimiz gecikiyor, bu yüzden o gelene kadar herhangi bir zamanda kendinizi rahatsız hissederseniz Marion'a veya barmenlerden birine bildirin."

Bu uyarının ardından, duvar boyunca uzanan, ara kata ve bodruma inen uzun, ince merdiveni işaret etti. Merdiven, erkeklerin bir üst veya alt kata çıkarken bir kadının beline tutunup "geçmek" için bolca fırsat bulacak kadar genişti ve kulübün diğer tarafında da bir başka merdiven seti vardı. Her bir merdiven seti dev bir ok şeklini oluşturuyordu; bize en yakın olanı binanın

önünü gösteriyordu -ve bu üç katlı yetişkin oyun alanında hatırladığım tek çıkış orasıydı- diğeri ise tam ters yöne işaret ediyordu.

Dans pistinin girişine doğru göz attım ve elbette boştu, ama bakışlarımı ara kata kaldırdığımda bir hareketlilik gördüm. Yeterince uzakta ve ışıklandırma yeterince loş olduğu için, bu geceki bekarların barın önünde sosyalleşirkenki silüetlerini seçebiliyordum. Orada, sanki bir gladyatör arenasıymış ve eğlence onların keyfi için piste fırlayıp kan akıtacakmış gibi, açık alana bakarak daireler çiziyorlardı.

"Hadi gidelim," diyor Laurie, ben karanlığa dalmışken, kalçama hafifçe vurarak beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. Paltomu emanet fişini tulumunun cebine koyması için ona veriyorum, zemin katın altına inmeden hemen önce ara kata bir göz atıyorum. İşte o anda korkuluğa yaslanmış bir gölge, bize doğru eğilmiş karanlık bir kafa şekli görüyorum. Göz açıp kapayınca kadar geçen bir an, ama merdivenlerden inerken, ayakkabılarımın altı basamakları vernik gibi kaplayan ince kurumuş alkol tabakasına yapışırken, ensemdede bir ürperti hissediyorum. Ürperti, midemde kısa bir kasılma, bu telefonsuz etkinliklerin başında beynimin bu gecenin nasıl sonuçlanabileceğine dair tüm kötü senaryoları yanlış bir öz koruma girişimiyle gözden geçirmek istediği endişeli bir nabız izliyor. Laurie'yi bodrum katına kadar takip ederken bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

Sonuçta... En kötü ne olabilir ki?

BÖLÜM 3

“İşte onun öldürmek istediği kız tipi! Katledilmek için benim de böyle olmam gerekiyor!” —Sarışın Değil

*T*am bir abartı.

Kulübün birinci katının kırmızıya büründüğünü düşünüyorsam, altındaki bodrum katıyla kıyaslanamaz bile. Kadife perdelerin önünde titreyen elektrikli mumların ışığı, sanki kanlı, atan bir kalbin içine girmişiz gibi hissettiriyor. Duvarlar adeta nabız atıyor gibi görünüyor. Sağ taraftaki bölmeler odaya avlu benzeri bir kavis veriyor ve solumuzda, daha uzun, karıncık benzeri bir şekil veren bar bulunuyor. İçeri girdiğimizde, sırtı bize dönük bir kadına içki doldururken yalnız bir barmen başını kaldırıp bizi selamlıyor. Odanın ortasında, küçük bir dans pistinin etrafına eşit aralıklarla on masa yerleştirilmiş. Oturma düzeni iki parantez gibi, ortada beş kadının içkilerini yudumlayıp sohbet ettiği bir kaynaşma alanı bırakıyor.

Laurie ile birlikte doğruca bara yöneldik, ancak herhangi bir sosyal etkileşim aracına fazla yaklaşımadan önce, arkamızdan gelen bir ses beni durdurdu.

"Hanımlar!"

Koyu renk kısa saçlı ve daha da koyu gözlü, ellili yaşlarında bir kadın, elinde not defteri ve yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle kapıya en yakın masadan kalkıyor.

"Etkinliğimize hoş geldiniz. Ben Marion, bu akşamki sunucunuzum. İsimlerinizi alabilir miyim?"

Onları verdiğimizde, elindeki panodaki listeye bakıp sanki uygun gizli şifreyi vermişiz gibi başını sallıyor. Listeyi panonun üzerinden çevirip bana doğru uzatıyor ve üzerinde "Merhaba, Benim Adım..." yazan boş etiketlerin olduğu bir sayfa gösteriyor. Çoğu eksik ve diğer kadınlara baktığımda, özenle uyumlu kıyafetlerini bozan kırmızı-beyaz etiketleri görüyorum.

“İsimlerinizi bir etikete yazıp görünür bir yere yapıştırırsanız, gecenize başlayabiliriz!” diyor Marion neşeli bir tonla ve ben de sanki yoktan var ediyormuş gibi eline aldığı not defterini ve kalemi alıyorum. Laurie ve ben isim etiketlerimizi göğsümüze yapıştırdıktan sonra, Marion hemen önceden hazırlanmış bir monologa başlıyor.

“Lütfen kendinize birer içki alın.” Sanki hesaptan ödeyecekmiş gibi söylüyor ve en içki düşkünleri bile olsa, etkinlik organizatörlerinin cebinden para çıkmaması için bilet fiyatları artırılmamış. “Kaynaşın. Kokteyl saatimiz size yerleşip rahatlama ve erkeklerden biriyle daha yakınlaşmadan önce kadınlar arasında yeni arkadaşlar edinme şansı veriyor.” derken omuzları ileri geri sallanıyor.

Bize göz kırptıyor, omuzlarını “yaşamak için ne güzel bir zaman” dercesine kaldırıyor; bu da bende yatıştırıcı bir gülümseme, Laurie’de ise tiksinti dolu bir bakış uyandırıyor.

“Randevunuzun gelip size katılmaya hazır olduğunu size bildireceğim. Bu gece sizin için çok yakışıklı beyler ayarladık ve sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorlar,” diyor ve ardından başka bir kadının görüldüğü giriş kapısına dönüyor.

“Ev sahipleri neden hep tuhaf ve aşırı mutlu?” diye mırıldanıyor Laurie, bara doğru yolumuza devam ederken. “Bu tam bir psikopatlık.”

Gülmeden edemiyorum. “Belki de onun bu pozitifliği, sevdiğin şeyi yapabilmen için ödemen gereken bedeldir: bir adamı on dakika boyunca, gitmesine izin vermeden sorgulamak.”

“Bu benim en sevdiğim hobilerimden biri,” diyor omuz silkerek, parlatılmış dudakları eğlenerek büzülürken hafifçe soruyor, “Siyasetten mi yoksa dinden mi başlayayım?”

Barın kenarına vardığımızda homurdandım ve içeri girdiğimizden beri orada olan kadın, gelişimiz sesini duyunca döndü, gözleri önce bana, sonra Laurie’ye şüpheyle baktı, ardından bana odaklandı. Genellikle bu tür ortamlarda alışılmış hale gelen sosyal nezaket kurallarını başlatan utangaç bir gülümseme veya uzun süreli bir göz teması bekledim, ama olmadı. Bunun yerine, koyu kahverengi gözlerinin başımın tepesine kaydığını ve ardından dolgun dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla biten hızlı bir süzme yaptığını gördüm. Bardan ayrılıp

uzaklaşmadan önce, üzerinde "Billie" yazan isim etiketini net, ancak biraz çizik çizik bir yazıyla gördüm.

Etkileşim—eğer buna etkileşim diyebilirsek—kısa sürüyor, ama bu, altı kurşunla göğsünden vurulan Michael Myers'dan daha güçlü bir şekilde ortaya çıkan öz bilinçli düşüncelerin belirmesini engellemiyor. Elbiseme şöyle bir bakıyorum.

"İyi görünüyor muyum?"

"Ne?" diye soruyor Laurie ve barmen yaptığı son içkiyi temizledikten sonra geri döndüğünde, dikkatinin neden başka yere çekildiğini anlıyorum. Şık bir gözlüğü, son derece iyi şekillendirilmiş koyu dalgalı saçları ve ütülü beyaz düğmeli gömleğinin üzerinde siyah askıları var. Ona sırtıttığında ve Laurie içgüdüsel olarak bara doğru eğildiğinde, Billie'den aldığımı düşündüğüm bakışı görmediğini anlıyorum.

Laurie'nin erkekler söz konusu olduğunda iki farklı tipi var: Yakışıklı, bakımlı, inek tipler veya oduncu tipler. Arada bir şey yok. Neyse ki barmen ilk kategoriye giriyor ve Laurie sadece dikkatini dağıtmış durumda. Bir erkek odun kesme havası verdiğinde tamamen ona odaklanıyor. Bu durum üniversiteden beri böyle; Medya Etiği dersinde bir çocukla "birlikte olacaklar mı, olmayacaklar mı" durumu yaşamıştı (ki bugün bile ondan hep nefret ettiğini söylüyor).

İşte bu yüzden, Laurie espresso martini istediğinde ve ben de siparişi ikiye katlamak için iki parmağımı kaldırdığımda, "İyi görünüyor muyum?" diye tekrar sormak zorunda kalıyorum.

Yanlara doğru kollarımı açarak, Laurie'nin dikkatini, votkayı çalkalayıcıya serbestçe döken yakışıklı barmenden uzaklaştırıyorum.

"Bu çok aptalca bir soru, tatlım."

"Eğer sadece çok kötü bir bakışa maruz kalmış olsaydım, hayır."

Laurie, başımı Billie'ye doğru hafifçe çevirdiğim yere şöyle bir baktı. Arkadaşım ihtimali değerlendirdi ve sonra, ancak duygularını bastıran birinin yapabileceği o kayıtsız tavırla omuz silkti.

"Muhtemelen sadece asık suratlı bir ifadesi var."

Belki.

Bakışlarımı Billie'nin diğer kadınlara göre nerede konumlandığına çeviriyorum. Bana bakmıyor. Kenarda duruyor, Julia Roberts gülüşlü kızıl saçlı

bir kadınla imrenilecek bir fönlü esmer kadının hemen yanında değil; ikisi de jestlerle dolu bir sohbe dalmış durumda.

"Bu, asık suratlı bir ifade gibi hissettirmede, bu daha çok..."

Ben de aynı bakışı taklit ediyorum ve Laurie başını sallayarak önüne uzatılan espresso martiniyi alıyor ve bilgece bir şekilde, "Kötü bir bakış," diyor.

Barmen önüne kendi martini'mi koyarken, elbiseme tekrar kaşlarımı çattım. "Belki de şöyle yapmalıydım..."

"Hayır." Laurie, tartışmaya yer bırakmayan bir tonda sözümü kesiyor. "Harika görünüyorsun" derken iltifat etmiyor. Sonra içkisiyle dönüp odayı inceliyor, özgüvenimin tehlikede olduğunu bildiği için barmeni unutuyor. Odada altı kadın daha var. "Dürüst olmak gerekirse, herkes harika görünüyor."

Haklı. Odadaki tüm kadınlar kokteyl kıyafeti kuralını kendi yorumlarıyla ele almışlar ama hepsi harika görünüyor. Laurie'nin kendisi, bir erkeğin testislerini avucunun içinde toz haline getirebilecek ve erkeğin de bu ayrıcalık için ona teşekkür edeceği kadar çekici görünüyor. Benim cilveli, uçuş uçuş elbisemin yanında, tuhaf çift kadın arkadaş stereotipini tam olarak karşılıyor. Onun koyu teni, uzun, zarif, balerin gibi hatları, deniz yosunu çiftçilerinin gizli yaşamlarına olan ilgisi; bunların hepsi benim melanin eksikliği olan özelliklerime, birçok çevrimiçi testin bana "tiyatroyari romantik" olarak tanımladığı kıvrımlarıma (Laurie'nin genel tavrım için de bir tanım olabileceğini söylediği bir terim) ve sıkıcı olmayan her türlü medyaya olan tercihime zıtlık oluşturuyor.

"Bir kadını dövmemi istiyorsanız, bunlardan en az iki tane daha lazım."

Laurie'nin teklifi, odadaki diğer kadınlardan dikkatimi dağıtıyor. Bardağı dudaklarının dibinde, bakışları benimkine kilitlenmiş ve kokteylini içme hızı tamamen cevabıma bağlı. Bardağımyı dudaklarıma götürüp tereddütle bir yudum alıyorum. Çok sert. "Jason Voorhees'in tek yumrukla birinin kafasını uçurması" kadar sert ve bu yüzden "Espresso martiniye evet—" diyorum.

Billie'ye şöyle bir baktım. Yüzünde hâlâ o etkilenmemiş ifade vardı, dudağı hâlâ kıvrılmıştı, ama belki de gerçekten öyle bir yüzü vardı.

"Gecenin bu kadar erken saatinde kan dökülmesine hayır," diye sonuçlandırıyorum.

Laurie, içeceğinden küçük -ve bu nedenle uygun- bir yudum aldıktan sonra, "Artık hiç eğlenceli değilsin," diye mırıldandı.

Bunun üzerine, aralarında kısa sohbetler eden diğer kadınların yanına geçtik. Şirin pembe örgü bir elbise giymiş, Kate Hudson'a benzeyen sarışın bir kadın, kaynaşma alanına doğru ilerlediğimizi fark etti ve gülümseyerek bizi selamladı, aralarına katılmamız için vücudunu yana doğru çevirdi—yani sosyal bir etkinlikte bir yabancıya verilecek normal bir tepki. Laurie ve ben de aralarına katıldık, içeceklerimizi yudumlarken kendimizi tanıttık.

“Ben Colette,” diyor sıcak bir şekilde ve iyi ki de öyle diyor. İsim etiketine gizlice bir göz atsam bile, etiketin beyaz boşluğunu doldurmak için kullandığı gevşek, kıvrımlı el yazısını çözemiyorum. Şimdi “e” olduğunu bildiğim harften sonra bir kalp görüyorum, ama hepsi bu.

Yanındaki kadın, açık kahverengi, doksanlı yılların ortalarından kalma Meg Ryan tarzı kısa saçlarının uçlarıyla sanki yeniymiş gibi oynarken, “Dani,” diyor; sonra kendini toparlayıp isim etiketini düzeltiyor. İsmi, sevimli ve sade bir gülen yüzle birlikte düzgün büyük harflerle yazılmış.

Dani’nin mavi elbisesini övüyorum, o da saçımı beğendiğini söylüyor. Colette, Laurie ile nasıl tanıştığımızı soruyor ve ikisinin de yalnız geldiğini ama aynı anda vardıklarında arkadaş olduklarını öğreniyoruz. İşte hepsi bu kadar.

Sohbetin akışını sürdürmek kolay ve dört kişilik grubumuz yavaş yavaş genişlemeye başlıyor. Aramıza ilk katılan, fönü esmer Jennifer oluyor; bardan dönerken yanımda duruyor. Elini “bekle” der gibi kaldırıyor, bu da beni bir an savunmaya geçiriyor, sonra da “Şunu söyleyebilir miyim, elbisenizi çok beğendim!” diyor.

Bu yorum, benden içten bir teşekkür ve Laurie’den de küçümseyici bir “Sana söylemişim” bakışı aldıktan sonra Colette, sukulent bitkisini nasıl yaşatamadığından bahsetmeye devam ediyor. Bu durum, Nia adında esmer bir kadının yeni bir misafir olarak katılmasına neden oluyor ve Nia, “Hayatınızı iki kelimeyle değiştireceğim: ‘toprak drenajı’” diye söze giriyor.

Bundan sonra, “Çünkü o bir Balık burcu stelliumu,” “Bu sadece yeniden markalanmış popülizm,” ve “Ben de! Ama doktorum bana tekrar doğum kontrol hapına başlamamı söyledi” gibi farklı ünlemler, odadaki diğer kadınlar için birer siren çağrısı görevi görüyor. Son kadın geldiğinde, gruplarımızın sınırları birbirine karışıyor ve akşamın ikinci ve üçüncü içkilerine geçerken daha da

yükselen, çok fazla konuyu aynı anda ele alan büyük bir ses çemberine dönüşüyoruz.

Saat sekize yaklaşınca Marion, dikkatimizi çekmek için ellerini çırpıp birkaç kez "Hanımlar!" diye seslenmek zorunda kalıyor. Gerçi ben saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Bir kulüpte saat bulundurmak, olmazsa olmazlar listesinin başında yer almıyor ve buraya geldiğimizden beri ilk defa değil, çantamı yukarıdaki bir kutuda kilitli unuttuğum için onu ararken buluyorum.

"Eminim hepiniz bu akşam nasıl bir adamla tanışmak istediğinizi paylaşıyorsunuzdur!" diye mırıldanıyor Marion, odanın ortasında omuz omuza dururken kimseye özel olarak göz kırpmadan.

Son bir saat içinde, uygun iç mekan bitki bakımı yöntemlerinden kitap önerilerine kadar çeşitli konularda sohbet ettim. Hiçbir noktada sohbet, aslında burada bulunma sebebimize gelmedi.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Laurie dudaklarının kenarından mırıldandı: "Biz erkekler hakkında konuşacaktık, değil mi?"

Marion'dan gelen uyarıcı bakış karşısında dudaklarımdan istemsizce bir eğlence ifadesi dökülüyor, sonra da dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

"Bu akşam, siz bayanlar size ayrılan masalarda kalacaksınız ve beyler aranızda sırayla yer değiştirecekler. On randevunuzun her biri on dakika sürecek ve bir zil"—yanındaki masada duran gümüş bir zile dönüp vuruyor—"sıra onlara geldiğinde çalacak. Masanıza vardığınızda, taliplerinizi takip etmeniz için eşleşme kartları göreceksiniz. Her beyefendiye de bize katıldıklarında kendi kartlarını vereceğim. İsimler zaten her biriniz için doğru sırayla yazılmış, ancak herkesin isim etiketleri var, bu yüzden randevunuz sırasında kartlara bakmanıza gerek kalmayacak. Lütfen randevunuz masadan ayrılana kadar kartı doldurmaktan kaçının. Kimsenin duygularının incinmesini istemiyoruz. Beşinci randevunuzdan sonra, yani yarı yolda, on beş dakikalık bir tuvalet ve bar molası olacak ve son randevudan sonra yarım saat daha sohbet etmek için kalmanızı memnuniyetle karşılıyoruz. Akşamın sonunda kartlarınızı toplayacağım ve yarın uyumlu eşleşmelerle ilgili olarak sizinle iletişime geçeceğim. Kim bilir?" Daha önce yaptığı omuz kaldırma hareketini tekrarlıyor ve gizemli bir şekilde, "Bu gece, mükemmel eşinizi bulabilirsiniz," diyor.

Laurie'ye şöyle bir baktım, o da sadece gözlerini kısarak bana eğlenmiş bir bakış attı. Marion'ın öfkesini çekecek başka bir ses çıkarmamak için ondan gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

O kadar da ciddi değil. Bu gece, bu tarihler.

Bu gece anlaşılmamızın bir parçası olarak gelmemizi isteyen Laurie'ydi, ama önümüzdeki birkaç saat içinde ikimizden birinin hayatının aşkıyla karşılaşma ihtimali yok denecek kadar az. Bu yüzden buluşma tarihleri hakkında teoriler üretmiyoruz. Bu yüzden, bundan sonra döner yemeye devam etme planına sadık kalıp kalmamayı veya apartmanımızın birkaç blok ötesindeki yeni Kore restoranını denemeyi zihnimde tartışıyorum. Bu gece tanışacağım adamlardan birinin "Ah, senmişsin" diyeceğim kişi olup olmayacağını düşünmüyorum.

Marion, masaların dağılımını, hem bodrum hem de birinci kattaki tuvaletlerin yerlerini tarif ederek ve yukarı çıkıp adamları getirirken içeceklerimizi tazelememiz için bizi teşvik ederek konuşmasını sonlandırıyor. Herkes bara doğru yönelince, Laurie kalçasını benimkine çarpıyor.

"Aklınızdan ne geçiyor?"

Dürüst olmam doğru olan. "Bundan sonra ne yiyeceğiz?"

"Tabii ki döner." Sonra yüzünde, genellikle rüzgar türbinleri hakkında sıkıcı bir belgesel ile hidroelektrik türbinleri hakkında aynı derecede sıkıcı bir belgesel arasında seçim yaparken kullandığı bir ifade beliriyor. "Heloumi... ya da varsa kızarmış patlıcan."

Marion'ın odadan fırlayıp herkesin belirlenmiş masalarına doğru yönelmesi gerektiğini omzunun üzerinden seslenmesini izlerken dalgın bir şekilde, "Ete ihtiyacım olacak," diye cevap verdim. Benim masam odanın sol tarafında, parantezin ortasında, Laurie'nin masası ise tam karşısında, diğer tarafta. Erkekler masalar arasında zikzak çecekler, bu yüzden benim randevularım benden ona geçecek. En azından, biri yanlış bir izlenim verirse ona uyarıcı bir bakış atabilirim.

"Ete ihtiyacın olacak, değil mi?"

Bir hırıltı dikkatimi tekrar Laurie'ye çekti. Yüzünde yavaşça bir sırıtma belirmeye başladı, koyu renkli kaşları yukarı kalktı, ama özellikle iğrenç bir şey söylemek için ağzını açmadan önce, "Laurie—" diye uyardım.

"Tam da kansız olman çok tatlı diyecektim."

İstemsizce kıkırdıyorum. Tüm eğitim başarılarına ve sıkıcı belgesellere olan düşkünlüğüne rağmen, kızımın kirli bir zihni var. Ve ben de bunun başka türlü olmasını istemezdim.

"Cinsel içerikli bir espri yapacaktın."

"Evet." Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet, öyleydim."

"Bu akşamki randevularınızda da aynı mizah anlayışını sergileyecek misiniz?" diye soruyorum, boş bir yere geçip yeni barmenden iki espresso martini sipariş ediyorum; barmen de yakışıklı, zeki arkadaşıyla birlikte gelmişti. Sanırım barmen başlangıçta erkeklerle birlikte asma katta oturuyordu ve her an aşağı ineceklerdir.

"Dediğim gibi, doğrudan oy tercihlerine ve inanç sistemlerine giriyor. Eğer bir konuşmayı sürdürmek için cinsel içerikli şakalara başvurmaya başlarsam..." Başını aşağı eğiyor ve aynı şeytani sırıtışı görüyorum.

"Beni öldür."

BÖLÜM 4

“Sus artık. Sadece sus... Cinayet dediğin anda beni kazandın.” —
Jerry Maguire değil

İlk üç buluşma... eh işte.

Drew görünüşümü, ya da en azından göğüslerimi beğenmiş gibiydi. Pizza üzerine ananas (İğrenç. Hayır), dağ mı plaj mı (Bu konuda güçlü bir fikrim yok) ve kedi mi köpek mi (Köpekler... tabii ki) gibi güvenli, tartışmalı konular üzerine yaptığımız sohbette dikkatini en çok göğüslerime çekti. Hiçbir cevabımız birbirine uymadı ve hayal kırıklığına uğramayı içimden geçiremedim.

Stu, ona yanlışlıkla Drew dediğimde hiç hoşlanmadı. Adını ilk kez bu hatayı yapmadan beş dakika önce duyduğumu düşünürsek, bu dil sürçmesinin, randevumuzun geri kalanında bana uyguladığı sessiz muameleyi haklı çıkarmadığını düşünüyorum. Laurie'nin masasına doğru hışımla yürürken neredeyse ona orta parmağımı gösterecektim.

Pekala, sana da lanet olsun Drew—yani Stu.

Ekose desenlere olan düşkünlüğü ve bakımlı sakalı zaten Laurie'nin tercihleriyle daha çok örtüşüyor, ancak umarım kişiliği bu durumun sorun haline gelmeden önce bir kenara bırakılmasını sağlar.

Lee ise tüm zamanını ilk randevusu Nia'dan bahsederek geçirdi. Kokteyl saatinde monstera bitkimi nasıl canlı tutacağım konusunda bana ipuçları veren kadın oydu. Kusursuz esmer teni ve Gabrielle Union'inkine benzer mükemmel gamzelerini sergileyen kolay gülümsemesiyle, birinin ona bu kadar aşık olması hiç de şaşırtıcı değil. Gözümün ucuyla ona gizlice baktığını görebiliyordum, bu yüzden son randevu bittikten sonra ona yardımcı olmayı teklif etmenin adil olacağını düşündüm. Randevumuzun geri kalanını bir oyun planı üzerinde konuşarak geçirdik.

Dördüncü randevum karşımda duran sandalyeye oturduğunda, ben çoktan dönerimin içine ne tür bir iç malzeme koyacağımı düşünmeye başlamıştım bile. Kuzu mu? Tavuk mu? İkisi de. Evetttt—

"MERHABA."

Etin etkisiyle oluşan hayal dünyamdan sıyrılıp, on tane kör randevuya kaydolan dördüncü bekar adama hak ettiği ilgiyi gösteriyorum ve... Ah.

Çok tatlı.

Seksenlerin sonlarındaki Bill Pullman gibi sevimli. Mavi gözleri, uzunca, açık kahverengi saçları dağınık, eminim başka türlü de durmayacakmış ve masanın üzerinden eğilip elini uzattığında avucu avucumu kavlıyor. Sıcak, büyük ve biraz nasırlı. Yeşil bayrak.

"Ben John."

Adını sanki özür diler gibi söylüyor, başını biraz aşağıya eğiyor, gözleri bir an benimkilerden kaçıyor, sonra tekrar yukarı bakıp dudaklarını hafifçe kıvrıyor. Ve bu o kadar sevimli ki, istemsizce karşılık olarak gülümsüyorum. İşler yolunda gidiyor.

"Ben Jamie."

"Geceniz nasıl geçti?" Sesi, el sıkışması gibi yumuşak, sıcak ve rahatlatıcı; sanki şiir okumakta çok başarılı olurdu diye düşünüyorum.

"Vasat," diyorum dürüstçe, hafifçe, martini bardağımı önüme kaydırırken ve bu yorumum, hedeflediğim o yumuşak, boğuk kıkırdamayı getirirken bardağın adeta bir piruet yapmasını sağlıyorum.

Bir şey söylemek üzereyken durdu, kirpiklerinin altından uzunca bir süre bana baktı ve sonra da cesaretini toplayıp, "Umarım durumu düzeltebilirim" dedi.

Ooo. Çok iyi. Riski takdir ediyorum ve onu ödüllendirmek için sandalyemde biraz öne doğru kayıyorum.

"Peki ya sen?"

"Her şey yolunda; burada ilginç insanlar var." Cevabı daha politik olarak doğru, ama yine de dürüst olduğunu anlayabiliyorum.

"Bu akşam duyduğunuz en ilginç şey neydi?" diye soruyorum ve soruyu düşündükten sonra omzunun üzerinden bakıp Laurie'nin yanındaki masada oturan, Julia Roberts gülüslü güzel kızıl saçlı kızı işaret ediyor.

“Şuradaki Shelley Kenya’da nesli tehlikede olan vahşi hayvanlara yardım etmek için gönüllü olarak çalıştı ve Dani”—bana dönüp başını Meg Ryan tarzı kısa saçlı kadına doğru eğerek—“kaburgalarında nasıl yaptırdığına dair hiçbir fikri olmayan bir tavuk dövmesi var.”

Bu beni gülümsetiyor. Bu kadınların konuşmalarını dinlemiş. Onlar da onunla samimi ve utanç verici hikayelerini paylaşacak kadar rahat olmuşlar ve eğer bu bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Hızlı tanışma üzerine yapılan bir araştırmayı okudum, ilk otuz saniyede biriyle uyumlu olup olmayacağınızı anlayabileceğinizi söylüyordu. Bu rakamlar şu anda doğru gibi görünüyor.

Oturduğu yerde biraz öne kaydı, aramızda sadece bir cetvel mesafesi kaldı. "Bana kendinle ilgili ilginç bir şey anlat."

Soruyu düşünüyorum. Tavuk vücut dövmeleeri ya da savanada antiloplarla oynamak hakkında hiçbir bilğim yok. Ancak, film bilgisiyle ağzına kadar dolu bir insan çöp kutusuyum ve John şu ana kadar taliplerim arasında en umut vadeden olduğu için, en büyük kozumu ortaya koyuyorum. "Sen Uyumken filminin tamamını ezbere anlatabilirim."

Bana doğru gözlerini kısarak bakıyor, başını yana eğiyor ve bu da saçlarının gözlerinin üzerine düşmesine neden oluyor; bu da çok sevimli bir görüntü oluşturuyor.

"Hayır, yapamazsın," diyor usulca ve ben de ima edilen meydan okumaya karşılık olarak bardağımı yana kaydırıyorum.

Natalie Cole’un "This Will Be (An Everlasting Love)" şarkısını seslendirmekten vazgeçip doğrudan monologa geçmemin gerçekten isabetli bir seçim olduğunu düşünüyorum, çünkü şarkı söyleme yeteneğim yok. Doksan dakika içinde üçüncü espresso martini’nin yarısını içmiş olmanın verdiği özgüvenle monologu sunuyorum. Sandra Bullock’un, pastoral çocukluğunu gösteren görüntülerin sepya tonuna dair yorumundan sonra verdiği duraklamayı veya babasından ilk kez bahsettiğindeki ses tonunu unutmuyorum, ama kendimi dört cümle kadar sonra durdurmaya zorluyorum. Bu, tezimi kanıtlamak için yeterli ve John bana gerçekten etkilenmiş bir şekilde baktığında, kendimi biraz mutlu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"İnanılmaz," diyor sonunda ve ben de omuz silkerek, bu sözlerin aslında ne kadar çok şey ifade ettiğini belli etmemeye çalışıyorum, çünkü çoğu insan böyle bir şey duyduktan sonra evden asla çıkmayacağını varsayacaktır.

"Saw'ı da izleyebilirim," diyorum içeceğimi tekrar önüme alırken. "Ama çok daha fazla bağırma ve küfür var."

Gülümsemesi genişliyor ama dişlerini göstermiyor. Sanırım bu adamı güldürmek için oldukça olağanüstü bir şey gerekir. Yine de, gözlerinin köşesindeki kırışıklıkta ve acımasız çelik mavisi irisle çevrili göz bebeğinin parıltısında eğlence hâlâ mevcut. Sonra soruyor: "Korku filmlerini sever misiniz?"

"Ben onları seviyorum."

Ve olaylar buradan devam ediyor. Karşılıklı konuşma. Ona Taylor Swift'i sevdiğimi söylüyorum – bu konu nedense önceki tüm buluşmalarında gündeme gelmişti – o da bana seksenlerin new wave müziğini sevdiğini söylüyor. Lisede softbol oynadım; o tiyatro kulübündeydi. Harika bir cacio e pepe yaptığını söylüyor ve ben de viral Instagram tariflerinden kolayca etkilendiğimi – ve sık sık hayal kırıklığına uğradığımı – itiraf ediyorum. Hayatlarımızla ilgili küçük ayrıntıları ekmek kırıntıları gibi paylaşıyoruz. Duyduklarınızı beğeniyorsanız, izi takip etmeye devam edin. Ve duyduklarımı beğeniyorum. O da beğeniyor gibi görünüyor çünkü zil çaldığında ve yerime oturduğumda, ayrılmak istemiyor gibi görünüyor. Ama çok kibar olduğu için oyalanıp uzun parmaklarını birasının boynuna dolayarak ayağa kalkıyor ve o yalvaran bakışını bir kez daha bana yöneltiyor. Çok tatlı.

"Bütün bunlar bittikten sonra bir içki içmek için görüşürüz, olur mu?"

Bunu çok beğeneceğimi düşünüyorum, bu yüzden başımı sallıyorum ve onun Laurie'ye doğru yürümesini izliyorum. Onun karşısındaki koltuğa oturmasını, uzanıp elini sıkmasını ve masamın üzerine bir gölge düşmeden önce, bir bedeninin yerine geçip oturmasından önce, omzunun üzerinden bana son bir kez bakmasını izliyorum.

Hayal kırıklığımı kısa bir an için kendime izin veriyorum, sonra dikkatimi yeni randevuma çevirip son dört erkeğe verdiğim aynı alışılmış gülümsemeyi sergiliyorum, ama sonra karşımda kimin oturduğunu görüyorum ve... Aman Tanrım.

Kahretsin.

Kendime, dik dik bakmanın kibarlık olmadığını hatırlatmam gerekiyor. Odadaki gürültünün aniden kesilmediğini, ışıkların loşlaşmadığını kendime telkin etmeliyim. Yakın çekim yapan bir kamera yok ve bir yerlerde uzun, yankılı, yapmacık bir nota çalan bir yaylı çalgılar dörtlüsü de yok. Bu buluşmanın diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü olacağına dair hiçbir işaret yok. Ama bu adam... o bambaşka biri.

Ve bu benim için çok garip bir düşünce çünkü eğer John benim ideal tipim olarak düşündüğüm kriterlere uyuyorsa, bu adam hiçbir kriteri karşılamıyor.

Genellikle randevumun spor salonundan çok derslikte vakit geçirdiğini anlamayı severim, ama bu adam... Zayıftan çok kaslı, akademikten çok atletik. Beyaz düğmeli gömleği omuzlarında geriliyor ve—bu kumaşın gerilmemesi gerekiyor, değil mi? Saçları koyu, kısa ve şekillendirilmiş. John'da sevimli duran o dağınık, sütlü çikolata rengi saçlara hiç benzemiyor. "Sevimli" kelimesini bu adam için kullanmazdım. Barın yatak odası temalı ortamında bu kadar ciddi görünmeyi başaran biri için de kullanmazdım, ama bu kötü bir şey değil. Marvel filmlerine düşkün, Oscar adayı kadar ciddi ve... aman Tanrım... sanırım hayranıyım.

İlk başta bana bakmıyor. Bakışları odanın her köşesine kayıyor, ta ki sanki tesadüfen gözleri benimkilerle buluşana kadar. Sanki odayı taramaya geri dönecekmiş gibi görünüyor, ama sonra... dönmüyor.

Göz kırıyor. Ben de göz kırpıyorum. Ve sonra ağzındaki sert çizgi en ufak bir gülümsemeye dönüşüyor. Henüz hiçbir şey söylemedi—ben de söylemedim—ama sağ elim şimdiden kalemime uzanıp, yanımda yüzü aşağı dönük ve işaretlenmemiş duran maç kartındaki adının yanındaki "evet" sütununa büyük, net, sert bir X işareti koymak için kaşınıyor. Randevularımı kesin "evet" veya "hayır" kategorilerine ya da daha yatıştırıcı "sadece arkadaşlık" kategorisine ayırmak için ara verene kadar bekleyecektim—ama karşımda duran adamın birkaç saniyelik uzun süreli göz teması ve dudak bükmesi, artık geceyi bitirmemiz gerektiğini düşündürüyor. Son siparişleri verelim, ışıkları yakıp söndürmeye ve sandalyeleri masalara çevirmeye başlayalım.

Çünkü okuduğum başka bir hızlı tanışma araştırması otuz saniye teorisine katılmıyordu. Araştırmaya göre, biriyle tanıştıktan sonraki ilk dört saniye içinde

onunla eşleşmek isteyip istemeyeceğinizi anlıyorsunuz. Ve onun isim etiketine göz attığımda üç büyük harf gördüğümde (WES) ben de aynı fikirdeyim.

"Hey," diyor.

Sesi derin, biraz boğuk ve o kadar güzel ki, "Merhaba" demeyi hatırlamam biraz zaman alıyor.

Gülümsemesi genişleyerek sırtıtmaya dönüşüyor, sonra da bastırmaya çalışıyor. Bu, yüzündeki anlaşılmaz derecede sert ifadeyi tamamen yumuşatıyor ve ben de bunu o kadar sevimli buluyorum ki, ben de aynı şekilde genişçe sırtıtıyorum.

"Ben Wes."

"Jamie."

Bir an bana bakıyor, dudaklarından sessizce ismim dökülüyor, sonra başını yana eğerek soruyor: "Seni ne mutlu ediyor, Jamie?"

Ağzımdan kakhaha dolu bir çığlık fırladı, o kadar yüksek ki karşıdaki John'la randevusunda Laurie'nin durakladığını gördüm. Başını omzunun üzerinden uzattı, ağzını komik bir şekilde "Kızım, bunu eve gidince konuşacağız" der gibi büzdü. Sonra Wes'e baktım ve son otuz saniyede yaratmış olabileceğim havalı kız imajımı mahvetmekle tehdit eden kıkırdama krizini bastırmaya çalıştım.

"Cidden mi?" Bu çok... tuhaf bir şey.

Daha da garip olanı, bundan bir şekilde hoşlanıyor olmam.

"Ben—neden böyle dediğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor, yanaklarının üst kısmına kızarıklık yayılıyor ama bakışlarını benden ayırmıyor. Göz temasını kesecek, bakışlarını kaçırarak kadar utanmıyor.

Başını sallıyor, gözleri uzun bir süre kapanıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip bakışlarımı gövdesine indiriyorum. Sanırım omzunun üzerinden bir dövme görünüyor—yakasının açıklığında zar zor görünen ilginç, sivri bir uç. Dövmelere meraklı değilim. En azından değilim. Ama o sivri ucun neye bağlı olduğunu bilmek ve nereye götürürse götürsün izini sürmek istiyorum.

"Aklıma gelen ilk soru bu oldu," diyor gözleri hâlâ kapalı.

"Ve buna bağlı kalmak mı istiyorsun?" diye sırttım ve gözleri tekrar açıldığında ve gülümsememi gördüğünde, dudakları göğsümdeki o incecik ipliği çeken bir şekilde yukarı kıvrıldı.

“Evet, bilmem gerektiğini hissediyorum.” Bu itirafı yaparken sesi alçalıyor. Ve bunu söyleme şekli... sanki bu doğruymuş ve evet, bu durum onu da şaşırtıyor.

Cevap vermeden önce duraksıyorum, çünkü vereceğim cevabın randevunun geri kalanının ve muhtemelen hayatımın geri kalanının gidişatını belirleyeceğinin son derece farkındayım. Tanrım, bu nereden çıktı?

Derin ve felsefi bir şey söylemeliyim. Onu etkileyecek ya da onu tahrik edecek, hafifçe cinsel bir şey. Ama söylemiyorum, çünkü ona gerçeği söylemek istiyorum ve ne olursa olsun, bundan etkilenmesini ve tahrik olmasını istiyorum.

“Filmler.”

Bu adamın yüzünde hiçbir kıpırdanma, bükülme veya kırışıklık yok. Sadece bakmaya devam ediyor ve ben de bakışlarımı ondan ayırma isteği duymuyorum.

"Onlar seni mutlu ediyor mu?"

“Onlar... Dünyayı anlamlı kılıyorlar.”

İşle ilgili hiçbir şey konuşmamamız gerektiği için sesimi fısıltıya indiriyorum. Kuralın gerekçesine saygı duyuyorum—maaştan etkilenmeyen daha derin, daha kalıcı bağlantılar kurabilmemiz için—ama Wes'in beynimde çok yer kaplayan şeyleri bilmesi için bu kuralı çiğnemeye razıyım. Aslında hayatımda çok yer kaplayan şeyleri.

“Sinema üzerine bir tez yazıyorum. Tür kuramı dersi vermek istiyorum.”

“En sevdiğiniz müzik türü nedir?”

“İki favorim var: romantik komedi ve korku—daha doğrusu slasher filmleri.”

Gözleri kısılıyor, sonra bakışları aşağıya iniyor. Güzel, romantik komediye uygun elbisemi şöyle bir süzüyor, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor, bunu yaparken kaşı hafifçe kalkıyor. Ben de sırtıyorum. Cevabımın hangi kısmından şüphe duyduğunu tahmin edebiliyorum.

“Seni ne mutlu ediyor, Wes?”

Aklına gelen ilk soru bu olsa da, hazır bir cevabı yok ve birkaç saniye kaşlarını çatarak düşündükten sonra, "Mutlu sonları severim," diyor.

Kaşlarımı çattığımda, açıklama yaptı: "O türden değil... gerçi, evet, eminim o da güzeldir. Ama ben ezilenin kazanmasını, kahramanın imkansız başarmasını severim... Erkeğin kızı elde etmesini severim."

Bu, çok güzel ve anlam yüklü bir cevap. Bakışlarını dudaklarıma dikmesine neden olan bir cevap, çünkü ben... Acaba... dudağımı mı ısıriyorum?

Bakışlarını tekrar bana çevirmek için zaman ayırıyor ve bunu yaptığında, "yatak odası gözleri" teriminin anlamını daha iyi anlıyorum. Yumuşak, yoğun, sonsuz karanlık havuzları. Gözleri acı tatlı kakao renginde ve bir şekilde kan şekerimi yükseltiyorlar.

"En sevdiğin film hangisi?" diye soruyor ve bu bana ana renklerin neler olduğunu veya üç büyük kötü karakterin kim olduğunu (Jason, Michael, Freddy) sormak gibi geliyor. Düşünmeme bile gerek kalmıyor.

"Üç film arasında bir beraberlik var: While You Were Sleeping, Saw ve Shaun of the Dead."

İyi ki önce bana sordu çünkü bu benim için çok önemli bir soru. Gerçi Wes'in şu anki hafif gergin masadaki durumu dengeleyebilmesi için bir şeye gerçekten çok düşkün olması gerekir diye düşünüyorum. Mesela... Kediler dizisinin hayranı olması lazım.

"Seninki ne?"

Masaya doğru eğiliyor, aramızdaki boşluğa ellerini kavuşturduğunda meydan okumaya hazır gibi görünüyor. Orta parmağı neredeyse benimkine değecek kadar yakın ve elleri güçlü, becerikli görünüyor. Bacaklarımı tekrar çaprazlıyorum.

"Ayrıca, üçlü bir beraberlik söz konusu. BlacKkKlansman—"

"Aman Tanrım, harika bir seçim." Bu, durumu hafife almak olur. Bu, ölümcül bir seçim.

"Hızlı ve Öfkeli."

İzin veriyorum.

"Ve..." Sanki bana söylememeyi düşünüyor gibi dişlerinin arasından derin bir nefes alıyor. Ben de koltuğumun ucunda, bu muhteşem ilk izlenimi mahvedecek o Kediler filmindeki anı bekliyorum ve sonra, "Bayan Sempatiklik."

Kalbim dursun, kalbim. Vajinam da aynı şekilde dursun. Bu cevabın hak ettiği gülümsemeyi tutmaya çalışırken yanaklarım patlayabilir.

"Bayan Congeniality?"

"Sandy'yi çok seviyorum."

Öyle ciddi bir şekilde söylüyor ki, artık ben de ona bakakalıyorum. "Testi geçtim mi?" diye sorarken dudağının kenarı hafifçe kıvrılıyor.

"Duruma bağlı. Korku filmlerine nasıl bakıyorsunuz?"

Listesinde belirgin bir şekilde yer almıyorlardı ve Hızlı ve Öfkeli'yi görmezden gelebilirim ama hiç korku filmi izlemiyorsa bu büyük bir şüphe uyandırır.

Omuz silkerek, "Ara sıra bir tane izlemeyi severim... Doğru kişiyle daha fazlasını da izlerdim." dedi.

Doğru kişi olmak istiyorum.

Önce hafif filmlerle başladım, belki Scream veya Nightmare on Elm Street. Zamanla işler daha ciddi bir hal alırsa, Creep veya Sinister'a geçerdik. Kanlı sahnelerin arasına damak temizleyici olarak Two Weeks Notice'ı da ekledik.

"Bu türden ilk filminiz mi?" diye soruyorum, bu adamla üçlü film izleme hayallerimden kaynaklanan sessizlik uzadıktan sonra. Eğer bunun gerçeğe dönüşmesini istiyorsam, onun hakkında daha genel bilgiler edinmem gerekecek, biliyorsunuz.

"Evet, ben, eee—" Yaklaşıyor ve ben de onun hareketine karşılık veriyorum. Çok yakınız, yaklaşık 15 santim kadar yakınız ve kolonyasının, şampuanının veya vücut yıkama jelinin kokusunu alabiliyorum. Belki de üçünün de karışımıdır. Her neyse, odunsu, dumanlı ve baharatlı bir koku ve onu ezberlemeye çalışmak için burnumdan uzun –umarım hafif– bir nefes alıyorum.

"Çok çalışıyorum."

Konuşurken gözlerim kenetlenmiş ellerine kayıyor. Başparmağı anlamsızca bir ekleminin etrafında dönüyor ve... Him. Bu yeni bir şey. Oturduğum yerde fazla kıpırdanmamaya çalışıyorum.

"Çok fazla boş zamanım yok, ama yakın zamanda biraz izin aldım ve 'en kötü ne olabilir ki?' diye düşündüm."

Gecenin başlarında kendime aynı şeyi söylememiş miydim? Gerçi aklıma hep bir senaryo geliyor.

"Öldürülebiliriz."

Düşünmeden söylüyorum. "Ne yapacaksın ki?" der gibi omuz silkerek bakışlarımı onun gözleriyle buluşturuyorum, yüzünde son derece eğlenmiş bir ifade ve sesinin derin, boğuk tınısını daha iyi anlamamı sağlayacak ilk kısık, boğuk kahkahayı bekliyorum.

Ama ben bunu görmüyorum ve o da gülmüyor.

Hiç gülmüyor.

BÖLÜM 5

“İlk zaferin yerini hiçbir şey tutamaz.” —50 İlk Buluşma Değil

Wes sadece göz kırpmıyor. Ben de göz kırpıyorum. İkimiz de göz kırpıyoruz ve sonra dudakları hafifçe büzüşüyor.

“Belki de bu sadece kadınlara özgü genel bir korkudur,” diyorum.

Masadan geriye yaslanıyor, kaşları çatılıyor ve bence bu, evimizde -Laurie ile benim iki zıt ilgi alanımız (yani gerçek suç belgeselleri) arasında bir orta yol bulmak zorunda kaldığımız bir evde- cinayetin, market alışveriş listesine ne konulacağı tartışılır gibi konuşulduğunu açıklamamanın iyi bir zamanı.

“Özür dilerim... Şey, çok fazla korku filmi izliyorum ve çok fazla gerçek suç podcast'i dinliyorum, bu yüzden biri 'Başımıza gelebilecek en kötü şey ne?' dediğinde, 'Cinayet!' benim ilk tepkim oluyor.”

Cevap vermiyor.

“Cinayet” kelimesinde caz el hareketleri yapmamalıydım belki ama işte buradayız. Yine de, gözleri masanın üzerindeki bir noktaya sabitlendiği ve yüzünde o kasvetli ifade yeniden yerleştiği için bunu fark etmemiş olma ihtimali var.

Bu, konuyu gelecekteki seyahat planlarına, en sevdiğim yemeklere, tercih ettiğim seks pozisyonlarına çevirmem için bir işaret olmalıydı, ama bu beni cinayet sarmalında daha da ilerlemekten alıkoyar mı?

Hiç şansı yok.

“Yani, hızlı tanışma olaylarını mahveden bir şey olup olmadığını bilmiyorum.”

Wes'in gözleri gözlerime doğru kaydı; önceden yumuşak olan kahverengi gözler sert ve okunaksız bir hal almıştı.

“Ama biliyorsunuz, Dahmer kurbanlarının çoğunu gece kulüplerinde buluyordu.”

Ben ne saçmalıyorum böyle?

“Rodney Alcala aktif olduğu dönemde bir tanışma programına katılmıştı. Tinder yüzünden kaç kişi öldü?”

Aramızda olduğunu sandığım o sıcak, ısıltılı bağ, ağzımdan çıkan her kelimeyle tamamen çözülüyor.

Yine de, içimdeki aptal bir taraf, “Sanırım... demek istediğim şu ki... flört etmek tehlikeli bir uğraş.” diyerek bunu kurtarabileceğimi düşünüyor.

Wes, çenesi gergin bir şekilde bana bakıyor; sessizlik, iri yarı bir genç katil tarafından koridorda sürüklenen bir ceset gibi uzayıp gidiyor. On dakikalık sürenin bittiğini ve on beş dakikalık molanın başladığını işaret eden zil çaldığında, sandalyesinden kalkmak için sabırsızlanıyor.

“Seni tanımak güzeldi, Jamie,” diye mırıldandı, sanki yerinden fırlayıp gitmemek için kendini zor tutuyormuş gibi yavaşça yerinden kalkarken.

“Evet!” dedim çok yüksek sesle, çok tiz bir sesle, duyulur bir şekilde acınası bir halde. “Sen de.”

Bana son bir şüpheli bakış attı ve sonra sanki bir daha asla geri dönmeyecekmiş gibi odadan hızla çıktı. Laurie bana baktı ve yüzümdeki ifadeyi görünce irkildi. Bir dakikalık laf kalabalığıyla bu ateşli adamı Poltergeist/Ghost filmlerinin ikili gösterimine götürme şansımı mahvettim.

Eğer biri gelip beni bu acıdan kurtarabilseydi, harika olurdu. Pala, kasap bıçağı, pençe eldiveni gelsin. Çünkü bundan geri dönüş yok.

Mola sırasında Laurie ile toparlanmaya çalışıyorum, Wes ile olan randevumun berbat sonunu ona anlatabilmek için tuvaleti atlıyorum. Anlattıklarım daha da irkilmesine ve yakışıklı barmenle yaptığı hedefli flörtleşmeye yol açıyor; bu da espresso martinilerimize daha da fazla votka dökülmesine neden oluyor. Bu, en gevşek anlamıyla bir teselli, ancak mola neredeyse bittiğinde ve Wes bara döndüğünde etkisini kaybediyor. Laurie’nin masasına doğru giderken ona özür dileyen bir bakış atmaya çalışıyorum, ama o bakışlarını benden kaçırıyor. Sanki yeni tanıştığı insanlarla cinayetten bahseden psikopat bir kadınmışım gibi. Ki, evet, öyleyim.

John’un sevimli göz kırpmaları ve dağınık saçlarıyla ilgili o umut ışığı da sönmüş gibi görünüyor. Ara sırasında bana utangaç bir gülümseme vermeyi

başarsa da, akşamın ikinci yarısındaki ilk randevusunun gerçekten iyi geçtiğini fark etmeden edemiyorum. Dikkatini tamamen muhteşem fönlü Jennifer'a vermiş, başını eğmiş ve sohbet ederken yüzünde aynı yumuşak, kapalı dudaklı gülümseme var. Üstelik Jennifer sürekli parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyor. Tarihin en sapık seri katillerinden bazılarının mahrem detaylarını ağızdan kaçırmaktan kesinlikle daha iyi sonuç veren klasik, ustaca bir hareket. Bu yüzden John randevudan ayrılıp bana artık bakmadığında, kızmıyorum bile.

Yine de, aradan sonra kalbim eskisi gibi değil ve bu da altıncı, yedinci ve sekizinci randevularımın birbirine karışıp kendime acıdığım anlara dönüşmesi anlamına geliyor. Zil çaldığında ve erkekler sondan bir önceki randevularına geçtiklerinde—Wes göz temasından kaçınırken ve John bana ikinci bir bakış bile atmadan odanın diğer ucundaki asık suratlı kadının yanına oturmaya giderken—gecenin daha iyi geçmesini beklemiyorum.

Ve eğer odadaki bu beklentiyi karşılayabilecek bir kişi varsa, o da dokuzuncu randevudaki kişi, Curtis'tir.

Çünkü Curtis tam bir pislik.

Hatta şunu bile söyleyebilirim ki, Curtis, terapiyi, cinsiyet eşitliği kavramını henüz keşfetmemiş ve bariz tehlike işaretlerini görmelerini engelleyen bir tür renk körü olan çok küçük bir kadın grubuna hitap eden belirli bir erkek kategorisine giriyor.

O, o tarz bir kız için mükemmel olurdu.

Buluşmanın ilk beş dakikasında isimlerden, ne içeceğimizden ve şimdiye kadarki buluşmalarının nasıl geçtiğinden bahsediyoruz. Anlaşılan kadınların çoğu tam bir cadiymış.

Bu heyecan verici konuların ardından sohbet durgunlaşıyor ve o içkisinin geri kalanını içerken ben de bardağımın sapıyla oynamaya geri dönüyorum.

Curtis, votkalı Red Bull'unun (evet... votkalı Red Bull) sadece sarı renkli buzdan ibaret olduğunu görünce, "Güzel bir elbise," diye yorum yapıyor.

"Teşekkür mü?" Bundan sonra olacıklara kendimi hazırlıyorum, çünkü daha fazlasının geleceğini biliyorum. Dili üst dişlerine dayanmış, gözleri değerlendirircesine kısılmış ve umarım bu kadar aptalca tahmin edilebilir bir şey söylemez—

"Benim zeminimde daha güzel dururdu."

Of.

Biliyor musun, yerde ne var? O kahrolası bar. O kadar alçak kurulmuş ki, bu adam üzerinden atlayıp beni duş alma ihtiyacı hissettirmeyen bir sohbeti sürdürmekte zorlanıyor.

"Vay canına, gerçekten mi Curtis? Bu milenyumun bu tarafında kadınlarla böyle mi konuşuyoruz?"

Bunu şaka yollu söylemeye çalışıyorum. Curtis gibi adamlara böyle tepki vermeye şartlanmışız. Hafif ve eğlenceli tutmalıyız. Çünkü onun gibi adamlar boş laflarla dolu ve bazen bu boş laflar yüzünüze patlayıp sizi yakabiliyor.

"Sana iltifat ediyorum," diye yanıtlıyor ve istemsizce gözlerimi deviriyorum. Bunu gizlemeye bile çalışmıyorum. Kate Winslet, benim gibi kadınların gülümseyip başını sallaması için o kadar çok emek harcamadı. Belki de kendime Curtis'ten daha yüksek bir standart koyuyorum, ama bir randevudan şu an önümde duran adamın yaydığı bacaklarından daha fazlasını bekliyorum.

"Tecavüz çağrışımı bir bakıma niyetin önüne geçiyor."

Alaycı bir şekilde gülüyor, ama taurin ve iki puanlık bir grup arasında on puanlık bir varlık olduğu yanılgısının etkisiyle coşuyor.

"Bugünlerde bir erkek bir kıza doğru dürüst bir iltifat bile edemiyor," diye homurdanıyor, başını sallayarak sandalyesine yaslanıyor. Kurallara sıkı sıkıya bağlı biri olmama ve buluşmalarımızı "hafif ve kibar" tutmamız gerektiğine inanmama rağmen, içimde bir şey kopuyor. Şiddeti seçen biri değilim, ama akademide bir kadın olmak ve birinci sınıf film öğrencilerine –Michael Bay filminde Hollanda açısını tespit etmenin onları tam nottan başka bir şey almaya yetersiz kıldığını düşünen türden öğrencilere– ders vermek, beni çatışmadan kaçınmaya da itmedi. Belki de bunun sebebi, bu etkinliğin neredeyse iki saatini geride bırakmış olmamız ve birinin bu adamı çoktan yerine koymuş olmasıydı. Ya da belki de Wes'in masamdan ayrılma şekli, egoma biraz fazla bir darbe vurmuştu. Ama eğer Curtis Laurie'ye geçip beni de gecenin en kötü kadınları listesine ekleyecekse, en azından ona bu konuda güçlü bir argüman sunmak istiyorum.

"Sana birkaç tavsiye verebilir miyim, Curtis?"

"N-"

"Eğer kendinizi alışılmadık derecede çok sayıda 'kötü kadın'la çevrili gibi hissettiğiniz bir durumda bulursanız, muhtemelen siz de bir 'kötü adam' gibi davranıyorsunuz demektir."

O da karşılık olarak iğneleyici bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, ama ben öne eğildim, hızlıca bakışlarımı değiştirdim ve o da yerinden irkildi. Bu hareket, yan masalardan birkaç bakışı üzerine çekti. Hatta John'un sevgilisi -bana ters ters bakan aynı kadın- girişin yakınında oturduğu yerden omzunun üzerinden bana baktı. Ben de bakışlarımı Curtis'e çevirdim, onun taktiğini uygulayarak ona kesin bir ters bakış attım.

"Bir kadın 'iltifatınızı' beğenmediğinde," diye devam ediyorum, "ortamı okuyamamanızdan onu sorumlu tutmayın." Sesimi yumuşatıp, hafifletiyorum ve "Lanet olası ağzını kapat ve konuşmayı kes," diye eklediğimde onun şaşkınlığından keyif alıyorum.

Bana dik dik bakıyor, henüz ortaya koymadığı argümanları ağzından açıp kapatarak dile getirirken ben de koltuğuma yaslanıp bir erkeği haddini bildirme zevkinin tadını çıkarıyorum. Yemin ederim, normalde bu kadar kavgacı değilim. Laurie'ye "pislik" demediğim sürece, ki bu da aramızda kullandığımız sevgi sözcüklerinden sadece biri. Ama dizüstü bilgisayarımda çiçekli bir "Boklara Tahammül Etme" etiketi var ve hayatımı adamaya karar verdiğim iki film türü de, bu iki takım elbiseli adamın asla hayal edemeyeceği kadar korkutucu zorluklarla mücadele eden kadınları konu alıyor.

Onun karşı argümanını düşündüğü anı görüyorum, ancak zilin hafif tıkırtısı, gelişmemiş beyninin üretebileceği her türlü istenmeyen yorumu kesiyor. Odadaki diğer adamlar çoktan ayağa kalkıp son randevularına doğru ilerlerken, ben masanın karşısına "git başından" dercesine bir gülümseme gönderiyorum. Onların izinden gidip gitmesi gerektiğini söylemeden önce ışıklar sönüyor. Kırmızı kadife oda karanlığa gömülüyor.

"Ne lan bu—" diye bağıyor Curtis, şaşkın kalabalığın arasında. Ben de gözlerimi kırpıştırarak etrafımızı saran zifiri karanlığa alışmaya çalışıyorum. Hareket sesleri, mırıldanılan özürler, bardakların yanlışlıkla şıkırdaması duyuluyor ve sonra kaygan, ıslak bir ses duyuyorum... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Yerine kalın, fokurdayan bir ses geliyor ve bunu ancak birinin ağız gargarasına benzetebilirim, ama o bile

çok uzak. Çok fazla düşünmeden ışıklar tekrar açılıyor ve birkaç saniyelik kör edici parlaklığın ardından, Curtis'in gözlerinin fal taşı gibi açılmış, kırpmadan bana baktığını görüyorum.

Tanrım, bazı adamların nereye defolup gideceklerini bilmek için haritaya ihtiyaçları var. Laurie'ye doğru başımı sallıyorum, göz teması kurmaya çalışıyorum ki adam hâlâ kıpırdamayınca "bu adam tam bir psikopat" anlamına gelen evrensel yüz ifadesini verebileyim.

"Tanışmak çok güzeldi—"

Renk dikkatimi çekiyor. Kalın, soluk boynunun üzerinde kıpkırmızı bir çizgi. İlk başta karanlığı kullanarak boğazına bir atkı bağladığını düşünüyorum -ki bu başlı başına kafa karıştırıcı- ama sonra büyüyor. Yayılıyor. Koyu kırmızı, gömleğinin açık yakasına doğru akıyor, açık bıraktığı düğme şimdi daha da belirginleşiyor.

Martini kadehinin sapını tutarken elim titremeye başlıyor, boğazının neden geniş bir kavisle kesildiğini, tüm randevumuz boyunca yüzüne yerleşmiş olan o alaycı gülümsemenin kaba bir taklidini tam olarak anlayamadan. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama boğazından sadece o hırıltılı ses çıkıyor. Konuşmıyor ve beynimin garip bir kısmı, söylediklerimin en azından bir kısmının etkili olduğunu düşünme cüretini gösteriyor.

Ama hıçkırdığında ve ağzından kan akmaya başladığında çığlık atıyorum.

BÖLÜM 6

“İçimden bir ses, her yerde kan olduğunu göreceğini söylüyor.” —
Aşk Gerçekte Değil

Tam bir kaos. Herkesin senkronize bir şekilde hareket etmeye başlamasından önceki ani bir gösteri gibi.

Curtis gözümün önünde kan kaybediyor ve arkasında, farklı kaçış tepkileri devreye girerken koşuşturan bedenlerin bulanık bir görüntüsü var.

Sandalyede yığılmış bedene bakarken korkunun kokusu burnuma çarpıyor. Ter ve dökülmüş alkolün, birbiriyle uyumsuz çok fazla parfümün ve beni şoktan çıkaran, içgüdüsel bir başka şeyin özel bir karışımı bu.

Bu tür sahneleri daha önce de gördüm. Ekranda terörün nasıl işlediğini izledim, her kareyi inceledim ve her olay örgüsünü analiz ettim. Kan dökülmesiyle başlayan bir hikayenin olası tüm sonlarını biliyorum. Bu yüzden, daha tepkisel bir dürtüye kapılıp merdivenlere yönelmek yerine, yerimde oturuyorum, çünkü panik halindeki kolektif zihin kontrolü ele geçirmiş durumda ve çok fazla insan gecenin başında hepimizin geçtiği kemerli geçide doğru ilerlemeye başlıyor.

Bu kötü bir fikir.

O kadar çok insanı aynı anda alacak kadar geniş değil ve kalabalığın çerçeveden geçmeye çalışmasını izlemek, Bridget Jones'un Spanx giymeye çalışmasını izlemek gibi. Erkekler ve kadınlar tehlikeden uzaklaşmak için omuz omuza itişip kakışıyor ve tüm o kibar sohbetler, aktif dinleme ve karşılıklı flörtleşme artık hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu, Titanik değil.

Başka bir adamın boynu açıkken "öncelik kadınlara" diye bir kural yok.

Şövalyelik ruhu, Curtis'le birlikte o sandalyede öldü.

O kargaşanın bir yerinde, ılıkların arasında, tarih zilinın sesini duyuyorum —birisi aceleyle üzerine basmış olmalı—ve oda tekrar karanlığa bürünüyor.

ılıklar yeni bir seviyeye ulaştı, sürekli ve delici bir tonda yankılanıyordu ve boğazımı kesebilecek yükseklikte olmamak için yere yığıldım. Kendimi masanın altına çekerken, alnımı Curtis'in yayılmış dizlerine çarptım, benim alnım ise haliya sürtünerek yanıyordu. Randevumuzun böyle bitmesini çok isterdi.

Avuçlarım, ayakkabılarının iki yanına yerleştirilmiş halde titriyor ve parmak uçlarımla altına yavaşça yayılan sıcak, ıslak lekeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Duyabildiğim tek şey, ağır adımların altında kırılan camların sesi, mobilyalara çarpan vücut parçaları, bir sürü ses ve birbirine karışan bir sürü farklı ılık; sanki bir kasırganın ortasındaymışız gibi geliyor. Yükselen ve alçalan, toplu bir uluma bu ve sonra daha önce duyduğum, yerini belirleyemediğim o ses, hepsini kesip geçiyor. Şimdi o sesin ne anlama geldiğini biliyorum. O sesin Curtis'in boynuna yayılmış etkisini gördüm.

Bu, tıpkı Tiffany & Co. kutusunun kurdelesinin kesilmesi gibi, etin paramparça edilme sesi.

Karanlıktan gelen hızlı bıçak darbeleri ve uzun kesikler, tıpkı Noel hediyeleri arasında nişan yüzüğü arayan sabırsız bir kız arkadaşın coşkusuyla yapılıyor. Bu olaylar ardı ardına devam ediyor, ardından daha da korkunç sesler geliyor ve ben de sadece parmaklarımı halının yapışkan, nemli liflerine gömüp, saklandığım yere dikkat çekmemek için ağzımı kapalı tutmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu insanlarla iki saat önce tanıştım ve şimdi onların son anlarına şahit oluyorum ve bu... çok erken, çok fazla, çok özel. Bu tür şeyleri onlarla paylaşacak kadar iyi tanımıyorum. Şunlar dışında kimseyi bu kadar iyi tanımıyorum—

Aman Tanrım.

Laurie.

Kendimi dışarı sürünerek çıkıp karanlıkta onu bulmaya çalışmaktan alıkoymak için halının ipliklerine tutunuyorum. Banyo kapımızın arkasına yapıştırdığım posterini fark etmiş olmasını umuyorum. Şaka olsun diye aldığım poster: Katilden Nasıl Kurtulursunuz? Çünkü yedinci kural merdivenlerden yukarı koşmamak, dördüncü kural ise ışığı açmak.

Başladığı kadar aniden gürültü kesiliyor. Sonra sadece üst kattan gelen boğuk ayak sesleri duyuluyor, sanki kapanış saatinden önce dans pistinin ortasında son dansçılar tüm güçleriyle dans ediyormuş gibi ve sürekli damlayan... bir sıvı sesi.

Bir saniye sonra ışıklar yanıyor, tıpkı bir Nancy Meyers filminin başlangıcı gibi masumane bir şekilde. Ve yandıktan sonra gözlerimin alışması o kadar uzun sürmüyor, özellikle de ışıklar daha loş, kırmızımsı bir tonla kararmış gibi görüldüğünde...

Curtis'in bacaklarının arasından bakarak Laurie'nin oturduğu yere odaklandım. Sevgilisinin sandalyesi devrilmişti, bu da masasına net bir görüş açısı sağlıyordu. Oradaydı, benimle aynı pozisyonda masanın altında çömelmişti, gözleri sıkıca kapalıydı. Başını salladığını, sanki gözlerini açmak için kendini hazırlıyormuş gibi hareket ettiğini izledim ve sonra bakışları doğrudan benim masama yöneldi. Bakışları Curtis'in sandalyesinde yayılmış oturduğu yere kaydı ve ben de sessizce, dikkatlice öne doğru kayarak başımı bacaklarının arasına soktum, böylece beni görebilsin.

Bu yüzden evden ayrılıp beni bulmaya çalışmıyor.

Gözlerimiz nihayet buluştuğunda, kırmızı tırnakları tıpkı benimkiler gibi haliya saplanmış halde bana bakıyor, iyi olduğumu görünce omuzları gevşiyor. Rahatlama, yüzünün sessiz bir hıçkırığa dönüşmesine neden oluyor, bu da boğazımda bir yumru oluşmasına ve gözlerimden yaşların akmasına yol açıyor çünkü duygusal olan benim.

Birbirimize hafifçe el salladık ve sonra avucumu sabit tuttum.

Kalmak.

Bir seri katilden kurtulmanın ikinci kuralı: her zaman gerekenden daha uzun süre saklanın. Ve üçüncü kural: bir silah bulun.

Sandalyenin bacaklarının arasından geri çekilip kendimizi savunmak için kullanabileceğimiz bir şey bulmaya çalışıyorum. Solumda tek bir blok topuklu ayakkabı var. Sağımda ise bir kol boyu kadar uzakta yuvarlanmış kırık bir Kahlúa şişesi duruyor. Tabanı düzgün kırılmamış, tırtıklı bir şeker kepçesine benziyor ama işimizi görecek. Tek yapmam gereken uzanıp onu almak.

Herkesin koşarak geçtiği kemerli geçide doğru bakıyorum. Bu işi yapanların, tamamen yabancı insanları vahşice katlederken anonim kalmalarını sağlayan ışık

düğmesini görebiliyorum ve orada kimse yok. Bıçak tutan ve kanlı silahının yere damlamasına izin veren bir saldırgan gibi bariz bir tehdit de yok.

Bu, güvenli olduğu anlamına gelmiyor elbette. Katil hâlâ odada olabilir. Curtis'in boğazını keserek başlattıkları eğlenceye yeniden başlamak için benim gibi birinin saklandıkları yerden çıkmasını bekliyor olabilirler. Bu bir risk ve bu yüzden saklandıkları yerden erken ayrılmaya karşı uyarıda bulunan bir kural var.

Gözüme çarpan kehribar rengi cam şişe, kırık şişenin keskin kenarlarında parıltıyan Kahlúa damlacıklarıyla bir barda göz kırpması gibi duruyor ve karşı koymak zor. Yanlış hissettirse de, bir kurala uymak için diğerini çiğnemem gerekebilir.

Kolumu yavaşça uzatarak şişenin boynunu kavradım ve yavaşça, sessizce masanın altına çektim. Islak ve içtiğim espresso martini'nin üst notasını andıran bir kokusu vardı, bu yüzden bardağı avucumda sıkıca tutana kadar Curtis'in pantolonunun alt kısmıyla kuruladım.

Üçüncü kural: bir silah bulun. Tamam.

Dizlerimden kalkıp kalçalarımın üzerine doğru yuvarlanarak arkamda kimsenin olmadığından emin oluyorum (altıncı kural: arkana dikkat et), sonra ortalık sakinleşince masanın altından kayarak çıkıyorum. Ayağa kalktığımda, şişeyi sıkıca yumruğumda tutarak, daha da kızaramayacağını düşündüğüm odaya şöyle bir göz atıyorum ve hemen yanıldığımı anlıyorum.

Mekânda bir hareketlilik var ve gözlerimi duvarlardan hala damlayan kan sıçramalarından ve yaylarından ayırdığımda Wes'i görüyorum. Laurie'den iki masa ötede, barın diğer girişine en yakın yerde oturuyor ve o da benimle aynı fikre sahip.

Bu karmaşa sırasında sandalyelerden birinin ayağını kırmış ve şimdi onu bir cop gibi tutuyor. Göğsü hızla inip kalksa da sivri kazık yumruğunda sabit duruyor. Gözlerimiz buluşmadan önce omzundaki dövmenin koyu noktasını görüyorum ve doğruluyor, mürekkep gözden kayboluyor. Sanki burayı tamamen yakmaya hazır gibi, az önce yaşananlar onun köken hikayesinin temelini oluşturacak ve kahraman mı yoksa kötü adam mı olacağına henüz karar verilmemiş gibi görünüyor. Kafa karıştırıcı bir şekilde çekici.

Herkesin kaçtığı yere en yakın masanın arkasından doğrulan bir başka figür daha görüyorum ve bunun John olduğunu anlıyorum.

Silah yoluna başvurmamış olsa da, yumrukları sıkıca yanlarında kenetlenmiş durumda. Bu hiçbir işe yaramayacak, ama hakkını vermek gerek. Mavi gözleri vahşi bir şekilde odayı tarıyor ve bana baktığında "Bunu gördün mü?" dercesine başını sallıyor. Saçları alnına dökülüyor, tenindeki tere yapışıyor. Ayrıca şaşırtıcı derecede çekici.

Sahnenin geri kalanına baktığımda, devrilmiş masaların arkasına çömelmiş figürler ve ağır kadife perdelerin arkasına saklanan, sonra da yavaşça kenara iten insanlar görüyorum; katilden saklanmanın yollarını bulan diğerleri. İlk sayıma göre sekiz hayatta kalan var. Bu, akşamın önceki tekdüzeliğinin acımasız bir parodisi. Daha önce on erkek, on kadın, her randevu on dakikaydı. Şimdi dört erkek, dört kadın ve dört... ceset. Curtis korkunç bir şekilde hareketsiz yatıyor, iki barmen de öyle. Laurie'nin flört ettiği barmenin boynundan, tam şah damarından bir buz kıracağı çıkıyor (Huzur içinde yatsın yakışıklı inek). Diğer barmen, bana en yakın olan barmen, boynunda uzun bir kesik var. Curtis'in boğazında pıhtılaşmaya başlayan kesikle mükemmel bir eşleşme. Kanları tüm bar tezgahına sıçramış. Sonra da kapının yakınındaki bir kabinde yüzüstü yatan ve sırtından bir bıçak saplanmış olan hostes Marion var. Herkesi nutku tutulmuş, şoka uğratmış bir sahne. Sanırım hepimiz hala olanları sindirmeye çalışıyoruz, katilin odada olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz.

Yani, kimse kan lekeli bir bıçak tutmuyor ya da Curtis'in nefes borusunu kesmenin sorumluluğunu gururla üstlenmiyor, ama tahminimce -bazıları buna eğitilmiş bir görüş diyebilir- böyle bir şeyi karanlığın örtüsü altında, insanların bunu sizin yaptığınızı bilmesini istediğiniz için yapmazsınız. En azından henüz değil.

Dolayısıyla şu ihtimal hala mevcut: Katil hâlâ odada olabilir. Bu düşünce bakışlarımı, altında en iyi arkadaşımın yattığı masaya çeviriyor.

"Laurie," diye sesleniyorum ve o da devrilmiş sandalyenin arkasından başını uzatıp, ben onaylayınca dışarı çıkıyor. Ayağa kalktığında tulumunun önünü düzeltmeden edemiyor (ipek çok kolay kırışıyor!), sonra da odanın etrafına temkinli bir bakış atıyor.

Gözleri, barın arkasındaki aynalı duvara yaslanmış, çökmüş barmen kadının bedenine takılır ve bu görüntü, parlatici sürülmüş dudaklarından hafif bir iniltinin dökülmesine neden olur.

"Laurie," diye tekrar söylüyorum ve o gözlerini bu manzaradan kaçırıyor. Kanlı tırnaklarımdan birini yanımdaki boşluğa uzatıyorum.

Sessiz talimatı sorgulamıyor. Sadece sivri uçlu ayaklarından birini diğerinin önüne atıp yanıma geliyor ve önümüzdeki en temiz halı parçasına bakıyor. Curtis'in kanının genişleyen havuzundan dolayı halı kararmaya başlayınca, ellerini ağzını kapatmak için kaldırıyor ve titreyen boş avuçlarının görüntüsü, benim elimde sıkıca tuttuğum Kahlúa şişesiyle tezat oluşturarak, üçüncü kurala uymadığını anlamamı sağlıyor.

Solumdaki masanın üzerinde yarı dolu bir bira şişesi duruyor, bu yüzden odada beliren diğer kişilere göz kulak olurken, Laurie'nin üzerinden uzanıp şişenin boynunu kavradım. Şişenin tabanını masaya çarptığımda—kırılan camın sesiyle odada toplu bir irkilme dalgası yayıldı—elimdeki silahın seyahat boyu bir versiyonu olmuştu.

Şimdi sekizimiz de açık alanda durduğumuza göre, herkesi tanımaya çalışıyorum.

Ben, Laurie, John, Wes, Drew—yani Stu—Curtis'ten sonra randevuya çıkacağım adam ve kokteyl saatinde ilk konuşmaya başladığım iki kadın: Kate Hudson'ın sarışını ve Meg Ryan'ın kısa saçlısı.

Şimdi çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor.

"Al bunu," dedim, şişenin ağzını Laurie'nin avucuna bastırırken doğruldum; parmakları titredi, sonra daha da sıkı kavradı.

"Peki... ne... ne yapacağım bununla?" Ağzından çıkan her kelime titriyor ve bu da bana cevap verirken kendi sesimin daha sakin çıkmasına ekstra dikkat etmemi sağlıyor: "Eğer biri sana saldırmaya hazırlanıyorsa... ona sapla."

"Doğru..." Sanki ona sosyal medyada gördüğü kontürleme hilelerinin gerçek hayatta işe yarayacağına inanmayı bırakması gerektiğini söylemişim gibi başını sallıyor. "Elbette."

Yukarıdan bir çığlık yankılanıyor ve sekiz kafa, sanki "Mr. Brightside"ın başlangıç melodileri çalıyormuş gibi aniden yukarı kalkıyor. O kadar hızlı, o kadar ani bir şekilde kesiliyor ki, yere düşen bir bedenin ağır sesi olmasa bile, bunu yapan, böyle bir şeyi yapabilecek olan her kimse, yukarıda olmalı diye düşünüyorum. Ve hâlâ odada bizimle birlikte olmadıkları için bir anlık

rahatlama hissetsem de, bu ılığın anlamı bu rahatlamayı hızla gölgede bırakıyor.

İşleri henüz bitmedi, daha çok yol var.

Curtis sadece ilk kurbandı—dört kurbandan ilki—ve herhangi birimiz sıradaki kurban olabiliriz.

BÖLÜM 7

“Birini öldürmek istiyorsan, yaparsın, hem de o anda, yüksek sesle yaparsın. Yoksa o an... geçip gider.” —En İyi Arkadaşımın Düğünü Değil

“Yaralı var mı?”

Wes'in sesi eskisinden de daha kısıktı; normal, eğlenceli, cinayetsiz bir gece olması gereken olayın ardından gelen şaşkınlık ortamında sorulan soru oldukça rahatsız ediciydi.

Etrafımızdaki manzarayı ve bunu söylerken elinde bir silah tutmasını düşününce, bu durum bir nevi ironi de oluşturuyor. Bariz olanı dile getirme gücüm yok. Kimse yok. Hepimiz sadece başımızı sallıyoruz ve sonra teker teker odayı inceliyoruz. Masaların ve sandalyelerin çoğunun mekana nasıl yayılmış olduğunu, gaz lambalarındaki kan lekelerinin uzaktan bakıldığında neredeyse kasıtlı gibi görüldüğünü veya halının kırmızı tüyleri ile üzerine yayılmış daha koyu tonlu lekeler arasındaki belirgin farkı fark ediyoruz. Bu detaylar bundan sonraki kabuslarımızın arka planını oluşturacak. Tabii buradan çıkabilirsek.

Sonunda konuşan John oluyor, elini saçlarının arasından geçirerek ve o sevimli, dağınık görünümünün tamamen tesadüf olduğunu doğrulayarak, "Burada kalamayız," diyor.

"Yukarı çıkmak mı istiyorsunuz?" diye sordu Dr. Stu, inanmaz bir şekilde, kapı çerçevesinden görünen kırık merdiven bölümünü işaret ederek.

Curtis'in dışında, diğer cesetler -ev sahibimiz ve barmenler, sadece işleri nedeniyle burada bulunan insanlar- çıkışa doğru korkunç işaretler bırakmışlardı. Işıklar tekrar sönmeden önce panikleyip odadan koşarak çıkan çiftlerin o yöne doğru gittiğini gördüm ve sanırım katilin de kaçmaya çalışanlar gibi merdivenlere doğru ilerlediğini söylemek yanlış olmaz.

O ilk ılıktan ve panik dolu ağır ayak seslerinden sonra, üst kat şimdi ürkütücü bir sessizliğe büründü ve bu da şu soruyu akla getiriyor: Doğru seçimi kim yaptı? Kaçanlar mı, yoksa saklananlar mı? Katil yukarıda olduğuna göre cevap açık olabilir, ancak kaçanların bizden bir avantajı var: ağır çift kapılardan dış dünyaya daha yakınlar, biz ise dört cesetle çevrili bir bodrumda duruyoruz.

“Sanırım burada bir çıkış yok,” diyorum, aklımda Laurie ile birkaç Kamikaze içtikten sonra bu katta sendeleyerek dolaştığımız anlar canlanıyor.

John, odanın içine doğru ilerleyerek, Marion'un cesedinden daha da uzaklaşarak, “Daha önce burada bulundunuz mu?” diye sordu.

Başımı salladım. “Birkaç yıl geçti ama hatırlıyorum. Değil mi, Laurie?”

“Doğru,” diye otomatik olarak yanıtladı, gözleri ayaklarımızın dibindeki haliya sızan kan birikintisine bakmaktan kaçınmak için tavana kilitlenmişti.

“O tarafta da merdivenler var.” Boşta kalan elimle diğer kemerli geçidi işaret ediyorum. Kimse o yöne gitmeyi denemedi çünkü korku insana tünel görüşü veriyor. “O yoldan yukarı çıkıp, dans pistini geçip ön girişe ulaşmayı deneyebiliriz.”

Sesimin nasıl bu kadar sakin olduğunu bilmiyorum. Nasıl bu kadar düzgün düşünebildiğimi de bilmiyorum ama yer altında olmanın iyi bir fikir olmadığından ve bu barın ilk düşündüğümden çok daha klostrofobik olduğundan eminim. Bir de kafamın içindeki ses bana bu filmi daha önce izlediğimi hatırlatıp duruyor.

“Denemek ister misin?” diyor pembe elbiseli, Kate Hudson’a benzeyen sarışın kadın. Colette. Bara yakın bir masada oturuyor olmalıydı çünkü vücudunun sol tarafı yoğun bir kan lekesiyle kaplı. Kıvrımlı el yazısı ve isim etiketindeki sevimli kalp kanla örtülmüş. Etiket neredeyse tek bir büyük kırmızı blok gibi ve onu dikkatlice soyduğunda, altındaki dokunulmamış örgü kumaş parçasına kan bulaştığında öğürüyor. Bardan bir peçete alıp ona uzatmak istiyorum, hatta bir bardak altlığı bile ama işe yaramaz... hepsi ıslanmış.

“Bunu kim yaptıysa, muhtemelen hâlâ yukarıdadır,” diyorum, çünkü katilin dört –yukarıdan gelen ılığa bakılırsa muhtemelen beş– insanı katlettikten sonra geceyi sonlandırıp Netflix’te yeni çıkan filmlere göz atmaya karar vereceğinden şüpheliyim. “Bizi öylece dışarı bırakacaklarını sanmıyorum.”

Wes'e şöyle bir göz atma hatasını yapıyorum ve o da iki ölü barmene ciddi ciddi bakmaktan, daha önce olduğu gibi aynı yoğun, temkinli bakışla bana bakmaya başlıyor. Daha önce. Tam da bu olayın yaşanacağına dair şaka yaptığım da. Tanrım, yaşadığımız bu senaryonun gecemizi bitirmenin en kötü yolu olacağından bahsediyordum bir düşünün. Kariyerim ve aşk hayatımla ilgili hayallerim asla gerçekleşmiyor, ama bir kere "hızlı randevu" ve "katil" kelimelerini aynı cümlede kullanıyorum ve bu hayaller gerçekleşiyor mu?

"Neden?" diye hıçkırarak soruyor Meg Ryan saç kesimli kadın. Gözlerimi kısarak odanın karşısındaki temiz isim etiketine bakıyorum ve "Dani" yazısını görüyorum—evet. Kimsenin cevap vermesini beklemediği açık. Hatta "Bunu neden yapıyorlar?" diye sorduğunda bile.

Sorulması gereken doğru soru bu değil. Motivasyonun önemi yok, hatta bazen hiç yok bile. Her "I Know What You Did Last Summer" için bir "Slumber Party Massacre" var. İntikam peşinde koşan bir Ben Willis ile de, ucuz heyecanlar peşinde koşan akılsız bir katil makine olan Russ Thorn ile de karşı karşıya olabiliriz.

Colette, en az kanlı kolunu Dani'nin etrafına sarıyor ve ben de Dani'nin gözyaşlarını silmek için yine bara bakıyorum. Aynı peçeteler hala orada, kana bulanmış halde duruyor.

Wes sonunda savunma pozisyonundaki kolunu indirdi, parmak boğumları hâlâ sandalye ayağının etrafında bembeyazdı ve masadan bir adım uzaklaştı.

"Jamie haklı. Yukarı çıkıp dışarı çıkmalı ve yardım çağırmalıyız."

Baskı altında çok iyi performans gösteriyor gibi görünüyor. Bu takdire şayan bir özellik. Keşke farklı koşullar altında keşfetmiş olsaydım. Keşke randevumuzda Jeffrey Dahmer'dan bahsetmeseydim.

"Eğer birlikte çalışırsak," diyor, "birbirimize sahip çıkarsak... sekize karşı bir olacağız."

Diğer eliyle uzanıp isim etiketini çıkarıyor. Bunu mecburiyetten yapan Colette'in aksine, onun hareketi burada geçirdiğimiz zamanın sembolik bir sonu gibi geliyor ve diğerlerinin de onun izinden gidip yapışkan kağıdı kıyafetlerinden yırtmalarını izliyorum. Kendi etiketime bakıyorum ve ismimdeki harflerin arasındaki boşluklarda kan lekeleri görüyorum. Laurie, "Ya diğerleri?" derken isim etiketini kavrayıp çıkarıyorum.

Doğru, çünkü biz yirmi kişiydik ve hep birlikte çıkıyorduk.

“Muhtemelen dışarı çıktılar. Sadece ön kapıya ulaşmamız gerekiyor,” diyor John ve sözleri onun biraz daha rahat nefes almasını sağlıyor gibi görünüyor. İtiraf etmeliyim ki, benim için de aynı etkiyi yaratıyor, ama sonra başımızın üstünde duyduğum o ayak seslerini hatırlıyorum. Ön kapıya doğru koşuyorlarmış gibi değillerdi; ondan kaçıyorlarmış gibiydiler ve eğer bu bir korku filmi olsaydı, o zaman—

“Önce ben gideyim,” diyor Wes ve bu beni yanlış bir sonuca varmaktan alıkoyuyor. Elindeki sandalye ayağını sanki bir tur rehberi bayrağıymış gibi sallıyor ve Sex and the City’nin tüm popüler mekanlarını görmek için Manhattan’da yürüyüşe çıkmak üzereyiz.

“Tek sıra halinde ilerleyeceğiz. Birbirimizin arkasını kollayacağız... En arkada olmak isteyen var mı?”

“Yapacağım,” diyor John güçsüz bir sesle.

Yerinde kıpırdanıp durduktan sonra bara yöneldi. Şişeleri, sanki o an için uygun bir aperitif seçiyormuş gibi inceleyerek neredeyse boş bir Midori şişesini kaptı. Şişeyi avuçlarının arasında beceriksizce geçirdikten sonra, sanki şişe kırma konusunda uzmanmışım gibi bana baktı.

Şişeyi masaya vurma hareketi yapıyorum ve o da buzlu şişeyi bar tezgahının köşesine sertçe vurduğunda, yeşil likör parlak, oksitlenen kırmızı havuzlarla karışıyor. Hareketleri bir zincirleme reaksiyon başlatıyor ve birkaç kişi daha kanla kaplı bara şişe kırdıktan sonra biraz rahatlıyorum. Herkesin elinde keskin bir şey tutmaktan rahatsız görünmesi, “katil yukarıda” teorimi destekliyor ve espresso martinilerimi göğsüme doğru iten panik azalmaya başlıyor.

Bodrumdan çıkış yolunu bildiğim için Wes’ten sonra ikinci sırada ben gidiyorum. Laurie arkamdan geliyor ve ben de uzanıp bir elimi onun cansız bileğine dolarken, diğer elimi de şişemin kahverengi boynuna sıkıca bastırıyorum. Laurie’den sonra Stu geliyor ve uzanıp dirseğine dokunma şeklinden, onların randevusunun bizimkinden çok daha başarılı geçtiğini anlıyorum. Laurie karşılık olarak dudaklarını hafifçe büküyor ve Stu’nun sakalı, dağ kıyafetleri ve güçlü görünen bacaklarının ona ne kadar çekici geldiğini ima ediyor. Bu da beni yüzümü buruşturmaya itiyor. Laurie bir Oğlak burcu olabilir,

ama yürüyen kırmızı bayraklara doğru kafa üstü koşma şeklinden Boğa burcu olduğunu anlayabilirsiniz.

Colette ve Dani, Stu'nun arkasında sıraya giriyorlar, sonra da son randevum olması gereken adam geliyor. Gömleğindeki etiketi, çıkarmadan önce şöyle bir gözden geçirdiğimde adının Campbell olduğunu öğreniyorum. Tek kelime etmedi; sadece kendisine en yakın insanların yollarını ve hareketlerini takip etti. Ve biliyorum ki az önce dört kişi gözümüzün önünde öldü, ama bu, onun tehditkar olmayan, çocuksu yakışıklılığıyla birleşince, onu hemen Norman Bates'le ilişkilendiriyorum. Elimde değil. Belki de bir dakika huzursuzken bir sonraki dakika uzak ve göz kırpmayan bir hale gelmesindendir, ama bir bakıma sıranın zıt uçlarında olmamızdan memnunum. Eğer konuşmaya karar verirse ve ilk sözleri annesiyle ilgili olursa, onu suçlayacağım.

John grubun arkasına geçtikten sonra, odanın diğer tarafına doğru ilerliyoruz. Yolu tıkayan daha az kaba barikat var, duvarları kaplayan kan daha az ve Wes'in omzunun üzerinden baktığımda koridoru görüyorum. Karanlık, sadece Serendipity'nin imzası olan kırmızı duvarları daha koyu kırmızı yapan tavan lambalarıyla aydınlatılmış. Üst kattan gelen ışık, merdivenlere serin, beyaz bir blok halinde vuruyor ve sembolizm gözümünden kaçmıyor. İhtiyacımız olduğunda meleklerin korusu nerede? Bu bizim kurtarıcımız – tabii katil geri dönüp biz ona ulaşmadan önce bizi öldürmeye karar vermezse.

Laurie'nin elini bıraktım ve Wes'in etrafından merdivenlerin dibini işaret ettim. Fil geçit törenimizin sırasını belirlerken kollarını sıvamıştı ve koridora doğru işaret ederken çıplak kolum onun koluna değdi. Teni... sıcaktı. Altındaki kaslar... gergin görünüyordu.

Kahretsin Jamie, ortalıkta bir katil dolaşıyor.

“Koridor, buradaki barın etrafını tamamen sarıyor,” diyorum, sonra boğazımdaki boğuk sesi temizliyorum. Merdivenlerin altından karanlıkta yanlılıkla duvar gibi görünen yere doğru düz bir çizgi çizerek parmağımı uzatıyorum ve ekliyorum, “Yani o yönde uzun bir koridor olacak.”

“Buraya sık sık gelir misiniz?” diye sorarken arkasını dönmüyor.

“Evet, gördüm. Tam anlamıyla bir labirent olduğunu anlayacak kadar. Saklanacak çok yer var, o yüzden her açıdan dikkatli olun, anladınız mı?”

Bu da onun içten içe alaycı bir nefes vermesine neden oldu. “Evet, biliyorum.”

Kahretsin. Umarım bu küçümseyici gelmemiştir. Ona kendimin çok fazla filtrelenmemiş halini gösterdikten sonra kendime kapanıp ondan kaçınmamak için kendimi zor tutuyorum. Eminim en çılgın fantezilerimi yaşadığımdan şüpheleniyordur. Onun beni bir cadı sanması fikrine katlanabilirim. Onun beni deli sandığını kabullenmeye başlıyorum. Ama hem öyle hem de böyle olduğuma inanmasına asla izin vermeyeceğim.

“Wes, demek istediğim sadece... dikkatli ol?”

Anlamsız bir kelime ve bariz bir istek gibi görünüyor ve daha doğrudan bir özür dilemeye hazırlanırken bana geri bakıyor ve... gülümsüyor. İlk göz göze geldiğimizde ve onu neyin mutlu ettiğini söylediğimde de aynı gülümseme vardı. Sanki tüm bu laf kalabalığını affetmiş ve unutmuş gibi. Ki bu da mümkün, çünkü sözlü ishal, bunun yanında sönük kalıyor -arkamıza bakıyorum-.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Sesi alçak, sakın, tıpkı hâlâ koluma yapışık olan kolu gibi sıcak; oysa ikimizden biri çoktan uzaklaşabilirdi, hatta uzaklaşmalıydı. Öne eğiliyor, başını giriş kapısından uzatıp koridorun iki ucunu inceliyor ve aramızdan geçen soğuk hava beni ürpertiyor. Kolumu kapıdan çekip tüylerimi ovuşturuyorum, Wes'in saçlarının ışıklar altında koyu bir pinot noir rengine dönmesini izliyorum, sonra o geriye yaslanıyor.

Omuzunun üzerinden bakıp diğerlerinin hâlâ odadan çıkmak için kendilerini hazırladıklarını gördükten sonra bakışlarını benimkine indirdi. Başını eğerek, randevumuzun hiçbir anında olmadığımız kadar yakınlaştık. "İyi misin?" diye sordu. "Yani..."

Ayrıntıya girmesine gerek yok. Bu çılgınlığın başlangıcına en ön sıradan şahit oldum.

"Bence de."

Vücudumda bu kadar çok adrenalin dolaşırken bunu söylemek zor.

"Eğer bunun gerçek hayatta yaşanan bir olay değil de bir film sahnesi olduğunu varsayarsam, bacaklarımı hareket ettirebilirim."

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor ve her ne kadar kendi yaptığımız silahlarla donanmış olsak ve ellerim başkasının kanıyla yapış yapış olsa da, onu görünce kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Gerçekten de nefes kesici derecede yakışıklı.

"Öyle düşünmeye devam et. Buradan çıkacağız, tamam mı?"

Komik olan şu ki, ona inanıyorum.

"Tamam aşkım."

"Peki ya Jamie?"

"Öyle mi?" Göz teması kurabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyor ve artık bana o mesafeli ifadeyle bakmıyor. Randevumuzun güzel kısmındaki o memnuniyet verici değerlendirmeye de geri dönmedi. Bu bakış yeni ve umarım bunu daha iyi bir şey olarak yorumlamam bir hayal ürünü değildir.

"Sen... bunu ele alış şeklin... Mesela Laurie ile olan ilişkin... bu—"

"Sosyopat mı?" diye düşünmeden söylüyorum ve o sırtıyor. Belki de gerçek suç hikayeleri hakkında konuşması, ilk başta düşündüğüm kadar itici gelmemişti.

Wes, "Etkileyici olduğunu söyleyecektim," diyor. "Bizi hayatta tutacak türden bir şey bu."

Bizi hayatta tutun. Bir slasher filmindeki her hayatta kalanın amacı bu değil mi zaten? Ve ben de bu filmlerden yeterince izledim ve karakterlerin yaptığı seçimlerin ya ölümlerine yol açtığını ya da onları devam filminde yer almaya hak kazandırdığını biliyorum. Formülü biliyorum.

Umarım katilden daha iyi biliyorumdur.

Çok kolay.

Merdivenlerden yukarı, dans pistinin sınırını dolaşarak girişe doğru ilerleyişimiz çok kolay. Birinci kat, altımızdaki yıkımla (tamamen bozulmamış, bir gece kulübünün olabileceği kadar temiz) o kadar keskin bir tezat oluşturuyor ki, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Çok sessiz. Çok hareketsiz.

Adamlar ağır ön kapıları iterek açmaya çalışırlar ama kapılar kıpırdamaz. Sonra devasa, süslü kolları kavrayıp çekmeye başlarlar. Yine sonuçsuz kalırlar; devasa, ağır ve görünürde bir kilitleri yoktur. Sonra John, vestiyer penceresinin yanındaki duvarda bir şey fark eder ve ona doğru yürür. Parmaklarını siyah bir dikdörtgenin üst kısmına sokar ve dikdörtgen açılır. Kırmızı bir ışık, muhtemelen numaralı düğmeler görürüm, sonra John önüne geçip görüşümü engeller. Doğru sonuca varmak için onu görmeme gerek yok aslında. O kutu, o

kapıları açmanın yolumuz. Omuzları düşmeden ve kaşlarını çatarak geri dönmeden önce bile ne söyleyeceğini biliyorum.

“Bir koda ihtiyacı var.”

Katil her zaman kurbanlarını izole eder ve kaçmalarını imkansız hale getirir.

Yani buraya koşarak gelen tüm o kızların, peşlerinde dört kişiyi öldüren bir adam yüzünden gidecek hiçbir yerleri yoktu.

Hesaplamaları yapıyorum, Curtis'i denklemden çıkarıyorum ve buraya on bir kişinin geldiğini düşünüyorum. Sonra duyduğumuz çığlığı hatırlıyorum... Muhtemelen on kişi. Artı katil. İlk elektrik kesintisi sırasında bir yabancıнын içeri sızmış olma ihtimali her zaman var, ancak ışıklar tekrar açılmadan önce odadan çıkmış olabileceklerinden emin değilim. Yerlerine dönmüş olabilirler. Bıçak saklamış olabilirler, elbette. Ama birileri yabancı bir yüz gördüğünden bahsedirdi. Sonra elektrik kesintisinden önce Curtis'e ne kadar yakın olduklarını, garsonu ve barmenleri hedef alma biçimlerini düşünürsek... Bunu yapan kişi kesinlikle randevuya çıkanlardan biri olmalı.

Yani, dokuz. Kulübün her tarafına dağılmış dokuz korkmuş insan.

“Paltoların emanetinde duran kız nerede?” diye soruyor Stu ve sanki parmaklarını şıklatıp onu çağırmak istiyormuş gibi görünüyor. Bu beni kaşlarımı çattırıyor ve gözlerime baktığımda kaşını kaldıran Laurie'ye bakmaktan kendimi alamıyorum.

Gerçekten mi? Bu adam mı?

Ona şöyle bir baktı, başını yana eğerek benim açımdan onu görmeye çalıştı ve sonra omuz silkti. Eve döndüğümüzde ciddi bir konuşma yapacağız.

Colette, vestiyerin girişine en yakın olan kişi. Giriş, elbisesindeki lekelerle aynı renkte kadife bir iple çevrili ve ipi açtığında, odaya üç adım attıktan sonra aniden duruyor, bakışları yerdeki bir şeye takılıyor.

“Ah.”

“Ne?” diye soruyor Norman Bates'e benzeyen Campbell. Aşağıdaki kan banyosundan uzaklaştıktan sonra biraz daha konuşkan hale geldi. Ama çok da değil. Çekingen, en sıradan seslere bile irkiliyor. Belki randevumuz olsaydı, onun hakkında daha tarafsız bir ilk izlenim edinebilirdim, ama yine de annesinden bahsetmesini dikkatle dinliyorum.

“O burada.”

Colette'in sesi, çocuklarla çalışan insanların her zaman sahip olduğu tatlı, tiz bir tona ayarlanmış gibi görünüyor. Konu ne olursa olsun, durum ne olursa olsun, her zaman neşeli ve hoş bir tona sahipler.

Bir an duraksıyor, sonra Campbell, "İyi mi?" diye soruyor.

"Öyle düşünmüyorum."

Ondan sonra vestiyere giriyorum. Çok yer yok ve omuz omuza durduğumuzda, burnuma kadar yayılan ve dilimin ucuna kadar ulaşan bakırımsı bir kokuyla, üzerindeki kanın kokusunu alabiliyorum. Ama buna çok uzun süre odaklanamıyorum çünkü Colette'in hala baktığı yere bakıyorum ve—"Ah."

"Jamie?" diye soruyor Laurie.

"Hayır..." Bir an kusacak gibi oldum, ama sonra bunu daha önce gördüğümü hatırladım. 13. Cuma: Son Bölüm. "İyi değil."

Vestiyerdeki kadının çığlığını duyduk. Ve bunun nedenini anlamak kolay, çünkü alnına bir kasap bıçağı saplanmış. Kasap bıçağı. Buranın mutfağı bile yok.

"Telefonlar," diyorum ve yüzü pişmemiş bir et parçası gibi yarılmış olan kadına bakmaktan vazgeçiyorum. "Telefonları bulmamız gerek."

Kilitli kutunun anahtarını kolayca buluyorum. Masanın tam üzerinde ve üzerinde sadece biraz kan olan bir etiket var; bu etiket, telefonlarımızı tutan kutunun karşılığı olduğunu açıkça gösteriyor. Dani ve Laurie, Colette ve bana katılarak siyah metal kutuyu aramaya koyuluyorlar, ancak hepimiz odaya sıkışmış olsak bile onu bulamıyoruz. Burada değil. Vestiyer görevlisinin telefonu ne masada ne de ceplerinde yok. Kontrol etmek için eğiliyorum, kusmamaya çalışıyorum ama yine de hiçbir şey bulamıyorum. Akşamın başlarında kullandığı iPad de kayıp. Sabit hat bile yok.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Laurie, küçük odanın arka tarafından, elini paltosunun cebinden çıkarırken, astarını da çekiştirdi. Saten cep kırmızıydı, tüvit görünümlü bir kumaşın üzerinde belirgin bir şekilde duruyordu ve bana... bu gece gördüğüm birçok şeyi hatırlatıyordu. Başını salladı, yüzü kül rengi olmuştu ve odaya sığamayanlar için daha yüksek sesle tekrarlardı: "Hiçbir şey."

İşin aslı, hiç şaşırmadım. Bu, slasher filmlerinin temel kuralı. Katil, dış dünyayla iletişim kurma yeteneğinizi kesiyor. Bayan Voorhees bunu 13. Cuma'da yaptı. Katil Noel Baba bunu Sessiz Gece, Ölümçül Gece'de yaptı. Ve şimdi bu da

aynı formatı izliyor. "Daha ileride bir mola odası var mı?" diye soruyorum. "Dışarıya açılan bir kapı?"

Laurie ve Dani askılıkları kenara çekiyorlar. Duvar boyunca kırmızı kadife bir örtü asılı ve Dani onu tiyatro perdesi gibi hızla geri çektiğinde, ortaya sadece tuğlalar çıkıyor. Bu oda o kadar küçük ki, içeri ve dışarı sadece tek bir yol var. Vestiyer görevlisinin o kasap bıçağından kaçınma şansı yoktu. Sanki bir kafesteymiş gibiydi.

"Kapının şifresi orada mı diye bak," diyor Wes tezgahın diğer tarafından ve ben de yeni bir görevle masaya dönüyorum, üzerinde sayılar yazılı bir kağıt parçası veya kilidi nasıl atlatabileceğimizi anlatan bir kılavuz arıyorum. Ama hiçbir şey yok. Çekmeceler sadece kırtasiye malzemeleri, aşırı miktarda lastik bant ve eşyalarımızı tanımlamak için kullanılan etiketlerle dolu. Odadaki tek şey palto askısı... ve palto görevlisi kız. Kadın.

"Buradan çıkmanın başka bir yolu olmalı," diye nefes nefese söylüyor Dani, hepimiz odadan çıkıp ön girişte erkeklerle birlikte düzensiz bir çember oluştururken. Nefes nefese kalmamaya çalışıyor ama feci şekilde başarısız oluyor.

Haklı da sayılır. Başka bir çıkış daha olacak, ama bu yerin saklanma yerlerini ve çıkmaz sokaklarını hatırlasam da, sarhoşken hatırladığım şeyler arka kapı, yangın merdiveni ya da pencere gibi işimize yarayacak bir şeye dair değil. Eğer bir çıkış bulmak istiyorsak, onu aramak zorunda kalacağız.

Grubun geri kalanı da aynı anda bu sonuca varıyor, ancak Stu ellerini beline koyup "Ayrılmalıyız" diyerek ne kadar uyumsuz olduğumuzu kanıtlıyor.

BÖLÜM 8

“Sanırım hiç tanışmamış olsak bile seni öldürürdüm.” —Düğün Tarihi Değil

“Bu, dünyanın en berbat fikri.”

Bunu söyledikten sonra Stu, oluşturduğumuz çemberin karşısından bana dik dik bakıyor, ekose gömleğiyle kaplı göğsünün üzerinde kollarını kavuşturuyor. Görünen iç gömleği ve mükemmel kesilmiş sakalıyla, Laurie'nin algoritmasının temel bir parçası olan TikTok'lardaki odunculara gerçekten benziyor. Sanırım bu da onun için çekiciliğinin bir parçası. Ancak, randevumuzdan beri Stu ile aramdaki durum düzelmedi. “Ayrılırsak kulübün her katını ve her tarafını kontrol edebiliriz. Buradan daha çabuk çıkarız,” derken sesindeki hoşnutsuzluğu zar zor gizleyebiliyor.

Sanki hayatında hiç korku filmi izlememiş gibi.

“Daha çabuk ölebilirdik de,” diye yanıtlıyorum. “Ayrılmak, kaybolmayı veya hedef haline gelmeyi kolaylaştırır. Ayrıca, birimiz çıkış yolu bulsa bile birbirimizle iletişim kurmanın bir yolunu bulamayız.”

“Jamie'ye katılıyorum.”

Wes'in alçak sesli uğultusu çemberin üzerinden yankılanıyor ve dönüp baktığımda kapılara yaslanmış olduğunu görüyorum. Kolları kavuşturulmuş, kazığı bir yumruğunda sıkıca kavramış ve pazusunun üzerinde duruyor. Gözleri, bodruma inen merdivenlerle ara kata çıkan merdivenler, dans pistinin girişi, kulübün arka tarafına giden koridor arasında bir yol izleyerek, karşıımızdaki boşluğa sabitlenmiş durumda ve altıncı kuralı hatırlıyorum: Arkana dikkat et. Duvara yaslıysan bunu yapmana gerek yok. Neden şu anda bunu çekici buluyorum?

“Birlikte daha güvendeyiz,” diyor ve beni ikinci kez destekliyor. Buna karşılık kaburgalarımın altında yumuşak ve sıcak bir his oluşmaya başlıyor, ama kendimi

çok iyi hissetmeden önce Stu alayıcı bir şekilde karşılık veriyor.

"Pekala," diye mırıldanıyor, sonra sesi aldatıcı bir şekilde hafifliyor. "Aşağıda ne derse onu yaparsın. Yukarıda ne derse onu yaparsın. Bir düzen görmeye başladım dostum ve sana bunun artık randevu gecesi olmadığını hatırlatmam gerekiyor."

"Affedersin?"

Wes, özellikle böylesine bir vahşetin ardından, pasif agresifliğin hayranı değil gibi görünüyor. Soruyu sorduktan sonra bakışları sertleşti. Kapılardan uzaklaştı, kollarını yanlarına indirerek Stu'nun bulunduğu grubun ortasına doğru yürüdü.

Stu tekrar alayıcı bir şekilde güldü. "Bazılarının dediklerine boyun eğmek zorunda değilsin..."

"Ne demeye çalışıyorsun dostum?"

Stu'nun cümlesinin nereye varacağını hepimizin bildiğini düşünüyorum, ancak Wes'in tekrar ne kadar sert görüldüğünü görünce hissettiğim rahatsızlık biraz hafifliyor. Ciddi. Hareketleri yavaş, başı hafifçe yana eğik, eli tahta parçasını sıkıca kavramış. Bunu bir tehdit olarak söylediğini sanmıyorum, ama Stu yine de doğruluyor, kırık şişesinin boynundaki tutuşu da sıkılaşıyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu olsa da, Wes'in yanında hiçbir şey ifade etmiyor ve karşı karşıya geldiklerinde çenesini yukarı kaldırmak zorunda kalıyor, sesi gergin bir şekilde, "Sen aklını cinsel organınla düşünüyorsun," diyor.

Wes hiç tepki vermiyor; sadece bir adım daha yaklaşıyor ve Stu'nun geri çekilmemek için tüm öz kontrolünü kullandığını görebiliyorum. John odanın diğer ucunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle duruyor. Odadaki diğer erkeklerden daha fazla çatışmadan kaçınan biri gibi görünüyor ve ikimiz de kısa bir "erkekler işte böyle olur" surat asması paylaşıyoruz. Ama Wes'e kızamıyorum. Özellikle de sakince ve doğru bir şekilde, "Ve sen de hiçbir şey düşünmüyorsun" dediğinde.

Wes, Stu'nun omzuna iki parmağını koyup onu geriye doğru itti. Wes'in itişindeki güç Stu'yu hazırlıksız yakaladı ve tabii ki de yüzünü kurtarmak zorunda kaldı. Şişesini düşürdü, yere sönük bir sesle düştü ve sonra tül bir balo elbisesi gibi kendini şişirdi. Bir an için, kafasını Wes'in göğsüne çarpmak üzere olduğunu düşündüm, ta ki Campbell tam ortalarına yerleşene kadar.

"Hey! Kavgayı mı etmek istiyorsun, yoksa buradan defolup gitmek mi?"

Dürüst olmak gerekirse, ikisi de ölü sayısını artırmak istiyor gibi görünüyor ve Wes ile arasına bir engel koyunca Stu ikinci bir nefes alıyor. "Bu herifi kim sorumlu yaptı ki?"

Wes'in Campbell'ın avucundan geri çekildiğini izliyorum. Teslim olurcasına ellerini kaldırıyor ve sonra hayali yumruklardan kaçıyor gibi üst vücudunu savuran Stu'ya gözlerini kısarak bakıyor. Wes ise, bir adamı tek yumrukla yere serebilecek gibi görünüyor ve bu durum sizi ancak yeni bir fetişiniz olduğunu keşfetmenize neden olduğu için dehşete düşürebilir.

Utanç verici bir keşif yapmamak için bakışlarımı kaçırıyorum ve Laurie'ye takılıyorum. O da herkes gibi Stu'yu izliyor, gözleri kısılmış, dudakları düşünceli bir çizgi halinde büzülmüş ve sanırım onda da tiksinti oluşmaya başlıyor. İyi.

Wes sakın bir şekilde, "Senin sorumluluk alacağını sanmıyorum," diyor. "Sana kalsa, hâlâ orada kan gölünde duruyor olurduk."

Dani hıçkırarak ağladı, sanki bodrumun onu o ana geri götürme gücüne sahip olduğunu söylüyordu.

Wes, "Eğer hâlâ size kalsaydı," diyor, "hepimizi kör ve yalnız bir şekilde aktif bir suç mahalline gönderirdiniz."

Bu, Stu'nun durmasına neden olur. "Siktir git, dostum."

"Öyle mi? Ben de sana aynısını yapacağım," diye yanıtlıyor Wes hiç tereddüt etmeden ve ben de gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"İki gruba ayrılacak nasıl olur?" diyor Laurie. Yönetmenlik yetkisi çok işe yarıyor ve alt kattaki şokun geçmesinden biraz rahatladığımı söylemeden edemiyorum. Onun büyük, sıkıcı, elitist beynine ihtiyacımız var. Sadece bu da değil, o da benim kadar bu binada bulundu. Umarım alkolün neden olduğu bilgi eksikliklerimizi birbirimizi tamamlayabiliriz. "Her grupta dörder kişi olacağız. Dağılıp bir çıkış yolu bulabiliriz... Jamie?"

Herkes dönüp bana bakıyor. Başka kayıp vermeden ilk kata çıkmayı başardım; bu yüzden, bir katliamda nasıl yol alınacağı konusunda gayri resmi otorite oldum.

Silahını yerden aldıktan sonra doğrulup bana öyle bir bakış attı ki, her şey çok şey anlatıyor. Bana bakışında beni küçültmek isteyen bir şey var. Bu, zaten var olan bir kompleksi besliyor ve bir dizi şüpheyi tetikliyor. Bu gece daha önce kıyafetimi tekrar gözden geçirdiğimde. Barda kahkahamın çok yüksek olup

olmadığını anlamak için sesini kısıtışında. Wes'in beni tamamen bir psikopat sanmaması için seri katil referanslarımı geri almaya çalıştışında (ve ne büyük bir başarısızlıktı bu). Daha önce de "çok fazla" olduğumu duymuştu ve bu, belki de bilgilendirilmiş hipotezlerimin bizi bu durumdan kurtarmaya yetmeyeceğini düşünmemeye yetiyor.

Her zamanki içgüdüme yenik düşüp doğrulup susmak üzereydim. Konuyu gruba geri atıp tereddüt ediyormuş gibi davranmak üzereydim ki, Wes göz göze geldik, neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı ve Stu gibi bir adamın ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini hatırladım.

Hayır, çünkü yaptığı tek öneri, trafik kazalarını örtbas eden veya intikamcı ruhları çağırın gençler arasında en yaygın ölüm nedeni.

Sonunda, bir plan belirlemek için slasher filmleri hakkındaki bilgi birikimimi gözden geçirirken, "İki grup işe yarayabilir," diyorum. Bu filmler genellikle seri katilden nasıl kaçınılacağını ayrıntılı olarak anlatmaz, bu yüzden aklıma gelen her sahneyi örnek dışı olarak değerlendiriyorum.

Dört kişiye karşı bir kişi, sekiz kişiye karşı bir kişi kadar güçlü değil. Herkes katilin karanlıkta dört kişiyi öldürdüğünü unutmuş gibi görünüyor. Sanki gözleri kapalıymış gibi yapmışlar. Ama burası çok büyük ve kafa karıştııcı, ve olduğumuz yerde kalırsak, savunmasız kalırız. Herkes şu anda ışıkları kapatıp skoruna birkaç vuruş daha ekleyebilir.

"Eğer hepimiz dans pisti seviyesinde kalıp arkaya doğru ilerlersek, her grup kulübün bir tarafını kontrol edebilir," diyorum, bir çıkış yolu bulunsa bile yaşanabilecek senaryoları zihnimde canlandırırken irkiliyorum. Hepsi daha fazla kan dökülmesiyle sonuçlanıyor gibi görünüyor. "Hala iletişim kurmanın bir yolunun olmaması sorunu var ve tekrar ayrılıp birini diğer grubu bulmaya göndermek iyi bir fikir değil, bu yüzden—" diye ekliyorum.

"Bakma süremize kesin bir zaman sınırı koymalıyız," diyor Laurie ve eğer bu tür bir sevgi gösterisinde bulunmaya kalkışırsam kafama vuracağından emin olmasaydım onu öperdim. "Saati olan var mı?"

Campbell ve Stu öyle yapıyor. Gece başlangıcında kol saatleri "akıllı" sayılmadığı için el konulmadı, bu yüzden her grubun zaman tutucusu onlar. "Otuz dakika nasıl geliyor kulağa?" diyor Laurie ve ben de bir slasher filminde kararlı bir katilin otuz dakikada bir sürü insanı doğrayabileceğini söylememek

için dilimi ısıyorum. Neyse ki Wes, ortak bir hedefimiz olduğu için oluşan coşkulu havayı gerçekten bozacak bir yorum yapmamı engelliyor.

“Kulağa hoş geliyor. İşimiz bittiğinde dans pistinde tekrar buluşup bulduklarımızı rapor edelim. Umarım buraya koşan insanlar bir yerlerden çıkmayı başarmışlardır.”

Diğerleri. İlk gelenlerin yarısından fazlası bodrumdan kaçtı ve eğer ön kapıdan çıkamadılarsa, nereye gittiler? Umarım yakınlarda bulabileceğimiz başka bir çıkış daha vardır, ama yoksa—eğer o insanların hepsi hala burada, kulübün bir yerinde saklanıyorsa—umarım katil onları bulmadan önce biz buluruz.

Wes sözlerine şöyle devam ediyor: “Eğer bir çıkış bulamazsak, geri döneriz, ara kata çıkarız ve aynı şekilde ilerleriz.”

Harika bir fikir.

Bunu sadece ben düşünmüyorum. Çemberin etrafındaki herkes başını sallıyor, ellerini ovuşturmayı bırakıyor, kulaklarına kadar kilitlenmiş omuzlar gevşiyor. Kalabalık olmanın verdiği güvenlik ve tünelin sonundaki çıkış ışığı, herkes tarafından kolayca benimsenen bir plan.

Neredeyse herkes.

“Ben de tam bunu önerecektim.” Stu’nun sesi sinema patlamış mısırından bile daha tuzlu.

“Elbette öyleydi dostum,” diye sesleniyor Wes çemberin karşısından ve ben bir kahkaha daha yutuyorum. Gözlerine baktığımda, o da gülümsemesini zor tutuyor. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. Korkutucu bir kabadayıdan şakalar yapan birine dönüşmesi, çözülmüş dantel sandığım o ipliği göğsümde daha da sıkılaştırıyor.

“O herifle aynı gruba girmeyeceğim,” diye mırıldandı Stu.

“Öyleyse sen de benimle gel,” diyor John, bir aziz sabrı sergileyerek. “Campbell, sen de Wes’le git.”

Campbell, adı geçtiğinde irkilir ama herhangi bir tercihi yok gibi görünüyor. Sadece Wes’e doğru ilerlerken, Stu’yu da sanki odanın diğer ucuna koşup ona uçan tekme atacakmış gibi dikkatle izliyor.

“Colette ile kalmak istiyorum,” diyor Dani. Ve ister istemez rahatlıyorum. Laurie elimi tutuyor ve ben de karşılık veriyorum. Gözlerine baktığımda ve

ikimiz de acı bir gülümseme paylaştığımızda, aynı şeyi düşündüğümüzü anlıyorum.

Ancak soğuk, ölü parmaklarımı senden zorla ayırabilirler, bebeğim.

"Laurie mi?" diye soruyor Stu ve bir an için, ekose gömleğinin cazibesinin çok güçlü olabileceğinden ve onun da bizim onunla gitmemizi isteyeceğinden korkuyorum.

John'la bir sorunum olmazdı ama katil Stu'yu öldürmezse, gecenin sonuna doğru onu öldürmeye kalkışma ihtimalim yüksek.

Neyse ki, sergilediği davranış biçimi - baskı altında kalmasına rağmen elmas yerine tozlu bir kömür parçası elde etmesi - oduncu etkisini azalttı. Laurie bana dönüp kararlı bir şekilde, "Wes ve Campbell ile gideceğiz," dedi. Ama yine de koluna elini koyarak ekledi: "Nereye gittiğini ve nereden geldiğini takip ettiğinden emin ol. Burada kaybolmak çok kolay."

Kadının onu seçmemesine üzülmüş gibi görünüyor ve ne kadar değersiz bir herif olduğunu gösterircesine elini itiyor.

"Evet," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Açıkça belli."

Arkasını dönüp Dani ve Colette'in yanına yürüdüğünde, ellerini ikisinin de sırtına koyup gruplarını bizden ayrı bir küme haline getirdiğinde, ben de onun sırtına orta parmağımı gösterdim.

Laurie, "Jamie," diye söze başladı ama ben sözünü kestim ve Stu'nun kafasının arkasına dik dik bakmaya devam ederek şöyle dedim:

"Büyük bir tehlikeden kurtuldun. O iyi bir adam değil."

Biraz incindiğini anlayabiliyorum. Yüzüne yansıtmıyor. Buradan çıkarsak muhtemelen bir daha asla bundan bahsetmeyecek, ama o sert, mantıklı, "kesinlikle o berbat kömür parçası için fazla iyi bir elmas" dış görünüşünün altında, bu gece iyi niyetlerle gelen bir kadın var. Sıkıca sarılmak yerine elini sıkıyorum, biliyorum ki bundan nefret ederdi.

"Yani adam bizim ayrılmamızı istiyor," diye haykırıyorum. "Sonra da bütün ışıkları kapatıp uyuşturucu dolu bir orgi yapmayı önerecek herhalde."

Hafifçe gülümsedi. "Evet, banyo kapısının arkasındaki kuralları hatırlıyorum. Sayenizde her tualete gitmem gerektiğinde onları okuyorum." Gözleri dairenin üzerinde gezindi. "İyi adamlardan bahsetmişken..."

John'un toplantıyı bırakıp yanıma gelmesiyle Laurie, durumdan sıyrılma konusundaki keskin yeteneğini sergiliyor. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılması, Stu'ya yönelik hareketimi fark ettiğini ve kendisi yapmasa da bunun haklı olduğunu kabul ettiğini gösteriyor.

"Hey."

"Hey."

Randevumuzdan beri ilk kez baş başa kaldık ve onun yanında olmanın verdiği o güzel, sıcak, rahatlatıcı duyguyu hatırladım.

John, Midori şişesini avuçlarının arasında tekrar gezdirdi. "İyi misin? Curtis'le olanlardan sonra..."

Sanırım daha önce hiç bu kadar çok insanın halimi hatırlamı sorduğunu görmemiştim. Ayrıca, yanı başımda birinin neredeyse vücudundan ayrılmasına şahit olmamıştım, bu yüzden iki olay arasındaki bağlantı gözümde kaçmıyor. Yine de, iyi olup olmadığımı sormak istemesi güzel bir şey.

"İyiyim." Bana inanmıyormuş gibi görünüyor ama fiziksel sağlığımız yaşayacağım travmadan biraz daha önemli, bu yüzden ekliyorum: "İyileşeceğim."

"Her şeyden önce durum biraz... gergin görünüyordu."

Yani beni izliyordu. Göz kulak olması bir bakıma gurur verici.

"Ah, evet..." Işıklar sönmeden önce Curtis'e söylediklerimi hatırlayınca irkiliyorum. "Ölmeden önce duyduğu son şeyin 'Ben bir pislik' olduğu olması beni biraz üzdü." Ve gerçekten de üzdü. Her ne kadar öyle olsa da—öyleydi.

John'un gözleri, seksenlerin Bill Pullman'ına özgü o yumuşak bakışla kısılıyor ve gizlice fısıldayarak, "Eminim ona zaten bilmediği bir şey söylemiyordun," diyor.

İstemsizce kıkırdıyorum. "Teşekkürler." Sonra, çıkış yolu bulmak için Stu ile iş birliği yaptığını tamamen anlıyorum. "Ayrılalım!" "Yeni tanıştığım kadınlara en önemsiz şeylerden bile sinirleniyorum" diyen, öfkeli Stu. Ve onu uyarmak ihtiyacı hissediyorum: "Bak, buradan çıkmanın başka bir yolu olacak, ama eğer bu bir şeye benziyorsa—"

"Sevdiğin o korku filmleri mi?"

Hatırladı. Bu, midemde küçük bir takla atma hissi yaratıyor.

"Evet, onlar... sadece onlardan daha akıllı olmalıyız—" Katil mi? Stu mu? Kulüpte dağılmış diğer sevgililer mi? "Bunu yapan kim olursa olsun. Sakin

kalmanız gerekiyor.”

Bence John hiçbir zaman soğukkanlılıktan başka bir şey olmadı. Bu süre boyunca çok kibar ve akli başında davrandı. Curtis öldürüldüğünden beri öfkeye, korkuya veya paniğe kapılmadı kesinlikle. Verdiğim tavsiyeyi düşünüyor gibi görünüyor, çok güzel kirpiklerinin altından bana bakıyor, sonra elini önümde kaldırıyor. Tıpkı Colin Firth'ün göz teması kadar istikrarlı.

"Bu konuda uzman olduğunuzu göz önünde bulundurarak, benim şansım ne kadar sizce?"

Gülümsüyorum. "Gayet iyi görünüyorlar."

"Madem öyle düşünüyorsun Jamie, o zaman ben de buna güvenebilirim."

Bu beni utandırıyor. Omuzunun üzerinden grupların ayrıldığını, ayrılmaya hazırlandığını görebiliyorum. Bekledikleri son üyeler biziz ve Wes'in bizi izlediğini fark ediyorum. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını kaçırıyor, ama bu onun baktığı gerçeğini değiştirmiyor. İzliyordu. Bakışlarımı John'a çeviriyorum ve sesime biraz güven katmaya çalışıyorum.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Hala o içkiyi içmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Doğru." Bu bariz şakaya alaycı bir şekilde güldüm ve kapılara son bir kez baktıktan sonra Laurie'nin yanına geçip kulübün içine doğru yürüdüm.

BÖLÜM 9

“Gerçekten bir kez öldürenlerin tekrar öldürme olasılığı çok daha yüksektir.” — Seattle'da Uykusuz Değil

Grubumuz sol taraftan geçiyor. Oraya ulaşmak için tekrar dans pistinin önünden geçmemiz gerekiyor ve eskiden terli, sallanan bedenlerin arasından kendimi sıkıştırmak zorunda kaldığım zamanlarla şimdiki zaman arasındaki tezat gözümünden kaçmıyor. İki yüz kişi kapasiteli bir alanda dört kişi sürünerek ilerliyoruz.

Kabinlere doğru yürürken konuşmuyoruz, Wes önde, Campbell arkada olacak şekilde sıkı bir elmas şekli oluşturuyoruz. Bir katilin dikkatinden kaçınmaya çalışırken konuşmanın pek bir önemi yok ve umarım herkes bu sessizliği, bu psikopatla yüz yüze karşılaşacağımızın bir ön izlemesini duymak için kullanıyordur. Diğer grubun uzaklaşan ayak sesleri arkamızda yankılanıyor ve dikkatimi onlara kaptırmamaya çalışıyorum, bunun yerine önümüzdeki loş nişlerden gelen sesleri duymaya çalışıyorum—ayakkabı sesleri, metal sürtünmesi, yaklaşan tehlikeyi işaret eden, film dışı uğursuz bir ses.

Odanın yarısına geldiğimizde titreyen parmaklarımı şişenin boynunda sıkıca tutmak çok çaba gerektiriyor. Merdivenlere vuran serin, loş beyaz ışık, dans pistinin tüm açık alanını aydınlatıyor. Gözüme bir parıltı takılıyor ve tavandaki disko topuna bir bakış atıyorum. Havalandırma deliklerinden gelen aralıklı hava akımları, buz gibi yavaş da olsa, topu hareket ettiriyor ve başımızın üzerindeki ara kata hafif ışık huzmeleri saçılıyor. Yavaş, telaşsız dönüş sakinleştirici olmalıydı, ama değil. Katilin ışığı kapatıp kendimizi koruyacak hiçbir yolumuz kalmayacağından kim emin olabilir ki? Bodrumdan sekiz kişi kaçarken bu bir olasılıktı, ama sayımızı yarıya indirdiğimize göre şimdi çok daha endişe verici hale geliyor.

Merdivenlere geri döndük ve ayaklarımızın altında hâlâ neyin ve kimin yattığını düşünmemeye çalıştım. Ama bardaki cesetleri düşünmemeye çalışmak, burada daha da fazla ceset bulma ihtimalinin çok gerçek olduğunu düşünmeme neden oldu.

Tuğla duvarı aşır başka bir koridora geliyoruz. Baştan çıkarıcı, iç çamaşırı düşürücü bir etki yaratmak için tasarlanmış gaz lambaları, özellikle solumuzdaki nişler kırmızı koridoru dişsiz diş etlerine benzettiğinde, duvarda ürkütücü bir görüntü oluşturuyor.

İlk niş, derin oturma bölmeleri, kadife perdeler ve hareketsiz, parıldayan mini bir avize içeriyor. Wes, tehdit olup olmadığını kontrol ettikten sonra koridorda ilerlemeye devam ediyoruz. İkinci nişe doğru giderken topuğum kadife halının ipliklerine takılıyor. Dolaşmış kırmızı iplikler beni oturma nişinin ağzına doğru sürüklemekle tehdit ediyor ve dengemi kaybederken aklımdan Aliens'taki Ripley ve Paranormal Activity'deki Katie'nin sahneleri geçiyor.

Nişin çerçevesine tutunarak topuğuma dolanmış düğümden kendimi kurtarıyorum ve ölümcül düşüşüm sırasında kaçmak isteyen nefesimi yutarken Kahlúa şişesiyle kendimi bıçaklamamaya çalışıyorum.

Romantik komedilerde "sakar kız" klişesi hiçbir zaman favorim olmadı ve bir slasher filminde, dengesiz ayaklar devam filmine ulaşamayacağınızın bir işaretidir.

Wes, Laurie ve Campbell, ben minderli koltuğa indiğim/oturduğum/düştüğüm anda donakaldılar; bu noktada sessiz kalma konusunda o kadar ustalaşmışlardı ki tek tepkileri toplu bir irkilme oldu. Gizli bir testerenin üzerine düşmediğimi ve tavandan hiçbir şeyin inip karnımı delmeyeceğini kabul ettikten sonra, dirseklerimin üzerinde dengede durarak koltuğun yüzeyinden kendimi ittim ve fark ettim ki...

Işıltılı bir şekilde parlıyorum.

Koltuğa değen çıplak vücut bölgelerim kırmızı simlerle kaplı. Son dakika temizlikçileri gerçekten berbat bir iş çıkarmış.

"Kahretsin," diye tükürdüm.

Wes etrafımızdaki alanı kontrol ettikten sonra nişin içine giriyor.

"İyi misin?"

Parıltı sonsuza dek sizinle kalır. Yani, hayır. Eğer çıplak omuzlarımda kırmızı yerine gümüş parıltılar olsaydı, ona işkence görmüş bir ifadeyle dönüp "Bu bir katilin derisi" diye ilan etmek için mükemmel bir an olurdu. Ama yine de, gerçek bir katilden uzaklaşmaya çalışıyoruz, bu yüzden Alacakaranlık göndermesi yapma dürtüsünü bastırıyorum.

"Evet." Kahlúa şişemi ona uzattım ve ayakkabılarımı çıkarıp, kayışlarını birbirine bağlayarak dirseğimin kıvrımına astım; ağır ve topukları sivri, bu da onları bir silah yapmaya yetecek bir kriter. Ayakta durduğumda, kendimi anında daha sağlam, daha yetenekli hissediyorum. Dik durabileceğime ve katilden kaçabileceğime, hatta onu yavaşlatmak için ayakkabılarımı ona fırlatabileceğime güveniyorum.

"Hım..." Wes'in eğlenmiş bir şekilde içini çektiğini duydum ve ona baktığımda, randevumuzun başındaki gibi görünüyordu. Şaşırmıştı, hem de hoş bir şekilde.

"Ne?"

"Sen..." Sırıttı. "Kısa boylusun."

"O kadar da kısa değilim."

Kollarımın üzerindeki kiraz kırmızısı parıltıları olabildiğince silmeye çalışarak işe koyuldum. Ter ve kan onları yapış yapış yapıyor, sonra ellerime bulaşıyor ve ayaklarımdan üstüne döküldüğünü hissedebiliyorum. Kahretsin.

"Sen benden daha kısasın."

Onun göğüs hizasında göz hizasındayım, ama bunun onun için yeni bir deneyim olacağını sanmıyorum. Campbell'dan daha uzun. Laurie'den de öyle. Ama silahımı almak için elimi uzattığımda gözlerinin eğlenceyle parlamasına neden olan benim boyum.

"Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil." Hâlâ eğlenmiş gibi görünüyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Bana sevimli olduğumu söylersen, endişelenmen gereken katil bu olmayacak."

Şişeyi avucuma geri koyuyor, parmakları bileğimde oyalanıyor ve bir an için, eğer bana tekrar böyle dokunursa, kaçmaya çalıştığımızı unutabileceğimi düşünüyorum. Vücudumun diğer bölgelerine de böyle dokunursa, ama daha

yavaş, daha sert, daha uzun süre. Özellikle de "Bence sevimli değilsin, Jamie..." dediğinde.

Gözleri çıplak ayaklarıma kaydı, sonra yavaşça yukarı doğru bir yol izleyerek tekrar benimkilerle buluştu ve ekledi: "Hiç de değil."

Sonrasında bana bakışlarını öyle bir süzdürüyor ki, dizlerim titriyor ve beni tekrar kabine geri gönderiyor. Tamam, ikimiz de birbirimizi sevimli bulmuyoruz. Bunu bilmek güzel.

Bana başka hangi kelimeleri kullanarak beni tarif edeceğini sormak isterdim ama Campbell ve Laurie'nin, zarif bir şekilde yere yığıldığım andan itibaren nöbet tuttuklarının ve kesinlikle hâlâ bir psikopat tarafından kovalandığımızın farkındayım. Bu yüzden koridora doğru işaret edip yanından geçiyorum, Laurie ile tekrar sıraya giriyorum ve yüzümdeki kızarıklığı fark etmemesini umuyorum. Bir an sonra dışarı çıkıyor ve grubun önüne geçerek bizi yandaki nişin yanına götürüyor ve ilkinde yaptığı aynı kontrolü burada da yapıyor.

Beklerken Laurie dikkatimi çekiyor ve ağzını açmasa da yüz ifadeleri o kadar açık ki, kaşlarının inip kalkmasından ve ardından gelen sessiz tepkilerimden şu şekilde bir anlam çıkarabiliyorum:

Neydi o?

Hiç bir şey.

Hiçbir şey yok mu? Ona gözleriyle sataşmayı bırak!

Ben değilim!

Öyle mi? Değil misin?

HAYIR.

Sen yalancısın.

Ama sen beni seviyorsun.

Tanrı bilir nedenini.

Konuşmanın sonunda, ikimiz de dudaklarımızı sıkıca kapatmış, aynı şekilde gülümsüyorduk. Arkama baktım ve Campbell'ın tüm konuşmayı izlediği ve hiçbir şey anlamadığı açıkça belliydi. Öncesinde gergindi. Şimdi kafası karışık. Bu iyi bir karışım değil ve aşırı derecede gergin görünüyor. Tam anlamıyla "Anne" rolüne bürünmeden önceki Norman Bates'e benziyor. Sanki ani bir ses duyup kaçmaya hazır gibi.

Üçüncü nişin önüne geldiğimizde bir şeylerin ters gittiğini fark ettik. Wes birkaç adım ötede durdu ve sandalye ayağıyla işaret ederek, bunun sadece aklının ona oyun oynaması olmadığını teyit etmek istercesine arkasına baktığında, ben de başımı salladım. Ben de görüyorum.

Koridora en yakın perdeler, gördüklerimizin hepsinden daha kalın. Daha pürüzlü. Ve gaz lambalarının titrek ışığı kadifenin parlaklığına karşı tüm perdelerin dalgalanıyormuş gibi görünmesine neden olurken, bu perde kesinlikle hareket ediyor. Tıpkı bir atardamardan geçen kan gibi ve arkasında saklanan kişi, saklandığı yerin yanından geçmediğimizi fark ettikçe, kanın atış hızı da artıyor.

Büyük ihtimalle randevuya çıkanlardan biri, ama onun olmadığından da emin olamayız. Katil. Bunu yapan kişinin erkek olduğu konusunda çok fazla varsayım da bulunduğumu biliyorum, ama kendimi savunmak gerekirse, bu daha çok erkek egemen bir faaliyet. Toplu cinayet. Katilin kadın olamayacağını söylemiyorum. Baby Firefly veya Mary Lou Maloney gibi kurgusal kadın katiller, en ikonik erkek kötü adamlarla boy ölçüşebilirler. Ama gerçek hayata gelince?

Kadınlar genellikle duygularını daha iyi kontrol ederler.

Kapı girişinin yakınında sarkan bir ip var ve Wes ona uzanmak için öne doğru adım attığında, hepimizin hazır olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden bakarken, ben de yanındaki boşluğa geçip kırık şişemi uzatıyorum. Bunu hiç düşünmeden yapıyorum ve oradayken, içimden bir ses hemen geri çekilmek istiyor. Ama perdenin arkasından bir bıçak çıkacaksa, Wes'i ateş hattında yalnız bırakamam. Bu sadece Laurie'ye yalan söylediğim için değil, birkaç dakika önce kesinlikle ona göz kırptığım için de değil; bu gecenin onsuz çok daha kötü olacağını biliyorum.

Keskin kafa hareketleriyle beni geri çekilmeye zorlamaya çalışıyor ama ben onları görmezden gelip perdeyi açması için işaret ediyorum. Laurie koridoru izlemek için sırtını bana yaslamış. Campbell işe yaramaz. Wes, kaybedeceği bir savaşa girdiğini görünce çenesi yenilgiyi kabul edercesine kasılıyor ve elindeki tahtayı diğer eline alıp kabloya uzanıyor.

Bir kez daha birbirlerine baktıktan sonra, saymaya başlamak için işaret parmağını kaldırdı.

Bir.

İki.

Üç.

İpi çekiyor ve perde, bir nefes alır gibi aniden geriye doğru açılıyor.

Çılgılık atmıyor. Sadece göğsünü parçalayan o derin nefeslerden birini veriyor, ta ki karşısında aynı derecede korkmuş dört kişinin kendisine baktığını görene kadar. Onu öldürme niyetimizin olmadığını anladığında, aramızda tuttuğum kırık şişeye bakıyor ve sadece... etkilenmemiş bir ifadeyle bakıyor. Tam bir asık surat ve isim etiketi hala yerinde.

Billie.

Kokteyl saatindeki o ters bakış olayından sonra, Kat Stratford gibi mesafeli mi yoksa Jo Stockton gibi utangaç mı olduğunu anlayamadım. Baştan aşağı siyah giyinmiş, ipeksi kahverengi saçlarını alçak, zahmetsiz bir topuz yapmış ve dudakları mat bir bordo tonunda, şık ve ulaşılmaz görünüyordu. Sanki yanlışlıkla sokaktan içeri girmiş ve işlerin ilginçleşme ihtimaline karşı burada kalmış gibiydi. Acaba aklında bu mu vardı diye merak ediyorum.

Şişeyi yanıma bırakıyorum—belki de bu yüzden bu kadar savunmacı görünüyor—ve soruyorum, "İyi misin?"

Çünkü korku filminin ortasında olsak bile, sormak kibarlıktır.

Kalın, kusursuz şekilli kaşları iki içe doğru kıvrım halinde birbirine çarpıyor ve alaycı bir tonda cevap veriyor: "Hayır. Ben bir katilden saklanıyorum. Senin neyin var?"

Vay canına, endişelendiğim için kendimi suçluyorum. Kat Stratford olsun o zaman.

Bakışları dördümüz arasında gidip gelirken, dudakları büzülmüş ve neredeyse simsiyah gözleri tedirgin bir şekilde, "Oradan zar zor çıktım. Herkes, başına gelenlerden sonra çıldırmıştı"—bana geri bakıyor—"senin randevuna." diyor.

Wes, "Başka kimsenin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorar ve kadın ona uzun ve kayıtsız bir bakış attıktan sonra başını sallar.

"Merdivenlerden yukarı çıktığımız anda kapılar açılmayınca herkes dağıldı. Sanki hamamböcekleriyle dolu bir mutfakta ışık yakmış gibiydik. Bu tarafa doğru koşup saklandım... Sonra çılgılığı duydum."

Gözümün ucuyla Laurie'nin yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Eminim bu sesi çıkarmak onun için de benim için olduğu kadar kolaydır.

"Bunu kimin yaptığını gördün mü?" diye soruyor Laurie.

Gözleri aniden Laurie'ye dikildi ve kısıldı.

"Kimin yaptığını gördüm mü? Canımı kurtarmak için koşuyordum biraz." Sesi sert ve herkese böyle konuştuğunu bilmek küçük bir teselli. Tekrar ikimize bakıyor. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Bir çıkış yolu arıyorum."

"Güzel." Billie perdeyi kenara itip saklandığı yerden çıktı. Birkaç tutam kestane rengi saç yüzünün etrafına döküldü ve onları kenara itmek için elini uzattığında, kazağının üst kısmında kan lekeleri gördüm. Colette'in kan sıçramasıyla aynı türden bir kan lekesiydi. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama bana baktığımı fark edince yüz ifadesi daha da sertleşti.

"Kapıdayken vuruldum," diyor, sormamış olmama rağmen. "Kaç kişi öldü?"

Wes cevap veriyor: "Aşağıda dört tane, bu katta bir tane."

Derin ve uzun bir iç çekişle gözlerini elbiseme dikti, burnu sanki kötü bir koku almış gibi genişledi. Billie'nin kız arkadaşlarıyla iyi geçinen biri olmadığını hissettim, ama sonra bakışları tavandan sarkan avizeye dikildi ve işte o an ağlayacağını düşündüm. Belki de zırhında küçük bir çatlak, buzun içinde biraz insanlık göreceğimiz an buydu.

Bunun yerine sadece omuz silkip geçiyor.

"Gece daha çok genç, sanırım."

BÖLÜM 10

“Bu odadan çıkıp da hayatımın geri kalanında seninleyken yaptığım gibi öldürememekten korkuyorum.” —Kirli Dans filminden değil

Esmer saçlı Jennifer, Billie'yi bulduğumuz yerden iki masa ötede saklanıyor ve bizi görünce çok daha mutlu oldu. Saklandığı yerden birkaç adım uzaklaştığımızda kendini gösterdi. Meğer yankılı bir koridorda beş kişinin hareket sesini tamamen yumuşatmak neredeyse imkansızmış ve Jennifer, bunun bir grup katilden ziyade bir grup hayatta kalan olduğunu düşünmüş.

Bu bir risk, ama onun için karşılığını veriyor.

Texas Chainsaw Massacre ve Hellraiser'daki seri katillerin düşünceleri aklıma gelir gelmez, onları da aynı hızla zihnimden uzaklaştırıyorum.

Jennifer, son zamanlarda ağır bir kadife perde ile tuğla duvar arasında sıkışıp kalmasına rağmen hâlâ "komşu kızı" güzelliğinde görünüyor. Saçları sadece biraz dağılmış, yeşil elbisesi kolayca düzeltilmiş, el yazısı kusursuz olduğu için etiketteki adı kolayca okunabiliyor. Etiket kan sıçramasına maruz kalmadan bardan çıkmış olmalı. Hiçbir tiyatral hareket yapmadan saklandığı yerden çıktığında ve bizi gördüğüne ne kadar rahatladığını fısıldadığında, hemen sevimli hale geliyor ve beş kişilik grubumuz altı kişiye dönüşüyor.

Jennifer ve Billie, Laurie ve benim arkamda yeni bir ikili oluştururken, Campbell hâlâ en arkada kalıyor. Her ne zaman omzumu çevirip baksam, biraz daha geride kaldığını görüyorum; sanki onu gruba bağlayan tek şey, alternatifin -yalnız kalmanın- çok daha kötü olması.

Son nişin yanından geçiyoruz ve koridor, alevleri senkronize bir şekilde titreyen bronz duvar lambalarıyla aydınlatılmış kırmızı bir haçla kesişen bir kavşağa dönüşüyor. Düz devam edip, çıkışa götürüp götürmeyeceği belli olmayan bordo renkli bir uçuruma girebiliriz. Sola dönüp, diğerleri kadar loş ışıklı başka bir uzun koridora girebiliriz. Ya da sağa dönüp dans pistinin

kenarındaki barın arkasından ilerlersek, geldiğimiz tarafa, diğer grubun bölgesine geri döneriz.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Wes, biz oyalanırken ve ben de daha önce buraya gelip gelmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Kabare tarzı şıklığı henüz yokken. "Doğrudan devam edelim mi?"

Neden olmasın ki? Binanın arka tarafında başka bir çıkış olması mantıklı, ancak kulüp bir sokak köşesinde yer alıyor, bu yüzden yan giriş de olabilir.

"Laurie mi?" diye soruyorum ama o çoktan başını sallıyor.

"Bu seviyeyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum." Belki de Kamikaze biralarını artık içmememin sebebi gerçekten burasıdır. "Çoğunlukla asma katta kaldık, değil mi?"

"Evet."

"Ya çıkmaz sokaksa?" diye fısıldadı Jennifer arkamdan. Parmaklarını köprücük kemiğine saplamış, canı pahasına tutunuyordu.

"Çift anlamlı bir şey bu," diye mırıldanır Billie ve Campbell korkuyla hafifçe burnunu çeker.

"Bence olayın tamamının kendi kendine bağlanması daha olası," diyorum.

Binanın teması da bu zaten: Yasadışı faaliyetlerde bulunmak için bolca yer barındıran üç katlı bir labirent. Ancak eski fabrikayı yeniden tasarlayan mimarların bunun cinayet kadar yasadışı olacağını düşündüklerini sanmıyorum.

Wes'in seçeneklerimizi nasıl değerlendirdiğini izliyorum. Gitmeden önce yolumuzu iyice düşünüyor, kavşakların bize sunduğu her rotayı değerlendiriyor ve geldiğimiz yolla karşılaştırıyor. Nişlerin yanından geçerken, vestiyerde, alt kattaki barda da aynı şeyi yapıyordu. Bütün bu süre boyunca bunu yaptı. Tetikte olmanın seksi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Wes, "Hepsinin birbirine bağlanması iyi olurdu," diyor. "Çıkış yolu bulamazsak bile en azından tanıdık bir yere geri döneriz... Zaman konusunda nasıl gidiyoruz?"

Campbell saatine baktı, sonra tekrar yukarı baktı. "Ne zaman çıktığımızı hatırlamıyorum ama saat neredeyse 10:45."

Aman Tanrım, Campbell. Tek bir görevin vardı.

Kendimi kesin olarak çatışmacı biri olarak sınıflandırmadan önce, Laurie diplomatik davranmaya karar veriyor.

"Çok uzun zaman geçtiğini sanmıyorum, ama saat on bire kadar diğerleriyle buluşmak için geri döndüğümüzden emin olalım."

"Öyleyse doğruca ilerleyelim. Ve işi çabuk bitirelim." Wes ile tartışacak kimse olmadığı için, ağır ağır ilerliyoruz.

Koridorun sonu olup olmadığı, birkaç adım uzaklaşana ve tam önümüzdeki gaz lambası patikanın sola döndüğünü gösterene kadar belirsiz. Köşeye birkaç adım kala halının üzerinde sürünen bir gölge görüyorum.

Kalbim göğsümde sıkışmıyor. Perdenin arkasında Billie'nin o belirgin hareketini gördüğüm zamanki gibi değil. Bunun yerine, mideme çöküyor, çünkü bunun aslında bir gölge olmadığını biliyorum. Koridorun karanlık kısımlarına karışmadan, duvar lambalarının loş ışığının ulaşmadığı yerlerde zeminde nasıl hareket ettiğinden, gölge gittikçe daha da yayılırken halı liflerinin gölgenin ağırlığı altında nasıl büküldüğünden anlıyorum. Bu bir leke. Ve yayılıyor.

"Wes," diye fısıldadım.

"Evet," diye mırıldandı. Omuzları iç çekerek gevşese de sırtı hâlâ kaskatıydı. "Görüyorum."

"Büyüyen kan birikintisine doğru yürümek genellikle iyi bir fikir değildir," diyorum ve Wes önümde sertçe başını sallıyor.

"Katılıyorum, ama eğer köşede bir çıkış varsa..."

Uzun ve ağır bir nefes verişini duyuyorum, ardından gözlerinde buyurgan bir ifadeyle gruba geri dönüyor. Bu, ona daha fazla göz teması kurma isteğimi dindirmiyor, bu yüzden bakışlarımı omzunun üzerinden dikeyyorum. Eğer altıncı kurala uymuyorsa, ne olur ne olmaz diye ben uyacağım...

Wes, "Duvara yakın durun," diyor. "Ve eğer biri o köşeden gelirse... kaçın."

Bunu şu anda yapmayı çok isterdim. Geri dönmek ya da en azından adımlarımızı yavaşlatmak, ama kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yok ve koridorun sonuna geldiğimizde onu görüyoruz. Daha doğrusu, onları.

İki kişiyi daha öldürdü. Boğazlarındaki birbirine benzeyen bıçak yaraları bunu şok edici bir şekilde ortaya koyuyor. Doğru şekilde kesilirse, bir karotis arteri iki dakika içinde kan kaybından patlayabilir. Özellikle kan dolu bir film

maratonundan sonra, merakımdan bir keresinde Google'da aratmıştım. Ama bunu şahsen göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Drew ve yanındaki kadının hiç şansı yoktu. Üzerindeki isim etiketindeki kalın harflerden Drew olduğunu biliyorum ve kadının uzun kıvılcık saçları kokteyl saatinden tanıdık gelse de adını hatırlamıyorum. Sadece Julia Roberts gülüşüne sahip olanın o olduğunu ve Drew'un pizzasında ananas sevdiğini biliyorum. Önümüzde ölü yatan iki insan hakkında gerçekten yüzeysel bilgiler. Halının üzerine düşüş şekillerinden dolayı The Shining filmindeki ikizlere benziyorlar. Kanları, kimsenin romantik bulmadığı kalp şeklindeki yataklardan biri gibi etraflarına yayılmış.

"Bu da neyin nesi?"

Laurie'nin sesi uzun ve boğuk bir şekilde çıktı. Tiksintiyle başını salladı, gözleri yayılan lekeye dikilmişti ve işte o zaman onları fark ettim. İki cesedin etrafına saçılmış, kan gölünün içine batıyorlardı. Kırmızı gül yaprakları.

Ne oluyor be?

Gül yaprakları sadece bedenlerle sınırlı kalmıyor. Hayır. Koridordan karanlığa doğru uzanıp halının üzerine zarifçe serpiliyorlar. Bir gül yaprağı izi.

Amerikan Güzeli çılgınlığında neler oluyor böyle?

Wes'in de aklında aynı soru var gibi görünüyor. Kırmızı yaprakların ve onları yutarak yayılan, biraz daha koyu tondaki su birikintisinin ürkütücü karışımının etrafında yavaşça ilerlemeye başlıyor ve izi takip etmeyi amaçlıyor.

Sandalye ayağını sıkıca tutarken, diğer avucunu geriye doğru uzatıp bize doğru yöneltilmiş bir şekilde, "Burada kalın," diyor.

Hayır, bu olmayacak.

"Hayır, Wes—"

"Hemen köşeyi kontrol edeceğim. Çok hızlı olacağım—"

"Sakın söyleme!" diye tısladım sözünü bitirmeden önce, ağzından çıkmak üzere olan tehlikeli kelimeler yüzünden kalbimde oluşan keskin sıkışmayı bastırmaya çalışarak. Az kalsın sekizinci kuralı çiğniyordu.

"Sakın 'Hemen döneceğim' deme," diye dişlerimi sıkıyorum, çünkü tutamayacağı bir söz bu. Etrafımdaki insanlar filmleri sadece eğlence için değil, eğitici değerleri için de izlemeleri gerektiğini düşünmeliler.

"Oraya gitme ihtimalim yok," diyor Billie.

“Ben de istemiyorum.” Jennifer omuzlarını daha sıkı kavradı, başını sertçe sallayarak yerde yatan cesetlere bakmaktan kaçındı. Jennifer yolumuzdaki engelden kaçınırken, Campbell aynı uzak, göz kırpmayan bakışla gözlerini onlardan ayıramıyordu. Daha yakından bakmak için herhangi bir hareket yapacağından da şüpheliyim.

“O zaman ben de seninle gelirim.” Henüz kararımı vermeden ağzımdan çıktı bu sözler, ama Wes gibi adamların koridorda yürüyüp bir daha geri dönmemesiyle ilgili o kadar çok sahne aklımda canlanıyor ki, pişman değilim.

Gül kaplı koridora doğru şöyle bir göz attı, çenesi kasıldı, sonra bana doğru bir adım geri çekildi, eli omzumu kavradı, tenimi ısıttı ve haklıydı. Benden daha uzundu.

“Jamie, burada kal—”

“Hayır. Ayrılmak da ayrılmak kadar kötü. Bu kurallardan biri.”

Laurie'ye dönüp Kahlúa şişemi uzattım ve diğer elimi de onun seyahat boyu şişesi için uzattım. Şişe onun elinde gevşekti ve kolayca alıp daha büyük, daha ağır olanla değiştirdim. Jennifer ve Billie'nin silahları yok ve eğer kendilerini korumak için büyük ve keskin bir şeyleri varsa, onları, Laurie'yi bırakırken kendimi daha iyi hissedeceğim. Bu derme çatma silahların, bu adamın sahip olduğundan şüphelendiğim cephaneliğe karşı dayanamayacağını zaten biliyorum, ama hiç yoktan iyidir.

“Kurallar mı? Bu kadın ne saçmalıyor?” diye mırıldanıyor Billie ve ben onu görmezden geliyorum.

“Jamie—” diyor Laurie ve onu artık kolayca görmezden gelemiyorum. “Gitme.”

Son kelimedede sesi titriyor. Loş ışıktaki yüzündeki paniği görebiliyorum. Sözlerimin ne kadar çelişkili olduğunu biliyorum. Tam olarak yapmak istemediğim şey buydu. Ayrılmak. Onu bırakmak. Ama bir çıkış yolu bulmalıyız ve eğer Wes o koridordan aşağı iner ve geri dönmezse, mahvolmuş durumdayız.

“Tek başına gidemez,” diye mantık yürütüyorum ve o da beni takip etmeye gidiyor.

“O halde ben de geleyim.”

“HAYIR!”

Sesi duyunca irkildi ve yine kalbime atmaya devam etmesini söylemem gerekti. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayı bilmiyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim, bu yüzden Laurie ile arkadaş olduğumuzda her şeyimi ortaya koyacağımı biliyordum. Üç saatlik, belirgin bir çatışma içermeyen belgesellerle başa çıkabilirim. Sarılmaya olan isteksizliğiyle başa çıkabilirim. Hatta oduncu takıntısıyla bile başa çıkabilirim çünkü -farklılıklarımıza rağmen, ya da belki de bu farklılıklar yüzünden- o, lafı dolandırmadan, kendini görülmüş, değerli ve anlaşılmış hissetmemi sağlıyor. Tanışmadan önce de arkadaşlarım vardı; tanıştıktan sonra da yeni arkadaşlar edindim; ama o gerçekten çok iyi bir arkadaş. En iyisi ve eğer ona bir şey olursa... bilmiyorum bile. Tek bildiğim, hiçbir şey olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer orada biri bekliyorsa, onu onların yoluna sürüklemeyeceğim. İşte bu yüzden, "Arkamızı kollamanız gerekiyor. Dördünüz birden..." derken sakın ve kendinden emin bir ses tonuyla konuşuyorum.

Sahnenin kurgusunu gözden geçiriyorum, benzer bir şeyi hatırlamaya çalışıyorum ve şu anda hepimizin içine girmemeye çalıştığı kanlı bir anı nasıl önleyebileceğimizi düşünüyorum.

"Köşede kal," diyorum. Johnny Castle şu an mezarında ters dönerdi. Ama aynı zamanda, kesinlikle hayatımın en güzel zamanını geçirmiyorum.

"Sırtını duvara yasla, kimse sana gizlice yaklaşamaz," diye ekledim Wes yanıma yerleşirken. Hâlâ başını sallıyordu, sanki benim ona katılma fikri, koridoru tıkayan yapışkan kar yığnında kar melekleri yapmaya benziyordu, ama grubun geri kalanına bir sonraki talimatı verdi.

"Işıklar sönerse yere yatın ve duvarlara yakın durun. Başka bir şey olursa kaçın. Kaçın ve sonra saklanın. Sadece başka seçeneğiniz kalmadığında karşılık verin." Gözleri grubun en güçsüz görünen üyesine kaydı. Tabii ki Campbell'e. "Ama birlikte kalın. Birileri eninde sonunda kayıp olduğumuzu fark edecek. Bütün gece sürse bile."

Billie gözlerini devirdi ama koridorların birleştiği köşeye doğru yürüdü ve sırtını duvara yaslayarak iki gaz lambasının arasına çöktü.

"Harika," diye espri yapıyor. "Yıllardır pijama partisi yapmamıştım."

Nedenini merak ediyorum.

Wes, yolumuzu tıkayan cesetlere doğru iç çekerek döndü. "Hadi bakalım."

Kandan kaçamayız. Duvarları tamamen kaplamış durumda, bu yüzden Wes su birikintisinin en sığ kısmını bulup içinden geçiyor. Bu geceden sonra korumak istediğim bazı kişisel sınırlarım var ve kanlı bir yerde çıplak ayakla yürümek de bunlardan biri. Hemen topuklu ayakkabılarımı giyip onu takip ediyorum, ayak bileklerime kayışları bağlarken Laurie'nin gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyorum. Yukarı baktığımda, bana öylece bakıyor ki, gözlerindeki duygu o kadar yoğun ki, sanki dışarı fıskıracakmış gibi geliyor.

İstersem şu an bana sarılmasına izin verirdi ama bu çok fazla veda gibi hissettirirdi. Evrene yaymak istemediğim bir kesinlik var. Bu yüzden sarılmak yerine, birbirimize çok benzeyen yüz ifadelerimizden faydalanıp sessizce hemen geri döneceğime söz veriyorum, çünkü bunu asla sesli olarak söylemezdim.

Cesetlerin etrafından geçerken halının çıkardığı gıcırtyı görmezden geliyorum, ayakkabılarımın altındaki kanın yalama şeklinden dikkatimi dağıtıyorum ve bu gece kapalı burunlu ayakkabı seçtiğim için minnettarım. Wes'e vardığımda, tabanları kırmızıya boyanmış Louboutin'lere benziyorlar ve onları çıkarmamayı düşünüyorum. Ama sonra kendimi tekrar tökezlerken, bu sefer katil tarafından kovalanırken hayal ediyorum ve onları çıkarıyorum. Onları koridorda bırakıp, gecenin bir başka kurbanı olarak görmezden gelmeliyim, ama Laurie'den aldığım bira şişesinden biraz daha iyi beni koruyabileceklerini hissediyorum. Bu yüzden, Wes'e yaklaşırken, tabanlarının damlamasını görmezden gelmeye çalışarak, boşta kalan elimle kayışlarını tutuyorum.

Grubun geri kalanından sadece birkaç adım uzaktayız, ama sanki bir nehrin iki yakasındaymışız gibi. Önümüze serpilmiş gül yaprakları, altındaki koyu kan tonu olmadan halıyla daha iyi uyum sağlıyor, ama yine de yerleştirilmelerinin kasıtlı olduğunu görmezden gelemem. Koridora bırakılma şekilleri stratejik, estetik. Daha iyisini bilmeseydim, bunun böyle olması gerektiğini düşünürdüm

Koridorda ilerlemeye başladığımızda Wes, "Ne kadar romantik," diye mırıldandı. Gözleri ileriye odaklanmış, çenesi hâlâ sıkı, dudakları incecikti, ama arada bir yaprakların üzerindeki desenlere bakmaktan kendini alamıyordu. Baktığında da onları topuğuyla ezmeye özen gösterdi.

"Bunun romantik olması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum ama önümde durduğunda hemen bir yanıt alamıyorum. Patika köşeyi dönüp

gözden kayboluyor. Köşeler, keşif gezimizin en tehlikeli kısmı olacak çünkü bıçaklanacak kadar yaklaşıp kadar etrafımızda ne olduğunu göremiyoruz. Wes de aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü boşta kalan elini bileğime doluyor ve beni arkasına çekerek göğsüm sırtına iyice yaslanana kadar kendine doğru çekiyor.

Mesaj açık. Arkamda kalın. Yakınımda kalın.

Bu belki de amaçlanan iletişim şekli olsa da, beynim Wes'in takdire şayan özelliklerinin listesine "çok güzel bir kalça"yı eklemek için bir saniye daha bekliyor. Bu bilgi hafızama iyice yerleştikten sonra, asıl konuya odaklanmaya çalışıyorum.

"Wes mi?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, avucunu kolumdan sırtımın ortasına doğru kaydırarak beni kendine doğru çekti. Sanki biri beni bıçaklamayı planlıyorsa, önce kelimenin tam anlamıyla onu delmek zorunda kalacakmış gibi. "Gül yaprağı olayını kendim hiç yapmadım."

Hayır, sanmıyorum. Gül yaprakları gibi bir şey Wes gibi biri için biraz fazla gösterişli olurdu, ama mesele şu ki—parmakları elbisemin kumaşını biraz daha sıkıca kavradı ve boğazımı temizleme ihtiyacı hissettim—bence buna başvurmasına da gerek kalmazdı.

"Bunu mu kastediyorlar, değil mi?" diyor, köşeye doğru yaklaşırken omuzlarımız duvara sürtünüyor. Sırtının göğsüme değip kalkmasını hissedebiliyorum. Wes'in dumanlı, baharatlı kokusu ter ve yakınlıktan dolayı çok daha güçlü ve karanlıkta vücudum her şeyi yanlış yorumluyor. Potansiyel sonumuza doğru değil de bir yatak odasına doğru ilerlediğimizi düşünüyor, bu yüzden kolunun üzerinden başımı uzatıp yeni koridora baktığımda, orada gül yapraklarından başka bir şey olmadığını görünce, ondan uzaklaşmak için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

"Gül yaprakları cesetlerin üzerindeydi, yani oraya... şey... kasten konulmuş olmalı." Duraksıyor, bir sonraki cümleyi söyleyip söylememeyi tartıyor gibi görünüyor, sonra önümüzdeki karanlığa bakarken çenesinin kası kıpırdıyor. "Son zamanlarda öldürülen o kadını duydunuz mu?"

İlk başta hangisi olduğunu sormak istedim. Ama sonra Laurie ile bugün izlediğimiz haberin sonunu hatırladım. Ondan uzaklaştığım anda, koridorda süzülen gül yapraklarını görür görmez, bağlantıyı kurdum. Bu öğleden sonra

bunu neredeyse hiç fark etmedim çünkü benzer bir kaderle karşılaşıan sayısız kadının haberlerine trajik bir şekilde benziyordu. Bana geceleri kulaklığımdan müzik son ses açıkken yürüyemeyeceğimi veya karanlıkta arabama giderken anahtarlarımı parmaklarımın arasında tutmam gerektiğini hatırlatan haberlerdi bunlar. Ama bu. Bu hala çok taze.

Wes kaşlarını atıyor ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Bizim adamımız amatör değil, profesyonel.

BÖLÜM 11

“O koca aptal av bıçağından ve aklımı okuma şeklinden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki, midem bulanıyor, suç işlememe neden oluyor.” —Senden Nefret Ettiğim 10 Şey Değil

Ğül yapraklarının bu kadar özel olması tesadüf olamaz.

Wes yerinde kıpırdandı ve bu hareketle kolu benimkine değdi. Çıplak tenimde tüylerim diken diken oldu; iki ceset ve olası bir seri katil bağlantısı keşfettikten sonra yaşayacağınızı tahmin edeceğiniz türden bir tüyler ürpertici his değildi bu.

"Sence bu cinayetlerle bağlantılı olabilir mi?" diye soruyorum, yerdeki çiçek yapraklarını işaret ederek.

Başını sallıyor ve bence yüzündeki rengin solmasının tek sebebi koridorun loş, yapay ışığı değil. "Evet, olabilirler."

Beynim, bu gece yaşanan her şeyi, aynı motifle işlenen diğer cinayetlerle ilgili edindiğim kısa bilgi parçacıklarıyla birlikte kataloglamaya başlıyor. Bunlara çok dikkat etmiyorum çünkü -biliyorum bu kasvetli gelebilir ama- sonunu zaten bildiğiniz bir filmi izlemek gibi. Çok fazla önceden belirlenmiş bir formata dayanan bir film. Bu cinayetlerde yeni bir şey yok. Aynı film, farklı oyuncular.

Peki ya bu gece?

“Eğer bu birbiriyle bağlantılıysa, bu bir tırmanış olmaz mıydı? Tek tek kadınları öldürmekten, bir binada bir sürü insanı tuzağa düşürüp sistematik bir şekilde teker teker öldürmeye geçmek, yöntem değişikliği gibi görünüyor. Ya da doğru terimi kullanmak istersek, yöntem değişikliği—”

Wes bakışlarını koridordan bana çevirip dudaklarını sıkıca kapattığında sözlerimi kestim. Boynumda bir sıcaklık hissetmeye başladım ve bakışlarımı ayaklarımın altındaki ezilmiş yapraklara indirdim.

“Özür dilerim.” Bu kadar çok konuşmamalıydım. Bu kadar çok konuşmamalıydık. Amacımız katilden kaçmak ve bir çıkış yolu bulmakken hiç konuşmamalıydık. Neredeyse tamamen kendim gibi davranıp—

“Neden özür diliyorsunuz?”

Elinin benimkinin arkasına değmesiyle irkildim. Bu sefer temas kasıtlıydı ve ona baktığımda o ciddi ifade kaybolmuştu. Şaşkın görünüyordu.

“Ben sadece...” Duraksıyorum. “Flört etmek tehlikeli bir uğraştır” diye yaptığım saçma sapan konuşmayı bile gölgede bırakacak bir laf kalabalığına girmek üzere olduğumu söylemenin daha iyi bir yolu olmalı. “Bazen bir konuya takılıp kalıyorum ve insanların hevesli ve heyecanlı olmaması gereken şeylere hevesli veya heyecanlıymış gibi görünüyorum. Açıkçası, olan bitenden kesinlikle hoşlanmıyorum. Sadece kafamda takılıp kalıyorum ve ağzımdan çıktığında...” Daha az konuşmam gerektiğini düşünen insanların tepkileri beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkiyorum. “Her zaman iyi sonuç vermiyor.”

Wes’in gözleri yüzümü taradı. Başını sallayıp, “Bana göre gayet iyi. Bunda yanlış bir şey göremiyorum,” diye mırıldandığında yanaklarımdaki sıcaklık farklı bir hal aldı.

Elini tekrar bileğime doladı, dikkatini koridorun bir başka köşeyi döndüğü yere çevirdi ve bu da konuşmayı durdurdu. Wes’in eli tenime daha sıkı yapıştı, benimkiler de silahlarımı daha sıkı kavradı ve duvara sürtünerek ilerledik.

“Daha önce kurallardan bahsederken ne demek istedin?” diye soruyor Wes sessizce, başlarımızı kenardan dışarı uzattığımızda daha fazla karanlıkla karşılaşınca.

Koridorda yan yana yürümeye başladığımızda, “Bu, Laurie ile dairemizde asılı olan bir poster,” diyorum. “Bir Katil Filminden Nasıl Kurtulursunuz? Bu tür bir filmde sağ kurtulmak istiyorsanız uymanız gereken on kural var. ‘Ayrılmayın’ beşinci kural.”

Bu kadar yakinken ve fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmak zorunda kalmadığımda, gözlerimi önümüzdeki yolda tutabiliyorum. Manzara pek umut verici değil. Yerde daha fazla gül yaprağı var, duvarlar senkoplu, titrek gaz lambalarıyla aydınlatılmış ve çıkış yolu yok.

“Demek ki korku filmlerine gerçekten meraklısın.”

Ona şöyle bir baktım ve yüzünü aydınlatan yapay alevlerin parıltısı arasında bir gülümseme fark ettim.

"Gerçekten öyleyim. Ama böyle bir şeyi yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

Belki Only You veya The Wedding Singer'ı izlemiş ve bu filmlerdeki hikayelerin bir benzerinin hayatımda da olmasını ummuşumdur, ama The Town That Dreaded Sundown veya Wolf Creek'i izlerken bir an bile "Keşke bir kerecik de olsa benim başıma gelse" diye düşünmedim.

"Biliyorum kulağa aptalca geliyor ama kurallara uymak, şu anda başımıza gelenlerin gerçekliğiyle başa çıkmamıza yardımcı oluyor..." İnsanların öldüğü, ölebileceği, öleceği ve dışarıdan kimsenin –polis ya da herhangi birinin– bizi kurtarmaya gelmemesi, muhtemelen kimsenin gelmeyeceği anlamına geliyor. Ama bunu, birkaç saat önce tanıştığım ve bizi hayatta tutmak için elinden gelen her şeyi yapan bu adama söyleyemem. Bu yüzden onun yerine, "Korkmamaya yardımcı oluyor" diyorum.

Eğer bir korku filminde ya da romantik komedide olsaydık, bu onun bana korkmama gerek olmadığını, bana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğini söylediği sahne olurdu. Sonra da bir dizi olay yaşanır, buzdan bir kancayla karnı deşilir ve ben de erkeklerin sözlerine güvenemez hale gelirdim.

Wes bunu yapmıyor; koridorun ortasına geldiğimizde sadece biraz daha yaklaşıyor.

"Üçten geriye sayıyorum." Sesi tam kulağımın dibinde, nefesi şakaklarıma vuruyor ve yukarı baktığımda ne kadar yakın olduğunu görüyorum. Bakışları hâlâ dümdüz ileriye odaklanmışken ekliyor: "Ne zaman korksam, stresli olsam veya zor bir karar vermem gerekse... kendime üç saniye veriyorum ve sonra yapıyorum."

Çok basit. Onu kısa bir süredir tanıyorum ama mantıklı geliyor. İçgüdülerine güvenen biri gibi görünüyor. Cesur olmanın korkusuz olmak anlamına gelmediğini, korkuya rağmen yapılması gerekeni yapmakla ilgili olduğunu bilen biri gibi.

"Çocukken dürtü kontrolümün zayıf olduğunu fark eden anne babam bana bunu yapmayı öğrettiler ve sanırım bu alışkanlık bende kaldı."

Hoşuma gidiyor ama görmezden gelemem—

"Dürtü kontrolü zayıf mıydı?"

Başını kaldırıp geldiğimiz yöne doğru bakarken, dudağının kenarında beliren eğlenmiş seğirmeyi fark ettim. "Ara sıra aklıma geliyor."

Çenesi başımın tepesine değiyor ve aynı şeyi sokak köşesinde trafik ışıklarının değişmesini beklerken ya da bir kafede kahve siparişi çağrıldığında yaptığını hayal edebiliyorum. Tabii ki kanlı ayakkabılar ve doğaçlama silahlar olmadan.

"Sayma yöntemi her zaman işe yarıyor. Ne olacağını tahmin edebiliyorum ama geri çekilmek için yeterli zamanım olmuyor. Bu da üzerimde baskı yaratıyor. Ben baskı altında daha iyi çalışıyorum."

"Fark ettim."

Gülümsemesi sırtıta dönuşüyor. Tüm vücudu ilk tehlike belirtisinde saldırmaya hazır gibi görünse de, gözleri yumuşak. Randevumuzda masanın iki yanında oturduğumuz anı hatırlatıyor bana. Yatak odası bakışları.

Bir ses duyuldu. İkimizi de irkiltten bir hışırtı, ta ki bunun bir hışırtı değil, en yakın gaz lambasından gelen bir çıtırtı olduğunu anlayana kadar. Katil değil de gevşemiş bir kablo olduğunu fark etmenin verdiği rahatlama, dudaklarımdan titreyen bir iç çekiş dökölmesine neden oldu.

Wes omuzlarındaki gerginliği atarken, "Devam edelim," diye mırıldandı. Ancak bu yanlış alarm sorularını durdurmadı ve sanırım konuşmamızı sürdürmemiz, kötü geçen ilk randevumuzun telafisi olmaktan ziyade, korkuyu azaltma tekniğiydi.

Koridorda daha ilerlerken, "Peki, slasher filmlerinin ilk kuralı nedir?" diye soruyor ve bu beni şaşırtıyor. Bu, yetmişli ve seksenli yılların orijinal slasher filmlerinin klasik bir özelliğı. Eşsiz Son Kız'ı—geleneksel olarak çekici, azimli ve kararlı kahramanı, katili alt eden kadını—diğer genç, yakında ölecek olan genç kızlar arasında nasıl ayırt edebileceğiniz.

"Bilmiyor musun?"

"Sana söylemiştim, ben daha çok Sandra Bullock hayranıyım."

Yarı şaka yapıyor ama bana kalırsa hızlı tekrarlama tekniğini kullanıyor.

Wes her zamanki gibi her açıdan inceleme yaptıktan sonra kaşını kaldırarak tekrar bana baktı. Göz teması kurmaya çalıştım ama nafîle. Bakışlarımı çiçek yapraklarına çevirdim. "Cinsel ilişkiye girmeyin."

"Üzgünüm?"

Yukarı baktığımda diğer kaşın da arkadaşının yanına, alnının ortasına doğru yükseldiğini gördüm.

"Kural bu. Cinsel ilişkiye girersen ölürsün."

Düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak, kuralın sunduğu iki seçeneği değerlendiriyormuş gibi bakıyor, sonra koridorun girişine doğru bakıp içini çekiyor.

"Lanet etmek."

İlk başta, kuralın bu olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığını düşündüm. Sanki bu gece yapılacaklar listesinde "bir seri katilden kaçmak"ın hemen altında, şanslı olmak en üst sıralarda yer alıyormuş gibiydi, ama sonra aşağı baktım ve gül yapraklarının halının kenarında durduğunu gördüm. Bir patikanın amacı bir yere götürmek değil mi? Ama biz onları takip ederek ilk kavşakta durduğumuz yere geri döndük. Dans pistinin kenarındaki barı tam karşımızda görebiliyorum ve sola dönersek diğerlerinin bizi beklediğini görmeliyiz.

İz orada en başından beri olsaydı fark ederdik. Yani bunu yapan kişi tüm bu süre boyunca bizden sadece birkaç adım ötedeymiş. Katilin, Wes ve ben izini takip ederken Laurie ve diğerlerine sinsice yaklaşmış olabileceği fikri, espresso martini'lerimi midemde bulandırıyor. Topuklu ayakkabılarımdan kayışlarının etrafında ellerimin terlemesine neden oluyor, ama aynı zamanda beni... kafamı karıştırıyor.

Bence Wes haklı: iz kasıtlıydı. Bir mesajdı. Bir adım daha ileri gidersem, sembolik olduğunu söyleyebilirim. Güllerin aşkı temsil ettiğini bilmek için romantik filmler izlemiş olmanıza gerek yok. Sadece bir katliamın ortasında neden burada olduklarını anlayamıyorum.

Son dönüşü tamamlıyoruz ve grubun geri kalanını tam bıraktığımız yerde, sırtları duvara dayalı bir şekilde köşede dururken görüyorum. Yerdeki kan lekesi, "güvenli" alanlarına birkaç adım kala durmuş durumda ve koridorda hızla ilerlerken Billie, Jennifer ve Laurie başlarını bize doğru çeviriyorlar. Her birinin yüzünde farklı derecelerde rahatlama ve beklenti var, ama sadece başımı sallamam yeterli, anlıyorlar. Çıkış yolu bulamadık.

Wes yanımda gerildi, yavaşladı. Bu durum dikkatimi üç kadından uzaklaştırdı ve işte o zaman birinin eksik olduğunu fark ettim.

"Campbell nerede Allah aşkına?" diye patladı Wes ve daha önce fark etmediğime inanmadım.

Aslında söyleyebilirim. Bahsettiğimiz kişi Campbell. Eğer birisi olabildiğince çabuk kaçacaksa, o da oydu ve Laurie bize gözden kaybolur kaybolmaz neredeyse koşarak uzaklaştığını söylediğinde, hiçbir şekilde şaşırmadım.

Billie, hâlâ köşede oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, homurdanarak, "Şey, randevumuz boyunca oldukça kararsızdı, en azından tutarlı," dedi.

"Nereye gitmiş olabilir ki?" diye soruyorum, ama bu cevap gerektiren bir şeyden ziyade genel bir haykırış.

Campbell, gruba katıldığı süre boyunca hiçbir içgüdü sergilemedi ve bu tür kararların, bir slasher filminde ilk perdenin başında ölümle sonuçlanabileceğini düşünmeden edemiyorum.

"Onu aramaya başlayalım mı?" diye soruyor Jennifer, Laurie'nin ardından koridorda bana ve Wes'e katılırken. İki de hemen sırtlarını karşı duvara yaslıyorlar, böylece 180 derecelik bir görüş açısına sahip oluyorlar.

Akıllı kadınlar.

Jennifer'ın temkinli endişesi, genel olarak sahip olduğu masum havası ve esmer olması... Bunu düşünmemeliydim ama "Son Kız" olmanın tüm belirtilerini gösteriyor. Bu düşünceyi aklıma gelir gelmez hemen uzaklaştırıyorum çünkü birinin "Son Kız" olmasının tek bir yolu var: Hepimiz öldüğümüzde.

Laurie silahlarımızı değiştirmeye çalışırken Wes, "Plana sadık kalacağız," diye mırıldandı. Şişesini ittim. Kendimizi savunmak için kırık şişeler kullanmak şimdi gülünç görünüyor. Son bir saat içinde yedi kişiyi öldürmüş birine karşı yeterli değiller. Bir samurayla kürdanla savaşmaya çalışmak gibi olurdu. Ama ne olur ne olmaz diye, daha büyük, daha keskin olan şişeyi ona vermek istedim.

Wes, "Diğerlerini beklemek için dans pistine gidiyoruz. Umarım bir çıkış yolu bulmuşlardır," diyor. "Ve Campbell'ın kendini öldürmediğini ummaktan başka çaremiz yok."

"Yaşasın!" diyor Billie, sonunda duvardan destek alarak grubumuza katılırken. "Sonuçlarının nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

İşte böylece kendimizi koridorda geri dönerken, gül yaprağı izinin sonundan uzaklaşırken ve dans pistinin bir kenarını tamamen kaplayan bara doğru gelirken buluyoruz. Yukarıdaki asma kata bakmadan edemiyorum. Diğerleri bir çıkış bulamamışsa, aramamızı oraya taşımamız gerekecek. Cravin'in Serendipity'ye dönüşümünün yapısal bir değişiklikten ziyade bir makyaj gibi görüldüğünü düşünürsek, yukarıda ne bekleyeceğimi biliyorum. Daha büyük, daha fazla koridor, daha fazla oda, daha fazla çıkmaz sokak olacak. Kaybolmak çok daha kolay olacak. Bulunmak da çok daha kolay olacak...

Korkulukların parıltısı gözüme çarpıyor ve dans pistinin üzerindeki bu açık alanın ne kadar tehlikeli olduğunu ilk kez düşünmüyorum. Kenardan düşüp bara çarpmak çok kolayken, bu durum daha da belirginleşiyor. Ya da belki de bu düşüncem Chopping Mall ve Death Ship filmlerini izlemekten kaynaklanıyor. O korkuluklar, ölüme doğru düşerken size biraz daha gösteriş katıyor.

"Bu da neyin nesi?"

Wes'in sesi gök gürültüsü gibi. Bastırılmış bir uyarı, ölümcül bir yıldırım çarpmasından önce çöken karanlık bir bulutun somutlaşmış hali. Ve gözlerimi ara kattan ayırıp tüm vücudunun kaskatı kesilmesine, yüzünün sertleşmesine, öfkesinin adeta ondan fişkırmasına neden olan şeyi gördüğümde, anlıyorum. Ben de hissediyorum. Çünkü orada, disko topunun altında, John duruyor.

Ve sadece John.

Ellerini teslim olmuş bir şekilde havaya kaldırmış, bir elinde Midori şişesi gevşek, diğer elinde ise ilk yardım çantası asılıyken, neden yanında iki şık giyimli kadın ve ekose gömlekli bir herif olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Ona ayrılmamamız gerektiğini söyledim."

BÖLÜM 12

“Öldürmek kolay değil; bu yüzden ona cinayet deniyor.” —Büyük Hastalık Değil

“Stu, sizden önce çıkışı bulmak istedi,” diyor John, grubumuza yeni katılan iki kişiyi selamlamak için elini kaldırırken. Jennifer onu gördüğüne mutlu görünüyordu ve her şey olup bitmeden önce güzel bir randevu geçirdiklerini hatırlıyorum.

“Dani ve Colette’e birlikte bodruma inip ölen personelden herhangi birinin telefonu olup olmadığını kontrol etmelerini söyledi. Ben bu katta kaldım, o da ara kata çıktı.”

Korku filmi hayranı olarak, ilk cinayet mahalline geri dönmenin, hele ki bir bodruma inmenin hiçbir zaman iyi bir şey getirmeyeceğini haykırırken, personelden birinde telefon aramanın iyi bir fikir olduğunu kabul edebilirim—keşke yukarı çıkmadan önce aklıma gelseydi. Ama Stu neden bize söylemedi? Neden kaçış girişimini bir yarışmaya dönüştürdü?

Gerçekten de tozlu bir kömür parçası gibi. Belki de bundan daha da kötü bir şey. Aşağı kattayken duyduğumuz o çığlığın -katilin başımızın üstünde olduğunu ve odadaki herhangi biri olamayacağını düşündüren çığlık- şüpheli sayısını azaltmaya yetip yetmeyeceğinden şüphe duymaya başladım.

Sonra fark ettim ki—

“Yani, bunca zamandır yalnız mıydın?” diye soruyorum John’a.

Bu düşünce iki nedenden dolayı dehşet verici. Birincisi: Ya katille karşı karşıya gelseydi? Ya koridorun ortasında cansız bedende bulacağımız bir sonraki kişi o olsaydı?

İkincisi, yanımda duran dört kişiden farklı olarak, John’un söylediklerinin doğru olduğunu doğrulayacak kimse yok. Bu düşünce aklıma geldiğinde midem kasılıyor. Acaba o bir şekilde iki kişiyi öldürdü, ardında gül yapraklarından bir iz

bıraktı -tüm bunları kendi grubundan ve bizim grubumuzdan gizlice yaptı-kendini temizledi ve dans pistine geri dönüp bizimle buluştu mu?

Hayır, bilmiyorum.

Bu tatlı adamın cinayet işleyebileceğini düşünmediğim için onu şüpheli listesinden çıkarabilir miyim?

Hayır... Yapamam.

“Korkarım bu bölümü tek başıma geçmek zorunda kaldım.” John, sevimli, mütevazı ve aynı zamanda özür dileyen çarpık küçük gülümsemesini bana yöneltti. “Tuvaletlerin yanından geçtikten sonra koridor kare şeklinde bir hal aldı. Bir bar daha vardı ve sonra çıkmaz sokağa girdim.” Çelik mavisi bakışları grubumuzdaki her bir üyeye yöneldi. Etrafında, cansız bir dans çemberinin kalıntıları gibi bir yay oluşturmuştuk.

“Sizin geri dönüp de burada kimseyi bulamamanızı istemedim, bu yüzden geri döndüm ve tekrar bara geldiğimde, burada bir ilk yardım çantası olabileceğini düşündüm.” Şüpheli olabileceği düşüncesinin verdiği suçluluk duygusu, ortasında belirgin bir beyaz haç bulunan yeşil kumaş çantayı kaldırdığında daha da ağırlaşıyor. “Yardıma ihtiyacı olan birini bulursak işimize yarayabilir.”

Billie karanlık bir ses tonuyla, “Birkaç bandajın bulduğumuz insanlara yardımcı olacağını sanmıyorum,” diye mırıldandı, sonra John'un kaşlarını çatmış ifadesini görünce, “Cesetler,” dedi.

John'un yüzü düştü ve anladım ki, kan dökülmesinin o gece için bittiğini düşünen bir yanı olmalıydı. Bodrumda olanların yılbaşı gecesi havai fişekleri gibi olduğunu, ani, patlayıcı bir renk ve ses gösterisi, gözlere bir saldırı olduğunu ama başladığı gibi bittiğini düşünmüştü. Yeni cesetlerden, kandan veya gül yapraklarından haberi yok. Bunun sadece başlangıç olduğunu bilmiyor.

“Cesetler derken neyi kastediyorsun?” John hepimize şöyle bir baktı, ama Billie omzunun üzerinden başparmağını uzatarak bir şey söyledi.

“İki tane. Şuradaki koridorda.”

Yine onun ne kadar soğuk ve duygusuz olduğuna şaşırdım. Ne kadar... hissiz. Katil John mu yoksa Billie mi diye bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, kime bahse gireceğimi biliyorum.

“Tanrım,” diye mırıldandı John, başını sallarken saçları gözlerine düşüyordu. Birden açık kahverengi saç tutamlarını yüzünden geriye doğru itme isteği duydum ama o tekrar başını kaldırıp gruba bakınca bu düşünceyi bir kenara bıraktım. “Campbell nerede?”

“Kaçtı gitti,” diyor Wes. Bakışlarını ara kata çevirmiş, başımızın üzerindeki korkuluklara bakıyor, sanki Campbell ve Stu gölgelerin arasından çıkıp dans pistindeki bizlere el sallayacaklarmış gibi.

Billie araya girerek, “Bunu muhtemelen o yapıyor,” dedi. “Her zaman sessiz olanlar yapar.”

“Ya Stu ise?” diyor Jennifer. Dirseklerini sıkıca tutuyor ve parmaklarının etrafındaki deri bembeyaz olmuş. “Ya—”

“Şu anda dedektifçilik oynamak işimiz değil,” diye araya giriyor Wes. Bu bir talimat, bir emir, ama bunu yumuşak bir sesle söylüyor. Bir sandalye ayağını kullanan bir adamın yapabileceği kadar dikkatli. “Çıkış yolu aramaya devam etmeliyiz. Ara kata çıkmalıyız, ama neyle karşılaşacağımız konusunda daha net bir fikrimiz olmalı. Burada kaybolmak çok kolay.”

Çok kolay. Sonuçta, bunun için tasarlanmış. Yıllar önce beni ve Laurie'yi cezbeden de buydu ve ona şöyle bir baktığımda zaten bana doğru baktığını görünce, onun da benimle aynı fikirde olduğunu anlıyorum.

“Ya bir harita yapsak?” diyor. “Jamie ve ben bu yerle ilgili hatırladıklarımızı bir araya getirmeye çalışabiliriz.”

Wes ve John, Serendipity ile olan geçmişimizi zaten biliyorlar, ancak teklif kadınların bize şaşkınlıkla bakmasına neden oluyor. Billie'nin tiksinti ifadesinin içinde bir şüpheye benzeyen bir şey olduğunu fark etmeden edemiyorum.

“Buraya eskiden çok gelirdik,” diyorum, yarım dairenin karşısından herhangi bir suçlama veya daha fazla ters bakış savrulmadan önce. Sanırım kulübün içini dışını bilen herkesten şüphelenirdim ben de. Ortamı kontrol etmek katil için bir avantajdır, ama bizim için de bir avantaj haline gelebilir. “Doğrusu, üzerinden epey zaman geçti, ama düzenin çok değiştiğini sanmıyorum... Belki de yardımcı olur?”

“Zararı olmaz. Bence o kurallardan da bize bahsetmelisin,” diye öneriyor Wes.

“Kurallar mı?” Laurie'nin sesi inanmaz bir tondaydı ve başımı salladığımda bana imalı bir şekilde kaşını kaldırdı. Bu kaltak beni çok iyi tanıyor. “Şey,” dedi

Laurie omuz silkerek, “eğer onları kullanmanın bir zamanı varsa, o da şimdi. Sen konuş, ben çizeyim?”

İyi bir plan, diye düşündüm ve kanayan topuklu ayakkabılarımı diğer elime alıp vestiyere doğru işaret ettim. “Oradan kağıt ve kalem alabiliriz.”

Hem yapış yapış hem de tozlu olan dans pistinde birkaç adım atmıştım ki, Laurie omzuma geldi, Wes ve John hemen arkamızdan geldiler ve Billie ile Jennifer’ın da bizi takip etmekten başka çaresi kalmadı.

Vestiyere vardığımızda, ayaklarımın dibindeki cesedi görmezden geldim, ayakkabılarımı ve silahımı masaya koyarken kanına basmamaya özen gösterdim. Üst çekmeceyi açıp daha önce fark ettiğim kırtasiye malzemelerinden bazılarını çıkardım, Laurie masanın arkasına yanıma geldi ve diğer herkes kapının yanında veya tezgahın karşısında bekledi. Vücutlarının duruşu, son bir saat içinde altıncı kuralın—arkana dikkat et—grup dinamiğine iyice yerleştiğini gösteriyordu.

Laurie kulübün taslağını çizmeye başlarken, ben de gruba dönüp, bunların hayatlarının en korkunç gecesini atlatmaya çalışan bir grup insan değil de sadece bir grup üniversite öğrencisiymiş gibi davranıyorum.

“Tez yazıyorum – konu hakkında hiçbir şey bilmenize gerek yok, sadece korku filmleri konusunda uzmanlaştığımı bilmeniz yeterli. Özellikle slasher filmleri. Ve bu tür filmler oldukça formüsel. Hikaye, karakterlerin seçimleri yüzünden gelişiyor. Çatışma yaratmak ve gerilim oluşturmak için karakterlerin genellikle iyi kararlardan daha çok kötü karar vermesi gerekiyor. Kısacası, hatalarından ders çıkararak, hayatta kalmak istiyorsanız uymanız gereken temel kurallar var.”

“Neyden kurtulacağım?” diye soruyor Billie, tezgâha yaslandığı yerden kuru bir sesle. Laurie ile bakışıyoruz ve dudakları neredeyse fark edilmeyecek kadar büzülüyor. En yakın arkadaşımın yüz ifadelerinin inceliklerine çok duyarlıyım ve Billie hakkındaki düşüncelerini kolayca anlayabiliyorum. Çok mesafeli, umursamaz. Bu bir başa çıkma mekanizması olabilir, ama katilin mutlaka bir erkek olması gerektiği teorimden şüphe duymama neden oluyor.

“Bir slasher filmi,” diyorum tekrar. “Halloween, Friday the 13th, Scream gibi. Hepsi bir grup insanı avlayan bir katil hakkında filmler... Tıpkı şu anda olanlar gibi.”

Billie'nin dudağı, ne diyeceğimi duymayacak şekilde çoktan büzülmüştü, ama vestiyer girişinde nöbet tutan Wes'e ve Billie'nin arkasında duran John ve Jennifer'a baktığımda, hiçbiri söylediklerimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bu yüzden onun sürekli asık suratını görmezden gelip dersime devam ettim.

"İşte bir slasher filminden sağ kurtulmanın kuralları." Birinci kuralı atlamaya karar veriyorum, çünkü bu gece kimsenin gerçekten aksiyon peşinde koşacağını sanmıyorum. "Eğer saklanmak zorunda kalırsanız, düşündüğünüzden daha uzun süre saklanmanız gerekir. Filmlerde insanlar her zaman saklandıkları yerden çok erken çıkarlar ve katil onları orada beklemektedir. Umarım diğerleri bir çıkış yolu bulamamışlarsa, bunu yapıyorlardır."

Kırık şişeyi alıyorum. "Silah bulundurmamak şart. Odaya girerken ışık yakmak da şart, çünkü katil karanlıkta saklanabilir, ama eğer ışık yakmak saklandığınız yere dikkat çekecekse bu kuralın da bir açığı var. Kısacası, karanlık yerlerden sakının."

John'a döndüm. "Ayrılmak açıkça kötü bir fikir—"

"Başlangıçta herkesin ayrılmasını isteyen Stu'ydu, değil mi?"

Jennifer'ın sesi tarafsız, ama "katil Stu" teorisini tekrar dile getirmemek için dilini ısırıldığını kelimenin tam anlamıyla görebiliyorum. Onun katil olduğuna ikna olamayacağım ya da bunu kimin yaptığını bulmaya çalışmak istemediğimden değil. Sadece izlediğim çoğu slasher filminde insanlar, kendilerini korumaya odaklanmak yerine katilin kim olduğunu bulmaya çalışırken dikkatleri dağıldığı için ölüyorlar.

Wes, "Bunun Stu olduğunu varsaymak veya korkuya dayalı suçlamalarda bulunmak tehlikeli," diyor. Sözlerinin ciddiyetini yumuşatmak için ona kasvetli bir gülümseme yönelterek ekliyor: "İşte masum insanların zarar görmesi böyle. Bizim tek yapmamız gereken hayatta kalmaya ve buradan bir an önce uzaklaşmaya odaklanmak."

Jennifer içini çekerek onaylarcasına başını salladı ve devam etmem için işaret etti.

"Ayrılmak sizi savunmasız bırakır," diye açıklıyorum. "Yaralandığınızda size yardım edecek kimse olmaz, hele ki arkanızı kollayacak kimse olmaz. Bu da kendi başına bir kuraldır. Arkanızı kollamak, yani. Her zaman arkanızda neler olup

bittiğinin farkında olmalısınız çünkü katil kurbanına sinsice yaklaşabilir. Bir diğeri de merdivenlerden koşarak çıkmamak, çünkü—”

”Sen deli misin?” diye tısladı Billie, yüzündeki tiksinti ifadesi her zerresine kazınmıştı, ben de durup kaşımı kaldırarak ona baktım.

Wes ve John, şaşkın bir şekilde ”Hey!” diyerek durumu yatıştırmaya çalışıyorlar ama ikimiz de bunu görmezden geliyoruz. Billie, perdenin aralanmasından beri benimle—herkesle—bir sorunu var. Ama Curtis veya Stu’nun benim hakkımdaki düşüncelerini umursamıyorsam, şimdi de geri adım atmayacağım.

”Bu bir film değil Jamie. Bunu gerçekten ciddiye alıyor musun?”

Tezgahın karşısından bana dik dik bakıyor ve ben de ona dik dik bakıyorum, ağzımdan kaçan alaycı gülüşü engelleyemiyorum. ”Bunu ciddiye mi alıyorum? Beş kişinin öldüğünü öğrendikten sonra ’Gece daha çok genç’ diyen kimdi?”

Gözünü bile kırpmadı. Pişmanlık belirtisi göstermedi, sadece daha da inatçı davranıp tezgaha yaslandı. Koyu renkli dudakları sitem dolu bir şekilde kıvrılırken tısladı: ”Mümkünse bu geceyi kendimi o sayıya eklemekten atlatmak istiyorum.”

”Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum.”

”Sadece berbat filmlerde anlam ifade eden saçma sapan ’kurallardan’ bahsederek mi?”

Şunu belirtmek üzereyim ki, bunlar berbat filmler değil. Sektörün en başarılı ve etkili filmlerinden bazıları olup, slasher filmleri için emsal teşkil ediyorlar ve şu anda yaşamaya çalıştığımız gece için de geçerliler. Ayrıca, şu anda ”sinir bozucu şüpheci” tipinin tüm özelliklerini taşıdığını da söylemek istiyorum ve bu tür karakterler bizimki gibi durumlarda asla uzun süre dayanamazlar.

Laurie araya giriyor. ”Bütün bu süre boyunca hiç dikkat ettin mi?” Eli, asma katın kaba çiziminin üzerinde duruyor ve Billie’ye, daha önce sadece izlemesi için cesaretlendirdiğim tek Hallmark filmine yönelttiği bakışı atıyor.

”Jamie’nin söylediği ve yaptığı her şey bizi hayatta ve güvende tutmak içindi. Ne yapacağını bildiği için kendinizi şanslı saymalısınız, çünkü aksi takdirde o koridorun sonunda sizi bekliyor olacak.”

Sesi zehir gibi ve konuşmayı aniden sonlandırıyor.

Bir anlık sessizliğin ardından Billie alaycı bir şekilde, "Şu anda kendimi pek şanslı hissetmiyorum," dedi. Dans pistinin girişine en yakın locaya doğru yürüdü ve kadife koltuğa kendini bıraktı, bana öldürücü bakışlar fırlattı. Bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra Jennifer da ona katıldı.

Anlıyorum. Laurie benim tarafımda ve Jennifer'ın da doğal olarak Billie'nin tarafında olması gerekiyor. "Biz ve onlar" zihniyetine girmek istemiyorum ama bodrumda kalanların hâlâ tezgahın önünde, ifadesiz bir şekilde durup sonraki adımlarımızı düşünmeye çalışan kişiler olmasının tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Elektrik kesintisi sırasında yaşanan şiddetin ardından olanları gördük. Nelerden kaçınmaya çalıştığımızı biliyoruz.

Laurie yeni oluşturduğu "haritayı" masanın üzerinden bana doğru kaydırды.

"Hatırlayabildiğim tek şey bu. Sence doğru mu?"

Kulübün üç katına dair yaptığı tasvire göz gezdirdim. Bu süre boyunca büyük bir özenle üzerinde çalışmış ve ölçek tamamen tutarsız. Bitmemiş koridorlar var ve binanın bazı bölümleri boş veya soru işaretleriyle dolu. Ama kulübün temel yapısını, Cravin'e dair silik hatıralarımla ve Serendipity'nin alt katlarından kaçmaya çalışırken yaşadığım daha yakın deneyimle uyumlu hale getirmeyi başarmış.

"Yıllardır buraya gelmediğimizi düşünürsek, iyi görünüyor. Gerçi—" Kalemi alıp, onun atladığı ara kattaki barı çiziyorum, sonra da kulübün bu tarafında merdivenlere bitişik olarak çizdiği bir grup oturma yerine bakıyorum.

"Şu kabinlerin arkasında bir duvar var, değil mi?" diye soruyorum, kabinleri ikiye bölen silik bir çizgiyi takip ederek. "Bu duvar, merdivenlerin uzunluğu boyunca uzanan başka bir koridor oluşturuyor."

Laurie onaylayıcı bir ses çıkarır ve ben de kalemi ona geri veririm, böylece hafif işaretimi net bir çizgiye dönüştürebilir. "Sanırım haklısın. Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Seni bir keresinde orada buldum. Elbisen yırtılmıştı ve kimse arkasında kedi suratı olan o garip külotları görmesin diye sırtını duvara yaslamıştın. Bıyıklı kışını vücudumla koruyarak kulüpten ayrılmak zorunda kaldık." Hafif bir eğlenme homurtusu duyuyorum.

Laurie kendi kendine mırıldanarak, "Düşünsenize, bu kulüpte geçirdiğim en kötü geceydi sanıyordum." dedi.

BÖLÜM 13

“En iyi öldürme, ruhu uyandıran öldürmedir.” —Not The Notebook

John'un yardımıyla, şu anda bulunduğumuz seviyenin taslağına biraz daha detay ekleyebiliyoruz ve birkaç düzeltme ve çok daha fazla soru işaretinden sonra, harita olabildiğince detaylı hale geliyor. Birkaç dakika boyunca haritayı inceliyor, olası çıkışlar hakkında mırıldanıyoruz, ancak dikkatim birkaç metre ötedeki ateşli fısıltılara çekiliyor.

“—Biliyorum ama—”

“—işte o—”

Jennifer ve Billie seslerini alçak tutuyorlar, bu yüzden cümlelerinin sonunu duyamıyorum ama Billie arada bir bana fırlattığı o ölümcül bakışı gizleyemiyor. Karanlıkta fısıldaşmaları, Jennifer'ın omzuna koyduğu teselli edici el, bana (önemsediğim) iki kişiyi özlediğimizi hatırlatıyor.

Laurie haritaya son soru işaretini koyup kalem masaya geri bıraktığında, “Dani ve Colette şimdiye kadar geri dönmüş olmalıydılar,” diyorum.

İlk başta kimse cevap vermiyor. Evet, amacımız hayatta kalmak, ama diğerlerinin de güvende olduğundan emin olmak istiyoruz. Bu gece zaten çok fazla insan kaybettik. Sonra Wes kafasında kurduğu plana göre başını sallamaya başlıyor ve bu planın neyi içerdiğini tahmin etsem de, “Aşağı ineceğim” dediğinde göğüs kafesimin altı daralıyor.

“Wes—”

“Haklısınız. Şimdiye kadar geri dönmüş olmaları gerekirdi. Ya yaralanmışlarsa? Ya bilmediğimiz bir çıkış varsa? Kontrol etmemiz gerekiyor.”

“O zaman ben de geleyim—” dedim ve hemen göğsüme bir tokat yedim.

“Ah! Aman Tanrım, Laurie.”

Ona dik dik baktığımda, en ciddi yüz ifadesini takınıyor. Genellikle, cilt bakımına iki yüz dolar harcamayı kız kıza matematiksel bir mantıkla açıklamaya

çalıştıgımda takındığı ifade bu.

"Beni bir daha bırakmayacaksın, üzgünüm ama aşağıya inip tekrar görmek istemiyorum..." Yere işaret ediyor. Altımızdaki zemini kastettiğini biliyorum, ama parmağının çizgisi tam da palto görevlisinin ayağının üzerinde, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz ve kırmızı damlacıklarla kaplı olduğu yere denk geliyor. "İşte bu."

Laurie ile ben birbirimize bakışırken Jennifer ve Billie grubumuza yeniden katıldılar ve John boğazını temizleyerek onların da tartışmaya katılmaları için yer açtı. "İsterseniz..."

Sözümü kesen Wes, "Burada kalmalısın. Kim burada kalırsa onunla birlikte," dedi ve ben de bakışlarımı Laurie'den ona çevirdim.

"Onun burada kalıp savunmacı rolünü oynaması gerektiğini söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Bir an gözlerime bakıyor, sonra içini çekerek bakışlarını kaçırıyor ve mırıldanıyor: "Şimdi yapmayacağım."

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuştururken, mutsuz sessizliği bozan alaycı bir ses duyuldu: "Ben gideyim."

Billie'ye şaşkınlıkla bakmak için başımı o kadar hızlı çevirdim ki boynum neredeyse kırılacak gibiydi. "Zaten bir kadının alması daha iyi olur herhalde." Omuz silkti. "Peki, tek başına bir erkeğe güvenir miydin?"

Onun bu konuda yüzde yüz haklı olmadığını iddia etmeyeceğim. Eğer ben orada saklanıyor olsaydım ve kanlı ayakkabılarla, elinde kırık bir sandalye ayağıyla bir adam içeri girseydi, bu beni rahatlatmazdı. Muhtemelen önce bira şişemle bıçaklar, sonra sorular sorardım.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Kurallara uymak istediğimizi de söylemeden geçmeyelim, değil mi?"

Üsluba gerek yok, ama asıl duygu doğru.

Jennifer sessizce, "Sanırım oraya tekrar inemem," diyor.

Yine kollarını sıkıca kavriyor, tırnaklarının etine battığı yerlerde sekiz beyaz halka oluşmuş. Koyu renk gözleri kocaman açılmış, daha koyu kirpiklerle çevrili ve dökülmemiş gözyaşlarıyla dolmuş; ve Billie'nin bende uyandırdığı o meydan okuyucu enerjinin bir kısmını anında kaybediyorum.

“Sorun değil,” diyor John, uzanıp omzuna güven verici bir el koyarak. Muhtemelen sıcak ve rahatlatıcıdır ve kaos başlamadan önce randevularının... başarılı göründüğünü tekrar hatırlıyorum.

“Sorun yok, değil mi?” diyor John, dikkatini geri kalanımıza çevirerek. O kadar sakın bir ton kullanıyor ki, grubun dengesiz dağılımı ağızımda kötü bir tat bıraksa da, kendimi başımı sallarken buluyorum.

Dani ve Colette’in hala kayıp olduğunu söyleyenin ben olduğumu biliyorum. Onları bulmamız gerektiğini ima edenin de ben olduğumu biliyorum. Bu karmaşadan olabildiğince çok insan hayatta kalarak kurtulmaya çalışmaktan yanayım. Keşke bunu yapabilmek için tekrar ayrılmak zorunda kalmasaydık. Ama iki gönüllümüz olduğu ve benim daha fazla itiraz etmemin sadece göğsüme bir yumruk daha yememe neden olacağı için, plan kesinleşti. Birkaç dakikalık grup tartışmasından sonra, Wes ve Billie bodrum katındaki bara inerken, geri kalanımızın ara kata çıkmasına karar verildi. Eğer Stu bir çıkışla geri dönerse onları alıp çıkacağız, dönmezse de kimsenin onları takip edememesi için merdivenleri izleyebileceğiz. Ama katil zaten aşağıda birinin tuzağına düşmesini bekliorsa, merdivenleri izlemenin pek bir faydası olmayacak, değil mi?

Bu düşünce beni masanın arkasında dikilip kendi huzursuzluğumla boğuşmaya itti. Wes, haritayla birlikte kulübede Billie ile olası yolları konuşuyordu. John ve Jennifer, kapının yanındaki tuş takımını sanki kodu emerek ğreneceklermiş gibi inceliyorlardı ve Laurie, sanki ilk aramamızda telefon kulübesini atlamışız gibi vestiyeri inceliyordu.

Spoiler: Hala kayıp.

Üst ekmeceyi tekrar açıp, grubumuzun tekrar dağılmasının en iyi ve en kötü senaryolarını zihnimde canlandırırken ellerimi meşgul etmek için bir avuç lastik bant çıkarıyorum. Hayal ettiğim her sahne, taklit etmek istemediğimiz bir slasher filmine benziyor.

Laurie omzumun dibinde belirdi, sesi alçak bir tonda, “Sorun ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Lastik bantlarla birkaç düğüm atarken başımı kaldırdığımda, bana gözlerini kısarak baktı ve ben omuz silktim. “Bunu kastetmedim—”

“Ne?”

“Tamamen Jamie gibi davran... Kurallara ve filmlere uyarak. Ben de—”

"Eğer 'biraz sakın ol' dersen, yine göğsüne yumruk atarım," diye uyarıyor, başını şu anki eleştirmenime doğru eğerek ekliyor, "Billie bir salak. Sen ise tam bir yıldızsın, bebeğim. Kader bizi trajik bir şekilde ikimizin de erkek cinsel organını tercih etmesine yol açmasaydı seninle evlenirdim."

Çekmeceden daha fazla lastik bant çıkarıp bana uzatırken, ben de onları birbirine dolamaya başlayınca gülmemek elde değil.

"Bu geceyi atlatmamızın tek sebebi formülü biliyor olmanız. Bundan sonra ne olacağını biliyorsunuz."

Evet, öyle. Ve bu yüzden tekrar ayrılmak beni çok üzüyor. Şimdi ikinci perdeye, yani yüzleşmeye yaklaşıyoruz. Genellikle filmi koltuğumdan izlerken en sevdiğim kısım bu oluyor, ama bunu yaşamak farklı. Bu katilin kurduğu formatı takip etmeye devam edersek kaçınılmaz olarak birkaç şey olacak:

- Durum daha da kötüleşecek. Cinayet yöntemleri daha da yaratıcı hale gelecek ve hiçbir gül yaprağı şiddetin etkisini yumuşatamayacak.
- Onunla yüz yüze geleceğiz ve eğer akıllıysa maske takacaktır.
- Aramızdaki gerilimler tırmanacak—zaten tırmandı bile—ve grup tekrar parçalanacak...
- Birilerini kaybedeceğiz... Belki de çok daha fazla insanı kaybedeceğiz.

Ve bu, üçüncü perdeye yaklaşmadan önce oluyor. Canavarın kim olduğunu ve neden bunu yaptığını anlamadan ve oynamamız gereken roller tam olarak netleşmeden önce.

Bu durum tam da onun istediği gibi geliyor.

"Biliyorum, senin tam anlamıyla Jamie gibi davranmana aldırış etmeyen en az bir kişi daha var..." diye mırıldandı Laurie, beni düşüncelerimden çıkarıp gözlerimi Billie ile dans pistinin kenarında duran adama çevirerek.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor ve ikimizin de onun bahsettiği kişinin kim olduğunu bilmemiz biraz endişe verici.

"Kim?" diye sordum, sesim biraz fazla kayıtsızdı, çünkü Wes'e sırtını dönüp masanın önüne yaslandı. Omzunu benimkine çarptı ve arkamda yatan vestiyer görevlisinin koluna ayak bileğim değene kadar sııttım. Etrafta ölü bir beden varken erkek muhabbeti yapmak zor.

"Şu anda bunu düşünmeli miyim, emin değilim."

"Ah, yapmamalısın," diye onayladı, başka bir lastik bandı alıp bana uzatırken. Farkında değildim ama düğümler örgüye dönüşmüştü. Lastiği örmek rahatlatıcıydı. Tuzağa düşmüş ve avlanırken yapılabilecek en rahatlatıcı aktiviteydi, bu yüzden yapmaya devam ettim. "Ama bunu düşünmemen gerektiği anlamına gelmez, düşünmeyeceğin anlamına da gelmez. Buna 'olumsuz koşullar altında çekim' denir."

Wes'e doğru bakıyorum, gömleğinin pamuklu kumaşının geniş omuzlarına nasıl şekil verdiğine. "Olumsuz koşullar altında çekim" tüm gece hissettiklerimi doğru bir şekilde tanımlıyor gibi görünüyor.

"Özünde, korku insanı tahrik eder," diye devam ediyor Laurie ve hayır, bunu geçin. "Korku ve tahrik" tam isabet. Wes'in gömleğini çıkarmak insanlığa bir armağan olurdu eminim. Tıpkı Emma Stone'un Crazy, Stupid, Love filminde Ryan Gosling'in gömleğini çıkarması gibi. Wes sırtındaki bakışlarımı hissetmeli çünkü bana bakıyor. Bakışlarımı birbirine dolanmış parmaklarıma indirip mırıldanıyorum, "Bunu araştırmam gerekecek."

"Romantizm takıntılı bir korku filmi hayranı olduğun için her şeyi bildiğini sanıyordum," diyor Laurie, yardım için bağlı parmaklarımı uzattığımda alaycı bir şekilde.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum.

"Tarihsel sosyal psikoloji çalışmaları üzerine araştırma yapıyordum."

"Neden?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Eğlence olsun diye. Akıllı olan benim, unutmama?"

Parmaklarımı serbest bıraktığında, lastiği daha uzun bir örgü haline getirmeye geri dönüyorum. Bir iç çekişle bakışlarımı John'a çeviriyorum; kapının şifre paneline parmağıyla dokunurken kaşları sevimli bir şekilde çatılmış. Duvardan geri çekiliyor, parmaklarıyla saçlarını tarıyor ve her yöne doğru kabartıyor. Bu görüntü beni gülümsetiyor ve lastik bantları başka bir düğüm haline getiriyorum.

Laurie bakışlarımı takip etti. "O da iyi bir insan."

Öyle ve bu kalbimi göğsümde kabartıyor. Acaba olumsuz koşullar altında çekicilikten ziyade sevgi üzerine bir çalışma var mı diye merak ediyorum.

"Tam benim tipim mi?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyor olsam da. Geçmişte Laurie'ye birkaç "John" tanıtmıştım. Hepsi de iyi, sevimli ve düşünceliydi. Ama eğer içlerinden herhangi biri işe yararmış olsaydı, bu gece burada olmazdım.

"Tiplere çok önem verdiğimi sanmıyorum." Bir an duraksıyor. "Stu benim tipim."

"Stu tam bir pislik," diye karşılık veriyorum.

"Kesinlikle."

Laurie içini çekerek dikkatimi kendi lastik bandını aldığı yere çekti. Odanın arka tarafına dikilmiş bakışlarıyla, lastik bant derisine batana kadar parmaklarını bilinçsizce birbirinin üzerinden ve altından geçirdi. "Yani, buradan çıkabilirsek —"

"Hey. Hayır." Bunu istemsiz, rahatsız edici bir düşünce olarak düşünmem başka, onun bunu yüksek sesle söylemesi başka.

"Jamie—"

"Laurie." Elini tutuyorum, parmaklarındaki lastiği çekiyorum ve kanın derinin altına geri akışını izliyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, bana bakan kahverengi göz bebeklerinin ardındaki korkuyu açıkça görebiliyorum.

"Buradan çıkacağız. Bu lanet yerdeki her şeyi kırmam, afişimizdeki her kuralı çiğnemem veya bu gece bir sürü çekici erkekle seks yapma şansımı mahvetmem gerekse bile, buradan çıkacağız, iyi olacağız ve sen de son derece sıkıcı belgeseller çekerek uzun bir ömür yaşayacaksın."

Bu korkunç, dağınık, biraz da kırıcı bir açıklama, ama onu o karanlık yerden uzaklaştırıyor. Ve sesi alaycı olsa da, başını sallayıp "Bu çok güzeldi" dediğinde bunu gerçekten kastettiğini anlayabiliyorum.

"Abartılı olan benim, unutma?"

Belki de bu yüzden işleri biraz daha kolay halledebiliyorum. Laurie kesinlikten hoşlanır. Hayatını akıl ve pragmatizmle yaşar ve bu gece şimdiye kadar olanların hiçbirisi bu kategorilere girmiyor.

Laurie aniden masadan uzaklaşıyor ve bu da Wes'in tezgaha geri döndüğünün bir işareti oluyor benim için. Ancak kapı çerçevesinde, duyma mesafesinde kalıyor çünkü röntgencilik belgeselleri sevmekle doğal olarak bağlantılı.

Ben iki örgüyü birbirine dolarken, sandalye ayağı tezgahın üzerinde beliriyor —harita da öyle—ama Wes, ben yukarı bakana, göz göze gelene kadar bekliyor ve sonra, “Elimizden geldiğince hızlı olacağız. Belki Dani ve Colette şimdiye kadar bir telefon bulmuşlardır. Belki bir el feneri ya da bir tahliye haritası vardır. Bize yardımcı olabilecek bir şey.” diyor.

Bunların hiçbirini düşünmemiştim ve bu, izlediğim korku filmlerinin çoğunda görmediğim türden bir problem çözme biçimi. “Mantıklı” olan şey, benim yöneldiğim gerçeklikten kaçışta önemli bir rol oynamıyor.

Belki de bu yüzden biraz yumuşadım. “Haklısın.”

Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama sonra kırık sandalye ayağını kapıp gitmeye hazırlanıyor. Giderken onu izlemek zorunda kalmamak için elimdeki örgülü lastiğe bakıyorum ve sonra birden aklıma geliyor. Bütün bu süre boyunca ne yapıyordum ben.

“Devam etmek.”

Hemen duraksıyor ve ben de elindeki tahta parçasını tutup onu tezgâha doğru geri çekerken bunu fazla abartmamaya çalışıyorum.

Arkadaşlık bileziği yapma becerilerimin ilkokul dışında ya da bir konser hazırlığı için işe yarayacağını hiç düşünmemiştim, ama o sinir bozucu düğümlleme ve bükme işlemleri sonucunda ortaya çıkan lastik bant örgüsü çok büyük bir bilezik olabilir veya—

“İşte.” Bir ucunu Wes’in el yapımı silahının sapına bağlıyorum, kayıp çıkmaması için bir beşik düğümü yapıyorum ve sonra elimi uzatıyorum. Parmak uçlarıma değen teninin sıcaklığından dikkatim dağılmamaya çalışarak, diğer ucuna bir ilmek yapıyorum ve sonra bileğine bağlıyorum.

“Ne—”

“Ormandaki Kulübe, Yabancılar—” Bullock’un başrol oynadığı filmleri tercih ettiğini hatırlayınca örnekleri bırakıyorum. “Hepsinde silah düşüyor. Bu şekilde sopanı, kazığını, şaftını düşürmezsin?”

“Lütfen ona şaft demeyin.”

“Ayarlayabilirsin.” Bilekliği sıkmaya başlıyorum, sadece masadaki artan malzemeleri kontrol etmek için başımı kaldırıyorum. Yenisini yapmak için yeterli malzeme yok. Muhtemelen kendime saklamalıydım. Kendini koruma içgüdüğü falan filan. Ama hediye geri alan biri değilim. Kaldı ki o kulübün derinliklerine

inerken ben açık, kolay erişilebilir (ve potansiyel olarak kaçılabilir) bir kata çıkıyorum. Wes bodrum katına inmek için gönüllü olsa da, şanssız olanın o olduğunu düşünüyorum.

Bileklik sonunda kaymayacağından emin olacak kadar sıkılaştığında, Wes'in ağzının geniş bir sırtıyla açıldığını gördüm. "Nasıl... Bunu nasıl yapmayı biliyorsun?"

Omuz silktim. "Bir dönem makrome merakım vardı, bir dönem arkadaşlık bileziği merakım vardı, bir de..."

"Jamie..."

Sesi yumuşak, alçak ve sıcak. O kadar sıcak ki ağzım kuruyor.

"Evet?"

Bir an duraksıyor, yüzümü inceliyor.

"Billie'yi dinleme. Laurie haklı. Bu gece yaptığın her şey... Nasıl yaptığını anlamıyorum." Silah bilekliğine işaret ediyor. "Bunu yap."

Bu beni gülümsetiyor. Çünkü Wes'in berbat bir dostluk bilekliğini sanki Oscar ödülüymüş gibi işaret etmesi inanılmaz derecede keyif verici.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diyorum gülümseyerek. "Bunu nasıl başarıyorsun? Herkese göz kulak olup sakinliğini nasıl koruyorsun?"

Bana dik dik bakıyor. Hem de çok sert. Sorunun gerektireceğinden çok daha fazla, sonra birden kelimeleri buluyor.

"Bu benim kimliğimin bir parçası."

İşte bu yüzden ona bu kadar çok ilgi duyuyorum.

"Benim için de aynı. Ama bunu test etmemiz gerek. Silahını bırak." Kazığı bıraktı ve kazık avucuna geri sıçradı. Bunun işe yaramama ihtimali çok yüksek olduğu için kendimi alkışlamaktan zor tuttum.

Yüzünde yeniden o gülümseme belirdi. "Gerçekten inanılmazsın."

Tamam, bu bileziğe verdiği tepkiden çok daha tatmin ediciydi. Şimdi neden Oscar'ı kazanan benmişim gibi hissediyorum?

"Teşekkür ederim." Köprücük kemiğimin altında bir sıcaklık yayılıyor ve avucumu kapatıyorum, ama gözleri hareketlerimi izlemek için aşağı indiğinde bu sıcaklık daha da artıyor.

"Sen de inanılmazsın." Bunu burada bırakmalıydım ama kendimi durduramadan bir sonraki kısım ağzımdan döküldü. "Ölmeseydin inanılmaz

olurdu."

"Kesinlikle yapmayacağım." Bana o sırtışını tekrar bahşetti, ama sonra aynı hızla kayboldu. Yüz ifadesi ciddileşti, tıpkı daha önce içindikileri dökmek istediği zamanki gibi. Bu sefer söylemeye karar verdi.

"Bak, ben... randevumuzun böyle bitmesinden dolayı üzgünüm..."

"Sorun değil," diyorum—çok aceleyle. Kısmen, ironik bir şekilde koşullarımız göz önüne alındığında işler daha umut verici bir noktaya gelmişken, randevumuzun son dakikalarındaki utancı yeniden yaşamak istemediğim için. Ama aynı zamanda, eğer bu onun aşağıda bir şey olursa pişmanlık duymama yoluysa, bunu duymak istemiyorum.

Devam ediyorum. "Sonunda işleri biraz berbat ettim..."

"Hayır." Kelimenin sertliği beni irkiltti, ama aynı zamanda kalbimin göğüs kafesimin altında hızlı ve şiddetli bir şekilde atmasına neden oldu, özellikle de bu ani çıkışın ardından yumuşak bir sesle "Hiçbir şeyi mahvetmedin Jamie. Ben sadece... Ben—" dediğinde.

"Wes?"

Billie, birkaç adım arkasında, bir yumruğunu kalçasına dayamış, diğer eliyle ilk yardım çantasının sapını kavramış halde bekliyordu. John ona vermiş olmalıydı ve onun ve Wes'in neyle karşılaşacaklarını düşünmemeye çalışıyordum. Bana son bir kez kısıp gözlerle baktıktan sonra başını merdivenlere doğru çevirdi.

"Evet... Evet, geliyorum." Wes başını salladı. Boğazını temizlemeden ve tezgahı uzaklaşmadan önce bir saniye daha göz göze geldik.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Bu, onunla ilgili aklımda kalacak son görüntü mü biliyorum, bu yüzden "Bekle" diyorum.

Öyle yapıyor. Anında. Yine. Ve şimdi onu neden durdurduğuma dair bir sebep bulmam gerekiyor. Neyse ki, onu tam önümde buluyorum.

"Bunu siz alın." Tezgahın üzerindeki haritayı alıp üçe katlıyorum. "Çünkü Laurie ve ben diğerleriyle birlikte kalacağız."

Haritayı uzattığımda sanki benimle bunun için kavga edecekmiş gibi görünüyor. Harita şu anda sahip olduğumuz çok az avantajdan biri, ama sonra onu alıyor ve kağıdı elimden çekerken parmaklarının benimkine değdiği anı fark etmeden edemiyorum.

Parmak uçlarım hâlâ temasın verdiği karıncalanma hissiyle uyuşmuşken, bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi ve copunu bana doğrulttu. "Bana söylemememi söylediğin şeyi söylemeyeceğim."

Gülümsemeyi ve başarısız olmayı deniyorum. "Bunu takdir ediyorum."

Haritayı arka cebine koyarken Billie'nin yanına gidiyor ve—ayaklarımın dibindeki cesedi rahatsız etmemeye özen göstererek—vestiyerden çıkıp merdivenlere doğru yürüyüşlerini izliyorum. Wes yavaş, kararlı adımlarla, her adımı dikkatlice atarak ilerliyor, ta ki merdivenlerin tepesinde durana kadar. Üç saniye beklediğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor—bunun ne anlama geldiğini biliyorum—ama sonra aynı yavaş, kararlı adımlarla merdivenlerden aşağı iniyor, Billie bir adım gerisinde. Onları artık göremediğimde, gidişlerinin hemen ardından korkunç bir metalin ete saplanma sesi veya acı dolu bir çığlık gelmediğinde, tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Jamie?"

Yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle John'a döndüm. "Öyle mi?"

Omuzunun üzerinden, Laurie'nin başının üstünü işaret ederek tavanda görünmez yollar çizdiğini ve Jennifer'ın da başını salladığını görüyorum.

"Bak, yukarı çıkmadan önce sadece şunu söylemek istedim..." John, gözlerime bakmadan önce avuçlarının arasında şişesini yuvarlıyor—artık tanımaya başladığım sinirsel bir tik bu. "Grubumuzun ayrılmaması konusunda ısrar etmeliydim biliyorum. Belki daha çok karşı çıksaydım, Dani ve Colette kabul ederdi." Yutkunuyor, pişmanlık kaşlarının arasına kazınmış durumda ve bunun kendi hatası olduğunu düşünmesine şaşırdım. "Wes ya da Stu gibi değilim. Ben aslında öyle bir adam değilim ki—"

"Şimdiye kadar gördüğüm adam tipini beğendim," diyorum ve mavi gözlerinin benimkine kenetlenmesi, sözlerimden sonra omurgasının dikleşmesi, iyi ki demişim diyorum. Kompleksimin bulaşıcı olmasını istemiyorum. John'un, bunca insan arasında Stu gibi olmamasının bir karakter kusuru olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Demek istediğim şu," diye yeniden başlıyor, "özellikle korkusuz bir insan olduğumu düşünmüyorum. Çok fazla risk almıyorum. Hiç ihtiyacım olmadı, biliyor musunuz? Her şeyi planlıyorum. Kendi yolumda ilerliyorum."

Gecenin daha dışa dönük taliplerine kıyasla daha içine kapanık biri olduğunu hissetmiştim, ama onu ilk başta sevmemi sağlayan da bu sakin tavrıydı.

“Ama... söz veriyorum,” diyor. “Biraz daha cesur olmaya çalışacağım. Bu durumdan kurtulabilmemiz için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Başımı sallıyorum ama yine de istemsizce arkama, boş merdivenlere bakıyorum.

Laurie'nin ipeksi, simsiyah tulumunun parıltısı, o ve Jennifer tezgaha doğru yaklaşırken görüş alanımın kenarında belirliyor; bu, kulübün bir üst katına geçmemiz için olabildiğince hazır olduklarının sözsüz bir göstergesi. Ve bu kat, daha önce bulunduğumuz iki kattan bile daha labirent gibi.

“İyileşeceğiz, Jamie.”

John'un sözlerindeki kesinlik gözlerimi tekrar ona çeviriyor ve bakışlarının sıcaklığı huzursuzluğumu biraz olsun dağıtıyor. Laurie'ye de aynı şeyi söyledim ama John bana bunu inandırıyor. Bunun başka bir yönü olduğuna, birlikte içki içip bu geceyi geçmiş zaman kipinde konuşabileceğimiz bir yönüne inanmak istiyorum.

Bu filmin o türden bir film olup olmadığından emin değilim.

BÖLÜM 14

“Seni nasıl doğrayacağımı bilseydim keşke.” —Brokeback Mountain filminden değil.

*S*erendipity'nin asma katı bize dans pistinin kuşbakışı bir görünümünü sunuyor. Kulüp hala Cravin' adıyla faaliyet gösterirken buraya geldiğimde, açık alanı çevreleyen korkuluklar avınızı tespit etmek için harika bir görüş noktası sağlıyordu. O zamanlar avcılar, deneyimsizlikten ve kadınların kibarlığından beslenmeye hazır serseriler ve yaşlı erkeklerdi. Şimdi ise bambaşka bir avcı türüyle karşı karşıyayız.

En üst kata çıktığımızda, kulübün ön duvarı boyunca uzanan bölmelere geçiyoruz. En iyi manzaraya sahip yer burası. Solumuzda, kokteyl saatinde erkeklere servis yapılan bir bar, sağımızda bir bölme duvarına yaslanmış daha fazla bölme ve açık alanın diğer tarafında -alt katı ve bodruma inen merdivenleri tam olarak görmemizi sağlayan- binanın arka tarafına giden beş koridorla bölünmüş bir duvar var.

Hatırladığım kadarıyla, buradaki koridorlar daha karmaşık. Merdivenlerin hemen önündeki koridorun—karanlık ve ürkütücü bir numaralı koridor—bazı VIP odalarına çıktığını biliyorum. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum. Bulunduğumuz yerden, karanlık ve ürkütücü iki numaralı koridorun ve karanlık ve ürkütücü beş numaralı koridorun kordonla kapatıldığını görüyorum ve bu da gaz lambalarıyla aydınlatılmış derinliklerinde ne olabileceğine dair gizemi artırıyor. İdeal olarak bir çıkış.

Jennifer, masalardan birinin üzerinde otururken, "Bunun üzerinde durmamamız gerektiğini biliyorum," diyor. "Ama sence kim?"

John, bariyer ile kabin arasındaki boşlukta duruyor, Laurie ve ben ise Jennifer'ın kabini ile yanındaki kabin arasında omuz omuza duruyoruz. Bu, gerekirse koşma imkanı sağlıyor, aynı zamanda dans pistinin en net manzarasını

da sunuyor. Binanın içine inen iki merdiven arasında gözlerimi gezdirip, Wes ve Billie'nin Dani ve Colette ile birlikte her an yukarı çıkmalarını umuyorum.

"Bunu yapan kişi mi?" diye soruyor John, oysa Jennifer'ın kimden bahsettiğini hepimiz biliyoruz.

"Bu, randevuya çıkanlardan biri olmalı." Jennifer'ın gözleri kocaman açılmış, gözyaşları çoktan kurumuş ve kıskanılacak derecede uzun ve kalın kirpikleri sinirli bir şekilde kırptıyordu. "Ama neden burada? Neden bu gece? Ve o gül yaprakları nerede? Koridordaki cesetlerin yanında? Nereden geldiler?"

O konuşmaya devam ediyor ama sanırım hiçbirimizin cevap vermesini beklemiyor. Hiçbirimizin cevabını bilmediği sorularla dolu. En azından somut cevapları yok. Wes ve ben cesetlerin yanına bırakılan gül yaprakları ile bu geceden önce işlenen kadın cinayetleri arasında bağlantı kurarken orada başka kimse yoktu. Ve onlara söylemeli miyim bilmiyorum. Bu gece karşımızda oturan bir kişinin muhtemelen aylardır insanları, kadınları, öldürdüğünü, çok pratik yaptığını ve belki de bunun onun için sıradan bir Salı gecesi olduğunu söylemenin işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğinden emin değilim.

Belki de içimdeki korku filmi hayranından kaynaklanıyor ama içimden bir ses bana bu gecenin sadece o cinayetlerin bir tırmanışı olmadığını söylüyor. Bu, psikopati konusunda tam not almak için atılan bir sonraki mantıklı adım değil.

Onun bu tavrını değiştirmesinin mutlaka bir sebebi olmalı.

Ne olduğunu bilmiyorum.

"Ve ayrıca—"

Soldaki koridordan, halıya sürtünen ayakkabı sesine benzer bir ses geliyor ve Jennifer'ın monologunu bölüyor. Yanımda duran Laurie geriliyor ve fısıldıyor, "Sen—"

Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum—daha doğrusu, ellerimde hala kan olduğu için dudaklarıma yakın tutuyorum—ve hepimiz loş koridora doğru dönüyoruz. Jennifer'ın masadan kayma sesi arkamdan duyuluyor, karanlıkta gözlerimi kısarak koridorda bir figür belirip belirmediğini görmeye çalışıyorum. Hiçbir şey yok. Elbette hiçbir şey yok. Ama sonra, hem temkinli bir ayak sesi hem de titiz bir sinsice yaklaşma sesi olabilecek o ses tekrar duyuluyor. Bu sefer biraz daha yumuşak ve daha mı uzaklaşıyorlar yoksa bize doğru sinsice yaklaşırlarken daha mı dikkatli bilmiyorum.

Her iki durumda da, bilinmeyen sese doğru gitmek asla iyi bir fikir değildir. Karşı tarafta asla hoş bir sürpriz olmaz. Arkamdan derin bir nefes alma sesi duyuyorum, sanki biri kendini hazırlıyor gibi, ama döndüğümde John çoktan yanımdan geçip gidiyor, elini şişesinin boynuna o kadar sıkıca kavramış ki parmak boğumları bembeyaz olmuş.

“Burada kal,” diye fısıldadı, sese doğru yaklaşarak, bizden ve kalabalık olmanın sağlayabileceği her türlü güvenlik olasılığından uzaklaştı. Onu bütün gece bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim. Diğer tüm hareketleri, her gülümsemesi, baş sallaması ve o muhteşem eğilişi yavaş ve acele etmeden olmuştu. Ama şimdi, adını ağzımdan çıkaramadan, koridorun kenarına gelmişti bile. Onu bizimle kalmaya ve tehlikeye tek başına, tekrar kafa üstü dalmamaya ikna edemedi önce.

Sonra, her şeyin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, omzunun üzerinden, “Hemen geri döneceğim,” dedi.

“Kahretsin,” diye fısıldadım. “Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.”

John, biz onu durduramadan karanlığın içine doğru ilerlediğinden beri on dakika geçti. Saate bakmasam bile, o kadar zaman geçtiğini biliyorum çünkü gittiğinden beri her saniyeyi saydım.

Kuralları gözden geçirirken, sekizinci maddeyle başlamalıydım: “Hemen döneceğim” demeyin. Eğer öyle yapsaydım, belki John o boş sözü vermez ve o koridordan aşağı yürümezdi. Eğer etrafı aklından çok cesareti olan adamlarla (Stu) çevrili olmasaydı, muhtemelen psikopat bir katilin sesi olabilecek bir sesi araştırmak için biraz cesaret gösterme ihtiyacı hissetmezdi.

Eğer. Eğer. Eğer.

Bu kelime, Psycho filmindeki duş sahnesi gibi beynime saplanıyor. “Ne yapacağız?” diye soruyor Jennifer.

John ortadan kaybolur kaybolmaz kabin boyunca volta atmaya başladı ve eğer ben de aynı soruyla meşgul olmasaydım, kollarındaki izlerin kalıcı olup olmayacağından gerçekten endişelenirdim. Koridordan artık hiçbir hışırtı sesi gelmiyor. Çığlıklar da yok, bu da umut verici. Ama erkeklerin bana mesaj

atmasını beklemekten hoşlanmıyorum, hele ki karanlık ve tehlikeli bir arama ekibinden dönmelerini beklemekten hiç hoşlanmıyorum.

İşte bu yüzden o aptalca sözleri söylememelisiniz.

John koridordan aşağı iner inmez ne olacağını biliyordum. Tıpkı Wes ve Billie aşağı indiğinde olduğu gibi. Grubun ayrılması, olay örgüsünün ilerleyişinin bir parçası. Tıpkı romantik komedilerde başrollerin birbirine yakınlaşmak zorunda kalması, yağmura yakalanması veya aynı yatakta yatmak zorunda kalması gibi. Hikayeyi ilerletmek için bir şeye ihtiyaç var.

Peki bunu kendi lehimize olacak şekilde nasıl yaparız?

“Koridora gidip bir bakayım.” Jennifer’a verebileceğim tek cevap bu ve bu karara tam olarak bağlı değilim. Laurie itiraz etmek için ağzını açıyor ama ben ısrar ediyorum. “En fazla beş dakika gideceğim. Söz veriyorum.”

“Asla olmaz,” diye homurdandı ve sesindeki bunca zehir olmasaydı, endişesinden etkilenirdim. Ama ilk perde bitti. Ana karakterler tanıtıldı, çatışma netleşti ve şimdi—söylemekten nefret ediyorum—sona yaklaşmak istiyorsak, ikinci perdeye geçmek zorundayız. Kahrolası ikinci perde. Boşuna yüzleşme denmiyor. Bu noktaya ulaştığımızı göre, artık elim kolum bağlı.

Jennifer, beni kalmaya ikna etmek için Laurie’den farklı bir yöntem deniyor. “Jamie, Wes ve Billie’ye burada bekleyeceğimizi söyledik—”

“Siz ikiniz de,” diyorum, “ben koridoru kontrol ederken. Sadece üç kişiyiz, bu yüzden birimizin yalnız kalması kaçınılmaz. O kişinin ben olmam daha iyi.”

“Asla olmaz.” Laurie başını salladı, düz kahverengi saçları savrulurken ben omuzlarından tutup tüm vücuduyla yaptığı reddini durdurdum.

“Küçük kızım—”

Bu sevgi sözcüğü onu irkiltti ama elimden kurtulmaya çalışmadı.

“Kaybolmayacağım. Beş dakika içinde döneceğim. Daha az.” Sinirlenip şişmeye başlayınca, “Bunun nasıl sonuçlanabileceğini biliyorum. Bunu penisimi göstermek için yapmıyorum”—Stu—“ya da bir şey kanıtlamak için”—kahretsin John. “Bakıp geri döneceğim.” diyorum.

Sayısız slasher filminin derinlemesine analizinde benimle birlikteydi. Evet, çoğu zaman gözlerini kapattı ya da odadan çıktı, ama benim bu konuda bilgili olduğumu biliyor ve bu yüzden diyorum ki, “Görünmeyen bir tehlikeye doğru

karanlık bir yolda yürüyen diğer tüm sarışınların yaptığı aynı hataları yapmadığımdan emin olmam gerekiyor."

Söylediklerime yeterince güven duymayı başarıyorum ki, bir adım geri çekilip karanlık koridora doğru döndüğümde Laurie bana uzanmıyor.

"Ya geri dönmezsen?" diye mırıldandı Jennifer.

"Yapacağım." Bu bir söz, sekizinci kuraldaki bir boşluk çünkü aslında yasak olan ifadeyi söylemiyorum.

"Eğer—" diyor Laurie ve kelimenin ardından gelen duraksama beni ona tekrar bakmaya teşvik ediyor. "Eğer"den sonra ne geldiği önemli değil, çünkü beş dakika içinde geri dönmemden başka her şey en iyi arkadaşım için kabul edilemez olacak. Bu yüzden cümlesini tamamlamıyor. Yüzü geriliyor ve bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Sana çok kızacağım."

Başımı sallayarak koridora geri döndüm, onun öfkesinden tamamen kaçınmaya kararlıydım.

"Beş dakika," diye tekrar söylüyorum. Sadece onlara değil, kendime de verdiğim bir söz. John'u yutan koridora doğru ilerliyorum, barın yanından geçtikten sonra yol L şeklini alınca adımlarımı yavaşlatıyorum. Laurie ile binanın bu tarafını haritaya çizmiş, sonra da soru işaretleriyle kapatmıştık çünkü barın arkasındaki koridorlarda ne olduğunu hatırlayamıyorduk. Dramatik ironi gözümünden kaçmıyor. Bu durum, kollarımın tüylerinin diken diken olmasını engellemiyor.

John dümdüz ilerledi ve ben de o yöne doğru gitmeye hazırlanıyordum ki, diğer yönden yankılanan bir ses beni olduğum yerde durdurdu. Bu ses... farklıydı. Daha önce duyduğumuz hiçbir şeye benzemiyordu çünkü eğer benzeseydi, John onu takip etmezdi. Özellikle de koridorun ilerisinden gelen yumruk sesiyle karışık sulu bir şapırtı sesi varken.

Bok.

Omzumu arkama doğru çevirdim ama Laurie ve Jennifer'ın beni duyabileceğine dair bir işaret yoktu. Yeni oluşturdukları ikili halinde, kollarını kavuşturmuş, gidişimi izlemekten kaçınmaya çalışarak öylece duruyorlardı. Çok fazla insanın gidip geri dönmediğini gördük.

Her ne kadar bedenimin her zerresi bana geri dönmememi, yapmamamı söylese de, sağa dönüp karanlığın derinliklerine doğru yürüyorum. Bunun

hastalıklı bir merakla hiçbir ilgisi yok.

Belki de bu geceyi bir slasher filmi bakış açısıyla izlemek, bir başa çıkma mekanizmasından daha öteye geçti, çünkü içimde tehdidi görmek isteyen, hatta buna ihtiyaç duyan bir parça var; böylece onu gördüğüm tüm büyük kötülerle karşılaştırıp neyle karşı karşıya olduğumuzu, kiminle karşı karşıya olduğumuzu anlayabiliyorum. Formatı takip etmenin bir parçası da hikayenin bir parçası olmaya, aktif bir rol oynamaya karar vermektir ve bence tüm gece boyunca canavardan kaçınamayız.

Çıplak ayaklarım halının üzerinde sessizce ilerlerken, bir elimde şişe, diğer elimde ayakkabılarımla boş bir koridordan geçiyorum. Her adımla gürültünün geldiği koridora biraz daha yaklaşıyorum ve sonunda girişe ulaştığımda onu görüyorum. Loş gaz lambaları beni gölgeye bürürken, aynı zamanda bulunduğum yerden koridorun aşağısındaki hareket eden şekillerin üzerine de karanlık bir örtü seriyorlar.

Ve hareket ediyorlar. Hızla ilerliyorlar. İlk bakışta, duvara yaslanmış iki kişinin "olumsuz koşullar altında çekime" yenik düştüğünü ve birinci kuralı çiğnediğini düşünürdüm. Bu iki adamın gelecek haftaki eşcinsel etkinliğinde değil de bu gece bir eş bulma olasılığı, son birkaç saatte olan her şeyle aynı. Ve koridorun sonunda iki adam olduğunu anlayabiliyorum. Duvara yaslanmış adamın yüzünün yeterince kısmını görebiliyorum, bu yüzden John olmadığını biliyorum. Ve eğer şu an şahit olduğum şeye şahit olmasaydım, belki biraz rahatlayabilirdim. Onu akşamın ikinci yarısındaki randevularımdan biri olarak tanıyorum, ama hepsi bu.

Onu duvara yaslayan adam karanlığa bürünmüş, kafası sadece siyah bir leke. Ama boyuna, bol smokin ceketinin altında bile geniş omuzlarına bakılırsa, kesinlikle erkeksi. İki adamın beklenmedik bir şekilde birbirine bağlanıp şehvetlerine yenik düştüğünü düşünmek güzel olurdu, ama duvara yaslı adamın kafasının doğal olmayan bir pozisyonda geriye doğru atılmış olması ve o ağır, ıslak sesin, karnına tekrar tekrar saplanan bir bıçağın sesinden gelmesi de var.

Bu, Curtis'ten, vestiyer görevlisinden veya koridordaki cesetlerden farklı. Yaralanmalarının kanlı görüntüsüne bakıp, bunların Tom Savini'nin başyapıtları olduğunu hayal edebilir, gördüklerimin sadece makyaj efektlerinin büyüğü olduğuna kendimi inandırabilirdim. Ama bu... bu, sosisin nasıl yapıldığını izlemek gibi ve gördüğüm manzara beni nefessiz bırakıyor.

Adam, bıçağını arkadaşının karnına saplarken duraksadı, başının siyah gölgesi sanki beni duymuş gibi yana eğildi. Beni duymuştu, ama koridorun sonunda beni karşılamak yerine elindeki işe devam etmeyi düşünüyordu. Bir an sonra, bıçağı adamın karnından yavaş ve zarif bir hareketle çıkardı. Vücut yere düşerken, bıçağın ucu yukarıdaki loş gömme aydınlatmanın altında yakut gibi parladı. Bıçağı silmek yerine yana doğru savurdu ve ben durduğum yerden bile kanın süslü bir aynaya nasıl sıçradığını, sayısız kırmızı mücevherin gümüş yüzeyden aşağı döküldüğünü gördüm. Boğazımda bir bulantı hissettim ve yutkundum. Tavandan kırmızı kan damlıyor, halıya yayılıyor ve duvarlara sıçırıyordu.

Koş, Jamie.

Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum ama mesajı ayaklarıma iletemiyorum. Kahretsin. Katil onlara yaklaşırken öylece duran tüm o karakterleri yargıladım. Çılgılık atan, ellerini kaldıran ve sonunda -tıpkı onun tuttuğu gibi- göğüslerine saplanan bıçaklarla ölenleri. Kendime asla böyle bir şey yapmayacağıma dair güvenle telkinlerde bulundum, ama şimdi—

Tamamen bana doğru döndü.

Koş, Jamie.

Koridorda yavaşça ilerlemeye başlarken, arkasında gül kırmızısı bir hale onu aydınlatıyor. Acele etmiyor ve antika lambalardan birinin yanından geçerken, romantik parıltı başını aydınlatarak bir maskeyi ortaya çıkarıyor.

Tabii ki maske takıyor. Hepsi takıyor. Gölgede koyu bordo, kurumuş kan renginde bir kayak maskesi gibi görünüyor, ama başka bir lambanın yanından geçtiğinde bordo olmadığını görüyorum. Pembe.

Sıcak, eğlenceli, feminen bir pembe.

Ellerim titremeye başlarken şişe elimden kayıp düşüyor, ayakkabıları da onu takip ediyor. Yere düştüklerinde hiçbir ses çıkarmıyorlar ve bir yandan kaçmak için çılgılık atarken, diğer yandan Wes'e verdiğim bileziği saklamadığım için lanet okuyorum. Küçük, hayalperest bir ses de bana eğilip şişeyi tekrar almamı ve kolumu uzatarak onunla yarı yolda buluşmamı söylüyor, ama o maskeye bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ağzının olması gereken yerde fermuardan kalma kasvetli bir gümüş çizgi var ve gözleri... derin, siyah, sonsuz havuzlar gibi. Sadece gözleri değil, etrafındaki

boşluk da; gözlerinin üzerini örten bir kumaş parçası görüşümü engelliyor ama onun görüşünü açıkça etkilemiyor. Başka bir ışığın yanından geçerken ve göz deliklerinin şeklini, neden farklı göründüklerini ayırt edebildiğimde, işte o zaman beynim donma modundan kaçış moduna geçiyor.

KOŞ, JAMIE!

Elbisemin etek ucu, olduğum yerde dönüp geldiğim yöne doğru koşarken, uyluklarımın etrafında geniş bir yay çizerek açılıyor. O an, kadifemsi kırmızı halının üzerinde koşarken, onun maskesinin görüntüsünü kolay kolay unutmayacağımı biliyorum. Eğer bundan sağ çıkarsam, eğer sona ulaşırsam, gözlerimi her kapattığımda o maskeyi göreceğim.

Çünkü gözlerinin etrafındaki delikler daire şeklinde değil.

Bunlar kalpler.

BÖLÜM 15

“Beni daha iyi bir katil olmak istemeye itiyorsun.” —Not As Good as It Gets

“Koşmak!”

Köşeyi dönüp Laurie ve Jennifer’ın beni beklediğini görünce, boğazımdan boğuk bir emir gibi kelimeler döküldü. Laurie, koridordan fırladığımı görür görmez koşmaya başladı. Tezgahların yanından hızla geçti, arada bir omzunun üzerinden bakıyor, elini sanki okulda atletizm gününde yaptığımız bayrak yarışlarından birinde koşuyormuş gibi geriye atıyordu. Ona yetiştiğimde ve bileğimi tutup beni yanına çektiğinde, bu yarışta bayrağı taşıyanın ben olduğum açıktı. Jennifer’a da iki kere söylemeye gerek yoktu ve bir anda üçümüz de neredeyse omuz omuza, en şık kıyafetlerimizle halının üzerinde koşmaya başladık. Kırmızı kadife ortamı ve arkamızda uçuşan saçlarımızla, eğer tamamen korkmuş olmasaydık, bir kız grubunun mükemmel bir albüm kapağı olurdu.

Koridor keskin bir sola dönüyor ve biz de çarpışan arabalar gibi birbirimize çarparak köşeyi dönmekten başka çare bulamıyoruz.

“Ah—” Kolumda keskin, sıcak bir acı saplanınca dişlerimi sıktım. Gözlerimin önünde beyaz kıvılcımlar çaktı. Adımlarım sendeledi.

Kahretsin.

“Kahretsin—” diye nefes nefese kaldı Laurie, elindeki Kahlúa şişesi, şişenin tırtıklı kenarındaki kanı ve ardından pazumu yaralayan kırmızı kesiği görünce yere düştü. Şişeyi almak için geri dönmeye çalıştı ama ben sağlam kolumla tulumundan tutup onu tekrar hizaya getirdim. Wes’e bileziği verdiğim için kendime çok kızıyorum şimdi.

Koridorda koşmaya devam ederken dişlerimi sıkarak, “Durma,” diye fısıldıyorum. Merdivenler Jennifer’ın omzunun hemen ötesinde görünüyor, ama aşağı inmenin bir seçenek olduğunu fark ettiğimde, çoktan geçmiş oluyoruz.

Durmak, geri dönmek, merdivenlere doğru koşmak—bunların hepsi bir slasher filminde ölüme götüren şeyler.

Biz de koşmaya devam ediyoruz. Doğruca karanlık, korkutucu birinci koridordan aşağı.

Kulübün derinliklerine doğru ilerlerken, bu koridorlarda yaşadığımız geçmiş maceralar aklıma geliyor. Cravin'de zamanımızın çoğunu burada geçirirdik; saatlerce içki içer, dans eder, kıkırdar ve kaybettiğimizi sandığımız bir arkadaşımızla karşılaştığımız her seferinde sevinçten çığlık atardık. Bu gece kaybettiğimiz kişilerin aksine, onlar her zaman bir kokteyl ve oturma alanlarından birinde bize anlatacak yeni bir hikayeyle geri dönerlerdi.

VIP bölümündeki odalar, alt kattaki nişlerden daha büyük. Bazılarında özel barlar var, diğerlerinde dans platformları veya striptiz direkleri bulunuyor. Birinin yanından geçerken umut vadeden bir özellik görüyorum, bu yüzden önünde durup Jennifer ve Laurie'nin omuzlarından tutarak onları geriye doğru çekiyorum.

"Burada."

Laurie bana "Ne halt ediyorsun?" der gibi bir bakış attıktan sonra, girişin önündeki kadife ipin üzerinden atlayıp saklanacak bir yer aramaya başladım.

Odanın ortasında, bordo kadifeyle kaplı koyu renk ahşap şezlonglar yer alıyor. Şezlonglar, bir buz kovası ve şampanya kadehleriyle donatılmış alçak bir masanın etrafını çevreliyor; bir sonraki VIP grubun Dom şişelerine ciddi paralar harcaması için hazır bekliyorlar. Ama dikkatimi çeken, arka duvara oyulmuş kemerlerdi. Her kemerin tepesinde, alt kattaki gaz lambalarının iki küçük versiyonu bulunuyor ve kalın bir kadife perdeyle örtölmüşler. Onları hatırlıyorum. En soldakinde kustuğumu, diğerinde ise mavi ahududu aromalı elektronik sigara kokan bir adamla öpüştüğümü hatırlıyorum. Alt kattaki nişlerin aksine, bir kanepa veya oturma alanı sığacak kadar derin veya geniş değiller, ama kesinlikle iki kadını omuz omuza sığdırabilirler. Yürüyerek ortadaki kemerin önündeki perdenin bir tarafını geri çekiyorum ve—Evet!—boş.

"Alın."

Jennifer'ı önüme doğru itiyorum ve o da kolayca köşeye kayarak sırtını duvara yaslıyor. Kalbim çok hızlı atıyor ve kolumdaki yaranın acısı Bernard

Herrmann'ın bir bestesi gibi zonkluyor, ama dirseğimin kıvrımına doğru sıcaklık süzülürken kemerin diğer tarafını işaret ediyorum.

“Git,” dedim, Laurie'yi Jennifer'ın yanına iterek, ama o zaten niyetimi biliyordu: Ben gözcülük yaparken onu gözden uzaklaştırmak. Matthew McConaughey temalı, Texas Testere Katliamı'nın Dönüşü ve Düğün Planlayıcısı filmlerinden oluşan çift film gösterimimi tekrar izlemeyi reddettiğinde takındığı o inatçı, yoğun bakışıyla bana baktı. Sonunda üç saatlik mercan beyazlaması belgeselini izlemek zorunda kaldığım o gösterim.

“Hayır. Seninle kalacağım,” diye tısladı ve birbirimize sertçe bakmak için bir an izin verdik. “Tuvalet kağıdını yine kim değiştirmedir?” bakışı. Bakışları koluma indi, onu görünce pişmanlıkla dudaklarını büzdü. Derin bir kesik değil – en azından umarım değildir – ama bu, derimin altında yükselen sıcaklığı ve kolumdan aşağı akan kanı engelleyemedi.

“Jamie—”

Sözünü kestim. “Sorun yok.” Onun suçu değil. Birileri bana çok daha derin, kasıtlı, hayatıma son verecek bir yara açmaya çalışırken, benim kazara oluşan yaram için endişelenecek vaktimiz yok. “Jennifer, burada saklanmak mı istersin yoksa bizimle mi kalmak istersin?”

“Ne düşünüyorsun?” diye sessizce haykırdı, kemerli geçitten geri çekilip perdeyi hızla kapattı.

Ne kadar zaman geçtiğini veya katilin bizi bulmaya ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum. Onu bıraktığımda acele etmiyordu ve en azından yavaş ilerleyen bir katil olduğunu öğrendim. Ama bu içimi rahatlatmıyor, çünkü bodrum katındaki barda çok hızlı davranmıştı. Aceleci olmaması, ya bizi öldürme yeteneğine aşırı güvendiği ya da kaçacak hiçbir yerimiz olmadığını bildiği anlamına geliyor. Ve eğer kaçamazsak, o koridorun sonunda olanların başımıza gelmemesi için gözden uzak olmamız gerekiyor.

Yeni ve ortak bir görevle boş odaya geri döndüğümde, gözlerim odanın sol tarafının büyük bir bölümünü kaplayan bara takıldı. Kırmızı neon ışıklar barın kenarlarını belirginleştiriyordu ve odanın geri kalanındaki döneme ait replika mobilyalarla uyumsuz olsa da, adeta bir sığınak yolunu gösteren neon bir ok gibiydi.

Laurie de aynı anda fark etti ve ikimiz de Jennifer'ı tutup yanımızda sürükleyerek barın köşesini döndük ve yumuşak bir sesle kauçuk paspasın üzerine oturduk; umarım bu ses koridora yankılanmamıştır. Barın gölgesi bizi örttü, sırtım mini buzdolabına yaslanmış oturduğum yerden yaklaşık 30 cm uzağa kadar uzandı ve sanırım bizi gizlemeye yetti.

Barın kenarına en yakın yerde, girişi görebilecek şekilde konumlandım. Laurie yanımda çömelmişti ve omzumu çevirip baktığımda başının buzluğa yaslanmış olduğunu gördüm. Elini ağzına bastırması, beklerken omuzları hızla inip kalkıyordu. Jennifer en uzak köşede, kollarını bacaklarının etrafına sarmış, başını dizlerine gömmüş duruyordu. Saçları yüzünün iki yanına dağılmıştı, sanki dışarıda beliren tehditten onu koruyacakmış gibi. Hareket etmeyeceklerini anladığımda, dönüp koridoru izledim. Gözlerim sallanan kadife halatın ucuna takıldı. Çok belirgin değildi ama umarım koridordan kimse geçmeden durur.

Koridordan aşağı inmeden önce.

Yeterince sessiz olup olmadığımızı anlayamıyorum. Kalp atışlarım, alt katta dans ettiğimiz şarkılara sürekli bir bas ritmi sağlayacak kadar yüksek sesli geliyor ve hatta elbisemin tenime sürtünme sesi bile televizyon paraziti gibi duyulabilir. Ancak koridorun kırmızı halısının üzerinde bordo bir gölge belirince bununla ilgili endişelenmeye vaktim kalmıyor. Ağzımdan bir çığlık kaçmasın diye avucumu ağzıma kapatıyorum.

Aman Tanrım.

Önce ayakkabıları görünüyor, ışıklandırma çok loş olduğu için halıya yerleşmiş kan lekeleri dışında ayırt edici bir özellik seçilemiyor.

Bir an şanslı olacağımızı düşündüm. Sakin sakin yanımızdan geçip gidecek, koridorda ilerlemeye devam edecek, böylece biz de geri dönüp diğerlerini bulabileceğiz. Ama tabii ki kendimi kandırıyorum. Canavarı gördüğümüze göre, olaylar daha da yoğunlaşacak ve bu da onun girişin ortasında durmasıyla başlayacak. Barın altından yukarı baktım, gözlerim daha yukarıyı görmeye çalışıyordu. Gözlerimin arkasındaki çekme hissi, beynimi ele geçiren zonklayan nabızı ve panik dolu uğultuyu dindirmiyordu.

Kafasının üst yarısı, barın köşesi tarafından görüş alanından gizlenmiş durumda; bu da sorun değil çünkü o siyah kalp şeklindeki göz çukurlarını tekrar görmek istemiyorum. Zaten daha iyi görebilmek için hareket edemiyorum.

Çünkü bu bir ses çıkarabilir veya elbisemin kumaşını hareket ettirerek görüş alanına sokabilir. Bulunduğum yerden, gri, kötü oturan smokin ceketinin altında siyah bir tulum giydiğini görebiliyorum. Orijinal Halloween filmindeki Michael Myers'ın tercih ettiği ikonik koyu yeşil renkten bir sapma, ama sanırım bu gece biraz karışık işlere girişmeye karar verdiği düşünülürse akıllıca bir seçim. Omuzları odaya doğru dönüyor ve işte o zaman bıçak görüş alanına giriyor. Artık kan damlamıyor, ama kan lekesi, parlaklığı, bıçağı hala karartıyor.

Korkudan olabilir ama yemin ederim nefes alışını duyabiliyorum. Duvara yaslayıp yetişkin bir adamı parçalamanın yorgunluğunu atmaya çalışan birinin boğuk nefes alış verişleri. Ama nefesi ağır olsa da düzenli. Aceleci değil, telaşlı değil; sadece kapı çerçevesine doğru ilerliyor ve bekliyor. Ürkütücü bir sessizlikle bekliyor, ta ki bıçağı tutan aynı el ipe doğru uzanana ve metalin metalden ayrılmasının hafif, yıkıcı sesi gözlerimi yaşartana kadar. İp boğuk bir sesle yere düşüyor ama o odaya girmiyor.

Gözümün köşesinden bir parıltı, bakışlarımı onun donuk duruşundan kırmızı halının ve bar alanının mat, siyah yüzeyinin birleştiği yere çekiyor. Yukarıdaki neon şeritlerden gelen ışığın yerdeki tek damlaya vuruş şekli, onu atılmış bir pul gibi gösteriyor. Işık altında tenime serpilmiş simler gibi parıldıyor, ama şüphesiz kan.

Kanım.

Ve bu manzara nefesimi kesiyor ve gözlerimin kenarlarına gözyaşları daha da yaklaşıyor. İlk damladan yaklaşık bir karış ötede bir damla daha, sonra bir tane daha; hepsi de yukarıdaki ışıkların altında siyah mücevherler gibi parlayarak barın köşesinde ince bir kemer oluşturuyor.

Bu yol doğrudan bana, Laurie'ye ve Jennifer'a çıkıyor.

Hafif bir hışırtı gözlerimi kan izinden ayırıp, kapı aralığında aynı pozisyonda duran adamı görmek için yukarı bakmama neden oldu. Sesi neyin çıkardığını anlayamadım, ama Laurie'nin eli kauçuk paspasın üzerine koyduğum elimin üzerine indiğinde bunun bir önemi kalmadı. Temastan dolayı avucuma bağırmamak için tüm öz kontrolümü kullandım. Eli terden sıırılsıklamdı, benimkinin üzerinde titriyordu ve sonra tırnakları derime saplandı. Sertçe. Badem şeklindeki uçların acısını dindirmek için ağzıma bastırılan eti ısırarak zorunda kalacak kadar sert. Katilden yavaşça uzaklaştım—pembe yünle kaplı

kafası odanın içinde yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket etmeye başladı—ve sessizce Laurie'den pençelerini elimden çekmesini rica ettim.

Omuzlarının sessizce inip kalktığını fark ettiğimde bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Şu an her şey ters gidiyor, ama daha da kötüsü var. Barda diğer tarafta duran katilden daha çok korkutan bir şey var.

Diğer avucu hâlâ sıkıca ağzını kapatmış ve kocaman gözleri, kırılmadan, başının üzerindeki boşluğa kilitlenmiş durumda. Karanlıkta bile gözlerinin bembeyaz beyazlarını görebiliyorum. Neredeyse nefes nefese kalacak gibi görünüyor ve bakışlarını takip ettiğimde nedenini anlıyorum. Tırnaklarımı altımızdaki kauçuğa o kadar sert batırıyorum ki jel uçları yüzeyi tamamen kesiyor, kendimi nefes nefese kalmamaya çalışıyorum.

Katilin bize doğru gelirken bıraktığı kan izinin kötü olduğunu düşünüyorsam, bu daha da kötü. Çok, çok daha kötü.

Laurie, biz arkasına saklanırken barın kenarına sürtünmüş olmalı, çünkü bar havlusu kenardan sarkıyor ve başı ile yaslandığı buz kovası arasına sıkışmış durumda. Ama sorun bu değil.

Sorun şu ki, havlunun üzerinde duran martini kadehi, barın kenarından tehlikeli bir şekilde sarkıyor, her panik nefesinde giyotin gibi üzerine doğru sallanıyor, kenara daha da yaklaşıyor ve düşmeye hazır durumda.

Aşağıda içtiğim o sinir bozucu, geniş kenarlı bardakla aynı. Sapı ağır, kenarı kağıt kadar ince ve çapı avucumun genişliğinden biraz daha geniş. Düşerse - düştüğü zaman- Laurie'nin kucağına sessizce düşebilir. Ama daha olası senaryo, yere çarpıp parçalanması ve bıraktığım kırmızı izi görmese bile, tam olarak nerede saklandığımızı bilmesidir.

Gözlerim Jennifer'a kayıyor, ama bizi ele verecek biri varsa o da Jennifer olmayacak. Başı bacaklarının arasında, vücudu o kadar gergin ki donmuş gibi görünüyor ve yanında olup bitenlerden tamamen habersiz. Benim sahip olmadığım bir lüks bu.

Dikkatimi tekrar Laurie'ye çevirdim. Gözleri camdan aşağıya, benimkilerle buluştu ve yüzünde o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyorum: Öleceğiz.

Bu yüzden elimi çekmenin ağzımdan çıkabilecek her türlü korku sesini serbest bırakacağından korksam da, dudağımı ısırdım, elimi geri çektim ve ona

kendi bakışlarımla karşılık verdim.

Hayır, değiliz.

Yaralı kolumu göğsümün üzerinden uzattım, ön kolum elbisemin kumaşına sürtünerek hafif bir gıcırtı sesi çıkardı. Durakladım. Bir giysi hışırtısı daha duyuldu, ama bu sefer daha uzaktan. Ardından ağır ayak tabanlarının yumuşak haliya yavaş ve tekrarlayan bir şekilde çarpmasının sesi gelince, kendimi Laurie'nin başının üzerindeki bardağa odaklanmaya zorlamam gerekti. Katilin barın diğer tarafında dolaştığını görmezden gelmeliyim.

Sessiz, titrek bir nefes vererek kolumu yana doğru eğdim ve kalbim göğüs kafesime şiddetle çarparken cama doğru hareket etme çabalarım yeniden başladım. Laurie diğer elimdeki deriyi neredeyse delemek gibiydi, kolumu onun üzerinden uzattım ama buna neredeyse alıştım. Uyuşmuş durumdayım.

Omuzumu aşırı gerdiğimi hissedene kadar uzanıyorum. Derim gerilene ve kolumdaki yeni pıhtılaşmış yara yırtılana, taze kan derimden aşağı sızana kadar uzanıyorum. Bardağın kenarından yarım santim uzakta olana kadar uzanıyorum ve Laurie'nin nefesinin sıcaklığını parmaklarının arasından tenimde hissedebiliyorum. Bütün bu süre boyunca bardak barın kenarında asılı kalıyor, ta ki son bir kez daha eğilip havluya doğru kayana kadar. Benim gibi, çekim gücüne karşı koyamıyor. Ama koyu gözler ve gizli dövmeler veya bastırılmış gülümsemeler ve dağınık saçlar yerine, yerçekimine karşı güçsüz ve sonunda pes ettiğinde, düşerken nefesimi tutuyorum.

BÖLÜM 16

“Öğreneceğiniz en büyük şey, öldürmek ve karşılığında öldürülmektir.” —Moulin Rouge değil!

Elim bardağın altında uzanmış halde öne doğru irkildim ve bardak tenime çarptı.

Sessizce.

Parmaklarım birbirine kenetleniyor, kolum Laurie'nin yüzünün hemen önüne düşüyor ve sonra donup kalıyorum. Bardağın kenarı başparmağımın kıvrımına ve serçe parmağımın tırnağına batıyor ve diğer parmaklarımı da bardağın çevresine sıkıca bastırarak elim titreyene kadar sıkıyorum. Kolumu göğsüme doğru çekerek bardağı hafifçe kucağıma koyuyorum ve Laurie tırnaklarını elimden çektiğinde rahat bir nefes almamak için tüm öz kontrolümü kullanıyorum.

Çok kıl payıydı.

Laurie'nin gözlerine baktığımda şaşkın, özür dileyen ve minnettar bir ifade gördüğümde, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum.

Elime hissini geri kazandırarak, tam zamanında katilin ipi kapı çerçevesine tekrar taktığını görmek için omzumu çevirip baktım. Odada ne yapıyorsa artık, işi bitmişti ve bir adım geri çekildi—bizden uzaklaştı—sonra arkasını dönüp koridorda ilerlemeye devam etti. Yanağımdan sıcak, ıslak bir iz süzüldü ve ilk içgüdüm kendimi tekrar kestiğim oldu. Yüzümün diğer tarafında da bir iz daha belirdiğinde, bariyeri çözdüğünden beri tuttuğum gözyaşlarımın sonunda döküldüğünü fark ettim.

Çok kıl payıydı.

Hareket etmiyoruz. Adımlarının sesi duyulmaz hale geldiğinde de, bacaklarımda karıncalanma başladığında da, Jennifer başını kaldırıp kucağımdaki martini kadehini görünce ve solgun yüzünde şaşkınlık belirince de, nefesim

normale dönüp omuzlarım bara yaslanınca da kıpırdamıyoruz. Laurie'nin gözlerinin yüzümün kenarında, daha fazla talimat beklediğini hissediyorum ama beklemeye devam ediyorum.

İkinci kural: Her zaman gerekenden daha uzun süre saklanın. Gruptan ayrılarak bir kuralı çiğnedim ve işte bu yüzden böyle oldu. Oyalandım ve aman Tanrım, ne olduğunu anladım. Bu yüzden geri dönmediğinden, girişin hemen dışında beklemediğinden veya saklandığımız yerden çok erken çıkmamız durumunda bizi öldürecek diğer sayısız ölümcül numaralardan herhangi birini yapmadığından emin olmak için bekliyorum.

On dakika kadar sonra bile en ufak bir hareket veya ses belirtisi olmayınca, martini kadehini yere bırakıp yavaşça barın arkasından kalktım. Ama kalktığımda, şezlongların ortasında özenle sergilenen şampanya kadehleri ve buz kovanının yanına bir şey daha eklendiğini fark ettim. Renkli bir çiçek. Daha önce orada olmadığını biliyordum ve bu görüntü midemi bulandırdı. Curtis'in önümde kanlar içinde yattığı ya da koridorun ortasına atılmış cesetleri bulduğumuz zamankinden daha çok.

Çünkü daha önce boş olan gümüş buz kovanının içinde tek bir kıpkırmızı gül var.

Koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra güle doğru ilerliyorum. Kovanın önünde bir de kart var ve onu almadan önce tereddüt ediyorum. Sert, ağır, mükemmel saf beyaz bir kart ve parmağımı katlamaya sokup açmaya hazırlanırken ellerimin titremesini engelleyemiyorum.

Bu, aşağı kattaki gül yapraklarına benzemiyor. Bu daha çok bir hediye gibi, bir jest gibi.

Bunu bulmamızı istedi. Bu odada birinin saklandığını, bizim burada olduğumuzu biliyordu ve bizi aramadı. Bu gece çok insan öldürdü, ama bizi köşeye sıkıştırdığında sadece... gitti. Bunun bir sebebi olmalı ve bence bu kartın içinde onu bulacağız.

"Bu daha önce burada yoktu." Laurie, kapı çerçevesinin yanına yerleşip etrafi gözetlerken sesi sakindi. Gözleri elimdeki karta kilitlenmişti.

Hayır, öyle değildi. Ve bir gülün ortaya çıkışı tamamen ilhamdan yoksun. Bu gecenin tamamı ilhamdan yoksun. Maske bile ilhamdan yoksun. Eminim katilin onunki gibi bir maske taktığı bir korku filmi vardır. Şu an hatırlayamıyorum ama kesinlikle vardır. Bu yüzden geceyle ilgili tahminlerimde haklı olduğumdan eminim.

Formülü takip ediyor.

“Açalım mı?” diye fısıldadı Jennifer, yanıma gelip masanın üzerine eğilerek. Çiçeğe uzandı, kovadan çıkardı ve sanki daha önce hiç gül görmemiş gibi baktı. Bir yaprağı parmaklarının arasına sıkıştırıp tomurcuktan ayırdı. Gerçektir. Hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Katil bir tebrik kartından fırlayacakmış gibi değil elbette, ama yine de sanki öyleymiş gibi kendimi hazırlamam gerekiyor. Nefesimi tutarak baş parmağımı yukarı doğru hareket ettiriyorum ve siyah mürekkeple kazınmış tek satırın tanıdıklığı hemen dikkatimi çekiyor. Omzumda boğulma sesi duyuyorum ve karttan bakışlarımı ayırdığımda, Jennifer’ın dehşet içinde inanmaz bir şekilde karta baktığını görüyorum.

“Bu—” diye nefes nefese sordu. “Bu... Taylor Swift şarkı sözü mü?”

Görmüyor musun? Sen bana aitsin.

Yanlış alıntıyı bir kenara bırakırsak, el yazısı dikkatimi çekti. Sanki o keskin harfleri daha önce, incecik bir isim etiketinin kırmızı bariyerinin içinde görmüş gibiyim. Bunu yapan kişinin randevuya çıkanlardan biri olması gerektiği konusunda hepimiz hemfikirdik, ama bu benim için bunu doğruluyor.

Katil bizden biri.

Jennifer, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor, parmağından düşen çiçek yaprağıyla birlikte, “Şarkı sözlerini ve bir gülü neden bırakıp gitsin ki?” diyor.

Aynı soru benim de aklımı kurcalıyor ve karta tekrar baktığımda, romantik uyumluluğun bir ilanı olması gereken şarkı sözlerini yeniden okuduğumda, zihnimde farklı film sahneleri canlanmaya başlıyor. Daha az kanlı ve daha çok değişim montajı içeren sahneler. Az pozlamaya dayanmak yerine yumuşak, nazik bir ışıklandırmaya sahip sahneler.

Marion bu gece "mükemmel eşimizi" bulabileceğimizi söylemişti. Peki ya biri bulursa ne olur?

Ya birisi randevularından birine o kadar aşık olursa ki, geri kalanımızı ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaparsa?

Kahretsin. Bunca zamandır cinayetlerin asıl olaydan bir sapma olduğunu düşünüyordum, ama ya bunlar asıl olayın bir parçasıysa?

"Aşağıdaki gül yaprakları, şimdi de bu..." Laurie'nin düşünceli sesi beni kendi düşüncelerimden sıyrıyor ve teorimi kendime saklamayı planlamış olsam da, etrafımda iki zeki kadın var. Jennifer'ın keskin nefes alışı, onun da aynı sonuca vardığının yeterli bir göstergesi.

Gözleri elimdeki kartla kendi elindeki gül arasında gidip geldi. "Onları bilerek bırakıyor."

Teoriyi dile getirmek beni harekete geçiriyor ve kartı güvenli bir şekilde saklamak için sütyenime koyuyorum. Diğerleriyle tekrar buluştuğumuzda—diğerleriyle tekrar buluştuğumuzda—el yazısını tanıyan olup olmadığını görebiliriz. Ama önce, kaybettiğimiz silahların yerine yenilerini bulmamız gerekiyor. Bara doğru geri yürüyorum ve karıştırma ve çalkalama aletleri arasında kesme veya bıçaklamaya daha çok benzeyen bir şey aramaya başlıyorum.

Laurie, hâlâ nöbet tuttuğu kapı çerçevesine yaslanarak, "Tanrım," diyor. "O... Bütün bunlar birileri için mi?"

Bana döndü ve barda dolaşırken başımı kaldırıp yüzüme baktığımda gördüğü ifade, omuzlarının daha da düşmesine neden oldu.

"Jamie?"

"Sanırım öyle. Wes ile birlikte aşağıya inerken o izi takip ederken, gül yapraklarının bir davetiye olabileceğini düşündük, ama bu farklı. Sanırım..."

Birçok şey düşünüyorum.

Sanırım kırık şişeler şimdiye kadar işimize yaramadı, hele de bu adamın sahip olduğu bitmek bilmeyen bıçak stoğuna karşı. Tüm büyük kötü adamların metal bıçakları tercih etmesinin bir nedeni var ve bu sadece gösteriş için değil. Freddy'nin bıçağı eline göre yapılmıştı, Michael ve Jason her zaman ergonomik bir tutuşa sahip bir şey tercih ederdi. Hatta Leatherface bile yerel hırdavatçınızda bulunabilecek silahlar kullanırdı. Hepsi silahlarını kullanım kolaylığına göre seçti ve bence bizim adamımız da farklı değil.

“Jamie, ne düşünüyorsun?” diye soruyor Laurie kapıdan, bakışları ötesindeki koridora kilitlenmiş. Son birkaç saat içinde çevresine karşı daha keskin bir duyarlılık geliştirdiği için onunla gurur duyuyorum. Evde, iki yıldır kullandığımız robot süpürgeye bile takılıp düşüyor. “Bence,” diyorum barda eşyaları karıştırmaya devam ederken, “katil bu geceki buluşmalardan birinde biriyle tanıştı ve bu da ilgisini gösterme şekli.” Bir tirbuşon görüyorum ve bar tezgahına koyuyorum. Hafif tozlu şarap kadehlerinin yanında üst üste yığılmış iki tane daha bulduğumda, onları da yanına koyuyorum.

“Bence cinayet sadece bir amaca ulaşmak için bir araç,” diyorum, katilin bu gece şimdiye kadar verdiği zararın bir kısmını bile verebilecek bir soyma bıçağı ya da herhangi bir bıçak bulmaya çalışırken, ama nafile. Silah olarak kullanılacak herhangi bir şeyi dışarıda bırakmak kötü bir iş uygulaması olurdu. Yine de, işaret ve orta parmaklarımın arasına bir tirbuşonun spiralini kaydırıp, barın etrafında dönerken sapını ellerimle sıkıca tutuyorum. Ucu körelmiş, ama hiç yoktan iyidir.

“Buradan çıkmamız lazım. Geri dönerse köşeye sıkışırız,” diyor Laurie, diğer tirbuşonlardan birini ona uzatıp yedek olanı Jennifer’a verdikten sonra. “Hangi yöne gittiğini gördün mü?”

Bu soru bana yöneltiyor çünkü onu şimdiye kadar gören tek kişi benim. Yani onu görüp hayatta kalan tek kişi benim ve bu midemi bulandırıyor. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Üçümüz için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ya da belki biliyorum ve sadece kendime itiraf etmek istemiyorum. İsteseydi bizi kovalayabileceğini itiraf etmek istemiyorum. Bu odanın etrafında dolaşıp bizi bulabilirdi. Şimdiye kadar sekiz kişiyi öldürdü ve en az birinin bu odadaki üç kadından daha iyi kardiyovasküler kapasiteye sahip olacağını veya daha iyi bir saklanma yeri bulabileceğini garanti edebilirim. Bu kadar çok kez ölümden kıl payı kurtulabilen tek bir insan türü var. Tek bir kadın türü...

Bir çeşit kız.

Göğsümdeki şüphe hissini görmezden gelip koridorun sonunu işaret ettim. “O tarafa.”

“O zaman olduğumuz yere geri dönelim mi?” diye soruyor Jennifer, dışarı çıkmaya başlarken. Gülü geride bırakacak gibi görünüyor ama ben onu yanımda getirmesi için işaret ediyorum. Bu bir hediye. Açıkça istenmeyen bir

hediye, ama aynı zamanda bir ipucu da ve Wes'in aşağıda söylediklerine rağmen, yakında dedektifçilik oynamaya başlamamız gerekebilir. Zaten bir slasher filminde problem çözme genellikle ikinci perdede başlar. "Ya orada bekliyorsa?"

"Her yerde olabilir," diyor Laurie ve benim beynim hâlâ katilin VIP bölümüne girip hayatta kalmış olmamızın imkansızlığını düşünürken onun önderlik etmesi iyi oldu.

"Ama," diye devam ediyor, "Wes ve Billie'nin geri dönüp dönmediklerini görmemiz gerekiyor. Bir şey bulabildiler mi? John iyi mi? Onlar..."

Nazar değmesin diye düşünmeden önce ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum.

Eğer hâlâ hayattalarsa.

Ve bu, tıpkı kolumun kesildiği zamanki gibi, göğsümde keskin bir sızıya neden oluyor. O kadar panik halindeydik ki, onlara bir şey olmuş olabileceğini düşünmemeye izin vermedim. Küçük, rahatsız edici bir düşünce hayatta kalma modumu bozuyor: Gerçek bir randevu bile yapamadık.

Sanırım beynimin bir köşesinden geliyor bu düşünce; Peter Gabriel'in müziklerinin son ses çaldığı hoparlörlerin ve Empire State Binası'nın tepesindeki toplantıların, yirmi yabancıların maskeli bir katil tarafından sistematik bir şekilde katledildiği bir dünyada bir arada var olabileceğine inanıyor. Şişe açacağını daha sıkı tutuyorum. Bu tür bir düşünce bu durumda bize yardımcı olmayacak, bu yüzden geldiğimiz yöne dönüp koridorda yürümeye başlıyorum.

"Hadi gidelim."

Düz bir hat halinde yürüyoruz. Ben, Laurie, sonra Jennifer; elimizde sadece, katilin giydiği o kocaman smokin ceketinin ipliğini bile çekebileceklerinden şüphe ettiğim tirbuşonlar var.

Binanın önüne doğru adımlarımızı geri atarken dakikalar uzuyor ve tahmin ettiğimden çok daha fazla koştuğumuzu fark ediyorum. Ya da belki de korku bizi itmediği için yolculuk daha uzun geliyor. Koridorun sonuna ulaştığımızda ve iri yarı, canı bir herif tarafından saldırıya uğramadığımızda, merdivenlerin tepesinden birkaç adım ötede durup nefesimizi toplamak veya diğerlerinden herhangi birinin geri dönmesi ihtimaline karşı birkaç dakika beklemeye karar veriyoruz. Sırtlarımız duvara yaslanmış durumda. Jennifer karşımızdaki duvara

yaslanmış, katil tekrar ortaya çıkarsa diye bize dört farklı kaçış yolu seçeneği sunuyor.

"Jamie mi?" diyor Laurie.

"Evet?"

"Sizce bu kart kime gönderilmişti?"

Bu soru üzerine Jennifer, gözlerini geldiğimiz koridordan ayırıp bize doğru baktı. Kaşları çatılmış, elleri yumruk olmuştu; biri ona verdiğim tirbuşonu, diğeri gülü sıkıca kavramıştı, kollarını sıkmak yerine.

"Bilmiyorum."

Ama tahmin etmem gerekirse, doğru tahmin etme olasılığım üçte bir diye düşünüyorum.

Katile bizim kadar yaklaşan diğer herkesin artık ölü olduğunu görmezden gelemem. Bir adamın, özellikle de bir cinayet çılgınlığının ortasında, aklına geldiği gibi Taylor Swift şarkı sözleri söylemeyeceğini görmezden gelemem. Ve Jennifer'ın elindeki gülün, o kartın asıl alıcısının büyük olasılıkla şu anda bu koridorda durduğunu görmezden gelemem. Ve eğer bu doğruysa, içimizden biri hayal edilebilecek en büyük belanın içinde.

"Sonuç ne?" diye soruyor Jennifer. "Daha önce, öldürmenin bir amaca ulaşmak için bir araç olduğunu söylemiştin. Sonuç ne?"

"Onun için mi? Ait olduğunu düşündüğü kişiyle birlikte olmak." Kartın durduğu göğsüme dokunuyorum, bu katilin bir Taylor Swift şarkı sözünü çarpıtıp, bu koridorda duran herkes için nesnel olarak akılda kalıcı bir şarkıyı mahvettiği fikriyle irkiliyorum.

"Peki ya biz?"

Bu daha karmaşık bir soru. Eğer haklıysam ve bu gece buradaki kadınlardan birini etkilemek için elinden gelenin en iyisini yapıyorsa, akli başında hiçbir insan bu iğrenç şeylerden hiçbirini takdir edemez. Ve bunu fark ettiğinde... Aklıma romantik komedilerden kalma, ıslak, solmuş saçlı, üzgün ve umutsuz erkeklerin görüntüleri geliyor. Filmlerde, kızı elde edemeyen adam zarifçe geri çekilir, ama burada bunun olacağını sanmıyorum. Gördüğüm tek şey daha fazla kan.

Bunu, ikisinin de karanlık bir koridorda çılgık atarak kaçıp bir daha asla görülmemelerine yol açmayacak şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Onları

endişelendirmek istemiyorum ve solumuzdan bir ses geldiğinde karar vermekten kurtuluyorum, ve sonra—

"Jamie?"

Sesin kesinlikle erkek olduğu belliydi ve sırtım duvara yaslandı. Derin tona yeni yeni alıştığım için, ilk içgüdüsel korkunun yerini rahatlamanın alması biraz zaman aldı ve sesin kaynağına döndüğümde, bu rahatlamayı ağızımdan duyulur bir şekilde çıkardım.

Geri döndü.

Wes geri döndü.

Billie onun arkasında duruyor ama dikkatimi çeken o, merdivenlerin tepesinde, yüzü ciddi, gözleri koluma kilitlenmiş halde duruyor. Kabul etmeliyim ki, durum muhtemelen olduğundan daha kötü görünüyor: kan lekesi omzumun üst kısmından bir el genişliğinde başlıyor, pazuma yayılıyor ve sonra bileğime kadar kırmızı izler bırakıyor. Buna bir de körelmiş bir tirbuşon tutmayı ekleyin, yeniden bir araya geldiğimizde tam olarak böyle görünmek istemezdim. Ama sonra bakışlarım gömleğindeki kana kayıyor. Yeni, taze lekeler beyaz kumaşı lekeliyor ve tabii ki kayıp silahı da var. Sopa mı? Sap mı?

Sandalye ayağı gitti. Daha doğrusu "gitmedi", daha çok yenisiyle değiştirildi.

Şimdi bıçağın ucu kanla kaplı.

BÖLÜM 17

“Avlayabileceğiniz birini bulursanız, onun kaçmasına izin veremezsiniz.” —Düğün Şarkıcısı Değil

“Burada neler oldu böyle?”

Ona doğru ilerledim ama birden durdum, bilekliğindeki silah çantasından sarkan bıçağa baktım, sonra iki adım geri çekildim. Koridor çok karanlıktı, emin olamıyordum ama Wes’in elindeki bıçak, koridorun sonundaki adama karşı kullanılan bıçağa benzemiyordu. Zaten kıpkırmızı olan bir duvarı yapışkan bir koyu kırmızı tabakayla boyayan bıçak. Yine de bir bıçaktı ve üzerinde kan vardı. Üzerinde de kan vardı.

“Neden bunu bulunduruyorsunuz?” diye soruyorum, o ara kata çıkmak için son basamağı atarken sesimi sakın tutmaya çalışıp başaramıyorum.

Ayaklarını yere değdirmeden önce duraksıyor, yüzünde kısa bir acı ifadesi belirliyor, ama sonra tekrar koluma bakıp önceki basamağa geri dönüyor. Billie, ona yer açmak için duvara yaslanıyor, gözleri elimizdeki mantar açacakları arasında gidip geliyor. Wes’in bakışları arkamdaki, cehennemden geçmiş gibi görünen diğer kadınlara kayıyor, sonra kollarını teslim olmuş gibi kaldırıyor. Bıçağın sapı elinde gevşiyor—zaten ona yaptığım bileklik, hiçbirimizin bıçağı elinden almasını imkansız kılacak—ve diğer elinde küçük bir ilk yardım çantası ve bir el feneri tuttuğunu görüyorum.

Arkalarında bir şey hareket ediyor. Biri.

“Dani?”

O da berbat görünüyor—Meg Ryan tarzı kısa saç kesimi, doksanların romantik komedilerindeki sevimli halinden çok, seksenlerin korku filmlerindeki, başına kötü şeyler gelmiş bir kahramana benziyor. Eğlenceli bir gecede yanlışlıkla tavuk dövmesi yaptıracak biri gibi de görünmüyor ve Wes ile Billie’nin yanından geçerken yüzünün zayıf ve solgun olduğunu görüyorum. Wes’in omzunun

üzerinden bakmak için boynumu uzatıyorum, o tanıdık pembe elbiseyi görmeyi umuyorum. Çünkü eğer Dani'yi bulmuşlarsa, o zaman—

“Nerede—”

Wes'in neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını sallaması ve gözlerini "sorma" dercesine kapatmasıyla soru dilimde kaldı, ama bu kelime bile Dani'yi gözyaşlarına boğmaya yetti.

Ellerinde kan var, bu yüzden yanaklarından aşağı akan kanı silmeye çalışmıyor.

“Haklıydın,” diye içini çekti. “Ayrılmamalıydık. İki koridoru da aynı anda kontrol edebileceğimizi sandık ama Colette geri gelmedi. Geri gelmedi.”

Kahretsin.

O da son basamağı tırmanıp sahanlığa katılıyor; Billie de öyle. Ama Wes tüm bu süre boyunca onlarla birlikte olmasına ve Billie ile Dani'nin bir noktada ortadan kaybolrsa bize söyleyeceğinden emin olmama rağmen, olduğu yerde kalıyor. Kibar ama temkinli bir vampir gibi, biz onu davet edene kadar bir adım daha yaklaşmayacağını hissediyorum. Ve bunu takdir ediyorum. O bir tehdit değil, ama bizim kendimizi tehdit altında hissettiğimizi biliyor. Bu yüzden ellerimi onunki gibi kaldırıp, tekrar sorarken sesimi yumuşatıyorum: “Ne oldu?”

“Dani barın altında saklanıyordu,” diyor, elinde bıçak tutan eliyle gömleğindeki lekeleri işaret ederek. Lekelerin beyaz kumaş üzerinde düz kesikler oluşturma şekli, sanki ıslak boyaya sürtünmüş gibiydi. “Çok dağınık bir durumdu.”

Islak boya değil. Dökülmüş kan.

“Colette geri gelmeyince, tek başıma yukarı çıkmak istemedim,” diyor Dani arkamdan. “Saklanıp bekleyebileceğimi düşündüm.”

Kuralları ona anlatma fırsatım olmadığı düşünülürse, bu gerçekten iyi bir sezgi.

“Onu bulduğumuzda neredeyse beni öldürüyordu.” Wes, köprücük kemiğinin yakınındaki bir kan lekesini işaret ediyor. Gömleği bir iki santim kadar yırtılmış, ancak leke kesğin yakınında yayılmayı durdurmuş, bu yüzden sadece yüzeysel bir yara. “Kırık bir şişe. Şüphesiz senden ilham alınmış.”

Bıçaklanma olayını anlatırken bana hâlâ nasıl olup da ufak bir gülümseme verebildiğini asla anlamayacağım.

“Tekrar özür dilerim...” diyor Dani ve ona baktığımda yüzünü buruşturmuş, özür diler gibiydi, ama önümdeki hafif kıkırdama gözlerimi tekrar Wes'e çevirdi.

“Sorun yok. Doğru olanı yaptın.” Sanki bu konuşmayı daha önce de yapmışlar gibi başını sallıyor, gözleri tekrar koluma dikiliyor ve eğlencesi kayboluyor. “Sana ne oldu?”

“Laurie'nin şişesiyle yaralandım.” Sanki önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirmeye çalışıyorum ama bu hareket beni irkiltti ve ince, taze bir kan çizgisi kolumdan aşağı aktı. Bunu küçümsemeye çalışmıyorum. Sadece en iyi arkadaşım tarafından yanlışlıkla kesilmem, Wes ve Billie barda iken bu katta yaşananların ana olay örgüsü noktası gibi gelmiyor. Katil ile bıçaklama mesafesine kadar geldik ve şu anda asıl konuyu saklıyormuş gibi hissetsem de ve ona ne olduğunu anlatmak istesem de, Wes'i sahanlığa kimse davet etmedi.

O hâlâ sürgünde, son aşamada.

Bakışları kolumdan kalkıp başlarımızın üzerinden yukarıya doğru kaydı, ama ne görürse görsün ya da görmese de ifadesi daha da karardı. “John nerede?”

“Bir ses duyduk, o da gidip kontrol etti, sonra da...” Başımı sallıyorum. Dani ile aynı kelimeleri söyleyip onu henüz denklemden çıkarmak istemiyorum. Laurie ve benim hatırlayamadığımız kulübün yan tarafına girdi. Belki kayboldu. Belki bir telefon ya da bir çıkış yolu buldu, ya da belki—

“Aşağıda bir şey buldun mu?” diye sordu Laurie omzumun dibinde.

Wes ellerini indirir ama olduğu yerde kalır.

“Harita yok. Yangın söndürücü yok. Aşağıdakilerin hiçbirinde telefon yok. Bir el feneri bulduk mu?” Bunu, bulamadıkları her şeyi telafi etmeye yetmeyeceğini biliyormuş gibi söylüyor, sonra da iniş alanına yönelik bir sonraki cümleyi kuruyor. “Ben... ben bıçağı... ev sahibinden aldım.” Aman Tanrım. Yani onu ondan çıkardı demek istiyor. Wes endişe dolu bir yüzle bize bakıyor. “Sanırım... sanırım bu planlıydı. Sanırım her şeyi planladılar.”

Bunu duymak insanı adeta yumruk yemiş gibi hissettiriyor, ama ben de aynı fikirdeyim.

Gülü görünce ben de öyle düşündüm, hatta daha önce de aklımdan geçmiş olabilir.

“Bütün gece acil çıkış ışığı görmediğimi fark ettim, bu yüzden bodrumun çevresini kontrol ettik ve tavanda bir montaj parçasının kalıntılarını bulduk.”

Hayal kırıklığıyla nefesini dışarı verdi. “Sökülmüş gibi görünüyordu. Üstelik—” Başımın üstünde bir işaret yaptı ve yukarı baktığımda kalbimi boğazıma kadar çeken bir şey gördüm.

Güvenlik kamerasının kubbesi. Bunlar, her zaman birilerinin sizi izlediğini hatırlatan, göze batmayan bir tasarıma sahip; ama eğer yanlış bir şey yapmıyorsanız endişelenecek bir şeyiniz yok. Kameranın üzerindeki kalkan olması gerektiği gibi görünmüyor; içinden ışık saçan pürüzsüz, parlak bir yüzeye sahip değil. Bunun nedeni, siyah spreyci boyayla kaplı olması ve koyu kırmızı tavanda bazı koyu lekelerin sıçraması. Katil gerçekten de bunun hayatında bir kez yaşanacak bir deneyim olmasını istemişti.

“Karşılaştığımız her biri böyle görünüyor,” diye belirtiyor Wes ve söyledikleri her şey durumumuzu daha da vahim hale getiriyor. Çünkü tüm parçaları bir araya getirdiğinizde –sadece çalışanları (buradan nasıl çıkılacağını bilen insanları) önce öldürmek, telefonları almak, kapıyı kilitleyip şifreyi okumak değil, aynı zamanda güller, maske ve oyun oynamak için getirdiği bitmek bilmeyen ekipman da– bu tür şeyler hazırlık gerektirir. Önceden düşünmeyi gerektirir.

Ve bu da işleri değiştiriyor.

Bu, bunun bir fırsat suçu olmadığı ihtimalini tamamen ortadan kaldırdığımız anlamına geliyor. Formatın Halloween'den çok Hostel'e benzediği anlamına geliyor. O, kurbanlarının Ghostface gibi aptalca kararlar vermesine güvenen ya da Michael Myers gibi kaba kuvvete dayanan bir katil değil.

Bunu o planladı, ayarladı ve bizler de onun saplantı haline getirdiği zavallı bir kadın için düzenlediği romantik akşamda sadece yan karakterleriz.

“Yapabilir miyim...” Wes'in sesi beni düşüncelerimden sıyırdı.

İki eli de havada, ilk yardım çantasını bana doğru çeviriyor, diğer eliyle de kolumdaki yaraya doğru bıçağı tutuyor. Onun yarasından daha derin, ama acıya alışmıştım. Çıkış yolu bulmaya odaklanmamız gerektiğini söylemek üzereydim. Zaman aleyhimize işliyordu, zaten kurumuştı ve lekeleri çok iyi gizleyen bir elbise giydiğim için şanslı günüm olmalıydı.

Ama Laurie benim yerime cevap veriyor.

"Evet. Onu temizleyin."

Ona öyle kuru bir bakış attım ki, "Tam bir felaketsin" dedi.

Wes'e dönüp baktım. Son basamaktan hiç kımıldamadı, benim onayımı bekliyordu.

Bodruma tek başına inmiş olsa bile, insanın tüylerini diken diken eden türden bir adam değil. Varlığı, içgüdüsel tehlike sezgisini harekete geçirmiyor, bir şeylerin ters gittiğini hissettirmiyor. Kaldı ki, katil olduğu ortaya çıkacak bir adama göz teması kuracağımı sanmıyorum. Bu yüzden başımı sallayıp onun ara kata çıkışını izliyorum.

Barın karşısındaki asma katın yan tarafındaki masalara doğru yavaş, şaşkın ve bitkin bir yolculuktan bu ve Wes ortadaki masayı işaret ettiğinde, itiraz etmeden oraya doğru yöneldim. Laurie, Jennifer ve Dani, duyma mesafesindeki yanımızdaki masaya oturdular. Wes kolumla ilgilenirken Laurie elimi tutmayı teklif etti, ama ikimiz de bunun onun güçlü yönü olmadığını biliyorduk ve eğer birinin duygusal desteğe ihtiyacı varsa o da Dani'ydi. Hala ağlıyordu. Birinin katliamına karışmak başka bir şeydi, yeni en yakın arkadaşını bunun ortasında kaybetmek başka bir şeydi. Bu yüzden Laurie, Jennifer'ın yanında oturup Dani'yi teselli etmeye çalışırken, alışılmış teselli sesleri ve beceriksiz sırt sıvazlamalarıyla ona destek oldu. Billie kendini korkuluğa yasladı. Gözcülük yapacağını söyledi, ama bence daha çok herkesten nefret ettiği için oradaydı.

"Yukarıda tam olarak ne oldu?" diye soruyor Wes.

Koltuğa kayarak oturdum ve kolumu masaya koydum. Kolum yüzeye yapıştı ve bunun kandan mı yoksa dökülen alkolden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Adam, alet çantasını açıp içindekileri inceledi, bileğindeki bilekliği çıkardı, parmaklarıyla ustaca kayışı gevşetti, tıpkı ona öğrettiğim gibi, bıçağı masanın üzerine koydu ve yanıma, kabine oturdu. Uyluğu benimkine yapışmıştı, omzu tam başımı yaslayabileceğim yükseklikteydi ve daha da yaklaşmaktan kendimi zor tutuyordum.

"Bir ses duyduk ve John bakmaya gitti," diyorum, sırtının koridorda kayboluşunun görüntüsünü kafamdan silmeye çalışırken ve bunun yerine Wes'in ilk yardım çantasından çıkardığı şeylere odaklanıyorum: antiseptik mendiller, gazlı bez, yapışkanlı pansuman, bir çift eldiven. Bunları önümüze serdikten

sonra eldivenleri takıyor ve nedense, koşullar ne olursa olsun hijyene gösterdiği özen beni gülümsetiyor.

Wes kolumu tutuyor, bir eli dirseğimde, diğer eli pazumun arkasında ve masadan kaldırıp kesiğı daha iyi görebilmek için kolumu çeviriyor. Eldivenlerin üzerinden bile elleri tenime değdiğinde sıcak.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyor, kolumu tekrar masaya koyup ilk antiseptik mendili açarken. Bileğimden başlayarak, yavaşça kırmızılığı siliyor ve kesiğın kendisine doğru ilerliyor.

Laurie diğer kabinden, "Geri dönmedi," diyor ve bu Dani'nin hıçkırıklarla karşılık vermesine neden oluyor.

"Onu aramaya gittim," diye devam ediyorum, "ama diğer koridorda bir şey duydum. Emin olmak için gittim... Neyi kontrol ettiğimi bilmiyorum ama bu geceki adamlardan birini buldum. Katil şuydu—" Başımı yana eğiyorum ve Wes anlayışla başını sallıyor. "Bu yüzden kaçtık. Panik içinde Laurie'nin Kahlúa şişesiyle yaralandım ve sonra saklandık."

Ben konuşurken, o antiseptik mendili koluma hafifçe sürüyor. Metodik, titiz bir hareket bu ve kolumu yerinde tutmak için boşta kalan elinin başparmağını dirseğimin içine koymasına gerek yok, ama yapıyor. Bunu düşünmeden tenime sürmesi, yaramı temizlerken bunu yapıyor olduğu gerçeğini aklımdan çıkarmamı sağlıyor. Boğazım düğümleniyor ve karşılık olarak parmaklarımı onun ön koluna sürtmeyi düşünüyorum. Yine, bir katilden kıl payı kurtulduktan sonra aklımdan geçmemesi gereken şeylerin bunlar olduğunu hatırlıyorum.

Wes, kesiğı yaklaştığında "Acıtabilir," diye uyarıyor.

"Laurie beni ilk defa neredeyse acil servise göndermiyor," diyorum ve diğer masadan çıkardığı homurtuyu görmezden geliyorum. Gerçi onu savunmak gerekirse, bu sadece ikinci defa oluyor. İlki, bana gıda zehirlenmesi ve susuzluk yaşatan talihsiz bir yemek pişirme macerasıydı. "Sanırım bunun üstesinden gelebilirim."

Gözleri koluma kilitlenmişti ama yine de bana gülümsedi. "Evet, sen güçlüsün."

Sert olmak, açık yaranın kenarını silerken dişlerimi sıkmana engel olmuyor. Billie, "Bu nedir?" diye sorduğunda nefesimi dışarı veriyorum.

Diğer kadınların etrafında oturduğu masayı işaret ediyor ve Jennifer elini kaldırdığında, Billie'nin dikkatini çeken gülü görüyorum.

"Katil bunu saklandığımız odaya bırakmış," diyor Jennifer. "Bir de kart bırakmış. Jamie?"

Wes kesiğimle uğraşmaya devam ederken, boşta kalan elimle kartı sütyenimden çıkarıyorum. Tüm gözler katlanmış nota odaklanıyor. Yani, neredeyse tüm gözler. Gözümün ucuyla, Wes'in bakışlarının bir anlığına elbisemin yakasına kaydığını, sonra tekrar antiseptik mendile döndüğünü görüyorum. Kızamam. Fırsat verilseydi ben de onun gömleğinin içine bakardım.

Billie masaya doğru yürüdü, elimden aldı, üst kapağını yukarı çekip soğuk ve tekdüze bir ses tonuyla şu cümleyi okudu: "Görmüyor musun? Sen bana aitsin."

Bir hıçkırık sesi duyuldu. Dani ellerini başından kaldırdı ve yüzü pembeleşmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış olsa da, alışılmadık derecede ciddi bir sesle, "Bu Taylor Swift değil mi?" dedi.

"Biz de öyle düşündük," diyor Jennifer. "Sence bunun anlamı ne?"

"Bence romantik olması amaçlanmış," diye şakayla karışık söylüyor Billie, kartı diğerlerinin önüne masaya fırlatıp korkuluğa doğru geri çekilirken. Sırtını yavaşça gerinerek korkuluğun kenarına doğru eğilir, gözünün önüne düşen saç tutamına rağmen kavisli kaşı görünür haldedir. "Gülleri kim sevmez ki? Ben seviyorum." Güllerin, binadaki herkesi öldüren biri tarafından bırakıldığında çekiciliğini kaybettiğini söylemek üzereyken, "Peki, tüm bunlar senin filminle nasıl bağlantılı, Jamie?" diye ekliyor.

Ona dik dik bakarken Laurie benden önce davranıp ona orta parmağını gösterdi.

"Hey! Ne yapmalıyız biliyor musun?" diye sordu Jennifer, Billie öfkesini en iyi arkadaşına yöneltmeden önce. "Bakalım bu karttaki el yazısını tanıyan var mı? Bu... eğlenceli... sayılır."

Zayıf bir bahane ama çatışmayı azaltıyor ve Wes yaramı temizlemeye devam ederken diğerlerine ortak bir amaç veriyor.

"Başka bir şey daha var," diye mırıldandım Wes'e ve o duraksadı. Bakışları benimkine kaydı. Karanlık, ciddi, ölçülü. Neredeyse söylemememe neden oluyordu. Neredeyse, ama birine anlatmam gerekiyordu ve Dani'yi üzmeden veya Billie'nin alaycı bakışlarına maruz kalmadan diğerlerine anlatamazdım.

Yanımızdaki kabinde kadınlar kartın etrafında toplanırken, "Maske takmıştı," diye sessizce söylüyorum. "Kayak maskesi gibiydi, ama gözleri kalp şeklindeydi."

Bu kelimeleri söylemek, pembe yünlü başın görüntüsünü zihnimin ön planına kolayca getiriyor. Ona bir isim vermem gerektiğini hissediyorum. Gerçek kimliği ortaya çıkana kadar geçici bir isim.

"Kanlı Talip" aslında kulağa gerçekten havalı geliyor, bu yüzden ona böyle havalı bir isim verme lütfunda bulunmayacağım. Bu geceden sonra medya ona "Tesadüf Katili" gibi bir şey diyecek, ama şu anda, aksiyonun ortasında, bu biraz uzun. Hızlı bir şeye ihtiyacım var, bizi bütün gece avlayan figürü hemen akla getirecek bir şeye. Korku filmlerinde, gerçek bir kimlik ortaya çıkmadan önce, basit, görsel takma adlar normdur. Ghostface, Pinhead, Leatherface böyle ortaya çıktı. Hatta Michael Myers, Halloween'in jeneriğinde "Şekil" olarak anıldı. Bu yüzden kolay elde edilebilir, son derece özgün olmayan bir şey olsa da, aklıma gelen ilk ismi görmezden gelemem.

Kalp Gözler.

"Gül yapraklarının romantik olduğunu ilk söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Wes başını salladı ve ardından kanlı mendili masaya bıraktı, yapışkanlı pansumanı açıp kesiğin üzerine yerleştirdi. Pansumanı cildime yapıştırıp kenarlarını dikkatlice bastırdıktan sonra, "Ya baştan beri niyeti buysa?" diye sordum.

Kolumu bırakan Wes, bir bandaj alıp dikkatlice açtı ve bir ucunu pansumanın üzerine yerleştirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Bence bir neden, genel olarak bakıldığında çok önemli değil çünkü sebep büyük olasılıkla iki olasılıktan biriydi. Akıl dışı psikotik bir patlama mı? Mantıklı. Kanlı bir intikam planı mı? Bunu da mantıklı bulabilirim. Ama ya üçüncü bir olasılık varsa?

"Güller, kart, bu gecenin açıkça planlanmış olması... Yaptığı her şeyin arkasında büyük bir çaba var ve bu da bana belki de amacın öldürmek olmadığını düşündürüyor."

Bu, Wes'in elinin pazumu daha sıkı kavramasına neden oldu. Bakışları birden benimkilerle buluştu, o koyu gözler aniden sertleşti ve şöyle dedi: "Onun için bu bir slasher filmi değil. Bu bir aşk romanı."

BÖLÜM 18

“Seni öldürürüm.” “Ne için?” “Kalbin için.” —Aşk ve Basketbol
Değil

Wes'in benim dilimi konuştuğunu duymak hoş, koluma bandajı sararken başını kaldırdığında da başımı sallıyorum. "Öyle değil mi? Bu gece onun için büyük bir romantik jest olabilir."

"Şimdiye kadar çekilmiş en berbat romantik komedi mi?" diye karşılık verdi, yüzündeki karanlık sırtışıla, ben de aynı sırtışı yaparken bandajın ucunu bir klipsle sabitledim.

"Öyle bir şey..." diyorum. "Ama o zaman asıl amaç ne? Bu işi onun için yapıyor? Onun hayatta kalmasını mı istiyor, yoksa onu en sona mı saklıyor?"

"Bence bunu onun için yapıyor, ama eğer o karşılık vermezse, eğer yaptıklarını takdir etmezse..." Duraksıyor, sonra mırıldanıyor, "Birkaç gün önce bulunan kadından bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Haberlerdeydi."

Sarışın, güzel, odayı aydınlatıyor. "Casey bir şeydi..."

"Langenkamp," diye ekliyor. "Casey Langenkamp."

Kolumda yaptığı işe bakıyorum. Kan gitmiş, yara kapatılmış ve -bu tür şeylerde uzman olmasam da- bandaj sağlam görünüyor. Sanki tekrar canımı kurtarmak için koşmam gerekse bile dayanacak gibi.

"Haberlerde polisin bunun dört başka cinayetle bağlantılı olduğundan şüphelendiğini söylediler," diyorum.

"Öyle."

Söylediği şeydeki o kendinden emin, kesin tavır, gözlerimi kolumdan ayırıyor ve kullanılmamış malzemeleri ilk yardım çantasına geri koymaya başlamasını izliyorum. Bunu ilk kez yapmıyor.

"Nasıl—"

“Ya haklıysak ve bu gece de bununla bağlantılıysa?” diyor, eli ilk yardım çantasının üzerinde dururken, yoğun ve karanlık bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. Acaba bunu bir süredir düşünüyor muydu? Koridordaki cesetlerden uzaklaşan gül yapraklarını takip ederken aklından geçen bu muydu acaba?

“Ya o kadınların peşine düşüp, beklentilerini karşılayamadıkları için onları öldürdüyse? Ya da ‘tek aşkı’ arıyorsa?”

Bunu bir düşünüp taşındım. Onun teorisi benimkiyle oldukça örtüşüyor. Ya farkında olmadan bir tür korku filmi versiyonu olan “The Bachelor” a girmişsek?

Gül teması, sonuçta marka kimliğiyle de uyumlu.

“Bu durumda, ‘Ölümüne Hayatta Kalan Kız’ olacak,” diyorum. “Ve onlar her zaman ideal kadın olarak kabul edilmezler.”

Belki de katil—Kalp Gözlü—bu işin sonunda “harabelerden çıkan,” “gördüğüm boktan şeylerden” bıkmış bir kıızı istiyordur.

Wes’in neyden bahsettiğimi hiç anlamadığı açık. Kaşlarından birinin şaşkınlıkla yukarı kalkmasından da belli oluyor.

“Hangi kız?”

Bu yüzden benimle çıkması ona fayda sağlayabilir. Bilgi eksikliklerini giderebilirim.

“Bir slasher filminde ayakta kalan son kişi. Genellikle genç bir kızdır, bu yüzden ona ‘Son Kız’ derler. Tüm tuzaklardan ve katilin tüm girişimlerinden kurtulan ve sonunda onu alt eden... Onu öldüren kişi.”

Wes eldivenlerini çıkarırken bunu düşünüyor. Mendillere rağmen lateks benim kanımla kaplı.

“Yani onun kendisini öldürmesini istediğini mi düşünüyorsun?”

Keşke bu kadar basit olsaydı.

“Hayır, çünkü bu sadece bir slasher filmi değil. Kendin de söyledin; bu romantik bir film olmalı.”

“Beni kaybediyorsun Jamie,” diyor, ben bileğini kavrayıp onu tekrar koltuğa çekmeden önce kabinden çıkmaya başlıyor. İstese kolayca uzaklaşabilirdi ama benim fazla çaba göstermeme gerek kalmadan yanıma yerleşiyor. İlk yardım çantasından açılmamış mendillerden birini çıkarıp gömleğinin köprücük kemiğine yapıştığı yeri gösteriyorum.

“Sıra sende.”

"Sorun yok."

"Bütün bunlara katlandıktan sonra bu pis kulüpten kaptığın bir enfeksiyon yüzünden ölmek çok kötü olurdu. Buna durumsal ironi diyoruz," diye karşılık verdim. Ağzının kenarı seğirdi.

"Berbat olurdu, değil mi?" diyor ama kıpırdamıyor. Gözleri, hâlâ bileğini saran parmaklarıma kayıyor ve tekrar yukarı baktığında, nedense gözlerinde bir eğlence ifadesi var.

"Gömleğimin düğmelerini ben mi açayım, yoksa sen mi açarsın?" diye mırıldandı, yavaşça yayılan gülümsemesi ve boğuk sesi gözeneklerime kadar işledi. Anlaşılan, meme uçlarımdan inanılmaz derecede sertleşmesi için bu kadarı yeterliydi. Elbisemin kumaşından görünmediklerinden emin olmak için hızla aşağıya baktım.

Harika bir öneride bulunmuş olsa da, parmaklarımı kolundan çekip setten daha büyük bir yara bandı çıkarıyorum. Gömleğinin en üst düğmesi zaten açık, sadece iki düğmeyi daha gevşetip yakasını yana çekmesi gerekiyor ki Dani'nin onu nerede yaraladığını görebileyim. Omzunun üzerinden görünen dövmenin ucundan gözlerimi ayırıyorum ve haklı olduğunu görüyorum—benimkine kıyasla küçük bir kesik—ama yine de temizlenip kapatılması gerekiyor ve... evet, belki de onun benim için harcadığı çabaya karşılık vermek istiyorum.

Paket parmaklarımdan arasında açılmadığında dişlerimi kullanıyorum. Bu, dikkatini ağızıma çekiyor; mendili ambalajından çıkarıp göğsünün en üst kısmına sürene kadar bakışları hiç değişmiyor. Boğazını temizliyor. "Sen... romantizmden bahsediyordun."

"Yani bu işin sonuna kadar hayatta kalacak kızı istiyor, değil mi? Son Kızı," diyorum, yarıyı temizlerken parmaklarımdan teninde uzun süre kalmamasına çalışarak. Tıbbi müdahale bahanesiyle yapabileceğim şeylerin bir sınırı var. Ama çabalarım sayesinde gömleğinin aralığından bir göz atabiliyorum—eğer bir fırsatım olsa, yapacağımı söylemiştim—ve gördüğüm şey... harika. Çok, çok harika. Korku ve şehvetten kesin bir şehvete geçtik. Aferin Wes.

Şimdi de boğazımı temizleme sırası bende. "Ama ya başrol oyuncusunu da istiyorsa? Ya da çoğu erkek gibi bir kadının kendisi için her şey olmasını bekliyorsa?"

“Ouch.” Yapıştırıcıyı derisine sürdükten sonra yakasını düzeltirken yapmacık bir şekilde yüzünü buruşturdu. Kısa sürede temizlendi ve örtüldü; keşke biraz daha yavaşlayıp bu işlemin tadını çıkarsaydım diye düşünmeden edemedim. “Anladığım kadarıyla başrol oyuncusu bir romantik komedide bulunuyor?”

“O olmadan sen bir sen olamazsın,” diyorum, kullanılmış mendilleri diğerlerinin yanına atarak. “O senin Meg Ryan’ın ya da Julia Roberts’ın. Favorin, Sandy B. Güzel, girişken, tehdit edici olmayan bir şekilde bağımsız, duygusal, kırılğan ve sahip olduğu tüm kusurlar, diğer tüm olumlu nitelikleri nedeniyle göz ardı edilebilir. Bu gece bir noktada onu bulduğuna karar verdi. Ya da...” Tüylerim diken diken oluyor. “Onu önceden tanıyordu ve buraya kadar takip etti.”

Yani, Laurie ve ben birlikte geldik. Diğer katılımcılardan bazılarının da arkadaşlarıyla gelmediğini kim söyleyebilir ki? Ya da zavallı bir kadın, haksız yere arkadaşlık bölgesine itildiğini düşünen ve bu geceyi ona olan aşkını kanıtlamak için kullanmak isteyen bir adamı getirmişse?

Diğer kadınlar da şimdi bizi dinliyor, masanın üzerine veya kabinin kenarına eğilerek üzerinde çalıştığımız çarpık teoriyi anlamaya çalışıyorlar. Karttaki el yazısıyla ilgili hiçbirinin bir şey söylememesi, hiçbir şey tespit edemediklerini tahmin etmemi sağlıyor; bu yüzden ilk yardım çantasını kapatırken onlara bakıp, “Bu gece buraya adamlardan biriyle gelen oldu mu?” diye soruyorum.

Laurie hariç hepsi başlarını salladı; Laurie ise bana “Sen benim adamımsın” dercesine bir bakış attı.

“Demek ki buradaki birinin hayalindeki kız olduğuna karar vermiş,” diyor Wes, bilekliğini bileğine yeniden bağlarken, masadan kalkıp masaya yaslanıyor. Bıçağı bileğine sıkıca bağlamış olan Wes, sapını kavrayıp kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra dikkatlice ön koluna yerleştiriyor. Bir sonuca vardığında, başını sallarken, başını çevirip ara katın diğer tarafındaki bara baktığını izliyorum. “Ve muhtemelen o diğer kadınlar hakkında da aynı şeyi düşünmüştür... her neyse, ne düşündüyse de, uzun sürmedi.”

Çünkü her şey olamayız. Kimse olamaz. Gerçek hayatla filmler arasındaki fark da bu. Herkes doksan dakikalık süre boyunca mükemmelmış gibi davranabilir. Ama jenerik bittikten sonra hikaye bambaşka bir şekilde gelişir. Wes de bunun farkında gibi görünüyor.

“Eğer durum böyleyse, bunu kimin için yapıyorsa, o kişi bizden daha büyük tehlikede demektir, çünkü onun kusursuz olmadığını anladığı anda...”

Bu yanılsama paramparça olacak ve kendimizi kesinlikle slasher türünün içinde bulacağız.

“Kim olduğunu bulmamız gerek,” diyor Billie. “Hangimiz için öldürüyor? Geri kalanımızı hedef haline getiriyor ve ben onun yakınında olmak istemiyorum.”

En azından hepimiz Billie'nin tüm bunların sebebi olmadığı konusunda hemfikiriz.

"Peki, bu durumda biz neyiz?" diye soruyor Dani. "Eğer onu istiyorsa neden bizi avlıyor?"

“Çünkü bizi engel olarak görüyor,” diyor Laurie. Sesini sakın ve düz tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum, ama gözlerime bakış şekli, bakışlarının ardındaki metanetli korku—yeterince korku ve slasher filmi izlemiş ki, yan karakterlerin mutlu bir sona ulaşmasının garanti olmadığını biliyor.

"Kahretsin," diye çıkıştı Billie. "Eğer onu istiyorsa, alabilir."

Evet, hadi şu zavallı masum kadını kurtların önüne atalım. Ya da tek bir kurtun. Tuzağa düşmemek için kendimi durdurup Wes'in olası bir cadı avını en aza indirecek bir şey söyleyip söylemediğine bakmak için döndüm—çünkü Billie kesinlikle beni dinlemeyecek—ama bakışları dans pistine, disko topunun hemen altına inmişti ve ayağa kalkıp dışarı çıktığımda dikkatini çeken ince bir renk parçası görebiliyordum.

Wes yavaşça korkuluğa doğru ilerliyor, elleri üst demire kenetlenmiş, bileğindeki bıçak metale çarptığında hafif bir tıkırtı çıkarıyor. Ses tekrar ediyor, ancak Wes silahın çelik bariyerin içine geri savrulmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Onu olduğu yerde mıhlayan şeyin ne olduğunu görmek için kabinden ayrılıp yanına gidiyorum ve altımızdaki alanı daha net, engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Boş olması gerekirdi. Yaklaşık bir saat önce oradan geçmiştik ve yol açıktı, ama şimdi—

“Aman Tanrım,” diye haykırıyor Wes ve bu, grubun diğer üyelerinin dikkatini çekmeye yetiyor. Teker teker korkuluğa doğru ilerleyip dans pistinin ortasını ele geçiren şeye aşağıdan bakıyorlar.

Heart Eyes çok meşgulmüş. Eğer amaç birilerinin nefesini kesmekse, bunu başarmış. Bu son jestine gösterdiği çaba emsalsiz. Richard Curtis'in yazabileceği her şeyle aynı seviyede olduğunu söyleyebilirim. Tabii, bu romantik jestlerin yanı sıra insanları öldürmeseydi. Onları öldürmenin bir parçası olarak.

İlk başta harflerin ne yazdığını ayırt edemiyorum. Onları çevreleyen şekil oldukça kolay görülebiliyor; sonuçta evrensel bir sembol. Kalbin bağırsaklardan yapılmış gibi görünmesi bunu değiştirmiyor ve iç organların kırmızı ve pembe karışımı Sevgililer Günü'nü çağırıyor.

Gül yaprağına benzeyen bir kan damlası izi, kalpten başlayarak katın kenarındaki, asma katın altında ve zor görünen bir kabine doğru uzanıyor. Korkuluğa doğru eğilip aşağıya baktığımda, kabinin yuvarlak oturma yerinin üzerinde benzer bir kırmızı ve pembe karışımın atıldığını görüyorum.

Colette.

Dani onu görünce keskin bir nefes aldı. Onu görünce. Bu, dikkatimi yerdeki dağınık iç organlardan uzaklaştırdı. Dani, Jennifer'ın omzuna yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı, Jennifer da kendi gözyaşlarını tutmaya çalışırken Laurie diğer tarafıma geçti. Gözleri kalbin içindeki harflere kilitlendi, onları çözmeye çalışmak için başını yana eğdi ve ben de ona döndüm, kağıt mendillerin bükülerek oluşturduğu el yazısını okumaya çalıştım. Bunu kimin yaptığına dair bir ipucu olabilirlerdi. Bunu kimin için yaptığını. Bu gösteri sadece bir mesaj değil, bir bildiri.

Beş ya da altı harf olduğunu tahmin ediyorum. "İ" harfinin noktasını koymayı ve "e" harfinin ucunu kalbin içine bağlamayı başarmış. Sesli harfleri belirledikten sonra, geriye sadece ilk harf kalıyor—biraz "L"ye benziyor ama tam olarak anlamak zor—ve ortadaki harf—

HAYIR.

“Aman Tanrım... Aman Allahım. Aman Tanrım,” diye haykırıyor Laurie ismi tanıdığı anda, sonra da benim yapmak istediğimi yapıyor ve masalardan birinin üzerindeki boş buz kovalarına kusuyor.

“Şey,” diye mırıldandı Billie. “En azından bunu kimin için yaptığını biliyoruz.”

Laurie'nin kusma sesleri, Colette'in bağırsaklarıyla yazılmış isimden gözlerimi ayırdığımda hâlâ kovadan yankılanıyordu. Korkuluktan yüzümü çevirdim ama

görüntü retinalarıma kazınmıştı.

Billie'nin sesi kulağıma çok sert geliyor, "Epey iyi bir izlenim bırakmış olmalısın," diye ekliyor.

BÖLÜM 19

“Beni bedenim ve ruhumla paramparça ettiniz.” —Gurur ve Önyargı Değil

Romantik bir jestin ne anlama geldiği konusunda kendimi oldukça bilgili sayarım.

Noah Calhoun, The Notebook filminde Allie Hamilton için tüm evi restore ederek, yıllar ve ebeveyn önyargıları yüzünden araları açılan kızı tekrar kendisine döndürmeyi mi umuyor?

Baygınlık.

Prenses Günlükleri'nde Genovia prensesi Mia Thermopolis, Michael Moscovitz'den M&M'lerle süslü bir pizza ile özür diliyor ve bu da peri ışıklarıyla süslü bir bahçede ilk ayak patlatma öpüşmelerine yol açıyor, değil mi?

İkonik.

Ama bağırsaklardan dev bir kalp yapıp, bağırsakların parçalarıyla da müstakbel sevgilinizin adını yazmak?

Evet, bu tam anlamıyla psikopatça.

Jennifer, sesindeki titreme ve şaşkınlığı belli ederek, "Bodrumdan yukarı çıktığınızda bunu nasıl hiç görmediniz?" diye sordu.

Billie, "Dans pisti boyunca uzanan bir duvar var," diye yanıtlıyor. "Merdivenlerdeyken hiçbir şey göremiyorsunuz."

"Jamie—" diyor Wes.

"Aman Tanrım... yukarı çıktığımızda o da orada olabilirdi," diye ağlıyor Dani.

"Yukarıdan bir şey gören oldu mu?" diye soruyor Wes, ama sonra sesi alçalıyor—sadece bana yönelik bir mırıltı—ve "Jamie—" diyor.

Billie sinirli bir şekilde, "Birisi oturup onu öylece izlemiş gibi değil," diyor. "Korkulukta durmadığınızda görüş alanınızın dışında kalıyor."

“Şey, artık görüş alanımızda!” Laurie’nin telaşlı sesi yankılı geliyor, demek ki hâlâ buz kovanının üzerinde duruyor.

“Jamie!”

“Ona biraz zaman ver, Dani.” Jennifer’ın sesi kısık, gergin, sakın kalmaya çalışıyor; ben ise gözlerimi kapatıp, göz kapaklarımın altından kalbin görüntüsünü sıkıp çıkarabilecekmişim gibi gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. İşe yaramıyor. Bir öğürme sesi daha geliyor ve Laurie ile geçmişte birbirimizle paylaştığımız bazı olumsuz izlenimleri hatırlıyorum. Bazı erkeklerin yaydığı iğrençlik gerçekten mide bulandırıcı olabiliyor.

“İsteddiği kadar zaman geçirebilir, çünkü ben buradan gidiyorum.”

“Billie—”

“Hayır, onun yüzünden burada kalıp katledilmeyi göze almayacağım. Şansımı deneyeceğim.”

Gözlerim hâlâ kapalıyken ayak seslerini duyuyorum. Sert, kararlı ayak sesleri, aramızda, yani benimle aramda olabildiğince mesafe koymayı hedefliyor, çünkü o kişi benim.

Bütün bunları benim yüzümden yapıyor.

“Bir erkeğin benim için fazladan çaba göstermesini istediğimi söylediğimde tam olarak bunu kastetmemiştim. Kendiliğinden günaydın mesajları göndermesini, saçımda bir değişiklik yaptığımda fark etmesini, arada sırada tampon almasını kastetmiştim. Yaratıcı ve korkunç yöntemlerle tamamen yabancı insanları yavaş yavaş öldürmeyi değil.”

“Billie!” diye sesleniyor Jennifer, ama gözlerim kapalı olsa bile biliyorum ki onu takip etmiyor. Grubumuzdan ayrılan herkes geri dönmedi. Ben hariç herkes, ve işte o zaman Kalp Gözlü’nün bana biçtiği rolü anlamalıydım. Yere yazılmış ismim, film afişinde en üst sırada yer almak kadar değerli. Şimdi anlıyorum, tüm bu süre boyunca ne demeye çalışıyordu.

Sen benim aradığım kişisin.

“Jamie?”

Wes’in sesi yumuşak, yakın ve titrek bir nefes verip başımı sallamaya, gözlerimi açmaya çalışırken, bir eli çenemin altına kayıyor. Temas hafif olsa da irkiliyorum. Gözlerimi açıyorum ve tam karşımda, başparmağı elmacık kemiğimde, parmakları çenemde, başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşturuyor.

Endişeli, ciddi bir bakış ve onun bana böyle bakmasını istemiyorum. Bana sanki bir istatistik daha olmaya hazırmışım gibi bakmasını istemiyorum. Daha önce gördüğüm o yumuşak, sıcak, davetkar bakışı istiyorum. Bunu değil. Ve kesinlikle "Her şey yoluna girecek—" demesini de istemiyorum.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "İçimde bir his vardı—kahretsin— içimde bir his vardı, bunun bizden biri olduğunu. Gülü bıraktıktan sonra düşündüm ki—Bu kötü, Wes, gerçekten çok kötü."

Çünkü tahmin ettiğim her şey gerçekleşiyor.

Katille yüz yüze gelmek mi? Evet.

Gerilimin tırmanması mı? Tamam.

Grup yine mi parçalanıyor? Evet.

Kaybettiklerimizi de unutmayalım. İki kişi daha gitti; Colette ve koridordaki adam.

"Bir çıkış yolu bulacağız."

Wes'in sesi kendinden emin, yatıştırıcı, ama bu olay örgüsünün sonuçlarını şimdiden görmeye başlıyorum. Kalp Gözlü'nün arzusunun nesnesi olmanın sonuçları. Hepsi—Laurie, Wes, Dani, Jennifer. Hepsi şimdi çok daha büyük tehlikede.

"Malısın—"

"Hayır." Laurie sözümü bitirmeme bile izin vermedi ve kafasını kovadan çıkarıp bana sulu bir bakış fırlattığını izledim.

"Ne önereceksen artık. Hayır, asla."

"Billie haklı."

"Bütün gece kendine gelemedi!"

Laurie bir kez daha kovaya tükürdü ve masadan kalktı. Avuç içleri içgüdüsel olarak tulumunun önünü düzeltmek için yere indi ve geride bıraktıkları terin parıltısını görebiliyordum. "Bu şimdi değişmeyecek."

İyi niyetinizi takdir ediyorum, ancak gerçek şu ki, o beni seçti. Bu gece burada bulunan diğer herkesten, istediği kişi benim ve bu da diğerlerinin aramızda birer engel olduğu anlamına geliyor.

Hayatımda ilk defa Kate Winslet ile aynı fikirde değilim. Eğer hayatım beni bu hale getirdiyse, kendi hayatımın başrol oyuncusu olmak istemiyorum.

Üstelik, başrol oyuncusu ya da hayatta kalan son kız olmaya bile yetenekli olduğumu düşünmüyorum. Sadece Heart Eyes'ın yanıldığını ve hayatta kalan son kız olmak için çok yaşlı, başrol oyuncusu olmak için de çok genç olduğumu düşünmüyorum. Onları inceledim, onlar gibi olmak istedim, kurgusal hayat derslerini ve motivasyon mesajlarını sosyal kaygıya yol açan her şeyden önce kendimi motive etmek için kullandım, ama kendimi hiçbir zaman bu iki kategoriden birine koymadım.

“Benimle birlikte olmak tehlikeli,” diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak uzanıp Wes'in bileğini kavıyorum. Geçen sefer onu kendime yaklaştırmak için yapmıştım, şimdi ise avucunu yanağımdan çekiyorum. Elini bırakmadan önce, avucumda kıvrılıp benimkini de yakalayıp sıkıyor. Sonra da bırakmıyor. Sözlerimde samimi olsam da, ben de bırakamıyorum.

“Senin yanında olmamak ölümcül,” diyor Laurie, öne doğru eğilip boşta kalan elimi kavrayarak. Elimi neredeyse acıtacak kadar sıkıyor.

“Ölen herkes... yani, sana yakın oldukları sırada ölmediler, değil mi? Bunu söylemekten nefret ediyorum bebeğim, ama sen bizim teminatımızsın.”

Acımasız, gerçekçi ve tam da Laurie'ye özgü ama—“Böyle kalmayacak,” diyorum. “Hatta bu bir tesadüf. Bir slasher filminde...”

“Hiçbir şey değişmedi Jamie,” diyor Wes, ama yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa... Her şey değişmiş. “Sadece... daha iyi bilgilendirilmiş durumdayız.”

Bu da olaya bakmanın bir yolu.

“Jamie?” diyor Jennifer ve ben karşıya baktığımda, o ve Dani biraz daha yaklaşmışlar.

Şimdi bana farklı bakıyorlar. Şüpheli. Korkulu. Sanki katil kadar iyiymişim gibi. Bu binaya en iyi ihtimalle vasat bir randevu, en kötü ihtimalle de garip sessizlikler bekleyerek girdiler ve şimdi Dani'nin mavi elbisesi kan lekeleriyle kaplı ve Jennifer'ın fönü, kendini duvarlara çok fazla bastırıldığı için sönmüş durumda. Tanrım, hiçbirimiz buna hazırlıklı değildik.

“Billie ile aynı fikirde olmanızı anlıyorum—”

“Hayır,” diyor sözümü keserek. Onu nişin içinde saklanırken bulduğumuzdan beri gördüğümünden çok daha sakın. Daha az endişeli. Ve bu tür bir karakter gelişiminin bu kadar ilerlemişken beklenebileceğini düşünmeden edemiyorum. “Bence birlikte daha güvendesiniz. Senin dediğin gibi.”

"Ben de," diyor Dani, ama ellerini o kadar sert ovuşturuyor ki derisinin kızardığını görebiliyorum.

"Ama artık bunu sizin için yaptığını bildiğimize göre—"

"Bu senin suçun değil," diye araya giriyor Laurie.

Jennifer neredeyse komik bir şekilde dişlerini sıkarak, "Kesinlikle senin suçun değil," diye onayladı. "Erkekler çılgın..."

Açıklamanın sessizliği içinde rahatsız edici derecede uzun süre oturuyoruz, ta ki Jennifer Wes'in hâlâ grubumuzun ve konuşmanın önemli bir parçası olduğunu fark edene kadar. Yüzünü buruşturuyor.

"Kusura bakma."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor ve sesindeki alçak, kabullenici ton dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oluyor. Bunu fark ettiğinde, o da aynı şekilde karşılık veriyor.

Wes'in gözleri üzerimde, sırtım dans pistine dönük ve grup samimi bir şekilde bir araya toplanmışken, paniği yutmak daha kolay. Kalbimdeki isminin taşıdığı anlamları bir kenara bırakıp, bu yeni bilgiyi nasıl kendi avantajımıza kullanabileceğimize odaklanmak daha kolay.

"Acaba biri şöyleydi de..." Jennifer doğru kelimeyi bulmakta zorlanırken gözlerini anlamlı bir şekilde gözlerime dikti. "Biliyorsun işte. Randevularından herhangi birinde?"

Demek istediği, bu gece erkeklerden birinin beni etkileyip etkilemediği. Her şeyi güllük gülistanlık gösteren, sadece olasılıkların ve romantik ideallerin olduğu o coşkulu, dizginsiz türden değil. Uzun süreli göz teması, yavaş gülümsemeler ve hafif, çekingen dokunuşlar gibi imgeler uyandıran türden. Bu gece iki tanesini birden etkilediğim için şanslı olduğumu düşünmüştüm.

Jennifer, bir randevudan sonra hissettiğiniz ve içeceğinizi gözünüzden ayırmamanıza neden olan türden bir duyguyu kastediyor. Kontrolsüz bir ortamda "kazara" sapıkla karşılaşmamak için, kısa sohbetlerde verdiğiniz kişisel bilgileri sansürlemenize yol açan türden bir duygu.

"Seri katil havası sezmedim," diyorum. "Ama bu gece kimlerle çıktığımı da hatırlayamıyorum zaten." Sonuçta beynimde sınırlı yer var ve bunun büyük çoğunluğu film replikleri ve tür klişeleriyle dolu. Wes elimi bırakıyor, avucu arka cebine uzanıp kartpostal büyüklüğünde iki sert kağıt çıkarıyor.

Onları ters çevirdiğinde, evet/hayır sütunlarında kırmızı lekeler olmasına rağmen onları tanıyorum.

Maç kartları.

"Bunları aşağıdayken aldım," diyor ve kağıtları uzatıyor. "Hâlâ kayıp olanların kim olduğunu bulmada işe yarayabilir diye düşündüm, ama belki de hafızanızı tazelemeye yardımcı olur."

Üstteki kartta erkek isimleri var ve Stu'nun adı listede ilk sırada. Bu kartın asıl sahibi, adının yanındaki "evet" sütununa büyük bir tik işareti koymuş. Sanırım ona yanlışlıkla Drew dememişler. Parmağımı adının üzerine dokunduruyorum ve diğerlerinin de şüpheli listesini incelememi bekleyerek yukarı bakıyorum.

"Stu ile hiç anlaşılamıyorduk. Bence tam bir pislikti." Laurie, adını söylediğinde ona yönelttiğim özür dileyen bakışımı eliyle savuşturdu. Cinayetler, oduncu özentisi adama karşı duyduğu olası geçici çekimi tamamen ortadan kaldırmıştı.

"Senden hoşlanmıyormuş gibi yapıyor olabilirdi," diyor Jennifer ve istemsizce irkiliyorum. Birinin saç örgüsünü çekmenin hâlâ uygun bir ilgi gösterme biçimi olduğunu düşünmekten ne zaman vazgeçeceğiz?

"Bana hakaret etmiyordu ya da çocukça saçmalıklar yapmıyordu. Grubumuz dağıldığında zaten birbirimizden nefret ediyorduk."

Ancak Jennifer ikna olmamış durumda. "Sen ondan nefret ediyordun. Ya o farklı düşünüyorsa?"

Bu bana doğru gelmiyor. Düşmanlıktan aşka dönüşen ilişkilere aşınayım ama bu, Nefret Oyunu'na ya da Gurur ve Önyargı'ya benzemiyor. Stu ile aramızda hiçbir zaman gizli bir çekim olmadı, sadece çok fazla ekose giydiği için değil, aynı zamanda çok aptal olduğu için de. Üstelik, ilişki ilerledikçe şiddet de azalıyor.

Listeye şöyle bir göz attım, isimleri taradım ve kan kaybından ölmek şüpheli listesinden çıkmanıza neden olduğu için Drew ve Curtis'i zihnimde listeden çıkardım. Okuduğumda aklıma hiçbir yüz gelmeyen üç isim var: Ari, Jason ve Michael.

"Bu üçünü hiç hatırlamıyorum," diyorum, ayrılıktan sonraki ilk üç randevuyu da hatırlayamadığımı, çünkü hâlâ ondan önceki randevuya, Wes'le olan randevuya odaklandığımı söylemeyi ihmal ederek.

Laurie, "Ari biraz tuhaftı," diyor. "Tüm randevumuz boyunca teyzesinin rahim ameliyatından bahsetti."

"Aman Tanrım, bana da aynı hikayeyi anlattı," diyor Jennifer. "Gergin görünüyordu. Belki de... biliyorsunuz işte."

Biraz abartılı gelebilir ama sanırım hiçbirimizin normal "ilk buluşma" heyecanı ile "katliam yapma heyecanı" arasındaki farkı ayırt edebilecek becerisi yok.

Dani bir an düşündükten sonra, "Michael biraz sessizdi," diyor. "Jason da öyleydi, doğrusu. Sarışın olan oydu, değil mi?"

Laurie başını salladı. "Jason'ın esmer, Michael'ın da sarışın olduğunu sanıyordum."

Jennifer yüzünü buruşturdu. "Az önce aynı kişiyi hayal ediyorum."

"Michael sarışındı, Jason kahverengi saçlıydı ve Ari herkese teyzesinden bahsediyor olmalıydı," diyor Wes ve kokteyl saatinde tüm erkeklerle tanıştığını hatırlıyorum. Konuşmalarının bodrum katındaki kadınlarınkı kadar canlı olup olmadığını bilmiyorum, ama olsa bile, erkeklerin diğer erkeklerle davranış biçimleri kadınlarla davranış biçimlerinden farklıdır. Ari, Michael veya Jason'ın Kalp Gözlü olma ihtimali yüksek olsa da, ara katın diğer tarafındaki koridorda ölü yatan adamın onlardan biri olma ihtimali de aynı derecede yüksek.

"Listede sırada kim var?" diye soruyor Laurie, hatırlayamadığım adamlar konusunda ortak bir çıkmaza girdiğimizde.

Başka bir isme işaret ediyorum.

"Lee ile birlikte Nia'nın dikkatini nasıl çekebileceğini düşünüyorduk—"

"Gerçekten mi?" diyor Dani ve tüm gözler ona döndüğünde biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Bunu geçiştirmeye çalışıyor. "Lee'yi severdim."

"Çok tatlı biriydi," diye onaylıyor Laurie ve Jennifer başını sallayınca, hepsinin bunun onu katil olmaktan çıkardığını düşündüğünü anlıyorum. Tatlı olmak ve başka bir kadına ilgi duymak onu şüpheli yapmamalı, ama gece birdenbire kötüye gittiğinden beri onu hiç görmedik. Katil olma olasılığı herkes kadar yüksekti.

Laurie, "John oradaydı," diyor.

John.

Gittiğinden beri—geri dönmediğinden beri—itiraf etmeliyim ki, onun olabileceği fikri beynime iyice yerleşti. Midemdeki o kötü hissin, hipotetik olarak koridordaki adamı öldürüp gülü ve kartı VIP odasına bırakma fırsatı bulmuş olmasından mı yoksa tamamen masum olup muhtemelen bir yerlerde paramparça edilmiş olmasından mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

“Randevu nasıl geçti?” diye soruyor Dani ve Jennifer ile Wes’in bakışlarının ağırlığını yüzümde hissediyorum. Yanaklarım kızarıyor ve dikkatimi tekrar karta çevirip omuz silktiğimde kimsenin bunu görmemesini umuyorum. İyi bir randevuydu, ona Taylor Swift’in müziğini sevdiğimi söyledim ve o çok uzun zamandır ortada yoktu...

“İyiymi.” Sonra ikinci bir düşünceyle başımı kaldırdım. Laurie benden sonraki tüm randevularımı deneyimledi. Bu adamlardan birinde bu kadar inanılmaz bir etki bıraktıysam, bunu ilk öğrenen o olmalıydı diye düşünürdüm. “Seninle nasıldı?”

“Güzel.” Omuz silkti. “Konuşmamızla ilgileniyor gibiydi. Oradaydı. En temel şeylerle ilgilendi.”

“Randevumuz gerçekten çok güzeldi,” diyor Jennifer, sonra yanakları kızarıyor. Sanırım kelimeye bu kadar vurgu yapmak istememişti. “Yani, güzeldi de. Hoştu.”

Dani, “Onunla konuşmak keyifliydi,” diye ekliyor. “Diğer bazı erkeklere kıyasla kendimi onunla daha rahat hissettim.”

Güzel. Güzel. Güzel. Bu oybirliğiyle varılmış bir değerlendirme, ama bu midemdeki burkulma hissini ortadan kaldırmıyor, çünkü eğer o şimdi burada olsaydı, bu konuşmayı yapmıyor olurduk.

Aklım, Curtis öldürüldükten sonra hepimizin bodrumda olduğu ana geri dönüyor. John, o çığlığı duyduğumuzda benden birkaç metre uzaktaydı; eminim ki o çığlık vestiyer görevlisine aitti.

Aynı anda iki yerde birden olamıyorsa, bunu yapmış olması imkansız.

Ayrıca, onun kadar uzun süredir uzakta olan beş adam daha var. Tüm randevularıma müzik tercihlerimi anlattım. Ve John ile Jennifer’ın randevusu gerçekten çok iyiydi belli ki.

Özellikle herkes onu överken, onun şüpheli olduğunu düşünmenin verdiği suçluluk duygusu, onu kalmaya ikna etmek için daha fazlasını yapmamış

olmamın verdiği suçluluk duygusuyla hızla gölgeleniyor. O talihsiz bağırsak deşme olayının seslerini takip etmek yerine onun peşinden gitmeliydim. Ama öte yandan, eğer onu suçüstü yakalamasaydım, Kalp Gözlü diğerlerini bulabilirdi. Eğer John'un peşinden gitseydim, onlara sinsice yaklaşıp herkesi öldürebilirdi. Daha fazla insan ölebilirdi. Laurie ölebilirdi ve eğer bu, bir adamın peşinden koştuğum için olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Laurie karta bakmak için yaklaşıyor. "Geriye kim kaldı?"

"Ben," diyor Wes ve diğer kadınlar aramızdaki o azıcık mesafeye bakınca, randevumuzun büyük ölçüde başarılı geçtiği oldukça açık sanırım. Bu onun aleyhine bir durum olabilir, ama Heart Eyes o küçük gösteriyi hazırlarken Wes, Billie ve Dani ile bodrumdaydı. Kendi başına yola çıkmayan tek erkek o.

Laurie, kusma nöbetinden tamamen kurtulmuş bir şekilde boğazını temizledi ve kaşıyla yaptığı hafif hareket, açıkça duyduğum bir alay ifadesiydi.

Göz siken.

Onun suçlamasını bir yanıtla onurlandırmak veya onaylamak yerine, dudaklarımı büzüp isim listesine geri dönüyorum. Geriye sadece bir tanıdık isim daha kaldı.

"Campbell son randevum olacaktı ama sonra..."

"Curtis," diye hep bir ağızdan söylüyorlar, ardından hepimiz sessizliğe bürünüyoruz.

"Şüpheli davranıyordu ve arkamızı döner dönmez gruptan ayrıldı." Laurie mantıklı moduna geri döndü. Ancak bu bana tam olarak mantıklı gelmiyor. Norman Bates havası güçlü olsa da, bir slasher filmi için biraz fazla hayal kırıklığı yaratıcı geliyor. Günümüzde şüpheli adam nadiren katil oluyor.

"Onunla tek kelime konuşmamıştım," diye düşünüyorum. "Sanırım ona ancak ondan sonra baktım—"

"Bu, sana bakmadığı anlamına gelmiyor," diye mırıldanıyor Wes. Bıçak yine koluna dayanmış ve elinin tendonlarının daha sıkı kavradıkça nasıl hareket ettiğini izliyorum. "Eğer bu, dediğin gibi bir romantik komediye ve seni kalabalık bir odanın karşısından gördüyse..."

O zaman ilk görüşte aşktan bahsediyoruz.

Moulin Rouge! Titanik. Romeo + Juliet. İster trapezde, ister batmakta olan bir geminin güvertesinde, isterse bir akvaryumun içinden olsun, erkek başrol

oyuncusu, kadın başrol oyuncusu tek bir kelime bile söylemeden önce birbirleri için yaratılmış olduklarına karar verirdi. Ancak bu filmlerin hiçbirinin mutlu sonu yoktu.

Dilencilerin seçici olamayacağını biliyorum, ama ben bunu istemiyorum. Bunu istemiyorum. Birini görüp anında çekim duymayı anlayabilirim, ama soyadını, doğum gününü ya da gerçekten toplu katliamı bir flört yöntemi olarak görüp görmediğini bilmeden birine aşık olmayı anlayamıyorum.

Wes içini çekti. "Bak, hâlâ herhangi biri olabileceğini varsaymamız gerektiğini düşünüyorum ama—"

Ayakkabıların vinil zemine sürtünmesinden çıkan gıcırtı herkesin dikkatini alt kata çekiyor. Bir an için, yerde yazılı olan isminin dehşetiyle sarsılıyorum, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi, ama sonra gölgelerden bir figür beliriyor. Aniden duruyor, göğsü kabarıyor, saçları dağılmış, gözleri iç organların ustaca bir şekilde birbirine dolanmış haline kilitlenmiş; bizim bulunduğumuz açıdan bakıldığında bu, kırmızı bir karmaşa gibi görünmeli, sonra bakışlarını ondan ayırıp gökyüzüne çeviriyor.

Bizi parmaklıkların dibinde sıralanmış halde görünce, rahatlama nefesi duyuluyor. Kırık Midori şişesini bir elinden diğerine yuvarlıyor, sonra da boşta kalan elini selam vermek için kaldırıyor.

"Hey."

BÖLÜM 20

“Bence yapabileceğiniz en iyi şey, sizi tam olarak olduğunuz gibi öldürecek birini bulmaktır. İyi ruh hali, kötü ruh hali, çirkin, güzel, katil ruhlu, ne olursa olsun.” —Juno Değil

Wes çok öfkeli.

"Neredeydin lan?"

İnce, yavaş bir hareket ama onun aramızda, yani kadınlar arasında ve John'un arasında duracak şekilde pozisyon değiştirdiğini fark ediyorum. Bıçağını da bacağına tam olarak yaslamadığını, kolunun hafifçe kalkık, hazırlık pozisyonunda olduğunu fark ediyorum ve bu, elimdeki kibrit kartlarının etrafında avuçlarımın terlemesine neden oluyor.

“Başka bir merdiven daha buldum,” diye nefes nefese söyledi John, elini indirdiği anda ara kata koşup kabinlerin yanına yanımıza gelmişti. Alnında ter damlaları birikmiş, göğsünün üst kısmında ise parıldıyordu. Onu her zaman erkeklerde beni cezbeden “akademisyen tipi zayıf” sanıyordum, ama yumruklarını sıkarken ön kollarındaki kasların belirginleşmesi, derisinin altındaki tendonların gizli bir güce işaret etmesi... Şimdi o kadar emin değilim.

“Kulübün o tarafı haritada yoktu, bu yüzden merdivenleri görünce belki de çalışanlar bölümüdür ve çıkışa götürüyordur diye düşündüm.” Laurie ve bana döndü ama gözlerimize bakmaya cesaret edemedi. “Bu yüzden bilmiyordunuz. Ama merdivenler sadece aşağıya iniyordu, ben de geri döndüm ve farklı bir koridora girmiş olmalıyım... Tamamen yönümü kaybettim. Kaybolduğumu sandım ve... panikledim.” Yanakları kızardı, saçları gözlerine düştü ve bunu itiraf ederken o kadar utanmış görünüyordu ki, ilk içgüdüm ona acımak oldu. Elini saçlarının arasından geçirdi, “Çok üzgünüm Jamie. Çılgılığını duydum ama seni bulamadım. Sana ulaşmaya çalıştım.” derken bile bakışlarını bana çeviremedi.

Son kelimede sesi çatlıyor ve işte o zaman mavi gözleri nihayet benimkilerle buluşuyor. Randevumuzdaki gibi muhteşem, parlak ve çekici. Ama bir yandan onun bir katil olabileceğini düşünürken, diğer yandan bir köşede ölü olduğunu düşünmek arasında gidip geliyorum, bu yüzden ona uzanıp teselli etmeye kendimi ikna edemiyorum. Bir seri katilin ilgisini çektiğinizde, sıradan bir dokunuş çok daha tehlikeli geliyor. Jennifer'ın aynı sorunu yok. Özellikle de diğer kadınlardan özür dilemeye ve orada olması gerektiğini söylemeye başladığında. Bir eliyle omzunu kavıyor, avucunu pazusunun üzerinde gezdiriyor ve John minnettar bir yüz ifadesiyle ona bakıyor. John'un elini Jennifer'ın elinin üzerine koyma şekli, onu şüpheliler listesinden çıkarmak söz konusu olduğunda işine yarıyor.

“Bakın, her şey yolunda. Hepimiz iyiyiz,” diyorum, etrafımdaki bitkin gruba bakarak ve bu şartlar altında bunun olabildiğince doğru olduğunu düşünerek. Wes artık John'un gruba katılmasını aktif olarak engellemeye çalışmıyor ve Dani ile Jennifer onun iki yanında gayet rahat bir şekilde duruyorlar.

"Artık ne istediğini biliyoruz," diyorum. Her ne kadar onun istediği kişinin ben olduğumu keşfetmek tamamen akıl almaz bir şey olsa da. "Bunu kullanarak buradan kurtulabiliriz."

John cevabı bulmak için ikimize de baktı, ama ben sadece omzumun üzerinden işaret edip korkuluktan uzaklaştım ve kibrit kartlarını güvenli bir şekilde saklamak için sütyenime koydum.

Dans pistine, tahmin ettiğim gibi yer seviyesinde aynı etkiyi yaratmayan o karmaşaya bakıyor. Birkaç saniye sürüyor ama (kelimenin tam anlamıyla) çarpık mesajın ne anlama geldiğini anladığında, yavaşça arkasını dönüyor ve bana yeni bir bakış açısıyla bakıyor. "Sen."

"Ben." Acı bir gülümseme taklidi yaparak dudaklarımı büzüp omuz silktim. "Her kızın hayali, değil mi?"

Kalbin arkasına son bir kez bakmasına izin veriyor, sonra da ona tamamen sırtını dönüyor.

"Bunu söylemek için muhtemelen en kötü zaman," diyor Laurie yanımda, bacağı hızla benimkinin yanında sallanırken ve ne söyleyeceğini biliyorum. Aniden, bir düğmeye basılmış gibi aklıma geliyor. Korku filmlerinde bunu asla

ele almıyorlar. İnsanlar ne kadar uzun süre kapana kısılmış, kaçmış veya arama yapmış olurlarsa olsunlar. Gerçekten de göze çarpan bir olay örgüsü hatası.

"Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor."

Korku filmlerinde banyoların pek iyi bir geçmişi yok.

Tez danışmanım Jordan, zombi filmlerinin slasher filmlerinden farklı bir sınıfta olduğunu savunsa da, tuvaletlerle bağlantılı tehlike söz konusu olduğunda bazı ortak noktalar var. Zombieland'deki üçüncü kuralın "Tuvaletlerden Sakının" olmasının bir nedeni var. Katil ölümsüzlerden biri olmadığında riskin çok daha büyük olduğu konusunda benimle aynı fikirde olacağını düşünüyorum. Sahneleri kolayca hayal edebiliriz: Scream 2, 2018 Halloween yeniden çevrimi, Bloody Homecoming, Maniac!... Devam edebilirim. Neyse ki işin içinde duş yok.

Laurie tuvalete gitmesi gerektiğini söylediği anda, Dani neredeyse tekrar ağlayacak gibi oluyor ve neredeyse altına işeyeceğini itiraf ediyor. Çıkış henüz mümkün olmadığı için, bunu önlemek geçici hedefimiz oluyor. Ara katta tuvaletler olmalı, ama onları bulmak için orta koridorlardan birine mi yoksa VIP odalarının yakınlarına mı gitmemiz gerektiğini hatırlamıyorum. Laurie de hatırlamıyor, ama birinci katta nerede olduklarını çok net hatırlıyor ve John da gecenin başlarında yaptığı ilk aramada onları bulduğunu doğruluyor. Kısa bir tartışmanın ardından, binanın bilinmeyen kısımlarında dolaşmaya çalışmaktansa ve hayranımla yüz yüze gelmektense, hepimizin bilinen bir yoldan yürümeyi tercih edeceğine karar veriyoruz. Wes, VIP odasından kartı alıp arka cebine koyuyor, ama gülü masanın üzerinde bırakıyoruz. Heart Eyes beni kız arkadaşı olarak seçtiğine göre, artık orayı kendime aitmiş gibi sahiplenmek istemiyorum ve ara kattan ayrılırken de dönüp bakmıyorum bile.

Birinci kattaki tuvaletlere vardığımızda—daha fazla ceset, birilerinin hayati organlarından oluşan mesajlar veya pembe maskeleri tercih eden, ağır adımlarla yürüyen, heykel gibi katillerle karşılaşmadan—grubun yarısının dar koridorun dışında gözcülük yapması, diğer yarısının ise ihtiyaçlarını gidermesi mantıklı geliyor. John, Dani ve Jennifer, tuvaletlerin boş olduğundan emin olduktan (Wes'in talimatıyla) ve kimsenin kabinlerin içindeki tuvaletlerin üstünde

saklanmadığından emin olduktan sonra (benim talimatımla) önce içeri giriyorlar.

Wes ve Laurie, sırtlarımızı duvara dayayıp ana koridorda nöbet tutarken, iki yanımda duruyorlar; üçümüzün arasında bir bıçak ve birkaç tirbuşon var. Kolumdaki kalan simleri kazımak için tirbuşonu sol elime alıyorum, derimin gerilmesinin keşiğimin sızlamasına ve uyarı vermesine aldırmış etmiyorum. Wes'in antiseptik mendillerle yaptığı çabalar bile kırmızı simlerden kurtulmayı başaramadı ve derimdeki ter tabakası yapıştırıcı gibi davranıyor.

"Dur artık," diye fısıldadı Laurie. "Onu çıkaramayacaksın."

"Kaşınıyor."

"Çok şımarık davranıyorsun," diyor ciddi bir ifadeyle.

"Bana 'sürtük' deme, asıl sürtük sensin... sürtük," diye yanıt verirken onun ses tonunu taklit ediyorum.

Başımın üstünden keyifli bir nefes veriş sesi duyuldu ve Laurie bakışlarını kaldırdı. Wes yanımda kıpırdandı ve ona baktığımda tüm bu etkileşimi dikkatle izlediğini anladım.

"Bu normal mi?" diye soruyor, ilk yardım çantasını ve el fenerini tuttuğu yerden bir parmağını uzatarak aramızda bir işaret yapıyor. Bir an için her şeyi tek elinde tutabilmek için gereken beceri ve el becerisine hayran kalıyorum. Bu el becerisinin başka nelere uzandığını merak ediyorum.

Laurie'ye dönüp baktığımda başıyla onaylıyor, böylece ona hayatlarımız hakkında biraz bilgi veriyor ve ben de "Evet, oldukça standart bir durum." diye yanıtlıyorum.

"Beş yıldır birlikte yaşıyoruz, değil mi?" diye soruyor Laurie ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

"Neredeyse. Yirmi iki yaşımızdan beri."

"Beş yıl," diye tekrarlıyor ve ekliyor, "Bu kadınla ilgili her rahatsız edici, iğrenç, kirli detayı size anlatabilirim."

Kulağa bir vaat gibi geliyor ve koridorun loş ışığında bile Wes'in gözlerindeki neşe parıltısını fark ediyorum. "Şunu istiyorum—"

"Ama yapmayacak," dedim, başımı aralarında çevirip yüzlerindeki aynı alaycı sırıtişları görünce.

Laurie'nin, tıpkı randevumuzda olduğu gibi Wes'i dehşete düşürecek bir şeyi ifşa etme ihtimalinden duyduğum yürek hoplatan korkuyla aynı anda sarsılıyorum; bir yandan da, eğer benim hakkımda potansiyel olarak utanç verici bilgiler ifşa etmekle tehdit ediyorsa, demek ki Wes'ten gerçekten hoşlanıyor demektir diye içimden bir umut ışığı geçiyor.

“Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde kusurum yok,” diye bitirdim sözlerimi ciddi bir tonda—bu sözler ağzımdan ilk kez çıkıyordu—ve en yakın arkadaşım abartılı bir şekilde “pfft” diye karşılık verince dirseğimi kaburgalarına doğru savurdum.

Wes bu etkileşimden keyif alıyor gibi görünüyor ve bu da beni düşündürüyor: Onun da kendi Laurie'si var mı? Bu cehennem gibi durumda, eğer bu gece onunla birlikte gelselerdi, yanında kalıp onu güldürecek veya ona kısa bir anlık rahatlama sağlayacak biri var mı?

Aklımı kurcalayan ve daha yaygın bir düşünceyi ön plana çıkaran türden bir soru bu: Onunla olan buluşmamızda onun hakkında bu tür şeyleri öğrenemedim. Wes hakkında pek bir şey bilmiyorum aslında.

“Elbette kusurun yok.” Bakışları gözlerimle buluştu ve “Çünkü sen başrol oyuncususun, değil mi?” derken o gülümseme yumuşadı.

O uğursuz düşünce gitti. Yerini göğsümde ve yanaklarımda bir sıcaklık ve eğer bana gülümsemeye ve o derin, karanlık, aç gözlerle bakmaya devam ederse omurgamın bu duvardan eriyip gideceğı hissi aldı.

Hızlı ayak sesleri dikkatimizi sağa çekiyor ve bir gölge hızla yanımızdan geçtiğinde, Wes'in el fenerindeki parmağı tetikte oluyor. Koridorun sonu ışıkla aydınlanıyor, figürü bir anlığına yakalıyor, ancak koridorda kaybolmadan önce kim olduğunu anlamak için çok geç. El feneri duvarın pürüzsüz kırmızı yüzeyini, lambaların paslanmış metalini ve başka hiçbir şeyi aydınlattığında, neredeyse hiçbir şey görmediğime şüphe duyuyorum.

“Bunu gördünüz mü?” Wes onay almak için bize döndü.

Beynim, boğazımın altında kaynamaya başlayan korkuyu bastırmak için gördüklerimizi mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyor. Kendime, bunun hayatta kalanlardan biri olabileceğini, bizi kurtarmaya gelen biri olabileceğini veya el feneri ve gaz lambalarının birleşmesinden kaynaklanan bir ışık oyunu olabileceğini söylüyorum.

Katil dışında her şey.

“Bir şey gördüm,” diye fısıldadım, Laurie’nin omzunun üzerinden bakarak, arkamızdan gelen gerçek tehditten dikkatimizi dağıtmak için yapılmış bir oyalama olup olmadığını kontrol ettim. Gerçek hayattan bir yanıltma. Eski usul bir ani korkutma. Ama koridorun diğer ucu sessiz ve boştu.

“Sanırım...” diyor Laurie. “Sanırım Billie’ydi.”

Öyle olup olmadığını anlamak zor olurdu.

Billie, Laurie dışında baştan aşağı siyah giyinen tek kişi. Laurie’nin parlak ipek tulumu ise onu adeta bir gece lambasına dönüştürüyor – gerçi muhteşem bir gece lambası. Billie, baştan aşağı siyah giyinmeyi çok iyi taşıdı. Son derece şık görünüyordu, ama bir kedi hırsızı gibi de görünebilirdi ve isterse koridorların karanlık köşelerinde kendini kamufle edebilecek tek kişi oydu.

"Sence geri döndü mü?" diye soruyorum, ancak bu pek olası görünmüyor.

Laurie, "Bizden uzaklaştığı için oldukça mutlu görünüyordu," diye belirtiyor ve ardından benim zaten düşündüğümü dile getiriyor: "Yani, senden."

"Gidip kontrol edeyim," diyor Wes, duvardan uzaklaşırken ben de onun gömlek kolundan tutup neredeyse onu geri çekiyorum.

"Siktir git," diye tersledim ve bunun onu neden güldürdüğünü anlamadım. Başını aşağı eğip bana baktı ve gözlerinde yine o sıcaklık vardı. Bana Chocolat’teki her bir tatlının koyu kakao rengini referans olarak kullanabileceklerini düşündüren türden bir sıcaklık. Laurie ile aynı mesafede olmasına rağmen, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. Ben ve Wes.

"Eğer yetişemezsem onu kaybedebiliriz," diyor. "Billie belki de..."

"Tam bir pislik mi?" diye soruyor Laurie.

“—zor. Ama...”

“Wes,” diye özellikle vurguluyorum. “Kurallar.”

İnsanlar sürekli kuralları çiğnerken nasıl hayatta kalacağız ki? Beni şimdiye kadar dağılmaktan alıkoyan şey bu. Bizi hayatta tutan şey bu. Jennifer ve Laurie’den ara katta ayrıldığımda bu teoriyi kendim test ettim ve sonuç kesindi: Kurallar çiğnendiğinde kötü şeyler olur.

“Biliyorum.” Bana doğru yaklaşıyor ve ben göz teması kurmaktan kaçınmak için bakışlarımı kaçırıyorum. Onun gitme düşüncesinin beni ne kadar korkuttuğunu bilmesini istemiyorum. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Ama bakışlarının başımın tepesine yönelmesinden kendimi alamayınca, göz teması

kurmaya zorluyorum kendimi. Yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle, "İnsanların zarar görmemesi için bazı kuralları çiğnememiz gerekebilir," diyor.

İşte asıl can alıcı nokta da bu.

Amacımız olabildiğince çok insanı buradan çıkarmak. Wes haklı. Azgın bir pislik olmak, Billie'nin bir canavarın elinde ölmesine izin vermek için yeterli bir sebep değil.

"Bu kahramanlık kompleksi saçmalığı artık bayatladı," diyorum yarı şaka yollu, ama o çoktan ilk yardım çantasını bana uzatıp avucundaki el fenerini ayarlıyor. Bıkkın bakışlarıma, içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında fazla rahat bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Bu seni soğutuyor mu?" diye mırıldanıyor ve bu sözleri o tonda söylemesinin yarattığı ironinin ve bunun sonucunda omurgam boyunca yayılan ürpertinin farkındayım.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu çok açık bir tehlike işareti."

Bana doğru sırtarak başını onaylarcasına yana eğdi. "Anladım. Bu koridorlarda nasıl ilerleyeceğime dair bir ipucu var mı?"

Laurie, bir uçuş görevlisi gibi işaret ve orta parmaklarıyla göstererek, "Yol, girişe doğru kare şeklinde geri dönüyor," diye yanıtlıyor. "Ama doğru hatırlıyorsam, rastgele birkaç koridor ve John'un ilk yardım çantasını bulmuş olması gereken bar alanı da olabilir."

"O koridorlar gerçekten çok kısaydı, değil mi?" diye soruyorum, kulübün ikinci katına daha çok yönelmemizin sebeplerinden birinin bu olduğunu hatırlayarak. Buradaki çıkmaz sokakları pek sevmiyorduk.

Laurie başını salladı. "Ana koridorda kalmaya devam et, bize geri döneceksin."

Şunu eklemekten kendimi alıkoyuyorum: Lütfen, sadece... geri dön.

"Pekala." Başını bir kez salladıktan sonra tekrar duvardan destek alarak bize doğru döndü; bir elinde bıçak, diğer elinde el feneri, dik bir duruşla son derece korkutucu görünüyordu.

İlk başta, bütün gece kimsenin tutamadığı o tabu sözü söyleyeceğini sandım. Ama sonra ağzını sıkıca kapattı ve sadece üç parmağını kaldırdı. Dudaklarımdan alaycı bir gülümseme dökülmeye başladı. Ben de üç parmağımı kaldırdım ve teker teker kıvırdım.

Üç.

İki.

Bir.

Başını bir kez daha sallayarak döndü ve koridorda hızla ilerledi.

BÖLÜM 21

“Beni neden öldürmek istiyorsun ki?” “İstedğim zaman seni öldürebilmek için.” —Sweet Home Alabama değil

Katilin verdiği kart ve harita, Wes'in arka cebinden dışarı fırlamış halde bembeyaz duruyor ve ben de o uzaklaşırken dikkatimi onun kalçalarına değil, bunlara odakladığımı kendime söylüyorum. Katil olsaydım, karanlık bir koridorda Wes'le karşı karşıya gelmek istemezdim... Ama ben olduğum için, aslında karanlık bir koridorda Wes'le karşı karşıya gelmeyi çok isterdim.

"Tanrım, artık birbirinizle sevişin," diye mırıldanıyor Laurie, o duyma mesafesinden uzaklaşınca. Arkamı döndüğümde ise onun, benim -tam olarak masum sayılmasa da- onun gidişine dair yaptığım gözlemi fark ettiğini görüyorum.

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Duymadın mı? Ben zaten evliyim," diyorum.

Laurie başını salladı, gözleri hâlâ karanlık koridoru inceliyordu. Bu çılgın gecenin tamamını sadece ikimiz baş başa konuşabildiğimiz ilk seferdi ve genellikle başarısız randevularımız için sakladığımız o kolay sohbet kalıbına girdik.

"Çok çılgınca, dostum," diye mırıldandı ve ben de ilk yardım çantasını diğer elime alıp bileğini tuttum.

"Ne. Bu da ne, Laurie?" Her kelimesinde kolunu çekiştiriyorum, oysa ikimizin de aynı fikirde olduğumuzu zaten biliyorum. "Neden ben?"

Hâlâ başını sallıyor, duvara karşı yaptığı hızlı ve ani hareketler saçlarının elektriklenmesine neden oluyor. Topuklarının halıya çarpma sesi bana hâlâ tuvalete gitmesi gerektiğini hatırlatıyor ve endişeli hareketlerinin muhtemelen bu gece yaşanan her şeyin üstüne bir de altına işemek istememesiyle daha çok ilgisi var.

O anda bile bakışlarını koridorun ucundan ayırıyor, sesi neredeyse teselli edici bir tonda, "Yani, bence sen oldukça mükemmelsin, ama Tanrım, Jamie..." diyor.

Genellikle birbirimizin kötü yaşam kararlarına müdahale etmemiz gerektiğinde kullandığımız o ciddi bakışla beni süzüyor. Mesela ben kaşlarımı laminasyon yaptırmaya karar verdiğimde ya da o bir MLM'ye katılmaya karar verdiğinde olduğu gibi.

"Buna değmezsın," diyor ve ben de duvara vurup onaylamaktan kendimi zor tutuyorum. Tanrıya şükür biri bunu söyledi. En yakın arkadaşınızın size her zaman doğruyu söyleyeceğine güvenebilirsiniz. Ve doğru olan şu ki, bir kişinin sevgisini kazanmak için bu kadar çaba harcamak çok fazla. Bu kişinin.

"Teşekkür ederim," diye tükürdüm. "Teşekkür ederim. Tam da benim düşündüklerim—"

Banyo kapısı ardına kadar açıldı ve köşeden bakıp diğerlerinin koridordan geri döndüğünü görünce yolum kesildi. John, duvara yaslanmış sadece ben ve Laurie'yi görünce durdu.

"Wes nerede?"

Soruda en ufak bir rahatsızlık tonu sezsem de, aradaki mesafeyi kapatıp koridorun diğer tarafındaki duvara yaslanırken sesi hâlâ sakindi.

Başını geriye doğru eğip beklentiyle kalkmış kaşlarıyla bana baktığında, saçlarının gözlerine düşme şeklini beğenmeden edemiyorum. Arkadaki saç telleri panik içinde elleriyle çekiştirmelerinden her yöne dağılmış, ama bu ona yakışıyor. Öyle ki, eski kayıp durumunu görmezden gelmeye bile meyilli olabilirim. Beğenim çok uzamadan, Laurie arkamdan uzanıp gergin bir sesle konuştu.

"Billie'yi gördüğümüzü sandık, o da kontrol etmeye gitti." Bana döndü. "Şimdi gitmezsek altıma işeyeceğim."

Laurie beni koridorda sürüklemeyen önce, John'un gözlerinin kısıldığını, şüphesiz Wes'in ortadan kaybolmasının yarattığı hafif ikiyüzlülükten dolayı olduğunu fark ettim. Jennifer'ın yanından geçerken, ilk yardım çantasını ona uzatmayı başardım ve Laurie kapıyı hızla açıp banyoya girdikten sonra ben de onu takip ettim.

Kapı kapanınca mantar açacağımı lavabonun kenarına fırlattım ve Laurie'nin tulumunun arkasındaki fermuarı açmaya koyuldum. En yakın kabine fırladı, rahatlama nefesi bir an sonra yarı açık kapıdan yankılandı.

Banyoda sadece biraz daha aydınlık. Gaz lambaları tamamen terk edilmiş ve VIP odalarında gördüğümüz neon şeritler kullanılmış; bu da kolumdaki

bandajın UV ışığı altında parlıyormuş gibi görünmesine neden oluyor. Ayrıca tırnaklarımdaki koyu kan lekeleri de iğrenç, kahverengi ve dayanılmaz görünüyor. Ellerimi yıkamak hiç bu kadar lüks olmamıştı. Musluğu açıp avuçlarımı ovuyorum, tırnaklarımın altındaki boşlukları, çok fazla insanın kanının karışımından değil, yukarıdan gelen ışıktan kızarana kadar kazıyorum. Su berraklaşana kadar musluğu kapatıp tuvalete gitmiyorum.

Tekrar dışarı çıktığımda Laurie ellerini yıkıyordu. Lavaboların üzerindeki aynalarda, yaşadıklarımızın izleri yüzümde belirdi. Yanaklarımın solgun ve bitkin görünmesinin sebebi sadece aşağıdan gelen ışık değildi. Eyelinerim göz kapaklarımın kıvrımına bulaşmıştı ve yanağımda koyu bir leke vardı. Göğsümde bir tane daha. Ağzımdan bir santim kadar uzakta bir tane daha. İlk başta rujumdan olduğunu düşündüm ama birkaç ton fazla koyuydu.

Kanın benim mi yoksa Curtis'in mi olduğunu tartışmaya girmeden önce lekeleri siliyorum ve Laurie bana bir kağıt havlu uzattığında, lekelerin çoğunu silmeyi başarıyorum. Hatta kollarımda oluşan simlerin bir kısmını bile çıkarabiliyorum - yarama yanlışlıkla yaptığım bir çekme sonucu hafif bir acı sesi çıkarsam da. Ama hepsini temizlediğimi sandığım anda bir başkası daha ortaya çıkıyor ve sonunda bu işten vazgeçiyorum. Bu gece geriye sadece ince bir yara izi ve kalıcı sim kalırsa, nispeten yara almadan kurtulmuş olurum.

Lavabodan dönüp tuvaletin yeni tasarımına bakıyorum. Cravin'in eski fırçalanmış metal duvarları, yoğun duygulara, taktiksel atışmalar ve gece saat ikide eski sevgiliye "Ne yapıyorsun?" mesajı göndermenin o kadar kötü olup olmadığına dair hararetli tartışmalara tanık olmuştu. Bu yeni kırmızı duvarlar dışarıdakilerden daha açık renkli görünüyor, ama belki de bunun nedeni, kulübün geri kalanındaki koridorlara saçılan, etrafa saçılan ve sıçrayan şeylerden uzakta, burada kapalı kalmanın verdiği sahte bir güvenlik duygusudur. Bu çirkin ağlamaları, kusmaları ve sarhoşken atılan mesajları, bu gece ne olursa olsun, tercih ederim.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Laurie ve ben başımı sallamak üzereyken bakışlarım duvarda kayıyor ve onu görüyorum. Kalbim boğazıma kadar fırlıyor ve korkudan, panikten, dehşetten daha kötü bir şey içimi kaplıyor. Aman Tanrım. Son birkaç saattir bunu pek hissetmemiştim ama uzaktan da olsa umut gibi geliyor.

"Laurie mi?" diye fısıldadım.

Nefes nefese beklediğim anı korku sanıp lavabodan geri çekildi ve muhtemelen pratik bir öz savunma eğitiminden değil de vücut saldırısı dersinden öğrendiği bir savunma pozisyonuna geçti.

"Ne?" diye fısıldadı karşılık olarak.

"Bunu görüyor musun?"

Çenemi hızla kaldırıp tampon makinesinin üzerindeki boşluğa baktım ve o da bakışlarımı takip etti. Makinenin birkaç santim yukarısında, duvarların geri kalanıyla aynı kırmızıya boyanmış, neredeyse kamufle olmuş bir alan vardı; ancak siyah değil, duvarın arkasındaki boşluğu ima eden soluk bir karanlıkla karışık yatay çizgilerle ayrılmıştı bu dağınık, mat kırmızı fırça darbeleri...

Bir havalandırma deliği.

Çok net, klostrofobik sahneler akla geliyor: Aliens. Dawn of the Dead. Ve tüm zamanların en ikonik Noel filmlerinden biri: Die Hard.

Gözleri tekrar benimkine indi ve aynı sonuca vardığını anladım. İçinde sıkışıp kaldığımız bu korkunç labirentin çözümü. Hayatını en sıkıcı film yapımcılığına adanmış olabilir, ama en azından yaratıcı problem çözme yeteneğine sahip.

Sesi hâlâ fısıltı gibi ama sözlerine karışan o hafif heyecanı hiç özlemiyorum.

"Yapabiliriz-"

"Yapamam," diyorum. Sadece bakarak bile bana çok küçük olduğunu anlayabiliyorum; neredeyse herkese çok küçük. Laurie hariç. O incecik. Narin. Ve bundan sonra benim yuvarlak kalçalarım kiskanmayacak. Bu yüzden onu oraya nasıl çıkarabileceğimi bulmak için banyoda etrafa bakmaya başladım bile.

"HAYIR."

Belki tuvalete tırmanırsa ya da—hayır, lavaboyu kullanmalıyız, daha yüksek. Sonra da her zaman bana üstünlük tasladığı o üst vücut gücünü kullanarak kendini içeri çekebilir ve—

"Jamie, hadi gel."

Neredeyse havalandırma deliğine sığabileceğimi iddia etmeye çalıştığını düşündüm, ama ona tekrar baktığımda, bunun daha çok çocukça bir hayır olduğunu fark ettim. Sanki "Sen gitmiyorsan ben de gitmiyorum" der gibi, bu kadar zeki biri için çok aptalca bir hayır.

"O saçmalığa hiç başlama, Laurie."

Onu lavaboya doğru ittim, sonra da bunca zamandır giydiğine inanmadığım yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğildim.

“Hayır, hayır, hayır.” Şu an sadece histerik davranıyor. “Korku filmlerinin ilk kuralı: Ayrılmayın.”

Bu durum, parmaklarım ayakkabısının tokasını sıkıca tutarken duraklamama ve çıplak ayaklarıma soğuk fayansların değdiği yerden ona doğru gözlerimi kısarak bakmama neden oluyor.

“Bir numaralı kural, seks yapmamak,” diyorum yavaşça, bilinçli bir şekilde, çünkü banyo kapımızın arkasındaki afişe gereken önemi verseydi bunu bilirdi. Diğer ayakkabısının kayışını bileğinden kurtarmaya çalışırken, kendimi incinmiş hissediyorum. “Tanrım, Laurie, sanki ben konuşurken hiç dinlemiyorsun—”

“Hâlâ bir kural bu!” diye dişlerini sıkıyor ama artık çok geç, onu inatçı bir tampon gibi zorla o havalandırma deliğine sokmam gerekse bile, oraya girecek.

Yere yığılmış halden hızla doğrulup, birinci sınıf tiyatro seçmeli dersinden edindiğim tüm becerilerimi kullanarak, neşeli, kendinden emin ve en yakın arkadaşımın metal bir tünele kayıp, John McClane tarzı bir şekilde bu katliamdan kurtulmasına neden olacak kadar korkmuş gibi görünmemeye çalışarak avucumu tezgâha vurdum.

“Öyleyse, on birinci kural: Önünüze kaçış yolu çıktığında mutlaka o yolu kullanın.”

Alt dudağı titremeye başlıyor, daha önce üzerinde en zor göz makyajı eğitimlerinden bazılarını denediğim ve sonuçlara kahkahalarla güldüğüm o güzel gözlerinin kenarları yaşlarla doluyor. Ama biliyorum ki yaşlar akmayacak. Kızımın ağlaması için gerçekten akıl almaz bir şey olması gerekir.

“Bu kuralı sen uydurdun.”

Sesi, her zamanki soğukkanlı, kendinden emin ve ölçülü tonundan eser kalmamış. “Evet, yaptım. Ama unutma, bu konuda uzman benim?” dediğimde boğazım düğümleniyor.

Yüzümdeki sırtış o kadar yapmacık ki, onu tekrar lavaboya doğru ittiğimde (daha doğrusu ittiğimde) ona bakmaya kendimi zorlayamıyorum.

“Havalandırma delikleri dışarıya açılıyor, bu yüzden sonuna ulaşana kadar sürünmeye devam etmeniz gerekiyor.”

“Tamam, tamam.” Artık ikna olmuş durumda, başını sallıyor ve topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. Haftada üç kez YouTube Pilates yapan birinin nasıl dengede durup eğilebileceğini tam olarak göstererek, bacağını yukarı kaldırıyor, bir ayağını tezgâhın üzerine koyuyor ve lavabonun üzerinde dik duracak şekilde kendini yukarı itiyor.

“Öyleyse yardım al, tamam mı?”

“Jamie—” Bana bakıyor, elleri havalandırma kapağına uzanıyor, alt dudağı titriyor. Ne söylemek istediğini biliyorum.

Güvende kalın.

Seni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Öldürülmeyin...

Lütfen, öldürülmeyin.

Ama hiçbir kelime ağzından çıkmıyor. Duygularını dile getirmekte hiçbir zaman iyi olmamıştır. O zeki olan, ben dramatik olan. O mantıklı, ben duygusalım. Sinema Çalışmalarına Giriş dersinde tanıştığımızdan beri böyle. İlk derste karşılıklı durup, uyumsuz isteklerimiz ve ilgi alanlarımıza rağmen, buz kırıcı oyunlardan duyduğumuz karşılıklı tiksintinin bir dostluk kurmak için yeterli olduğunu fark ettiğimizden beri. Bu dostluk, aradan geçen bunca yıl ve büyük küçük hayat olaylarından sonra, gerçek, derin ve çok, çok önemli hale geldi; rollerimiz tersine dönseydi ve ben uyabilseydim, o uyamasaydı, hiç şüphem yok ki o çoktan omzunu kıcıma atıp beni o havalandırma deliğinden itmeye çalışırdı. İşte bu yüzden ona gülümsemem çok kolay. Bu seferki gülümsemem gerçek çünkü yüzündeki her istemsiz hareketi okuyabiliyorum. Ne söylemek istediğini biliyorum. Bu yüzden boğazımdaki yumruyu yutmaya, gözlerimdeki yaşları silmeye çalışarak, “Ben de seni seviyorum, bebeğim,” dedim.

BÖLÜM 22

“Öldürülmelisin, hem de sık sık, ve bunu nasıl yapacağını bilen biri tarafından.” —Rüzgar Gibi Geçti filminden değil.

Sonunda tirbuşonlar işe yarıyor. İnsanlara zarar verecek kadar keskin olmasalar da, spirallerin uçları havalandırma kapağının altına girecek kadar sivri. Kenardaki boyayı gevşetiyorlar ve Laurie'nin parmaklarını boşluğa sokup kapağın altını duvardan ayırması için yeterli alan sağlıyorlar. Üstteki menteşeler protesto edercesine gıcırıyor, ama ben tezgâhın üzerine çıkıp Laurie'nin etrafından dolaşarak havalandırmayı açık tuttuğumda, onu metal şaftın içine sokmanın bir yolunu bulmamız hiç zaman almıyor.

Vücudunun yarısı dışarıda sarkarken dışarıdan birbirine benzeyen çığlıklar yankılanıyor. Ardından gelen boğuk "Kaçın!" sesi beni tezgâhın üzerinde olduğum yerde donduruyor, ellerim bacaklarının alt kısmını sıkıca kavramış halde kalbim boğazıma fırlıyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Jamie?"

Kafası havalandırma deliğinin içine o kadar girmiş ki muhtemelen sesleri duymadı, ama vücudunun kasılmasından kesinlikle beni duyduğunu anladım. Onu o kadar iyi tanıyorum ki, poposu yüzümün dibinde olsa bile yüzündeki paniği gözümde canlandırabiliyorum. Ancak boğuk bir gürültü, acı dolu bir inilti, çok tanıdık gelmeye başlayan o şapırdatma sesini duyduğumda, yeniden bir güçle itiyorum. Ya Kalp Gözlü buraya gelip onun kaçtığını görürse? Ya onu durduramazsam?

“Laurie, durma.”

Aciliyetimi fark ederek vücudunun üst yarısını havalandırma deliğine daha da sokmaya başladı. Beklendiği gibi, üst vücut gücü ve kaygan ipek tulumu işine yaradı ve benden çok az yardım alarak metal üzerinde kolayca kaydı. Başımı

havalandırma deliğine soktuğumda ayakları yüzüme değiyordu. Tozlu, nemliydi ve düşündüğüm gibi tamamen pürüzsüz olmadığını görebiliyordum. Havalandırma deliğinin bölümlerinin kaynaklandığı yerlerden çıkıntı yapan pürüzlü kenarlar vardı ve acı içinde inlediğini duyabiliyordum ama durmadı. Duramazdı.

“Buradan çıkıp yardım alacaksın, tamam mı?”

Bunu kimin yararına söylediğimi bilmiyorum ama titreyen parmaklarımı ellerimde kan lekeleri bırakan boyalı plastikten çekip, dışarıdaki her neyse -her kimse- kendimi savunmak için tezgâha uzanıyorum. Terk edilmiş tirbuşonları atlayıp Laurie'nin ayakkabılarını kapıyorum ve onları kendime doğru çekiyorum, çabalarım yüzünden neredeyse tezgâhtan düşüyorum. Menteşelerin tiz gıcirtısına irkilirken, Laurie havalandırma deliğinden daha rahat geçene kadar kapağı yerine itiyorum. Laurie'nin ayakları karanlığa karışırken, kapağın ince aralıklarından bakıyorum, bundan sonra ne olursa olsun, en azından bir şansı olduğundan emin olmam gerekiyor.

“Jamie, lütfen... Lütfen! Jamie! Jamie!”

Adımı haykırışları anlamsız yakarışlara dönüşüyor, yankılanarak kulaklarımı sağır ediyor, ama sonra bu çaresiz çağrılar daha da uzaklaşıyor.

Kaçıyor.

Bu farkındalık boğazımdan boğuk bir rahatlama hıçkırığına yol açtı, ancak banyo kapısının uzun ve gıcirtılı bir şekilde açılmasıyla bu hıçkırık bastırıldı.

Oda ağır, ölümcül bir sessizliğe bürünürken tüm vücudum duvara yapışıp kaskatı kesildi.

Arkana bak, Jamie.

Bu gece ilk defa çılgılık yok, başımda gümbür gümbür kalp atışı yok, metalin eti kesme sesi yok. Sanki arkamı dönmezsem, gözlerimi önümdeki kan kırmızısı duvara dikersem, banyo girişinde duran kimse yokmuş gibi hissediyorum. Bakmazsam bana zarar veremezler.

Ama bu doğru değil.

Jamie, arkana dön.

Arkanı döndüğünde, gözlerini kapattığında veya bir köşeye kıvrılıp başka bir yerde olmayı dilediğinde neler olduğunu biliyorum.

Filmin sonuna kadar izleyemezsiniz.

Bu yüzden dönüp ona baktım.

Heart Eyes kapı aralığında duruyor, eldivenli eliyle kapının kapanmasını engelliyor ama diğer eli bu gece gördüğüm ikinci kasap bıçağını tutmak için serbest kalıyor. Bu, en azından şimdilik, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan çelik bir dikdörtgen. Ve daha önce o sesi çıkarmak için ne kullanıldığını merak etmeden edemiyorum. Dışarıda başka bir silah mı bıraktı acaba?

Dışarıdaki birine mi bıraktı?

Neon ışığının parıltısıyla yıkanmış o pembe maske, yakından bakıldığında da aynı derecede korkutucu. Gözlerini hala göremiyorum ama başının, havalandırma deliğine bastırdığım ellerimden birini görmek için nasıl yukarı kalktığını gözden kaçırmıyorum. Sanki maskeyi kendim çıkarmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor olmalı. En azından öyle göründüğünü umuyorum ve Laurie'nin bu aşık heriften giderek daha da uzaklaştığını, onun kurbanlarından biri olmaktan giderek daha da uzaklaştığını bilmiyordur.

Onun dikkatini kadının kaçış yolundan uzaklaştırmam gerekiyor. Havalandırma ızgarasının kenarlarındaki, kırmızı boyayı delip altındaki fırçalanmış metali ortaya çıkaran pençe izlerine benzeyen çiziklerden uzaklaştırmam gerekiyor. Bu yüzden lavabo tezgahından aşağı atlıyorum, ayaklarımda zonklayan hafif bir ağrı varken doğruluyorum ve tüm süre boyunca gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Hiç kıpırdamıyor. Michael Myers gibi öylece duruyor ve beni izliyor.

Aynı soğukkanlılığa sahip olduğumu söyleyemem, göğsüm hızla inip kalkıyor, gözlerim tezgahın üzerinde bırakılmış ve zaten hiçbir işe yaramayan iki tirbuşona kayıyor. Elimde kan dökülmesiyle sonuçlanan bu durumun ansiklopedik bilgisinden ve bir çift lanet olası ayakkabıdan başka hiçbir şey yok ve—

Ayakkabılar.

Tam o sırada halıdan inip fayansların üzerine bir adım atıyor, eliyle kapının yüzeyini düzeltiyordu; ben de tekrar ona baktığımda aşağıya, onlara doğru bakıyordum.

Bu çok düşük bir ihtimal. Gerçek bir slasher filminde ancak komik bir an için kullanılabilecek bir şey. Tamamen atış becerilerime bağlı, mutlak bir şans eseri; ki bu becerilere lise softbol günlerimden beri ihtiyaç duymamıştım. Zaten her

zaman en güçlü yönüm vuruş yapmaktı. Neyse, o bir adım daha ileri attığında ve kapı arkasından kapandığında, kolumu hızla geriye çekip Laurie'nin ayakkabılarını kafasına fırlattım.

Ayakkabılar aramızdaki mesafeyi hızla geçti, topukları doğrudan kalp şeklindeki deliklere nişan aldı. Neredeyse hedeflerine ulaşıyorlardı, çenesine çarptılar ve ağzındaki kapalı fermuarın bastırıldığı bir acı sesi çıkardılar—Aman Tanrım, gerçekten işe yaradı.

Geriye doğru sendeledi, kapıya dayandı ama topukları yere sert bir şekilde çarptığında çoktan doğrulmaya başlamıştı. Sanırım onu geriye iten şey benim becerimden çok şaşkınlıktı. Ayaklarının altındaki ayakkabıların üzerinden atlayıp, eldivenli eliyle kasap bıçağını açıkça görünür hale getirdiğinde, sinirli olduğunu anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu.

Bu bizim ilk sevgililer arası tartışmamız.

Bana doğru hızla yaklaşıyor, son anda sağa doğru manevra yapıp en yakın kabine girdiğimde tampon makinesine çarpıyor. Makineden itildiğinde süper emici tamponlardan oluşan bir sprey fışkırıp göğsüne isabet ediyor, pembe kaplı kafası elindeki satırı daha rahat bir şekilde yeniden konumlandırırken bana doğru savruluyor.

Bu, ona hiç bu kadar yakın olmadığımız an. Onu gördüğüm en net an. Ve onu ara katta adamı parçalarken gördüğümde gözlerim bana oyun oynuyor olmalı. Daha kısa, daha küçük, bir canavarın olmasını beklediğim kadar iri ve geniş değil, ama belki de bu sadece korkunun büyütülmüş hali. Çünkü maske, çok büyük ceket, bol siyah tulum, bıçak—bunlar hala yukarıdaki koridorda gördüklerimle aynı.

Bana doğru atıldığında kapıyı yüzüne çarptım, kilidi yerine oturttum ve tuvalet koltuğuna tırmandım. Tuvalet kabinlerinin kapılarının ikimizin de altından geçemeyeceği kadar yere yakın, onun da üzerinden tırmanamayacağı kadar yüksek olması sayesinde evrene bir anlık şükran duydum, ta ki banyodaki tüm sesler bir araya gelerek korkunç bir senfoni oluşturana kadar. Bu senfoni, ölümümün müziği olabilirdi. Elinde tuttuğu satır, vücudunu kapıya çarptığı sırada kapıda şangırtı çıkardı. Çarpmanın gücüyle kapı sarsıldı, menteşeler gıcırdadı ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, tüm bunların üstüne bir savaş davulu gibi geliyordu.

Eğer bu kapıyı kırmayı başarırsa, seçeneklerim sınırlı. Aklıma hiçbir senaryo gelmiyor ve gelse bile benim için tatmin edici bir sonuç doğurmayacak. Duvarın üzerinden yan kabine atlayabilirim ama kapı açık ve ayaklarımın üzerinde durana kadar ya o da benimle birlikte içeride olacak ya da aynı sorunla farklı bir yerde karşılaşacağım. Yine de tavan ile kabin arasındaki mesafeyi ölçüyorum ama ölçtüğümde havalandırma sorunuyla aynı sorunla karşılaştığımı fark ediyorum. Laurie aradan geçebilir ama ben sıkışıp kalırım.

Heart Eyes'in sürekli darbelerinin etkisiyle kapı hâlâ sallanıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Tuvalet kabiniinde kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok, tuvalet fırçası bile yok. Tamamen yalnızım, tamamen silahsızım, tamamen mahvoldum—

Vurma sesleri duruyor.

Geriye kalan tek sesler kulaklarımın arasındaki nabzımın atışı ve Kalp Gözlü'nün elinin kapıya son bir öfkeli şekilde çarpmasıydı. Nefesimi kontrol altına almaya kendimi zorladım ve bu rahatlama, Kalp Gözlü'nün ikimizi de içine soktuğu durumu biraz daha net bir şekilde değerlendirmeme olanak sağladı:

Eğer ben hayatta kalan son kızsam, bu son hesaplaşma olamaz.

Bu bir final bölümü olmaya aday değil. Çok erken, yeterince "muhteşem" değil ve umarım hâlâ hayatta olan birçok insan var.

Ya benimle oyun oynuyor, başrol oyuncusu olmaya yeteneğimi sınıyor ya da dans pistinde ismimi söylemesi bir yanıltmaca. Ve bu düşünce nefesimi kesiyor.

Ya ben "Son Kız" değilsem? Ya da ben sadece Scream'in başındaki Casey Becker isem ve bu, hiçbirimizin beklemediği bir olay örgüsü ise?

Gözlerimi tuvalet kapısından elbiseme çevirdim. Hitchcock bir keresinde sarışınların en iyi kurbanlar olduğunu, çünkü kanın ekranda daha iyi görünmesini sağladıklarını söylemişti. Tam olarak "Kanlı ayak izlerini gösteren bakır kar gibi" demişti. Eğer bu mantıkla hareket ediyorsak, üzerim tamamen kırmızı. Elbisem, hem kendi kanım hem de başkalarının kanı, o lanet olası parıltı—hepsi tenimde iz bırakıyor, son birkaç saatlik dehşeti vücuduma yayıyor. Ama tüm bunlara rağmen, bir "Son Kız" gibi görünmüyorum.

Yani, rolü istemiyordum ama eğer bu beni Üçüncü Ölü Sarışın'a indirgemek anlamına geliyorsa, alternatifini de istemem!

İğrenç bir tırmalama sesi başlıyor, metalin cama sürtünmesi gibi ve yapabildiğim tek şey ellerimi kulaklarımın üzerine kapatmak. Sesi bastırmaya hiçbir faydası yok. Tuvaletin üzerinde çömelmiş haldeyken, bıçağın gıcirtısı ve kazıma sesi saatlerce sürüyor gibi geliyor.

Ayaklarım koltuğa yapışmış, ellerim başımın yanlarında titriyordu, sonunda durdu. Bir sessizlik oldu, kıyafetlerin hışırtısı duyuldu, ardından fayansların üzerinde ayak sesleri geldi. Kapı menteşelerinden uzun bir inilti yükseldi, tuvalete girmeden önce de aynı inilti duyulmuştu, ardından donuk, kesin bir gürültü geldi. Bütün mekan sessizliğe büründü.

Kımıldamıyorum.

Korkuyor olabilirim ama aptal değilim.

Tuvaletten inmiyorum. Bunun yerine, dengemi sağlamak için iki yanımdaki duvarlara tutunarak ayağa kalkıyorum ve kabinin kenarından aşağıya bakıyorum. Diğer kabine, lavaboya, beni dışarı çekmek için saklanabileceği her yere bakıyorum ve gittiğini görünce nefesim kesiliyor. Gerçekten de gitmişti.

Eğer içeri giremiyorsa, pes edip yoluna devam etmeli, değil mi? Eğer bıçaklama yoksa, slasher filmi olmaz. Eğer aşk ilgisi romantik yaklaşımlara karşılık vermiyorsa, romantik komedi olmaz.

Dakikalar geçiyor, sonunda cesaretimi toplayıp kapının üst kısmını kavrayıp öne eğilerek fayanslara bakıyorum. O pislik Laurie'nin ayakkabılarını da almış ama tirbuşonları lavabonun tezgahında bırakmış. Kendisi bile işe yaramaz olduklarını biliyor. Aynadan yansıyan ışık parıltıları bakışlarımı yukarıya çekiyor ve tirbuşonların geride bıraktığı tek şey olmadığını fark ediyorum.

Yine mi?

Banyo kapısı gürültüyle açılıyor ve şoktan neredeyse tuvaletten düşüyorum, ama uzun boylu, maskesiz bir figür tuvalete girince, kendimi durduramadan aşağı atlayıp kabinin kapısını açıyorum.

“Wes!”

Kapı tamamen açılmadan beni kollarına çekti. Kolları sıkı, neredeyse vücudumu kısıtlıyor gibiydi ve el fenerini pantolonunun içine soktuğunun yerini kaburgalarımın saplandığında hissedebiliyordum, ama geri çekilmedim. Ağırılığımı taşımasına ve beni dik tutmasına ihtiyacım vardı, çünkü az önce

olanları sindirmek için bir saniye daha verilirse dağılıp yere düşecekmişim gibi hissediyordum.

Kalp Gözler beni yalnız bıraktı.

Beni hayatta bıraktı.

Evet, beni terörize etti, ama bu onun için bir oyundu. Ön sevişmeydi. Şimdi beni iki kez öldürmeme kararı aldığına göre, onun sevgisinin nesnesi olduğumu inkar edemem. Görünüşüm uygun olmasa bile, unvanın hakkını verip veremeyeceğimi bilmesem bile, onun "Son Kız" olmamı istediğini inkar edemem.

"Billie'yi bulamadım ama bir çıkış yolu bulduğumu sandım," diye hırıldadı Wes, nerede olduğunu, Heart Eyes'tan nasıl kurtulduğunu sormadan önce. Görünürde bir hasarım olup olmadığını kontrol etmek için uzaklaştı, bıçağını bizden uzakta, neredeyse arkasında tutarken ben de kendimi şöyle bir gözden geçirdim. "Bir koridora girdim ve bir kapı buldum ama lanet olasıca sıkışmıştı ve geri döndüğümde herkes gitmişti ve yerde kan vardı ve düşündüm ki..."

Gözleri vahşi, nefesi düzensiz ama onun dışında yara almamış ve benim hakkımda da aynı sonuca vardığında, ikimiz de rahat bir nefes alıp birbirimizin alanına geri dönüyoruz. Kazara oluşan sıyrıklardan ve uzun süren dokunuşlardan tam bir kucaklaşmaya geçtik. Bütün gece boyunca birbirimize bu kadar yakın olmamıştık. Bu çekim, olumsuz koşullar altında oluşan çekimin bir belirtisi olmalı ve korku henüz tamamen vücudumdan atılmamış olsa da, bedenimi onun bedenine yaslıyorum. Kollarımı beline doluyorum, kolu sırtıma dolanıp eli kaburgalarımı kavramak için yukarı kaydığında başımı yaralanmamış omzuna yaslıyorum. Diğer elinde hâlâ bıçağı tutuyor, çenesini başımın tepesine indirirken bıçağı bedenlerimizden uzağa doğru eğiyor. Bir an öyle kalıyoruz ve bu... doğru hissettiriyor.

"İyi misin?" diye fısıldadı saçlarımin arasına ve ben de başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Evet..." Belki yeterince söylersem akılda kalır. "Evet."

Avuç içi kaburgalarımın çeneme doğru kayarken gözleri yüzümde geziniyor. Başını hafifçe eğiyor, neredeyse beni öpmek istiyormuş gibi ve bu, içgüdüsel bir hareketle çenemi yukarı kaldırmama neden oluyor. Bir saniye sonra duyularım devreye giriyor ve geri çekilmeye çalışıyorum ama o çoktan beni bırakmış, bıçağının sapını kavramış ve boşta kalan avucunu ağzının üzerinde gezdiriyor.

Omuzları kulaklarına kadar kalkmış, sesi alçak ve boğuk bir şekilde, "Diğerleri nerede?" diye soruyor.

Boğazımdan kopan rahatlama nefesine engel olamıyorum. Eğer soruyorsa, koridorda herhangi bir cesetle karşılaşmamış demektir. Birinin saldırıya uğradığını duydum, metalin eti parçalamasının o tanıdık, iğrenç sesini duydum, ama belki de kaçmayı başardılar. Belki de Kalp Gözlü, banyoda biraz flörtleşmek için beni bulmakla çok meşguldü ve işi bitiremedi. Tanrım, umarım kim yaptıysa ilk yardım çantası elinin altındadır.

"Sanırım kaçtılar," diyorum ama bu onun yüzündeki karanlığı ortadan kaldırmıyor.

"Onların nereye gittiğini gördün mü?"

Birinin nereye gittiğini gördüm ama olumsuz koşullar altında çekim gücünün beni dökmeye itmesinden önce başımı sallıyorum ve tirbuşonları toplamak için tezgaha gidiyorum.

"Buradan hemen çıkmalıyız," diye arkamdan söylüyorum. "Geri dönebilir."

Wes, aynaya doğru hareketimi izliyor ve Heart Eyes'ın aynanın ortasına kazıdığı mesajı görüyor: ortasında "J" harfi olan kaba, eğri bir kalp ve altında, ortaokuldan beri görmediğimi sandığım bir şey: 4EVA.

Bu, dans pistindeki gösteriye harcanan zaman ve emekten farklı. Bu çocukça, önceki idealist beyandan daha sahiplenici bir iddia. Eğer yine bana yöneltilmemiş olsaydı, farklı biri tarafından yapıldığını düşünürdüm.

Wes, kasvetli düşüncelerimize sırtını dönerken, "Bu heriften nefret ediyorum," diye mırıldandı. Ben de burgu şeklindeki parçaların yuvarlak uçlarına son bir kez baktım ve onları kullanmaktan vazgeçmeye karar verdim. Kalp Gözleri'ne yaklaşıp bir şey yapıp yapamayacaklarını görmek istemiyorum.

Wes elindeki bıçağı önünde tutarak, kapıyı açarken arkasında durmam için işaret etti.

Koridora çıktığımızda da fazla ilerleyemiyoruz. Karşımızdaki kapıdaki erkek figürünün üzerindeki kanlı el izi, Titanic'teki araba sahnesini andıran bir leke, bizi olduğumuz yerde donduruyor.

BÖLÜM 23

“Seninle sonsuza dek birlikte katliam yapardım. Senin için kendimi paramparça ederdim.” —Umut Uçmaz

“Ok.”

Wes, kan izleriyle dolu kapıyı tamamen açtığında küfretti.

Banyonun beyaz fayansları, kırmızı lekelerle bulaşmış ve çizilmiş bir Jackson Pollock tablosuna benziyor. Rengin kaynağı anında belli oluyor. Soyut dışavurumculuk örneğinden bakışlarımı kaldırdığımda, John’un pisuvara yaslanmış halini görüyorum.

Başını kaldırıp saçlarını gözlerinden çektiğinde ve bizi kapı aralığında gördüğünde, sol omzunun altından ve parmak aralarından yayılan koyu lekeyi fark ettim. Neredeyse Wes’in yaralandığı yerle aynıydı, ama bunun bir yara bandıyla düzelmeyeceğini şimdiden anladım.

“Ben—” John doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu, yüzünde acı ifadesi vardı, omzundan kan fişkırıyordu. “Onun tuvaletlere gitmesini engellemeye çalıştım ama o—beni yakaladı. Dani ve Jennifer kaçtı. Sanırım... sanırım kurtuldular.”

Onlar yaptı ama o yapmadı.

“Sanırım benim öyle olmadığımı bile fark etmedi... Sadece sana ulaşmak istiyordu, Jamie.”

O, beni ve Laurie’yi korumaya çalışmak için kaldı ve bunun karşılığında elinde bu var. Risk almadığını söyledi ama katile karşı saldırıya geçen, bizi bir saldırıdan kurtarmaya çalışan ilk kişi o oldu ve ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

“John.” İlerlerken ve kan izlerinde neredeyse kayıp düşerken, ağızımdan bir iç çekişle adı döküldü. Önünde diz çökerken, yere çok sert çarpmalarını görmezden

gelmeye çalıştım. En iyi niyetlerle hareket etsem de, kanamayı durdurmanın bir yolunu bulamadım. İlk yardım çantasını kadınlardan birine verdim ve eğer akıllılarsa, buradan uzakta saklanıyorlardır.

Yardım için Wes'e doğru baktığımda neredeyse dengemi kaybediyordum, ama o boşta kalan eliyle dirseğimi kavradı ve ben de dayanamayıp kolunu tuttum ve minnettarlıkla gülümsedim. Reflekslerin çekicilik özellikleri arasında üst sıralarda yer alacağını hiç düşünmemiştim, ama onunkiler kesinlikle ilk beşe giriyor.

“Laurie nerede?” diye nefes nefese sordu John, gözlerimi Wes'ten ve yarasını iyileştirmeyecek ya da hepimizi buradan çıkarmayacak türden düşüncelerden uzaklaştırarak. Kağıt havlu dispenseri gözüme çarptığında, ona doğru işaret ettim, ama Wes çoktan kayma ihtimali olmadan iki adım atmıştı bile. Eli yuvaya girdi, ama boş çıktı. Kahretsin.

“Laurie nerede?” diye tekrar soruyor John, sesi ne kadar güçsüz çıksa da endişesi hala belirgin. Ağzımı açıyorum ama cevap dilimde kalıyor. Ona ya da Wes'e güvenmediğimden değil. Bütün gece benimle birlikte ölümden kıl payı kurtuldular. Sadece Laurie'yi daha çok seviyorum. O kaltak için yalan söyleyeceğim, bir şeyleri gizleyeceğim ve aptal numarası yapacağım. Eğer onun kaçmasına yardımcı olacağını düşünseydim, Heart Eyes'ın beni balık gibi parçalamasına bile izin verirdim. Laurie'nin bu karmaşadan kurtulması için zaman kazanmanın tek yolu, kimsenin onun nerede olduğunu bilmemesi.

Bu yüzden yalan söylüyorum. "O da kaçtı." Sonunda dişimi sıkıp avucumu John'un omzuna bastırıyorum. Kanı elimi şurup gibi kaplıyor. Bir şekilde hâlâ elinde Midori şişesi var. O da kanla kaplı, ama bunun Heart Eyes'ın değil, onun kanı olduğundan şüpheleniyorum. Kırık şişe, omzundan sürekli akan kırmızı kana karşı işe yaramazdı.

Wes, John'un yarasını durdurmaya çalıştığım yerden geçip bir tuvalet kabinine girdi. Duvar sallandı, yankılanan bir plastik kırılma sesi duyuldu ve sonra elinde dolu bir rulo tuvalet kağıdı ve dağıtıcının kırık kapağıyla geri çıktı. Beni güldüren şey mizah değil, daha çok histeriydi, ama yine de ruloyu boşta kalan elimle yakalayıp yaraya bastırdım. Beyaz iki katlı kağıt kanı emdi ve saniyeler içinde neredeyse parçalandı. Onu yere attım ve nemli kağıt fayanslara ıslak bir şapırtıyla çarptı.

Kan akışını kısıtlamak için avucumun topuğunu yarasının içine daha derine bastırduğmda John inledi ve Wes diğer tarafına yere yığıldı. John'un başını geriye doğru eğerek göz bebeklerine baktı ve nabzını kontrol etmek için iki parmağını boynuna bastırarak ilk yardım moduna geri döndü.

"Baskıyı sürdür. Bu iyi," diye talimat veriyor ve ben de bakışlarını onun gözleriyle buluşturmak için yukarı bakıyorum. Bir adamın açık yarasına parmaklarımı soktuğum için benimle gurur duyuyor gibi görünüyor. Sanki beni öpmek istiyor. Hatta, arkadaşımı havalandırma deliğine zorla soktuğumu bilseydi, bu onun çekicilik listesinde üst sıralarda yer alacağını düşündüren bir bakış bu. John, Wes'in elinden kurtulmaya çalışırken bu düşünce aklımdan uçup gidiyor. Bıçaklanmış olmasına rağmen, kendisine ilgi gösterilmesinden rahatsız olmuş gibi görünüyor, ki bu oldukça havalı bir şey, ama sonra kusacak gibi de göründüğünü fark ediyorum. Parmaklarımın etrafından kan sızmaya devam ediyor. Baskıyı artırdığımda yüzünü buruşturmuyor. Zar zor tepki veriyor ve işte o zaman endişelenmeye başlıyorum.

"Sizi buradan çıkarmamız gerek," diyorum. "Kanı durduracak bir şey bulmalıyız."

John, kan kaybından sersemlemiş bir halde yavaşça başını salladı, Wes'e bakarken gözleri kısıldı ve mırıldandı, "İlginçtir ki sen gittin, ben bıçaklandım."

Bu gece onu ilk kez düşmanca bir ses tonuyla duydum ve bu çok rahatsız edici, alışılmadık bir durum. Ne kadar acı çektiğinin, ne kadar korktuğunun bir göstergesi ama yine de biraz şaşırmadan edemiyorum.

"John-"

"Sorun yok Jamie," diyor Wes.

Alınmadı; söylenmemiş suçlamaya neredeyse hiç aldırış etmeden eğildi, dizlerimden kalkıp ayağa kalkarken John'un omzuna baskı yapmaya devam etmemi söyledi, sonra da hiç terlemeden John'u yerden kaldırdı. Wes'in çok güçlü olduğunu düşünmenin zamanı değil. Eğer yetişkin, cansız bir adamı kaldırabiliyorsa, benimle de hiçbir sorunu olmazdı...

Önceliklerim çok çarpık.

"Bir çıkış yolu bulduğumu sandım," diyor Wes, John'un ağırlığının çoğunu üstlenip kapıya doğru tek vücut halinde ilerlerken. Aşağı uzanıp boşta kalan elimle John'un elini kavriyorum, sol avucumu yarasının üzerine sıkıca

bastırıyorum ve onun parmaklarını benimkilerin arasından geçirip zayıf, güven verici bir şekilde sıkması bana biraz teselli veriyor.

Banyo kapısından geçip koridora geri döndük, Wes elindeki bıçağı önümüzde tutarak hep birlikte ana koridora doğru ilerledik. John kırık şişeyi tekrar kavramıştı ve destek için kolunu Wes'in omzuna atmıştı. Camın kenarı Wes'in boynuna tehlikeli derecede yakındı ve John'un isterse kolayca bir atardamarı kesebileceği düşüncesi aklımıza geldi. Neyse ki hepimiz aynı taraftaydık.

Wes şöyle devam ediyor: "Bir kapı buldum. Şifresiz, normal bir kapıydı ama kilidi sıkışmıştı..."

"Ve katil de tam o sırada yeniden ortaya çıktı," diye mırıldanıyor John, ana koridora geri dönerken.

Wes, John'u duvara yaslamak için duruyor, böylece pantolonunun yan tarafına sıkıştırdığı el fenerini çıkarabiliyor. Bu sırada gömleği takılıp kaburgalarının üzerine doğru yükselince, el fenerini hızla çıkarırken karın kaslarının bir kısmını görüyorum. John'a gözlerini kısarak bakıyor.

"Bütün bu olaylardan sonra gerçekten katilin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"O etraftayken sen hep yok oluyorsun," diye mırıldandı John, başını duvara yaslayarak.

Banyodayken Wes bu ufak tefek olayı görmezden gelmeye hazır gibiydi, ama şimdi alınmaya hazır. Kolunun altına el fenerini sıkıştırıp gömleğini pantolonunun içine düzgünce sokarken alaycı bir şekilde güldü ve ben de kaslı karnının ikinci görüntüsüne bakmaktan kendimi alamadım. Kaslı ve belirgin, parmaklarınızı üzerinde gezdirmek, hatta belki de dilinizi gezdirmek çok keyifli olurdu.

Düşüncesi bile beynimi kurutuyor ve aklımı dil, mide ve parmak gibi vücut parçalarından başka bir şeye odaklamaya çalıştığımda, parmaklarımın John'un kanıyla yapış yapış ve kırmızıya boyanmış olduğunu hatırlıyorum; çünkü hala göremediğim bir yarayı kapatmaya çalışıyorum ve görebilsem bile ciddiyetini bilemezdim.

Wes, el fenerini suçlayıcı bir şekilde John'a doğrulttu. "Aşağıda kapı olmadığını söylemiştin."

Bu konuşmanın daha sonraki bir tarihe ertelenebileceğini önermek üzereydim ki, görüş alanımın kenarlarındaki en ufak bir hareket dikkatimi Wes'in Billie'yi bulmak için gittiği koridorun sonuna çekti.

"Bunun çıkmaz sokak olduğunu söyledim," diyor John, ama ben birdenbire Wes'in karın kaslarını, kayıp ilk yardım çantalarını veya çıkmaz sokak kapılarını artık umursamıyorum.

"Arkadaşlar..." diye fısıldadım.

Karanlıkta bir şey duruyor. Gölgede bekliyor ve Wes ile John'un birbirlerine sataşmalarını izliyor.

"Peki, bunun neden çıkmaz sokak olduğunu bize söylemeyi düşünmediniz mi?"

Belki de sadece bir gölge ya da diğer çiftlerden biridir, ama eğer öyleyse, neden öylece orada duruyorlar?

"Ne demeye çalışıyorsun, Wes?"

"Çocuklar."

Wes ve John birbirlerine dik dik bakıyorlar, etrafımızda bir izleyici kitlesi olduğundan tamamen habersizler ve beynim bir kez daha donup kalıyor, koridorun sonunda gördüklerimi mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışırken, en bariz açıklama en korkunç olanı oluyor.

"Demek istediğim şu, John, sen—"

"Çocuklar!" diye tısladım ve nedense bu, onların durup başlarını bana doğru çevirmelerine neden oldu. Wes yüzümde ne görüyorsa görsün, dirseğini uzatıp el fenerini koridora doğru tutması için yeterliydi.

Sessizliğin içinde bir tık sesi duyuldu, el fenerinden soğuk, beyaz bir ışık küresi fırlayarak koridoru sonuna kadar aydınlattı. Koridorun görünür alanının çoğunu tanıdık kırmızı, siyah ve fırçalanmış bronz tonları kaplarken, gözlerim eskiden bende hiçbir duygu uyandırmayan ama şimdi tüylerimi diken diken eden bir renge takıldı.

Pembe.

BÖLÜM 24

“Karmaşık bir durum. Bu cinayet işlerinin hepsi karmaşık. Ve bu iyi bir şey. Çünkü eğer çok basit olsaydı denemek için hiçbir nedeniniz olmazdı, denemek için hiçbir nedeniniz yoksa da denemezsiniz.” —
Not What If

Kalp Gözlü hâlâ kıpırdamıyor ve korkutucu olan da bu kıpırdamaması. Daha önce kullandığı kasap bıçağı gitmiş ve yerine Wes’in elinde tuttuğuna benzer, Cadılar Bayramı temalı sıradan bir mutfak bıçağı gelmiş. Bu kadar uzaktan bile, *Kalp Gözlü*’nün sol elindeki bıçağın sapını gevşek ve rahat bir şekilde tuttuğunu, sağ kolunun ise arkasında olduğunu, sanki yağmurda ya da tıklım tıklım dolu bir çay salonunda duygularını itiraf edecekmiş gibi, Regency dönemi filmlerinden bir karakter olduğunu anlayabiliyorum.

Işığın bıçaktan yansıdığı yerdeki ufak bir değişiklik, *Kalp Gözlü*’nün nefes aldığını, gerçek olduğunu ima ediyor. Aksi takdirde, tamamen hareketsiz. Yavaş yürüyüşü, banyo duvarına çarpması, koridordaki adamın karnına bıçağını titizlikle saplaması—hepsi çok hareketliydi. Tepki verebileceğimiz şeylerdi.

Ama bu...

“Girişe geri döneceksin,” diye mırıldandı Wes. Sesi neredeyse bir nefes sesi kadar kısıktı ve onu duyabilmek için eğilmem, John’dan ve gömleğindeki kurumuş kanın elimi kumaşa yapıştırmamasından uzaklaşmam gerekiyordu. Avucumu kumaştan ayırdım.

“Oraya vardığınızda, tekrar yukarı çıkın. Daha önce saklandınız, yine saklanabilirsiniz.”

Yedinci kuralın aynısı: Merdivenlerden koşarak çıkmayın. Hele ki üçümüz birden çıkmaya çalışırken—Wes ve ben John’un ağırlığını taşıırken, *Heart Eyes* da peşimizden geliyor... Tam bir ölüm tuzağı. Sonra onun ne dediğini fark ediyorum.

Sen. Biz değil, sen.

Kendisini denklemden çıkardı.

"Birlikte gideceğiz," diye karşılık verdim. Kahramanlık kompleksinden kaynaklanan bu saçmalıklar gerçekten bayatladı. Bu noktada karın kaslarının bile bunu telafi edebileceğinden emin değilim.

John'a bakıyorum. Onun da dikkati tamamen Heart Eyes'da, ama göz kapakları sürekli kapanıp uzun süre kırpılıyor, nefes alışverişi ağırlaşıyor. Bir ara yarasındaki kanamayı durdurmaya çalışmak için Midori şişesini yere düşürdü.

"John'u tek başıma taşıyamam," diyorum Heart Eyes koridorun sonunda rölantide çalışmaya devam ederken. "Hem o pisliğe karşı koyamazsın; elinde bıçak var."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye yanıtılıyor Wes, bizden bir adım uzaklaşarak Heart Eyes'a doğru dönüyor.

Wes bıçağını ortaya çıkarır ve el fenerinin parıltısının ortasında kalan Kalp Gzly, bir an için yerinde kıpırdanır. Yuvarlak, pembe kafası hafifçe yana doğru eğilir. Sanki Wes'i, bıçağı görüyor ve meydan okumayı kabul ediyor.

Wes fısıldayarak, "Yardım gelene kadar saklanmanız gerekiyor," dedi. "Ve yardım gelecek, tamam mı?"

Kalp Gözleri'nin aramızdaki mesafeyi kapatması için başlangıç sinyalinin ne olacağını bilmediğimiz sürece, başımı bile sallayamıyorum.

"Hiç de iyi değil," diye dişlerimi sıktım. "Kesinlikle iyi değil."

Wes bir adım daha geri çekiliyor ve bu beni öyle dizginsiz bir paniğe sürüklüyor ki, Heart Eyes'ın kolunu arkasından çıkardığını neredeyse fark etmiyorum bile.

Uzun, geniş bir bıçak—tıpkı 13. Cuma'daki gibi—uyluğunun arkasından kayarak çıktı ve tıpkı benim için yaptığı kişiselleştirilmiş bağırsak kalbinin üzerinde asılı duran disko topu gibi parıldadı. Silahının ağırlığıyla omzu çöktü ve Wes donakaldı.

Elbette yanında bir pala getirmişti.

Wes'in bıçağı, banyoda bıraktığım tirbuşonlar kadar iyi ve bunu kendisi de biliyor. Bu yüzden bir adım daha atmıyor, sırtı doğrulurken bıçağı tekrar uyluğuna indiriyor ve hem o hem de John derin bir i çekiyor.

Wes bir adım geri çekildi ve ben boğuk bir nefes verdim. Bu ses, onun omzunun üzerinden bakıp gözlerimle karşılaşmasına neden oldu. Yüzündeki ifade, gözlerindeki duygu—beni mantıksız bir şekilde, yoğun bir öfkeye sürükledi çünkü bana onu ölüme terk etmemi neredeyse söylemişken nasıl olur da bana böyle bakmaya cüret ederdi?

“Jamie, kaçman gerek,” diyor Wes ve o yumuşak, alçak ses tonunu kullanma şeklini hiç sevmiyorum. Sonunda onu duyduğumda yalnız olacağımızı, buradan uzakta olacağımızı, daha az kıyafet giyeceğimizi ve kan içinde olmayacağımızı ummuştum. Yüz ifadesi hala yoğun, anlamlı, kararlı ve kalbimi acıtacak şekilde tasarlanmış ve yine tamamen yanlış bir bağlamdayız. Bu ifade, onu tamamladığımı, beni olduğum gibi çok sevdiğini veya eğer ben bir kuşsam, onun da bir kuş olduğunu itiraf etmek için daha uygun. Bir pala içeren bir durum için doğru ifade değil. Ve onu son gördüğüm şeyin bu olmasına izin vermeyi reddediyorum. Eğer ben Son Kız isem, son söz benim. Son söz benim. Ve henüz yalnız kalmaya hazır değilim.

“Ben buradan gitmiyorum—”

“Sizi yavaşlatacağız.”

“Seni yavaşlatacağım,” diyor John ve yine acımasızca hatırlıyorum ki, o burada duvara yaslanmış kanlar içinde yatarken ben Wes'e "Seni kendim bıçaklamak mı yoksa göz göze bakışlarımızı gerçek bir sevişmeye dönüştürmek mi istediğime karar veremiyorum" dercesine yoğun bakışlar atıyorum.

Kahretsin.

“John. Hayır. Biz—”

“Jamie, bana bak.” Elini omzundan çekti ve hâlâ çok fazla kan vardı. Yapışkan, parlak, mısır şurubu gibi görünen bir kan. Banyo zemininde, ellerimde, gömleğinin kolunda çok fazla kan vardı. Çok fazla kan kaybetmişti ve şu anda hâlâ ayakta durabiliyor olması bile bir mucize.

“Sorun yok.” Bakışlarını bana dikti, o çelik mavisi gözler, Bill Pullman’ın yalvaran bakışı, sadece bana odaklanmıştı. “Her şey yoluna girecek.”

“John—”

Yüzü bir anlığına acıyla buruşuyor ve bu, duvardan kendini itmeden önce ne yapmayı planladığına dair sahip olduğum tek işaret. Ona doğru uzanıyorum, Wes de uzanıyor, ama John çoktan halı kaplı koridorda kendini iterek ilerliyor,

titreyen gaz lambalarının, antika aynaların kıvrımlı çerçevelerinin yanından sendeleyerek koşuyor ve doğruca Kalp Gözlü'nün yoluna çıkıyor. Tam da elinde tuttuğu bıçağın, sanki The Bachelor'da gül sunuyormuş gibi uzattığı yere doğru. Çılgılıym, tahtaya sürtünen jilet gibi keskin tırnaklar gibi duvarları yarıp geçiyor.

"John!"

Wes beni belimden yakaladı, beni göğsüne çekip çıplak ayaklarımı halıdan ayırdığında ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. John'un Heart Eyes'a çarpmasını görmeden önce dönüp koşmaya başladı, ama yine de o anı gözümde canlandırabiliyorum. Çok canlı bir şekilde. John'un vücudunu Heart Eyes'a nasıl attığını, sanki havaalanı geliş kapısında kucaklaşıyorlarmış gibi omzunun üzerinden nasıl savrulduğunu. Bıçağın karnına saplanma sesini hayal edebiliyorum. Gücünü. O kadar net görebiliyorum ki, aslında gördüğüm tek şey Wes'in beni devasa bir bavul gibi göğsüne yaslayarak koridorda koşarken duvarların kırmızı ve altın rengi bulanık görüntüsü olsa da, John'un katilin yanına kadar sendelediğini ve kendini feda ettiğini tekrar tekrar zihnimde canlandırmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Acaba Heart Eyes, bu gece en çok Wes ve John'u beğendiğimi biliyor muydu? Randevularımızı izleyip John'un beni nasıl utandırdığını ya da Wes'in beni nasıl güldürdüğünü gördü mü ve üç talibimin de burada olmasını, diğer ikisini de gözümün önünde elemesini planladı mı? Beni onu seçmeye mecbur bırakmak için mi yaptı acaba?

Wes beni yere indirdiğinde ve ben de ayaklarımın üzerinde durduğumda, bana uzattığı elini tuttum ve koşmaya devam ettik. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, nefesim kesik kesik, kulübün girişine doğru koştuk ve asma kata çıkan merdivenlere yöneldik (kurallar umurumuzda değildi). Wes ve ben merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, korkunun sisini yarıp geçen sessiz bir ses, John'la o içkiyi bile içemediğimizi hatırlattı.

BÖLÜM 25

“O an, o şey, birini öldürdüğünüz an, etrafınızdaki her şey bulanıklaşıyor ve odak noktanız sadece siz ve o kişi oluyor ve o kişinin, hayatınızın geri kalanında öldürmeniz gereken tek kişi olduğunu anlıyorsunuz.” —Asla Öpülmemiş

Başka bir VIP odasında nefesimizi toparlarken Wes, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Merdivenlerden yukarı çıktığımızda, Laurie ve Jennifer ile birlikte koştuğum koridoru geçtik. Adımlarınızı çok fazla geri takip etmemek önemli; geçmişte güvenli bir yer olan bir yer, filmin bu aşamasında size karşı dönebilir. Bunun yerine, karanlık ve korkutucu dördüncü koridora doğru ilerledik, Wes'in eli benimkine kenetlenmişti, ta ki kapının önünde bir bölme olan bir odayı görene kadar. Sağlam bölmenin üst kısmı çene hizamda duruyor, koridorda dolaşan herkesin odayı görmesini engelliyor ve diğer tarafa geçer geçmez sırtımızı yüzeye dayayıp yere kayıyoruz.

“Wes—”

Hâlâ nefes nefese kalmış bir halde, "İnanamıyorum—Başka biri—Ve biz tartışıyorduk—Ve o sadece... Kahretsin." diye hıçkırdı.

En az kanayan avucunu alnına sürtüyor, sanki John'un Heart Eyes'a doğru koştuğu görüntüyü hafızasından silmeye çalışıyor. Belki de bu gecenin tamamını da silmeye çalışıyor. Wes birçok konuda liderliği ele aldı ve bunun etkisini göstermeye başladığını görebiliyorum. Bu omuzlaması gereken bir yük değil; sanki bu işi bizden daha iyi idare edebilecekmiş gibi değil. Eğer birisi sorumluluk hissetmeli ise, o da benim.

"Hiçbir şey yapamazdın," diye mırıldanıyorum.

John'la o koridordan çıkıp buraya ulaşabilir miydik bilmiyorum ama Wes beni sürükleyip götürmekten başka bir şey yapsaydı ikimiz de ölmüş olurduk. Ya

da en azından o ölmüş olurdu. Kalp Gözlü, benim onun istediği kişi olamayacağını fark etmeden önce beni dans pistinde bir tur daha oynatıp öldürmüş olabilirdi.

"Bir şey yapabilirdim."

"Evet, başardınız. Bizi oradan çıkardınız."

Hiçbir şey söylemiyor, ama derin, kabullenici bir iç çekişle başlayıp başını hafifçe salladığında, sözlerim onu aşağıdaki koridordan geri çekmeye yetiyor.

Eli halının üzerinde kayarak tekrar benimkini buluyor ve parmaklarımı sıcaklık ve yumuşak bir baskıyla sarıyor; bu da ellerimizin kanla kaplı olduğunu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyor. Gösteriş yapmıyor. Uzun süreli göz teması kurmuyor ya da parmaklarını yavaşça benimkilerle kenetlemiyor. Sadece elimi tutuyor ve başını duvara yaslıyor, sanki bunu bininci kez yapıyormuş gibi, sanki bu tür bir dokunuş etkileşimlerimizin normal bir parçasıymış gibi ve bir gün öyle olabileceği düşüncesi göğsümde bir sıcaklık uyandırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve nedense bu beni güldürüyor.

Böylesine basit bir sorunun burada yeri yok. John artık yok. Heart Eyes, akşamın "duygusal yıkımını" gerçekleştirdiğine göre, ki bu yıkım izleyicinin en derinden hissettiği yıkım. Halloween II'deki Annie gibi, ya da... Bu düşünce aklıma gelir gelmez, hemen geri itiyorum. Az önce olanları formülün bir parçası olarak sınıflandırmak istemiyorum. John'un hikayesinin böyle bitmesini istemiyorum. Ama böyle bittiği gerçeği, cevap verirken sesimin çatlamasına neden oluyor.

"Hayır, iyi değilim. Sen?"

"Kesinlikle hayır," diyor ve başını eğip bana baktığında ve gülümsediğinde, kara mizah anlayışımızın örtüştüğünü görmek hoş oluyor. Bu, Hızlı ve Öfkeli'yi seven bir adamla En Sevdiğim Korku Filmi'ndeki kırk sekiz denemenin her birini dört kez okumuş bir kadının olabileceğinden daha uyumlu olabileceğimizin bir işareti. Ayrıca bana onun kahramanlık kompleksini ve John onun şöhretini çalmadan önce Wes'in Kalp Gözlü ile kafa kafaya mücadele etmeye niyetli olduğunu hatırlatıyor.

"Gerçekten bunu mu yapacaktınız..."

Bunu söyleyip söyleyemeyeceğimi bile bilmiyorum.

"Ne?" Başparmağıyla parmak boğumunda daireler çizmeye başladı, tıpkı buluşmamız sırasında dikkatimi çeken türden daireler ve ben daha ne olduğunu anlamadan soruyu ağzımdan çekip alma gücüne sahip.

"Onu durdurmaya mı çalışayım? Onunla mı dövüşeyim? Katil o."

"...Evet," diyor sonunda uzun bir duraksamanın ardından. Çenesindeki kasın gerildiğini izlerken ekliyor: "Hâlâ olabilir... Eğer bu senin için şu anlama geliyorsa—"

"Lütfen, yapma." Parmaklarımı elinin arkasına daha sıkı kenetledim ve başparmağı hareket etmeyi bıraktı. Cümlenin geri kalanını duymak istemiyorum ve Wes'in bu gecenin nasıl biteceğine dair versiyonunda benim ne gibi bir rol oynadığımı bilmek de istemiyorum. Bu kadar çok insan ölürken ve ben hala hayattayken, olanların benim suçum olmadığına kendimi ikna etmek giderek zorlaşıyor.

"Jamie—"

"Bu böyle sonuçlanmayacak Wes. Tek bir mutfak bıçağı ve azimli bir ruhla asla böyle olmayacak."

Tartışmaya çalışmıyor ama başparmağı tekrar tenime değiyor. Bunu, pala ile yapılan bir kavgaya bıçakla gelip kazanmayı bekleyemeyeceğini kabul etmesi olarak yorumluyorum.

Birkaç saniye daha nefes nefese kalıp el ele tutuştuktan sonra, "O zaman başka bir çözüm bulurum," diyor. "Bir çözüm bulacağız ve olabildiğince çok kişinin buradan kurtulmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sağ.

Çünkü kulüp genelinde hâlâ ölü ya da saklanan, kim bilir kaç kişi var.

Wes için bu hiçbir zaman sadece kendini koruma meselesi olmadı. Başından beri amacı, olabildiğince çok insanla birlikte bu cehennemden kaçmaktı. Bu asil bir amaç, korku ve şehvet arasındaki dengeyi bozan bir başka şey, ama aynı zamanda sırtına bir hedef tahtası da koyuyor.

Wes, kendine güvenen, yetenekli, çekici erkek başrol oyuncusu. Üçüncü perdeye kadar hayatta kalabilir, afişin ön planında yer alabilir, ama katili alt etmeye kalkarsa filmin sonuna kadar hayatta kalamaz. Biliyorum ki hayatta kalamayacak ve Heart Eyes'a karşı mücadele edip de başaramaması düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Ona şöyle bir baktım. Gözleri tavana dikilmiş, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı ve yine bodrum katındaki barda ilk kez görüş alanıma girdiğinde yaşadığım aynı farkındalığa kapıldım. Normalde hoşlandığım tiplerden biri değildi. Heybetli ve davetkardı ve bir araya gelmemesi gereken diğer tüm tanımlayıcılar bir araya gelmişti, ama bir şekilde, bu özelliklerin bir araya gelme biçiminin Wes'i nasıl ortaya çıkardığını gerçekten çok beğeniyordum.

Ben de John'u severdim ama olası tek bir senaryo vardı: güzel, güvenli, karşılıklı bir sevgi. Daha önce diğer John'larla da yaşadığım bir şeydi bu. Küçük sohbetlerde ve iltifat alışverişlerinde başarılı olurduk, ama sonunda aramızdaki bağın oldukça hafif ve daha çok arkadaşlığa yönelik olduğu sonucuna varırdık.

Wes söz konusu olduğunda, durum sakın değil. Güvenli de değil. Risk ve ödül, arzu ve derinlik, yabancı ve tanıdık bir durum söz konusu. Wes'i düşündüğümde tek bir senaryoya odaklanamıyorum. Olasılıklar sonsuz.

Ama bunu Wes'e söyleyemem. Böyle hissettiğimi belli edemem, çünkü bu lanet olası ölüm labirentinde bir saat görmemiş olsam bile, tanıştığımızdan beri sadece birkaç saat geçtiğini biliyorum. Ve sadece bir gecedir tanıdığın biri hakkında böyle duygular beslemek delilik olurdu.

Birinin adını bağırsaklarla yazmak gibi bir çılgınlık.

Wes başını çevirip gözlerini benimkilerle buluşturdu, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve işte o zaman ona bakakaldığımı fark ettim. Koşmak teninde bir parlaklık yaratmıştı, bu da çenesini o palaya karşı koyabilecek kadar keskin gösteriyordu ve dudakları öyle aralıktı ki, eğilip alt dudağımı aralarına sokup sonra üst dudağımı kapatabilirdim—

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Her şeye rağmen, korku/cinsel istek dengesinin hâlâ büyük ölçüde cinsel istekten yana olduğunu düşünüyorum. Ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, "Hâlâ buradan çıkış yolu bulma şansımız olduğunu düşünüyorum" diyorum.

Başını salladı. İkimiz de bunun dışarı çıkmadan önce yönümüzü bulmak için kısa bir mola olduğunu biliyorduk, ama bu onun gözlerini kısmasını ve "Bu, başrol oyuncusu mu yoksa hayatta kalan son kız mı düşünme tarzı?" diye sorarken başını bana daha da yaklaştırmasını engellemedi. Belki de teorimi ona söylememeliydim, özellikle de hayatımızın doğru olmasına bağlı olduğu bir

durumda, ama onun benim dilimden konuştuğunu duymanın heyecanının geçmediğini de inkar edemem. Hala hayatta kalan son kız olmak için gerekenlere sahip olup olmadığını bilmiyorum ve görünüşüm uygun olsa da, başrol oyuncusu olmak da şu an biraz ulaşılmaz görünüyor. Yine de, birini seçmek zorunda kalsaydım, "Kör iyimserlik mi? Kesinlikle başrol oyuncusu." derdim.

"Doğru." diye sırttı.

Yakınımda ve başını çevirmek için aceleci görünmüyor. Eğer özgüvenim şu an en yüksek seviyede olsaydı, beni öpmek isteyeceğini düşünürdüm. Ama içimde bu akşamki buluşmamızın nasıl bittiğini unutmayı reddeden bir parça var. Masamdan nasıl bir an önce uzaklaşmadığını. Neden bu kadar ani bir şekilde gittiğini açıklamadı ve reddedilme, ne şekilde olursa olsun veya geri çekilse de, can yakıyor.

Ama beni öpüp acıyı dindirseydi, çok daha az acıttırdı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, gözleri dudaklarıma indi ve yüzündeki eğlence kayboldu.

"Bunu kulağa çılgınca gelmeden nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama..."

Sesi alçak bir mırıltı, koridorda beni yalnız bırakmamı sağlamaya çalışırken kullandığı aynı ses. Bu tür bir ses tonunu gerektiren bir durum için tüm doğru unsurlar mevcut: yalnızız, oda karanlık, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta, parmakları benimkilerin arasında. Bunu ilk kez duymalıydım.

"Seninle birlikte burada olmamıza sevindim. Elbette bunun yaşanmasından nefret ediyorum, ama madem öyle... Burada olmana sevindim. Benimle birlikte olmana sevindim." Son cümleyi o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki, kalbim göğüs kafesimin altında hızla atmaya başlıyor.

"Bu gerçekten de çılgınca geliyor," diyorum. Hâlâ ağzıma bakıyor ve dişleri alt dudağına değdiğinde yutkunuyorum. "Ama şundan daha çılgınca değil..."

Bakışlarımı dudaklarından ayırıp yukarıya, gözlerine baktım ve gördüğüm tek şey göz bebeği. İrislerinin kenarlarına kadar genişlemişti. Aklıma yine sonsuz havuzlar geldi ve bu kalbimin atışını hiç de sakinleştirmede. Sanki Kalp Gözlerinden kaçıyor muyuz gibi kalbim hızla çarpıyordu.

"Senin de benimle birlikte olmana sevindim."

Söylediğim anda yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor ve o bakışı görüyorum. Aşağıdaki koridordan gelen o bakış. "Dilediğin gibi," "Üşüdüğünde sana

ceketimi vereyim," "Hayatının geri kalanının şimdi başlamasını istiyorum" bakışı, tenimde bir sıcaklık hissi yaratıyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Yakından bakınca daha da güzel. Eğer beni öpmek istiyorsa, onu durdurmam için bir sebep olup olmadığını hatırlamıyorum.

Kalın kaşlardan biri en ufak bir seğirme bile gösteriyor.

"Sanırım ikimizin de delilik seviyesi birbirine benziyor, değil mi?"

Onunla aynı fikirde olduğum için mi yoksa aradaki mesafeyi kapatabileceğini belirtmek için mi başımı salladığımın bir önemi yok, çünkü aramızdaki mesafe çoktan kayboluyor. Burunlarımız birbirine değiyor, başlarımız yana yatıyor, nefesinin ağırlığı ağzımda, dudaklarımda sıcaklık hissediyorum ve sonra dışarıdaki koridordan bir ayakkabının sürtünme sesi geliyor.

BÖLÜM 26

“Kuruduktan sonra, birlikte çok daha fazla zaman geçirdikten sonra, beni öldürmemeye razı olur musun sence? Ve beni öldürmemek, hayatının geri kalanında yapmayı düşünebileceğin bir şey olabilir mi sence?” —Dört Düşün ve Bir Cenaze Değil

Gözler birden açıldı, gözbebekleri küçüldü, çeneler birbirinden ayrıldı ve sırtlarımız bölmeye yaslandı. Buna gerek yoktu ama Wes, elimi bıraktıktan sonra parmağını dudaklarına götürdü. En az birkaç dakika boyunca kendimi meşgul etmeyi planladığım aynı dudaklar.

Elbette.

Maskeli katil.

Cesetler.

Şimdiye kadarki en kötü hızlı tanışma deneyimi.

Aklımın ön planında bu olmalıydı; Wes'in kucığına yere oturmanın mı yoksa sezlonglardan birine geçmeyi mi tercih edeceği konusunda tartışmak yerine. Bu tür düşünceler aklımdan en uzak şey olmalıydı. Değiller, ama olmalıydılar.

Wes, bıçağı göğsüne dayayıp daha iyi bir görüş açısı bulmak için odayı incelerken, kendini bölme duvarına doğru itti ve duvarın üst kısmının altında çömelmiş halde kalmaya özen gösterdi. Ben de sırtımı aynı yüzeye dayadım ve benzer bir şekilde eğilmiş bir pozisyona geçmeyi başardım, acımasızca şimdiki zamana geri döndüm. Hala avlandığımız gerçeğine ve beynim dışında (ki beynim Wes'le öpüşürken kanlı ellerimi nereye koyacağımdan başka bir şeyle ilgilenmiyordu) sahip olduğum tek silahın Wes'in bedeni olduğuna geri döndüm.

Bu noktaya kadar gelmesinde bir avantajı oldu ama Heart Eyes'in ara kata geri dönmesi için geçen sürede bıçağı birdenbire on beş santim uzamadı.

Kim bilir, belki de hâlâ o palayı sallıyordur?

Ya da belki de sadece hazırlanıyordur? Ya da biz görüş alanına girer girmez işi bir üst seviyeye taşıyıp, Teksas Katliamı'ndaki gibi bir saldırı düzenlerse?

Ayak sesleri yaklaşıyor ve panik içinde tek mi yoksa çok mu olduğunu, dost mu düşman mı olduğunu ayırt edemiyorum. Tek anlayabildiğim şey, ayak sesleriyle birlikte çalışan bir motorlu testerenin mırıltısının olmaması.

Wes, beni de peşinden sürükleyerek, arkasına çekip, sırtını göğsüme yaslayarak odanın kenarına doğru çekildi ve karanlığa gömüldük. Duvarla onun kaslı kolları arasında sıkışıp kaldım. Kendine insan kalkanı yaptığı açık ve eğer bu Kalp Gözlü ise, bu bize—bana—pek fayda sağlamayacak. Sonunda yalnız kalır, ölü bir bedeninin yanında duvara sıkışmış, elimde sadece o ölü bedeninin bileğinden zorla alacağım bir bıçakla baş başa kalırdım.

Duvar boyunca, bölmenin önünden içeri doğru uzanan, titreyen lambalar tarafından bozulmuş bir gölge yayılıyor. Odaya ilk girdiğimizde aklıma gelen çıkış stratejisi aklıma geliyor: Kaçmaya hazırım. Wes'i de yanımda sürükleyerek bölmenin diğer tarafına geçmeye, katil kapıyı dönerken dışarı sızmaya ve kedi-fare oyunumuza yeniden başlamaya hazırım.

Sonunda bir beden görüldüğünde Wes önümde gerildi. Omzunun üzerinden tanıdık bir kumaş gördüm ve pembe yün olmadığını anladığımda duyduğum rahatlama, gölgelerle dolu kızıl duvarlara karşı deseni ayırt edebildiğimde kısa sürdü. Kırmızı ekose.

"Ne lan bu?" diye mırıldandı Stu.

Wes'in omuzları tekrar düştü ve bir adım öne attığında, yanına geçip odaya yeni giren kişiye bakakaldım. Bakımlı sakalını ya da ortasındaki şaşkın, ağzı açık kalmış halini görünce sevinçten uçamadım, özellikle de avucunda tuttuğu kemik ayırma bıçağını görünce. İkimize de inanmaz bir şekilde bakarken bıçağı yanına bıraktı.

"İyi misin?"

İkinci ifade durum için biraz daha uygun gibi görünüyor, ancak söyleme biçimi, özellikle sondaki tonlama—bize sanki Michael Jackson'ın "Thriller" şarkısıyla bir flash mob gösterisi yapmışız ve etkinliği yeniden canlandıramamışız gibi bakıyor. Öldüğümüzü sandı.

Koridordan gelen kumaş hışırtısı hepimizi irkiltti, ama ardından gelen fısıltılı sesler kalbimi tekrar sakinleştirdi. Heart Eyes'ın tutarlı olduğu bir şey varsa, o da

klasik slasher filmlerinin sessiz kötü adam özelliğini korumasıdır. Bu nedenle, sesler dost anlamına gelir.

Ya da senden önce kendini öldürtecek biri.

Sesler yaklaştıkça Wes hızla bölmeye doğru koştu. Herhangi bir sese, hatta açıkça başka çiftlerin sesleri olsa bile, doğru gitmek ölümcül bir hata anlamına gelir (bunu artık kişisel deneyimimden biliyorum), ama sırtı duvara dayalıydı ve ben ona uzanıp geri çekmeden önce sessizce duvarın etrafından dolaşıp girişe girdi.

Aklımın bir yarısı onun peşinden koşmak. Eğer bir gün, tüm bunlardan sonra, Stu'nun o aptal, ağır adımlarıyla sohbete yeniden girmesinden önce başlamak üzere olan her neyse, onu yeniden yaşama fırsatım olmasını istemezsem, o zaman da Stu gibi biriyle bu geceyi atlatmamın imkanı yok. Wes'in tavsiyesi üzerine bir slasher filminde hayatta kalmanın kurallarının çoğunu bıraktım ve hala hayattayım, ama o kendini beğenmiş sporcuyla iş birliği yapmak benim için sınırın çizildiği nokta.

Birkaç nefes kesici anın ardından Wes, Dani ve Jennifer'ı da peşinden sürükleyerek odaya geri döndü ve Stu'ya şöyle bir baktığımda, onun da omuzlarına aynı anda bir rahatlama hissi yerleştiğini gördüm. Sanırım birbirimizin dans programında en son sırada yer almaktan memnun olmayan tek kişi ben değildim.

Ben Dani ve Jennifer'la "Ölmediğine sevindim" bakışları alışverişinde bulunurken Stu duvardan uzaklaştı. Endişeyle onlara bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Bize sorduğu sorunun aynısını sordu, ama bu sefer ölmüş olmaları gerektiğini ima etmek yerine, onların iyiliğini soruyor. Sanırım hepimiz hemfikiriz, gecenin bu saatinde hiçbirimiz iyi durumda değiliz. Üçü de Wes ve benim kadar perişan ve gergin görünüyor; Stu'nun ellerinde kan, Dani'nin bacaklarında morluklar var ve Jennifer'ın ilk yardım çantasının sapını tuttuğu parmak boğumları bembeyaz olmuş. Heart Eyes'tan kaçıştan sağ kurtuldu ve keşke kurtulan tek şey o olmasaydı.

"John—"

Jennifer soruyu sormaya başlıyor ama gözlerimiz buluştuğunda bitirmiyor. Cevabı zaten tahmin ettiğini biliyorum ama söylenmemiş teyit karşısında yüzü

soluyor. O ve Dani kaçmayı başardılar, o ise yerinde durup onlara zaman kazandırdı. Tıpkı benim ve Wes için yaptığı gibi.

“Peki ya Laurie?” diyor Jennifer ve bir an Stu’ya neden bu soruyu soran o değil diye sormak istiyorum. Sonra Dani’ye daha yakın duruşunu, Dani’nin ona donuk gözlerle ve pembe yanaklarıyla minnetle bakışını görüyorum. Sanırım, “onu bodruma gönderme” olayını, en iyi arkadaşının rolünün gece boyunca bağırsaklarının dışarı çıkması nedeniyle başkasına devredilmesiyle sonuçlansa bile, ona karşı bir kin beslemiyor.

“Laurie kaçtı,” diyorum otomatik olarak ve bu da Stu’nun dikkatini Dani’nin kollarındaki tüylerin diken diken olmasına dokunmaktan alıkoyuyor.

“Kaçtı mı?” derken gözlerini kısıyor.

“Banyoda saldırıya uğradık. O dışarı çıkmayı başardı, ben ise kendimi bir kabine kilitledim.”

Yani, teknik olarak yalan söylemiyorum. Ve eğer kendime onun kaçtığını, tek yapmam gerekenin kendimi, Wes’i ve diğer herkesi hayatta tutmak olduğunu, ta ki o planı sonuna kadar görene kadar, hatırlatmaya devam edersem, tüm bunların mutlu bir sonla sonuçlanabileceğini görebilirim. Ona tekrar elitist bir pislik diyebileceğimi görebilirim.

“Ben de senin ayrılmaya karşı olduğunu sanıyordum,” diye alaycı bir şekilde söyledi Stu.

Pislik.

Wes yanımda gerildi, sanki Stu’nun bodrumdan yukarı çıktığımızda sergilediği o gösterişli tavrı tekrarlayacakmış gibi derin bir nefes aldı, ama onun beni savunmasına ihtiyacım yok. Belki de ‘Son Kız’ olmak için gerekenlere sahip değilim, ama büyük bir kıyım. Ve Stu sadece küçük bir adam.

“Biliyor musun? Siktir git Stu, ben—”

“Çok iyi arkadaşsınız ve onu aramıyor musunuz?”

“Benim ve Wes’in, John’u pala ile öldüren bir katilden kaçmamız ne kadar sürdü?”

Sözlerim sandığımdan daha sert, ellerim kan içinde olmasaydı ağzımı kapatırdım, özellikle de bu sözler Jennifer ve Dani’nin aynı anda irkilmelerine ve nefes nefese kalmalarına neden olduğu için.

“Hayır, fırsatım olmadı,” diyorum. Sakin bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum ama Stu beni sinir ediyor. En yakın arkadaşıma karşı bir sıcak bir soğuktu, Wes'e düşmanca davranıyordu, grubunu yalnız bırakmıştı ve hâlâ otel personeline kaba davranacağı hissine kapılıyorum. “Ama Laurie'yi senden daha iyi tanıyorum. Saklanacak. Aptalca bir şey yapmayacak.”

Stu bana doğru yürürken, elindeki bıçağın Wes'in uyluğuna dayalı olandan daha tehditkar görüldüğünü fark ettim, ama belki de bu sadece bıçağı tutan kişiden kaynaklanıyordu. Muhtemelen bunun sebebi, “O lanet olası manyağın istediği kişi sen olduğuna göre, senden olabildiğince uzaklaşması iyi oldu herhalde. Öyle değil mi Jamie?” derken sesinin alçalması ve sertleşmesiydi.

Belli ki dans pistinin ortasında ismimi bir ara görmüş ve hayranımla aynı duyguları paylaşmıyor. Beni incitmek için söylemiş olsa da, tuzağa düşmüyorum. Bu gece buradan çıkarsam, muhtemelen söylediğim, yaptığım veya yapmadığım birçok şeyden pişman olacağım. Ama en iyi arkadaşımı tehlikeden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmak? Evet, bunun için uykusuz kalmayacağım.

Kendimi karşılık vermekten alıkoymaya çalışsam da, Wes bu sefer kendini tutamadı. Karanlık bakışları soğuktu ve sesinin hırıltısı gece boyunca duyduğumdan daha keskindi.

“Saçma sapan şeyler söylemeye devam et, Stu. Hadi bakalım!”

“Sanki hepimizin düşündüğünü söylemiyormuşum gibi.”

“Bu gece insanları tehlikeye atmaktan ve sonra da ortadan kaybolmaktan başka ne yaptın ki?”

“O kız ki—”

“Kadın,” diyor Jennifer. Onun beni savunmaya geçmesine şaşırان tek kişi ben değilim. “Bu gece birçok kişinin, benimki de dahil, başını beladan kurtaran kadın o. Değil mi?”

Bunu Dani'ye yöneltiyor. Ses tonu itiraza yer bırakmıyor ve karşımda duran kadına baktığımda, perdenin arkasına saklanmış ve korkudan titreyen halinden tamamen farklı birini görüyorum. Jennifer bu gece bir tür karakter gelişimi geçirmiş. Benden daha çok “Son Kız”a benziyor ve bu da bana, belki de Heart Eyes'ın beni gecenin başrolü yapmadan önce hepimizi biraz daha yakından tanıması gerektiğini düşündürüyor.

“Doğru,” diye onayladı Dani, özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakarken, Stu yanına çekildiğinde de uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Sanırım oduncu etkisi bazı insanları tam anlamıyla etkiliyor.

"Gerçekten de çok özel birisin, değil mi?" diye mırıldanıyor Stu ve sanırım son birkaç saattir bana özlem duymadığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

"Ve sen gerçekten de bir pisliksin," diyor Wes, ben aynı şeyi söylemeden önce. Bakışlarını Stu'nun yumruğuna çeviriyor ve kendi silahıyla işaret ediyor. "Bıçağı nereden buldun?"

Stu, Wes'e öfkeli bir bakış attıktan sonra elindeki kemik ayırma bıçağına baktı. Bıçağın ucunda kan lekeleri vardı.

“Bunu Campbell'den aldım.”

BÖLÜM 27

“Seni alt etmek hiç de zor değil. Zor olan seni hayata geçirmek.” —
Not Set It Up

“Campbell’ı mı buldunuz?” diye şaşkınlıkla sordum.

Kaçtığından beri, ya öldüğünü ya da bu gecenin dehşeti arasında bir şaka konusu olacak kadar karanlık bir yerde saklandığını varsaydım. Dramatik ironiyle dolu bir şeydi bu; sonunda kulübe geri dönme cesaretini toplayıp bir tür kefaret bulacaktı. Ama sonra Dani ve Jennifer’ın duvara yaslanıp nasıl çöktüğünü görünce kendime bunun o tür bir film olmadığını hatırlattım.

“Evet.” diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Stu ve bunu sadece Campbell’dan öğrenmediğini, muhtemelen ondan zorla aldığını açıklamasını beklememe gerek yoktu.

Bu, maç kartlarındaki bir ismin daha mecazi olarak silindiği anlamına geliyor. Avucumu elbisemin üst kısmına bastırıyorum ve kartların kumaşın altında hışırdadığını hissediyorum, onları çıkarıp kimlerin kaldığını görme isteğine direniyorum.

“İlk koridorun sonunda. Daha önce koştuğumuz koridor,” diyor Jennifer ve Wes’le buraya koşarken neden o koridoru es geçtiğimizi hatırlıyorum.

Geçmişe dönmek nadiren iyi bir sonuç doğurur.

“Bunlardan oluşan koca bir koleksiyonu vardı, ayrıca senin için de başka bir hediyesi vardı.” Stu ince bıçağı bana doğru doğrulttu.

“Ne-”

Dani, gözleri yorgun ve bitkin bir halde, “Çiçekler,” diye birden söyledi. Jennifer duvara yaslanıp kıpırdanırken Dani elini alnına koydu ve ekledi, “Daha fazla gül.”

Birbirlerine bakıyorlar ve biliyorum ki, açıklayamayacakları ya da açıklamak istemeyecekleri daha çok şey var. Banyo aynasındaki kaba çizikler dışında,

romantik jestler giderek daha büyük ve daha cesur hale geliyor. Bütün gece, gerilimi tırmandırmakla ilgiliydi. Özellikle de Wes ve ben haklıysak ve haberlerde gördüğüm cinayetlerden Kalp Gözlü sorumluyorsa. Oyununu sürekli bir üst seviyeye taşıyor... ve final için ne planladığını hayal bile edemiyorum.

Ama bu noktada, Stu'nun gruptan ayrıldığı ilk zamana kıyasla bu işin sonuna daha yakın olduğumuzu bilmek bana şu soruyu sorduruyor: "Kalp bakışlarından nasıl kaçınıyorsunuz? Ayrıldığımızdan beri saatler geçti."

"Kalpli gözler mi?" diye tısladı Stu ve diğerlerinin de farklı tepkileri oldu. Wes anlayışla kara mizah dolu bir nefes verdi, Jennifer yüzünü buruşturdu ve Dani kısa bir nefes aldı.

"Maskesi. Gözlerin olması gereken yerlerde kalpler olan pembe bir maske."

Stu, "Kahrolası, manyak, sapık herif..." gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra sesi homurdanmaya dönüştü ve daha fazla kelimeyi ayırt edemedim. Parmağını odanın karşısındaki arka duvara, Wes'in üzerinde vücudumu sürtmek için ideal bir yer olacağını düşündüğüm şezlongun hemen üstüne doğru uzattı.

"Koridorların bazılarının şeritlerle kapatıldığını biliyorsunuz değil mi? Çalışanlara ayrılmış bölümler olduğunu düşündüm." Parmağıyla dışarıyı işaret etti. "Şu tarafta da bir tane daha var. Şansımı denedim, son koridora baktım ve bir hademe odası buldum. Kilidi, lavabosu, temizlik malzemeleri var. Ama telefon ya da başka bir şey yoktu. Bir saat orada kaldım ve sonra bir çıkış yolu bulmaya çalışayım dedim."

Kulağa yeterince zekice, hatta mantıklı geliyor, ama en az üç kişinin öldüğü ve onun iddiaya göre bir hademe odasında takıldığı düşünüldüğünde, ona itibar etmeyeceğim.

Aramızda hiçbir sevgi bağı kalmadığını (ya da kalmadığını) açıkça belirtti, ama Shyamalan filmlerini yeterince izlediğim için her zaman bir sürpriz olabileceğini biliyorum. Stu'nun bu iğrenç aşk ilanlarını yaparken, sanki varlığım burnunun altında köpek pisliği kokusunu uyandırıyormuş gibi bana bakmaya devam etmesi pek olası değil. Ama iyi bir "Son Kız", katil ortaya çıkana kadar kimseyi şüpheli listesinden çıkarmaz.

Ben de, "Hareket etmeye devam etmeliyiz. Burada epey zamandır bulunuyoruz," diyorum.

İki ani korku sahnesi ve iki kişilik grubumuzun beşe dönüşmesi dışında, Heart Eyes'tan hiçbir iz yok. Adrenalin düştüğünde ve ellerinizdeki kanın yapışkan hissine alıştığınızda, alt katta, dans pistinde veya Campbell'ın olması gereken koridorda neler olduğunu unutmak kolaydır, ancak bu kurtuluşa, doksanlı yılların romantik komedilerindeki üçüncü perdedeki bir ayrılığa duyduğum güven kadar güveniyorum.

Yeni normale alıştığınızda her şey tersine döner.

"Temizlikçinin odasına mı gidelim?" diye soruyor Jennifer. "Orada temizlik yapıp bir plan kurabiliriz?"

İyi bir fikir. Stu tekrar ayrılmamızı önermeden önce ben de katılmak üzereyim.

"Devam etmek."

Wes yanımda kıpırdandı ve ona baktığımda gözleri arka duvara sabitlenmişti. Stu'nun işaret ettiği yer tam olarak değil, daha yukarıda, köşede, duvarlarla aynı renge boyanmış tavandan çıkıntı yapan bir şeye bakıyordu. Oraya doğru yürüdü ve daha yakından baktı. Kurcalanmış güvenlik kameralarına benzemiyordu. Onlar mükemmel yarım kürelerdi—bir tanesini odanın diğer köşesinde, diğerleri gibi görüşü engelleyen siyah boyayla kaplı olarak görebiliyordum, ama bu şekil daha çok bir şeye benziyordu—

Wes odanın karşısına doğru yürürken, "Bu binada izlenen bir yangın alarm sistemi olacak," diyor.

Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama söyleme biçimi saygılı, temkinli, sanki bu ihtimal karşısında fazla heyecanlanmak istemiyor gibi.

"Bence çoğu yerde duman dedektörü vardır, aptal herif."

Stu'nun sesi omuzlarımı irkiltti ve bu sefer odanın öbür ucundan orta parmağımı net bir şekilde görmesini sağladım.

"Duman dedektöründen farklı, aptal," diye karşılık veriyor Wes, cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdikten sonra açıklıyor. "İzlenen yangın alarmları, duman alarmı tetiklendiğinde merkezi bir istasyona sinyal gönderir. Acil servisler olay yerine sevk edilir ve bina yöneticisine haber verilir. Bir yerde manuel çağrı noktası olmalı, ama bulamazsak, dedektörleri çalıştırmamız yeterli."

Laurie'nin kalçasının metal bir tünelden geçerkenki halini izlediğimden beri ilk kez umut yeniden güzel yüzünü gösterdi. Eğer hâlâ binanın içinde yolunu

bulabiliyorsa, eğer dışarıdaysa ya da -düşünmek istemiyorum ama her zaman bir olasılık var- yaralanmışsa ve onu kurtarmamız gerekiyorsa, Wes'in önerdiği şey yardımcı olabilir. Alarmı çalmanın başka bir yolu daha var. Kelimenin tam anlamıyla.

“Eğer sistemi devreye sokarsak, itfaiye ekipleri olay yerine gelecek. Bina boş olması gerektiğinden, polis de gönderilecek.”

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Doğrusu, yangın alarmlarıyla ilgili tek deneyimim, Laurie ile birlikte fırınımızın üzerindeki aspiratörü açmayı unutup alarmı yanlışlıkla çalıştırdığımız anlar ya da izlediğim filmlerde itfaiyeciler gelmeden binanın zaten alevler içinde yandığı sahnelerden ibaret. Ama bu... bu bizi buradan kurtarabilir.

“Wes, emin misin?”

Bu ihtimal karşısında fazla heyecanlanmama izin veremem. Umut ilk bakışta ne kadar güzel olsa da, etkisi aynı hızla kaybolabilir. Bu duygu bu gece o kadar çok kez elimden alındı ki, tekrar yanmaktan korkmamak elde değil.

Başını salladı. “Sinyal internet ve telefon hatları üzerinden iletiliyor ve NFPA (Ulusal Yangın Koruma Birliği) tüm sistemlerin yedekleme sistemine sahip olmasını şart koşuyor...”

“Bekle.” Stu boşta kalan avucunu kaldırıp diğer eliyle bıçağını Wes'in göğsüne doğrulttu. “Bunların hepsini nereden biliyorsun?”

Şu an bunun pek bir önemi olmaması gerektiğini düşünüyorum, ama sonra sadece Stu'nun değil, Jennifer ve Dani'nin de yüzlerindeki temkinli ifadeleri fark ediyorum. Bizden birkaç adım ötede oldukları yerden kıpırdamıyorlar, ama bedenleri avizenin altında Wes ve benim durduğumuz yerden geriye doğru yaslanmış durumda. Eğer korkmuyorlarsa—çünkü yeni bir korku türüyle bu akşam yüzlerimize kazınmış olan sürekli dehşet arasındaki farkı kim anlayabilir ki—o zaman tedirginler. İşte o zaman Wes tam yanlarında dururken Kalp Gözlerini görmediklerini hatırlıyorum. Bizim gördüğümüzü, benim gördüğümü görmediler.

Wes, ortamı benim kadar kolaylıkla okuyor. Bakışları Stu'nun elindeki bıçağa kayıyor ve Stu'nun vereceği cevabı beğenmemesi durumunda, eşit şartlarda olduklarını fark ettiği anı izliyorum. Onlara bir tehdit olmadığını ikna etmesi gerekiyor.

İçgüdüm onu savunmak yönünde, özellikle de bizi buradan bir an önce çıkarmaya çalıştığı için. Ama sonra kendi sözlerimin—iyi bir Son Kız, katil ortaya çıkana kadar şüpheli listesinden kimseyi çıkarmaz—geri dönüp başıma bela açabileceği düşüncesi aklıma geliyor.

Ama bu durum uzun sürmüyor. Katil birine göz temasıyla cinsel ilişkiye girmeyeceğimden hala yüzde yüz eminim.

“Biliyorum çünkü—” Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve sonunda bunu söylediğinde, itiraf ettiğinde, beklediğim gibi bir rahatlama hissetmedim, ama bazı şeyler çok daha anlamlı gelmeye başladı.

“Çünkü ben bir polis memuruyum.”

BÖLÜM 28

“Öldür beni. Sanki son kezmiş gibi öldür beni.” —Kazablanka
Değil

“Siz polis misiniz?”

Stu'nun o kendini beğenmiş yüzünde gördüğüm, bu duruma uygun tek ifade, sinirli ve şaşkın bakış. Sanırım bu gece ilk ve tek kez aynı fikirdeyiz.

“Dedektif,” diyor Wes. “Son zamanlarda yaşanan bir dizi cinayeti araştırıyorum. Bu yüzden bu gece buraya geldim.”

İlk defa Wes'e baktığımda, hızlı tanışma görüşmemizde karşımda oturan adamdan farklı birini görüyorum. İlk defa, söyledikleri ve yaptıkları farklı bir ışık altında görünüyor. Bunca zamandır onun sadece baskı altında iyi performans gösteren insanlardan biri olduğunu düşünüyordum. Ama bir planı hızla oluşturabilme şekli, bir alanı tehlike açısından değerlendirme şekli, tüm gece silahlarını tutma ve her şeyi kontrol altında tutma şekli... Kolumu sanki ilk yardım eğitimini yeni bitirmiş gibi tedavi etti.

Bu yüzden bu akşam buraya geldim.

Bu itiraf boğazımı kalın ve kaşıntılı hissettiriyor. Çalışıyordu. Bu gece her şey işinin bir parçasıydı. Beni “She’s All That” filmindeki gibi kandırdı. Ama ben bir bahis konusu olmak yerine, bir paravan oldum.

Eğer o adam sadece katili yakalamak için gizli bir rol oynuyorsa, o ağır bakışların, uzun dokunuşların ve samimi güvencelerin ne anlamı vardı? Bu utanç verici gerçek yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Göz göze geldiğimizden beri hissettiğim şey tek taraflıysa ne olacak? Bu düşünce, belirli bir korku türünü besliyor. Tezimi yazarken, bir randevuya hazırlanırken veya son zamanlarda “Son Kız” gibi düşünmeye ve davranmaya çalışırken hissettiğim türden bir korku. Bu, öz değerim hakkında incitici

düşüncelere yol açacak kaygan bir zemin... ve bununla başa çıkacak duygusal kapasitem yok.

Son dönemde yaşanan bir dizi cinayet olayını araştırıyorum.

“Kızlar. Beş kadın,” diyorum ve o ciddiyetle başını sallıyor, gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor. Sonra bakışlarını tekrar Stu'ya ve hâlâ göğsüne doğrultulmuş bıçağa çeviriyor.

Cinayetleri gündeme getirmesinin bir sebebi vardı. Son kurbanın soyadını, Casey'i bilmesinin bir sebebi vardı. Muhtemelen, on dakikalık tanışmamızda hiç konuşmadığımız, onunla ilgili tüm "tanışma" bilgilerini biliyordur. Kaç kardeşi olduğu, nerede çalıştığı, nelerden hoşlandığı ve hoşlanmadığı gibi... Benim hakkımda bilmediği şeyler. Benim de onun hakkında bilmediğim şeyler.

Wes, sadece onun flört profilini oluşturan bilgileri bilmekle kalmıyor. Katilin ona ne yaptığını, son anlarındaki korkunun yüzüne nasıl kazındığını ve cesedi bulunduğu olay yeri fotoğraflarında nasıl yakalandığını da biliyor. Ve tüm bunları bu gece gelmeden önce biliyordu.

“Silahın nerede?” diye soruyor Jennifer, gözleri sanki bir Glock çıkarıp “Ah, şu eski şey mi?” diyecekmiş gibi vücudunda geziniyor. Demeyince, ceplerinde saklı olmadığını bildiğim diğer eşyaları soruyor. “Rozetin? Telefonun?”

"Bende yoklar."

En azından gerçekten çok pişman olduğu anlaşılıyor.

"Öyleyse mutlaka bir yedek planınız olmalı."

Dani'nin bunu söylerkenki iyimser, beklentili ifadesi midemi düğüm düğüm ediyor, çünkü bu kadar ilerlemiş bir slasher filminde bu umut duygusu sadece bir yanılsamadan ibaret. Issız bir otoyolda tek bir arabayı durdurabilirsiniz, ama bunu yapar yapmaz sürücü sizi tekrar çatışmanın içine götürüyor. İşte o parıltı, bir kurtarıcının vaadi, elinizden alınıp götürülüyor; bu da son sahneyi bu kadar önemli kılıyor.

Cevap vermeyince "Wes?" diye soruyorum ve kimsenin gözüne bakmaktan kaçındığından ne demek istediğini anlıyorum.

Görüşmemizde—eğer buna hâlâ görüşme denebilirse; belki de bir sorgulamaydı—işten izinli olduğunu söyledi. Olayın yakın zamanda gerçekleştiğini ve Casey'nin bu kadar kısa sürede ölen beşinci kadın olması durumunda, "ara vermesinin" tek bir nedeni olabileceğini belirtti.

Dani hâlâ Wes'in açıklamasının olumlu bir yönünü bekliyormuş gibi görünüyor, bu yüzden ben de zaten vardığım sonucu dile getiriyorum.

"Bu davayla ilgilenmiyorsunuz, değil mi?"

Çenesinin kasıldığını, gözlerinin bana kaydığını izliyorum. Özür dileyen, utanmış bakışları sonra da "Artık değil" diye itiraf ediyor.

Stu, Jennifer ve Dani'ye şöyle bir baktım ve teker teker aynı sonuca vardıklarını gördüm: Kimse onun burada olduğunu bilmiyor. Kimse gelmeyecek.

O parıltı mı? Söndü.

O umut mu? Artık yok.

Bu binanın içinde ne kadar zamandır koşturup duruyoruz kim bilir ve tüm bu yıkımdan sonra, dışarıda bir şeyler oluyor olabileceği, takviye kuvvetlerinin geldiği düşüncesi hepimizin tutunmak istediği bir şeydi. Ama şimdi? Eğer Laurie o havalandırma deliklerinden çıkmayı başaramazsa, işimiz bitti demektir.

"Ne halt ediyorsun Wes?" diye tısladı Stu ve ben de yine aynı fikirdeyim.

"Tüm kurbanlar kaybolmadan önce şehirdeki bekar etkinliklerine katılmışlardı," diyor Wes. "Failin bu kadınlarla bu etkinliklerde buluştuğunu düşündüm ve bu teoriyi karakolda ortağım ile tartışırken, başka bir birimde çalışan bu herif bizi dinliyordu ve—bizim ekiplerimiz bazen birlikte çalışır ve daha önce de anlaşmazlıklarımız oldu," diye açıklıyor ve odanın karanlığında bile yanaklarının kızardığını görüyorum. "Ama bu sefer, kurbanlar hakkında, koşullar göz önüne alındığında uygunsuz olduğunu düşündüğüm bazı şeyler söyledi."

Ayrıntıya girmiyor ve bu da bana, bundan sonra söyleyeceği şeyin onu ya katil ya da aptal gibi göstereceğini düşündürüyor. Belki de ikisi birden.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyorum.

"Söylediklerini beğenmedim."

Kaşımı hafifçe kaldırmam, sessiz bir "Ne olmuş yani?" anlamına geliyor; bu da onun burnunun köprüsünü sıkmasına ve "Yani, yüzüne yumruk attım" demesine neden oluyor.

Aptal herifmiş.

"Davadan alındım ve görevden uzaklaştırıldım, ama Casey'nin cesedi bulunduğu anda, katilin çoktan yeni bir kız arayışında olduğunu biliyordum ve

hiçbir şey yapmadan duramazdım—”

“Yani bir tuzak kurdunuz,” diyor Stu sözünü keserek. “İşlerin ters gitmesine izin verdiniz ve bir sürü insan ölürken arkanıza yaslandınız mı?”

Dilimin ucunda duran ve beni yakıp kavuran şeyleri söylemesi çok can sıkıcı.

“Bu asla lanet olası bir iğne değildi,” diye çıkıştı Wes, nefes almadan önce. Anlaşılan sakinleşmek için kafasında üçe üç sayma numarası yapıyor. Sayma numarası sevimli gelmişti bana, ama şimdi bu sadece dürtüselliğini kontrol edemediğinin bir işareti olabilir. Onu izne ayrılmaya, gizli göreve gitmeye, soğukkanlı bir katille karşı karşıya gelmeye iten türden bir dürtüsellik...

“Bu bir tuzak değildi,” diye vurguluyor. “Bu, bu gece yaşanan sayısız olaydan sadece biriydi. Katilin burada olacağını bile bilmiyordum. Eğer onun gittiği türden bir etkinliğe gidebilirim, yaptıklarını nasıl yapabildiğini anlayabileceğim diye düşündüm. Kokteyl saatinde adamlarla konuşup, suçlunun profilini ortaya çıkarabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmeye çalıştım. Buluşmalardan sonra da ev sahibiyle konuşacaktım. Sadece onun aklına girmek istedim. Nasıl davrandığını anlamak istedim. Ve şimdi sadece hepimizi buradan sağ salim çıkarmak istiyorum.”

“Böyle bir şeyin olabileceğini biliyor muydunuz?” diye dişlerimi sıkarak sordum.

İlk tanıştığımızda göğsümün içine örülmüş olan o ip, sanki kör bir bıçakla kesiliyormuş gibi hissediyorum, ama acıyı bir kenara bırakıp herkesin açıkça söylemekten kaçındığı şeyi soruyorum: “Hepimizin tehlikede olduğunu biliyor muydunuz?”

Emin olmam gerekiyor. Wes şu ana kadar aptal olmadığını kanıtladı. Aceleci ve dürtüsel, evet, ama en az imkanla ne kadar yetenekli olduğunu gösterdi. Eğer geceye böyle bir şeyin olabileceği, bunu yapan kişinin araştırdığı cinayetlerden sorumlu kişiyle aynı kişi olabileceği şüphesiyle başlasaydı, silahsız gelmesi imkansız olurdu.

Yüzü bembeyaz kesilir ve bu, “Hayır” diye kesin bir şekilde ekleyene kadar yeterli bir cevaptır.

Bana doğru yaklaşıyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Yine de birden duruyor. “Jamie... Hayır. Kadınların hiçbiri hızlı tanışma etkinliklerine katılmadı. İtalyan yemek kurslarında, resim gecelerinde ve lanet olası kilitli kapı

etkinliklerinde tanıştılar. Bu onun tarzı değil. Birini bulup eve götürüyor. Tek bir kişi—tek bir kadın. Maske takarak bir sürü insanı katletmiyor. Olayı tırmandırdı. Ve benim burada olmam—onun burada olması—hepimizin burada olması... Bütün bunlar sadece tesadüf eseri.”

Tesadüf. Kaderin bir cilvesi. Bu tür şeyler hayatınızın aşkıyla tanışmak için saklanmalı, bunun için değil...

Bodrum katındaki barda olduğumuz zamanı hatırlıyorum. Masanın altından sürünerek çıktığımda Wes'i odanın karşısında gördüğümde korkmuştu, kızgındı ama en çok da şok olmuştu. Hepimiz şok olmuştuk. Ama şimdi düşünüyorum da, şokunun sebebi farklıydı. Çünkü rol yapma eylemi, seksenli yılların yaratık filmlerinden fırlamış bir canavar gibi, korkunç ve hayal edilemez şekillerde somutlaşmış ve çoğalmıştı.

“Bana inanmanız gerekiyor ki—”

Wes yeni bir savunmaya başlamadan önce Stu, “Böyle saçmalıklara inanmak zorunda değiliz,” diye tükürdü ve son sözünü vurgulamak için bıçağını aramızdaki boşluğa sapladı. Hava o kadar gergindi ki, kana bulaşmamasına şaşırdım.

“Bu senaryoda polis olmanın seni güvenilir yapmadığından oldukça eminim, Wes. Otomatik olarak iyi adam olduğun anlamına gelmiyor. Aksine, seni şüpheliler listesinin en başına koyuyor.”

Wes'in tartışmaya girecekmiş gibi görüldüğü, daha önce yaptığı gibi Stu'yu susturacakmış gibi görüldüğü bir an var, ama sonra bunu yapamayacağını fark ettiği anı görüyorum.

Stu yine haklı çıktı. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklı.

Belki geçmişte umut aşıl原因 bir şey olurdu, ama polis memuru olmanın birini otomatik olarak güvende kıldığını varsaymak, sizi ölüme götürebilecek türden bir düşünce tarzıdır. Sadece korku filmlerinde değil. Herhangi bir filmde de değil. “Güvenli” bir kişi rolünü üstlenmek, gerçek kötülüğün kendini gizlemesinin yoludur.

Bu, Heart Eyes'ın bu gece taktığı maske kadar bir maske.

“Biliyorum,” diyor Wes sonunda, boğazını temizlemeye çalışsa bile sesi kısık ve gergin. “Biliyorum. Bu yüzden bana güvenmeyin. İsterseniz hiç güvenmeyin,

ama alarm sistemi buradan çıkmamız için bir fırsat. Bu, bu işi bitirmemiz için bir fırsat.”

İşte önümüzde sallanan havuç bu. Onun fikri bizi kurtarabilecek bir fikir. Evet, yalan söyledi ama John öldürüldüğünde tam yanımda duruyordu. Kalp Gözlü olmadığını biliyorum. Duygularımı incitmiş olsa da, bu onu kötü adam yapmaz... sadece onu çıktığım diğer birçok erkekle aynı kategoriye koyar.

“Ne yapmamızı istiyorsunuz?”

Ses tonuma pek bir şey katamıyorum. Wes bunu fark ediyor ve içimden buruk bir şekilde bunun o iyi geliştirilmiş soruşturma becerilerinden kaynaklandığını düşünüyorum, ama sonra yüzünde o yumuşak ifade geri geliyor, şimdi bir de özür ifadesi eklenmiş durumda ve bakışlarına karşılık veremiyorum. Sanki nöbet tutuyormuş gibi yüzümü bölmeye çeviriyorum. Gözümün ucuyla, diğerlerine döndüğünü görüyorum.

“Kontrol paneli genellikle ana girişte bulunur, ama orada olsaydık görürdük... İple çevrilmiş alanların çalışanlara ayrılmış bölümler olduğunu söylediniz, değil mi?”

Stu'nun başıyla onaylaması.

“O zaman muhtemelen koridorlardan birindeki bir depo odasında buluruz. Sinyali oradan gönderebiliriz, ama olmazsa duman dedektörleri aracılığıyla alarmları tetiklememiz gerekecek. Birinin çakmağı var mı?”

Herkes başını sallıyor ve benim kuşağım arasında sigara içme oranlarının düşmesinden daha çok hayal kırıklığına uğradığım bir şey olmamıştı. Eğer 90'lı yılların romantik komedilerinden birinde olsaydık, bu odadaki insanların en az yarısı tiryaki olurdu.

“Benim de bir elektronik sigaram var? Ama tüpü sönmüş,” diyor Dani sessizce ve mavi elbisesinin kıvrımının içinden güzel pembe bir elektronik sigara çubuğu çıkarıyor. İçimde derin bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor çünkü elbisesinin cepleri var, ama Wes ağzındaki sert çizgiyi sıkı bir uzlaşmacı gülümsemeye dönüştürüp teklifini başını sallayarak reddettiğinde bu kıskançlık hızla bastırılıyor.

“Öyleyse hademe odasına da geri dönelim,” diyor. “Yanıcı bir şey, bir çakmak ya da kibrit alalım.”

“Öyleyse ayrılmalıyız.”

Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Stu gerçekten de tekdüze bir tip.

"Geçen sefer pek iyi sonuçlanmamıştı," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayattayız, değil mi?"

Tam da asıl grubumuzdaki diğer üç kişinin artık bu lükse sahip olmadığını belirtmek üzereyken, bıçağını kullanarak benimle Wes arasına işaret etti.

"Siz ikiniz birlikte kalın. Bence üçümüz de bu işin peşinde olan kadından ve bütün gece yalan söyleyen adamdan uzak durmayı tercih ederiz."

Bu, beklendiği kadar iyi bir sonuç verdi ve eğer bakışlar hançer olsaydı, benimkiler Stu'nun kafatasını delip geçerdi.

Dani ve Jennifer sonunda gözlerime baktıklarında özür diler gibi görünüyorlar, ama itiraz edecek bir şey söylemiyorlar. Son on dakikada, melankolik müziklere sahip ergenlik filmlerine özgü olduğunu düşündüğüm türden akran reddi ve acı verici karşılıksız aşk gerçekleriyle karşılaştım. Laurie'nin o içini döktüğü zamandan beri ilk defa keşke burada olsaydı diye düşünüyorum.

"Yani hademe odasına geri mi döneceksiniz?" diye soruyorum. Stu'nun en güvenli seçeneği, bilinen yolu tercih edeceğini tahmin ediyorum. Tüm bu kaosun katalizörünün ben olduğumu ve Wes'in yalancı olduğunu düşündüğüne göre, eminim ki bu da bizi daha kolay gözden çıkarılabilir kılıyor. "Kontrol panelini bulmaya çalışacağız, değil mi?"

Stu, bıçaqsız eliyle Dani ve Jennifer'ı işaret ederek, "Kontrol panelini bulmaya gideceğiz," diyor. "Eğer onu, ya da bir telefonu ya da başka bir şeyi bulursak, alarmı çalacağız. Siz hademe odasına gidin. Eğer yangın çıkarmak için gerekeni bulursanız, buraya geri gelin ve alarmı çalıştırın. Kimin önce yaptığı önemli değil, yeter ki buradan defolup gidelim. Aradığımızı bulamazsak, bu odada tekrar buluşup başka bir çözüm bulalım."

Dani, Stu'ya sanki kışından parlayan bir çıkış tabelası çıkarmış ve bizi bu katliamdan kurtaracakmış gibi bakıyor, Wes'ten çaldığı kahramanlık kompleksine inanıyor. Ona fazla heyecanlanmamasını söylemek istiyorum. İyi sonuçlanmayacak.

Jennifer, en azından Stu'nun yeni rolünden etkilenmiyor. Bana baktığında, gözlerimi Stu'ya çevirip çok hafifçe başımı sallıyorum.

Ona güvenme.

Anlayışla neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını sallıyor ve bu da kadınların sözsüz iletişimi yorumlamada erkeklerden çok daha yetenekli olmalarına sevinmeme neden oluyor. Bakışları Wes'e kayıyor. Wes sessiz, gergin, göz teması kurmaktan kaçınmaktan dolayı uyarılmış gibi. Jennifer başını hafifçe eğiyor ve ben de benzer bir mesaj alıyorum: dikkatli ol.

Wes hakkında uyarıldığım için içimde bir huzursuzluk olsa da başımı sallıyorum.

Stu, Dani'nin aşırı ilgisinden çok hoşlanıyor ve bu onu cesurlaştırıyor. Wes kontrol panelini nasıl çalıştıracağını açıkladıktan sonra alaycı bir şekilde gülüyor ve paneli kendisi bulmaya gideceğini söylüyor. Eğer izin verirsek, dördümüzün birlikte kalıp alarm sistemini tek başımıza aramamıza izin vereceğini söylüyor. Wes'in tek başına olması fikri hala kalbimi boğazıma düğümlendiriyor. Yalanlardan sonra bile. Öfkeyi ve acıyı bastırmaya çalışmaktan avuçlarımda tırnak izleri kalmış olsa bile.

Aptalca, sinir bozucu, kahramanlık kompleksi içeren saçmalıklar, kesinlikle artık seksi değil... hiç değil.

Stu bu öneriyi hemen reddediyor. "Polis olduğunu ve bu işlerden anladığını söylemen, sana güvenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Alarmı da aynı kolaylıkla sökebilirsin."

Wes başını sallıyor ve sanırım aslında neyi sökmek istediğini anlatan bir mırıltı duyuyorum.

"Hem de öyle." Stu omuz silkti, kibirli bakışları durduğum yere kilitlenmişti; kanlı ellerim elbiseme uyması için yapılmış kaba bir çift eldiven gibi görünüyordu. Cehennemden çıkmış bir sosyetik kız gibiydim. "Eğer katil sen olursan... işte Jamie ile biraz daha yalnız kalma şansın, değil mi?"

BÖLÜM 29

“Beni çok güzel buluyorsun, beni öldürmek istiyorsun... Beni bıçaklamak istiyorsun... Beni katletmek istiyorsun...” —Miss Congeniality Değil

Temizlikçi odasına doğru ilerlerken sessiz kalıyorum ve “Eğer buradan testisleriniz dışarıda kalacak şekilde ayrılmak istiyorsanız benimle konuşmayın” havası yayıyorum; Wes de aynı şekilde sessiz ve gergin kalarak bunu saygıyla karşılıyor gibi görünüyor.

Koridorlarda ilerlerken hâlâ omuz omuza yürüyoruz, yan yana, birbirimize yaslanmış haldeyiz. Müttefikinizden kaçmak veya öfkenize yenik düşmek sizi saldırıya açık hale getirir. O kadar kızgınım ki, böyle bir şeyin yaşandığı hiçbir filmi hatırlayamıyorum, ama yine de Wes’ten uzaklaşmanın ve aramızda bir bıçağın hedefini bulmasına izin verecek türden bir mesafe koymanın kötü bir fikir olacağını biliyorum.

Stu’nun verdiği talimatlar işe yarıyor ve dolabı bulduğumuzda, kapıyı açtığımızda içinin şükürler olsun ki boş olduğunu ve ışığın hala açık olduğunu görüyoruz. Wes’in önüne geçip, o kapıyı kilitlerken görünen lavaboya doğru hızla ilerliyorum.

John’un kanını üzerimden atmam gerek. Ellerimde ve bacaklarımda her yeri lekelemiş, cildimi kirletmiş. Çok yapış yapış ve parfümümle karışınca tatlı bir koku yayıyor, bu yüzden musluk açılıp ellerime su döküldüğünde, ellerim kızarınca içimden bir rahatlama nefesi çekiyorum. Lavaboya en yakın rafta endüstriyel sınıf bir el sabunu şişesi var ve onu avucuma şiddetle sıkıyorum. Yağ, boya ve kimyasalları temizlediğini söylüyor ama eminim ki üreticiler, omuzundan bıçaklanmadan önce flört ettiğiniz bir adamın kanını da temizleyebileceğini bilselerdi, bunu da etikete eklerlerdi.

“Jamie...”

Wes'in sesi alçak ve tedirgin, ben de tırnaklarımla kurumuş kan lekelerini ovuyorum. Bıçağının raflardan birine metalik bir şekilde çarpmasının sesi geliyor, el fenerinin daha ağır bir darbesi duyuluyor, sonra yanıma oturuyor ve elleri suya dalıp istemeden benimkine değişiyor. Pembe köpüklerden başımı kaldırmıyorum.

Daha önce, tüm aletlerini nasıl taşıdığını, akşamın stresi altında kendi sistemini nasıl kurduğunu ilginç, hatta hayranlık uyandırıcı bulmuştum. Ama sadece hafızasına güvenmiş. Bütün gece sadece alet kemerinin eksikliğini telafi etmeye çalışmış.

Lavabodaki su önce köpüklü sonra berraklaşırken Wes'in iç çekişi alnımın tepesine çarptı. Ne diyeceğimi zaten biliyordum ama yine de bahanelerini sıralayışına izin verdim.

Neredeyse öyle.

"Biliyorum şu an bana çok kızgınsın ve üzgünüm—"

"Neden bana kim olduğunu söylemedin?" Elimi uzatıp lavabonun yanındaki kağıt havlulardan birkaçını aldım, suya batırıp bacaklarımdaki kanı sildim.

"Söyledim. Sadece ne iş yaptığımı söylemedim," demeden önce kısa bir duraksama oluyor ve bu da bakışlarımı ona çevirmeme neden oluyor. Ona verdiğim inanmaz bakış, yüzünde beliren "Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyorum" ifadesini en azından yakalamamı sağlıyor.

"Kendimi hedef haline getirmek istemedim." John'un kanının pembe lekesi kaybolmuş olsa da, cildimi ovmaya devam ederken sesi alçaktı. "Seni, kimseyi hedef haline getirmek istemedim. Böyle bir şeyin olacağını bilseydim, böyle bir şeyi tırmandıracağını bilseydim..."

Musluğu kapatıyor, parmaklarımızdan damlayan suyun küvete çarpma sesi duyuluyor. "Burada olmazdık. Tamamen planın dışına çıktı. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum. Hazırlıklı olmak benim görevim olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda korumak da benim görevim. Bu yüzden, geri kalanımızın buradan çıkmasını sağlamak için her şeyi yapacağım, Jamie. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki o durmayacak."

Buna itiraz edemem. Yani, etmek isterdim ama bu gece yaşananlara, geriye dönüp baktığımda, Wes'in polis olduğunu söyleseydi ölmüş olacağını biliyorum.

Kalp Gözleri bodrum katında onun yanına doğru doğruca koşardı. O koridorun sonunda oyalanmazdı. Bu düşündürücü bir durum. Benim de

hevesimi biraz kırıyor, gözlerine bakmamı sağlıyor ve göğsümde en ufak bir çekim hissi uyandırıyor.

“Sana söylemek istedim.” Bana daha fazla kağıt havlu uzatırken sesi fısıltıya dönüştü ve ellerimi—onun ellerini—temiz ve kandan arınmış halde görmek... tekrar güzeldi. “Neredeyse yapıyordum—”

“Ne zaman?”

Bu gece herhangi bir anda bunu sohbetin içine rahatlıkla serpiştirebilirdi. “Hey Jamie, biz de aynı türden delileriz. Ayrıca ben polis memuruyum.”

Ağzımızdan kendiliğinden dökülüyor.

“Defalarca.” diye iç çekti ve onun yanında olmak, o yumuşak hırıltıyı kulağıma yakın hissetmek, tahriş olmuş parmaklarımı yakasına geçirip ağzını benimkine yapıştırmamamın tek sebebinin saf inatçılık olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündürdü.

“Ama... Jamie, bu gece buraya gelme amacım şu değildi—”

“Birisiyle buluşmak için,” diyorum, lavabodan uzaklaşıp kapıya doğru ilerlerken cümlesini tamamlıyorum. Aradaki mesafe o sıcak havayı tekrar alevlendiriyor ama yine de çelişkili. Aslında neye kızdığım belirsiz. Bana takıntılı bir katilden kaçmaya ve eğer hayatta kalırsam bu gece gördüğüm tüm katliamı atlatmak için geçmem gereken bir sürü terapiye odaklanmam gerekirdi. Bunun yerine, yalan söylediği için kızgınım. İlk etapta yaralandığım için bile kızgınım ve sonra bir de diğer şey var.

“Buraya daha fazla insanın ölmesini engellemek için geldin ve biliyorum ki şu anki meseleyle, yani ölü sayısını artırmamaya odaklanmamız gerekiyor, ama randevumuzda rol yapıyor olman beni biraz kızdırdı.”

Bana doğru gözlerini kısarak baktı. “‘Numara yapmak’ derken ne demek istiyorsun?”

“Seni ne mutlu ediyor?” sorusu, yavaş gülümsemeler, göz temasıyla yaptığım her şeyin karşılıklı ve rızaya dayalı olması...

“Sanki deniyordun.”

Yaramı iyileştirirken başparmağıyla kolumu okşaması, Laurie ile beni sanki ikinci doğasıymış gibi kızdırması... Stu yürürken ayaklarını kaldırabilseydi öpüşürdük.

Bunların herhangi bir şekilde soruşturmasına nasıl bir faydası oldu?

Wes duraksadı, düşündü, sonra sanki kelimenin kendisi ona yabancıymış gibi yavaşça başını salladı.

“Kesinlikle ‘denemiyordum.’”

Bunu en ufak bir kibir belirtisi olmadan söylüyor. Bana bile bakmıyor, ama yine de—

“Ha, defol git. Yani, gerçek bir randevu değilken öyleymiş gibi davranmana gerek yoktu. Aslında ben—”

Söyleyemeden kendimi durdurdum ama o bir dedektif ve o kelimeyi duyunca yerden başını kaldırdı. Gözlerime baktı ve gördüğüm yoğunluk beni döndürüp raflarda “yanıcı” logosu olan herhangi bir şey aramaya itti. Alarmları çalıştırmak için değilse bile, kendimi ateşe vermek için.

Modern flört konusunda yeterince tecrübem var ve biliyorum ki, duygularınızı göstermeye mecbur kalana kadar kendinizi saklıyorsunuz. Flört etmek, dokunmak – her türlü cinsel temas – sorun değil, ama duygularınızı itiraf etmek ve birine karşı hissettiklerinizi tanımlayan kelimelere dökmek?

Sınırdaki psikotik.

“Söyleyeceklerini söyle.”

Sesi, dar alanda yankılanırken ağır ve boğuk geliyor. Ellerim, kağıt havlulara, açılmamış paspas başlıklarına, el sabunu şişelerine ve bodrum katındaki barda duran peçete kutusuna dokunuyor. Ellerimi meşgul edip titremelerini önleyebilecek her şeye.

“HAYIR.”

“Jamie...”

Bunun beni neden duraksattığını bilmiyorum. Bu gece muhtemelen yüzlerce kez adımı söylemiştir, ama bu sefer kalbimi adeta boğuyor.

Ona söylemek istiyorum.

Ona söylemek istiyorum ama söylerken gözlerine bakamıyorum.

“Aslında... senden hoşlanıyordum—” Son anda geçmiş zamana geçiyorum. “—hoşlanıyordum.”

İtiraf havada asılı kalıyor ve bunu söylemenin ağırlığı omuzlarımdan kalkmış olsa da, onun tepkisini beklemek onun yerini alıyor. Kalp Gözlü beni banyoda bulduğundan daha yavaş, bir şekilde aynı derecede korkmuş bir halde arkamı dönüyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Bana bakıyor.

Uzun zamandır.

Sonra bakışları kapıya iner, kilitli olup olmadığını kontrol eder, ardından başını kaldırıp doğrulur. Enerji değişir. İçimde anlık bir mücadele yaşanır; hissettiğim tüm sinir, acı ve hayal kırıklığı, Wes'e duyduğum çekime karşı koymaya çalışır, ama bu dengesiz bir mücadeledir. Öfkem, bir korku filminin sonunda bir kötü adamın cesedi gibi yok olur. Geriye sadece göz teması, boğucu hava, yanaklarımın altında yükselen kan ve karnımın alt kısmında yükselen sıvı bir sıcaklık kalır.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

Sesi zar zor duyuluyor ama içimde derin bir ürperti yaratıyor, başımı salladığımda olduğum yerde kıpırdanmama neden oluyor. Bir adım geri çekiliyor, benden dört adım uzaktaki raflara yaslanıyor ve bir an bile göz temasımızı kesmiyor.

Eğer bir romantik komedide olsaydık, işte burada duygularını itiraf ederdi ya da belki de tüm konuşmayı bir kenara bırakıp "boş ver" der ve odanın diğer ucuna gidip beni öperdi. Her iki seçeneğe de razı olurdum. Hikayeyi ilerletecek her şeye razı olurdum. Ta ki ellerini havaya kaldırıp dişlerini sıkarak "Lanet olsun, unuttum!" diyene kadar.

İsa, son beş saniyede kafasını mı çarptı acaba?

"Ne diyecektin?" diye şaşkınlıkla sordum.

Hayır. Bu gece neden burada olduğumu unuttum.

Kaşlarımı çatıyorum. Kapıyı işaret ediyorum. "Öldürücüyü yakalamak için —"

"Bir saat boyunca o odada neler olup bittiğini gözlemleyebildim, sonra masanıza oturdum ve sizi gördüm... ve her şey bitti. Tüm dikkatim size odaklanmıştı—bunu yapmam. Bunu yapmamak için eğitildim, ama siz bana neden burada olduğumu unutturdunuz."

Aman Tanrım! Bu gerçekten oluyor!

"Sonra da cinayetten bahsetmeye başladın ve—" Alaycı gülüşü hiç komik değildi. "Artık unutamıyordum ve kurban profiline uyduğunu da fark etmeden edemedim. Onun tipisin. Ama mesele şu ki..."

Alnını eliyle ovuşturarak hayal kırıklığını belli etti, keskin bir nefes verdi ve ardından doğrudan gözlerime bakarak, "Sen tam benim tipimsin, Jamie. Eşsizsin

ve tam benim tipimsin," dedi.

Aman Tanrım. Bu çok ağır bir darbe. Nakavt yumruğu gibi. Ekrandaki ilk cinayet gibi. Ekrandaki ilk öpücük gibi. Özellikle de derin, çaresiz bir iç çekip başını salladığında.

"Uzaklaştığımda bile seni aklımdan çıkaramadım ve bu yüzden odayı gözetmiyordum ve ışığı kimin kapattığını kaçırdım. Tüm bunların yaşanmasını engelleyebilecek bir şeyi kaçırdım."

Yüzünde bir acı belirliyor, tıpkı ışık düğmesinin açılması gibi zararsız bir şeyin yıkıcı sonuçlara yol açabileceğini bilmenin verdiği türden bir acı ve bu da beni bir adım öne atmaya itiyor.

"Wes, bu senin siktiğimin değil—"

"Peki ya şimdi?"

İtiraf sürecinde o kadar ilerledi ki, onu durduracak gücüm kalmadı. Durdurma isteğim de yok.

"Şunu düşünmeden edemiyorum: Eğer bu olay yaşanmasaydı, eğer normal bir gece olsaydı, eğer o psikopat herif başka bir yerde birilerini terörize ediyor olsaydı... Seni eve götürmeye çalışırdım."

Gözleri tekrar gözlerimle buluştu ve avuçlarım terlemeye, nefes nefese kalmaya başladım. Sokak yemeklerini hiçbir olumsuz sonuç olmadan yemenin en iyi senaryom olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun böyle olmadığını, daha iyi bir şeyin ulaşılabilir olduğunu bildiğime göre... Onu istiyorum.

"Eşleşip eşleşmediğimizi öğrenmek için yarına kadar beklemezdim. Bu akşam seni bir içki içmeye çıkarır, her türlü film hakkında söyleyeceklerini dinler ve ne düşündüğünü bilmek isterdim."

Zihnimde seksenli yıllardan kalma bir montaj gibi canlanıyor. Buzlu kenarları ve mevsime uygun kıyafetleriyle birlikte.

"Ghostface, Dahmer ya da başka bir başrol oyuncusu hakkında söylenirken bile seni öperdim, çünkü kendimi tutamazdım ve seni eve götürdüğümde, yatağıma yatırdığımda... Jamie..."

Sesi daha da alçalıyor. Duymamam gereken bir itiraf bu, ama yine de duyuyorum ve damarlarımda kanım kaynamaya başlıyor.

"Tanrım, sadece adımı haykırdığını duymak için her şeyi yapardım."

Oda yeniden sessizliğe bürünüyor ve aklımdan geçen tek şey şu oluyor: Aman Tanrım...

Bir sürü romantik konuşma dinledim. Tüm unsurlarını biliyorum. Uzun uzun analiz ettim. Ve ilanlar söz konusu olduğunda, bu gerçekten muhteşemdi. Muhteşem ötesiydi.

Bu gece birinin boğazının kesildiğine şahit oldum ve bunun filmlerdeki gibi olmadığını keşfettim. Domuz eti endüstrisi hakkında bir belgesel izledim ve gerçek hayatta görmeden çok önce bağırsakların nasıl çıkarıldığını biliyordum. Bütün bunlar bir şekilde benim yüzümden oluyor olsa da, bu anı hayatımın geri kalanında zihnimde tekrar tekrar canlandıracağımı inkar edemem. Hayatımın geri kalanı birkaç saate indirgenmiş olsa bile.

İlk buluşmamızdan beri göğsüme örülmüş olan o görünmez iplik, "Geçen Yaz Ne Yaptın?" filmindeki kancaya dönüştü, kaburgalarımın altına saplandı ve beni ona doğru çekiyor. Çünkü tüm bu süre boyunca, karşıma oturduğu andan itibaren, o kişi Wes'ti.

"Bunu çok isterdim..." Gözlerimi kırıştırmadan, aynı anda hem karanlık hem de aydınlık bir şekilde ona dik dik bakıyorum. Sonra, konuşmasının hangi kısmına atıfta bulunduğum konusunda hiçbir yanlış anlaşılma olmasın diye, "Hepsini," diyorum.

Bunu beklemiyor olmalıydı, çünkü göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi. Başını kağıt havlu rafına yasladı, gözlerini tavana dikti, sanki ilahi bir müdahale istiyormuş gibi, sonra tekrar gözlerime baktı ve başını salladı.

"Jamie, yapma..."

Ne yapmamı istemediğini, neyi bırakmamı istediğini sormak üzereydim ki, gözleri benimkilerle benimkiler arasında gezindi ve saklayamayacağım bir şeyi gördü. Doğrusu, saklamaya pek de çalışmıyordum. İçini çekti ve üç sayım sonra

—
"Lanet olsun," diye mırıldandı, raflardan inip bana doğru adımlarla ilerlerken. Yarım adım kala, ensesinden yakalayıp beni öne doğru çekti.

BÖLÜM 30

“İyi çocuklar böyle öldürmez.” “Ah, evet, öldürürler.” —Bridget Jones'un Günlüğü Değil

Tam da korktuğum gibi.

Beni öyle bir öpüyor ki, tam bir psikopat tarafından avlandığımı unutuyorum. Beni o kadar sıkıca kendine çekiyor ki, kolumdaki kesik tekrar açılırken acıyor, ama yine de daha da yaklaşıyorum. Dudaklarının benimkine uyguladığı baskı, şimdiye kadar on mu yoksa on bir mi insan kaybettiğimizi unutturuyor. Ve alt dudağımı dişleriyle çekiştirildiğinde, kendimizi bu hademe odasında tamamen güvende olduğumuza, aramızda sadece tek bir çıkış yolu ve tek bir kilit olduğuna ikna edebiliyorum.

Öne doğru adım atıp sırtımı duvara yasladığında parmaklarımla ensesini kavradım. Bir eli kalçalarımın indi ve beni yukarı kaldırdığında dizlerimi dışarı doğru kaydardım, uyluğu benimkilerin arasına girdi. Beni sıkıca kendine doğru çekmek için kavrayışını kullandı ve baskı... Ah. Çok güzel. Çok, çok güzel. Aferin Wes.

Dudaklarımı onunkinden ayırarak, avuç içlerimi çenesine doğru hareket ettirdim ve dudaklarımı bir bıçak ağzı kadar uzakta tutarak fısıldadım: "Bence bunu yapmamalıyız—"

"Yapmamalıyız ama—" diye mırıldanıyor ve gözlerimi açıp onun kapüşonlu bakışlarıyla karşılaştığımda, o cümlemin nasıl biteceğinin bir önemi kalmıyor.

"Yapmamalıyız ama—" cümlesini duymak bana yeter.

"Yapmamalıyız, ama—" oldukça ikna edici bir argümandır.

"Ben sadece—" Wes yüzünü boynuma gömüyor, ağzı boğazımda geziniyor, tenimden nefesi çekiyor ve ardından bir titremeye bırakıyor. Bu ses, bacaklarımı onun bacaklarının etrafına daha da sıkmama neden oluyor ve keskin, tatmin edici bir nabız beni şaşırtıyor. Ama bu sadece bir ön izleme. Bir tanıtım.

“Nasıl göründüğünü bilmem gerek—” Başını tekrar kaldırıyor ve yüzündeki ifade—“İzin verirseniz—”

Bu düşünceyi kafasından siliyor. "Bilmem gerek—" Sanki bu cümlelerin çok fazla sonu var ve neden bunu yapacağımızı doğru bir şekilde ifade edecek olanı bulmak için yeterli zamanı yok. Bu yüzden birine karar veremeyince, yapmacık ve uzatılmış bir şekilde "Jamie" diye mırıldanıyor.

Korku filmlerinin en temel kuralını çiğnemeye ve yeni tanıştığım bu adamla seks yapmaya çok yaklaştım, çünkü tüm bu bunaltıcı korkudan sonra sadece bir dikkat dağıtıcıya, bir rahatlamaya, bir kaçışa ihtiyacım var.

Ben sadece Wes'i istiyorum.

Cevabımı bekledikten sonra tekrar öpmeye çalışıyor—bu durumdan kurtulursak bu da bir başka olumlu işaret—gözleri dudaklarıma kilitlenmiş, nefesi sıcak bir şekilde yüzüme çarpıyor. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, eli açılırken parmakları boynumun arkasına dokunduğunda, başımı salladığımı, onu kendime daha da yaklaştırdığımı, aradaki mesafeyi kapatmak için öne eğildiğimi fark ediyorum.

“İstiyorum.” Sonunda neden bu kadar çok azgın gencin cinsel ilişki uğruna öldüğünü anlıyorum. “Wes, seni istiyorum—”

Dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına çekiyor ve bu öpüş vahşi. O kadar derin, ham ve yıkıcı ki, suç sayılmalı. Dişlerinin dudağımdaki sert kavrayışı ve çekişiyle, dilinin benimkine yaptığı derin, yatıştırıcı dokunuşun zıtlığı beni şaşırtmıyor, ama bağımlılık yapıyor. Tahrik ediyor. Ellerimi gömleğinin pantolonunun içine sokulduğu yere götürüp çekmeme, kan lekelerinin tamamen kurumamış yapışkan kısımlarını görmezden gelmeme neden oluyor. Elini kalçamdan aşağı, uyluğumun ön tarafına doğru kaydırıp, elbisemin etek ucuna dokunup, kalça kemiğimi kavramasına neden oluyor; ben de ona doğru hareket ederken, daha fazla baskı, daha fazla sıcaklık, sonunda korkudan kaynaklanmayan kalp çarpıntısı etkisinden daha fazlasını arıyorum.

Belki de adrenalin yüzünden, vücudum kortizolü dopamin veya oksitosinle dengelemeye çalışıyor, ama eğer bu elde edeceğimiz tek şanssa, gömleği belinden kurtulur kurtulmaz ellerimi gömleğinin altına sokmaktan kendimi alıkoyacak yeterince iyi bir neden bulamıyorum; avuçlarımda tenini hissetmek için can atıyorum.

“İşte bu kadar...” diyor Wes, dudakları yukarı doğru bir hareketle benimkilerden ayrılırken, tutuşu sıklaşıyor ve uyluğunun üzerindeki hareketlerimi yönlendiriyor. Sesi derin, nefes nefese, bir öğrenci filminin ilk kurgusundan daha pürüzlü. “İşte bu kadar, Jamie. Bana gelecekte beni nelerin beklediğini göster.”

Ona sürtünüyorum. Sırtımı büküyorum, yuvarlanıyorum, sürtünüyorum. Karnımdaki sıcaklık yanaklarımdaki sıcaklıkla ve göğsümdeki kızarıklıkla yarışana kadar tekrar tekrar. Yukarı, içeri, aşağı, daire, tekrar. Memnuniyet dolu bir homurtuyla dudakları, başka gidecek yerleri yokmuş gibi benimkine iniyor. Sanki şanslar aleyhimize değilmiş gibi. Sanki alternatif bir zaman çizgisindeyiz ve o beni penceresiz bir odada temizlik malzemelerinin yanında değil de dairesindeki yatağında yatırmış gibi.

Parmaklarımı karın kaslarından, kaburgalarından, sırtına doğru gezdiriyorum. Teni benimki kadar sıcak, ellerime değdiğinde yakıcı, pürüzsüz ve sert; vücudunun daha fazla yerine dokundukça daha fazlasını açığa çıkarmak istiyorum. Bir elimi karnına doğru kaydırıp, göbek deliğinin altından başlayan kıl izini takip ederek, kemerinin soğuk tokasının üzerinden geçip, pantolonunun ön kısmına, tam da uyluğuma bastırdığı yere kadar parmaklarımı gezdiriyorum.

Elimle ağzına baskı uyguladığımda boğuk bir iniltiyi ağzıma bastırdı, ama sonra dudakları durakladı ve kısa, korkunç bir an için bir şey duyduğunu ya da belki de daha kötüsü, bunu yeniden düşündüğünü, bu gece içine düştüğümüz tüm sorunlara değip değmediğimi yeniden değerlendirdiğini düşündüm. Ben daha fazla paniklemeden, ağzını tekrar benimkine bastırmaya başladı, boynumdaki tutuşunu gevşetti ve çok becerikli bir şey yapamadan elimi çekti.

Hızlı bir hareketle başımın üstüne bastırdığında, o sıcaklık, vücudumda akıp giden, eriyip ta içime kadar yayılan o sıcaklık... Evet, işte o an her şey daha da yoğunlaşıyor. Dudakları hâlâ dudaklarıma değerken biraz geri çekiliyorum ve duvara yasladığı bileğime bakıyorum.

“Wes?” Adı ağzımdan bir iç çekişle döküldü, dudaklarımızın arasından kaydı ve bir an için kolumu tutma kararından vazgeçebileceğini düşündüm. Riski aldık, ama şimdiye kadar ödülü sadece ben alıyorum. Ama sonra beni daha sıkı kendine çekti, başparmağı kalça kemiğimin üzerinde daireler çizmeye başladı ve göz kapaklarım titredi.

“Fazla zamanımız yok.”

Öylesine sessizce mırıldanıyor ki, benim için mi yoksa kendi için mi söylediğini anlayamıyorum. Dudakları benimkilerden ayrılıp boynumdaki atan nabza bastırıyor. Dilinin tenime değmesiyle nefesim kesiliyor.

“Tanrım, istiyorum Jamie. İstiyorum ama birimizin aklını başına toplaması gerekiyor.” Sesi boğazımda titriyor ve ben düşünmeden başımı sallıyorum, çünkü aklım burada değil, her yerde. “Ama seni buradan çıkarana kadar bekle. Bekle. Bundan çok daha iyisini yapacağım.”

Bu bir söz. Boğazımdan titrete bir nefes vermeme ve boşta kalan elimin parmaklarını sırt kaslarına sıkıca kavramama neden olan bir söz, çünkü şimdiden çok güzel. Eminim o da anlıyor. Eli kalçamdan iç çamaşırlarımın kenarına kaydığında, kumaşla tenim arasına girdiğinde, parmak uçları aşağı doğru hafifçe kayarak, kaygan bir şekilde tenime değdiğinde, kulağımın dibindeki ağır nefes verme, onun da anladığının yeterli bir teyidi oluyor. Anlıyor ve bundan da memnun.

O parmaklarını bende gezdirirken başım duvara yaslandı. Her şey hisse indirgenmişti; sürtünme, kaynayan zevk ve ateşli bir sıcaklık. Bu bir yarış değildi, acele etmiyordu, ama hareketlerimizde bir aciliyet vardı. Bu, odanın dışındaki herhangi bir şeyin uzaktan da olsa farkında olduğumuzun tek göstergesiydi. Elinin topuğunu klitorisime sıkıca bastırmak için uyluğunu kullandı ve boğazımdan bir inilti koptu. Ve bu inilti aynı hızla kesildi. Benim öz kontrolümden kaynaklanmıyordu bu. O çoktan gitmişti. Gözlerim aniden açıldı, bileğim gevşek bir şekilde yanıma düştü ve bakışlarımı aşağı indirip avucunun ağzımı kapattığını gördüm. Aman Tanrım...

Bu yeni bir şey.

Hoşuma gitmemeliydi. Yanağıma bastırıldığı parmaklarının sert baskısı beni tekrar inlettirmemeliydi. Sanki bir hile kodu gibi, beni doğrudan elini bana sürttüğü yere götüren gizli bir seviyenin kilidini açmamalıydı ve kesinlikle geriye yaslanıp “Şşş” dediğinde hoşuma gitmemeliydi. Gözlerimiz kilitlendiğinde kalbim göğsümün altında hızla çarpıyor. Bir de utanmadan karanlık bir sırıtışla “Ellerim bir silaha uzanamayacak kadar meşgulken bizi ele verme” diyor.

Bacaklarım onun bacaklarının etrafında titriyor, parmaklarının hareketleriyle uyandırdığı hislerden görüşüm bulanıklaşıyor. Her dokunuşa, her dokunuşa ve

her bastırmaya nasıl tepki verdiğimi görmek için yüzümü izliyor ve kendi bulanıklığımın içinden bakışlarının karanlık, arzu dolu olduğunu anlayabiliyorum. Onun insafına kalmış durumdayım, ama olmak istediğim başka bir yer yok.

“Bu uygun mu?” diye soruyor ve tam olarak ne sorduğunu bilmiyorum ama hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. Uyuşuk kalmış sinir uçları nabız atıyor, acıyor ve boşalmaya hazırlanıyor. Yaptığı her şey çok iyi hissettiriyor, bu yüzden avucunun altında başımı sallıyorum, ellerimi gömleğinin altına kaydırıp belinin alt kısmını kavrayıp onunla birlikte hareket ediyorum, dudaklarıma değen parmaklarının sıcaklığına ve yumuşak baskısına minnettarım.

Özellikle başparmağının ustaca yönlendirilmiş bir hareketi sırasında tırnaklarımı derisine batırdığımda yüzünü buruşturuyor, sanki beyninde bir şeyler yeniden şekillenmiş gibi başını sallıyor ve ardından başparmağının klitorisime uyguladığı hareketi ikiye katlıyor. İki parmağı içime giriyor ve geri çıkarken beni ürperten bir şekilde kıvrılıyor. Şu anda yanımdaki kapıdan bir balta fırlasa, sanırım korkudan çok hayal kırıklığına uğradım. Özellikle Wes ağzını tekrar boynuma indirdiğinde, dudakları, dili ve dişleri derimde gezinirken, dudaklarımdan daha fazla boğuk sesler çıkmasına neden oluyor. Olan her şey—onun yaptığı, benim yaptığım—aynı anda hem çok fazla hem de tam yeterli ve türleri aşan bir şey. Ağlamak, gülmek, bağırarak ve dışarıdaki o lanet olası psikopata kocaman bir orta parmak göstermek istiyorum çünkü Gördün mü? Her şeyi mahvetmedin.

Wes zaman zaman çenesini kaldırıp kulağıma alçak sesle fısıldadığı sözler beni nefes nefese eline doğru itiyor. Tekrar tekrar dinlemek isteyeceğim sözler ise şunlar: "Uzun süre bu elbiseyle seni rüyalarımnda göreceğim. Üzerinden çıkarıp, böyle giymeni hayal edeceğim... Gerçekten çok canlı rüyalar, Jamie."

Bu da kredi kartımda biriken faizin her kuruşuna geliyor.

“Tanrım, beni öldürüyorsun. Beni öyle bir hale getiriyorsun ki... Sadece seni izlemek bile... Kendimi tutmak için tüm gücümü harcamam gerekiyor... Kahretsin... beni öldürüyorsun.”

Biliyorum. Tanrım, onu bacağıma bastırılmış halde hissettiğimden biliyorum. Umarım bunu tekrar yapabiliriz. Gerçekten umarım bir dahaki sefer ona bu

konuda yardımcı olabilirim.

“Senin hakkında her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Elimle ağzını kapatmadığımda yalnız kaldığımızda nasıl bir sesin olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum. Gerçi...” Bunu söyledikten sonra başını kaldırıp bana baktı. Dudaklarının kenarındaki anlamlı kıvrım, zaten alev alev yanan bir ateşe gazyağı dökmek gibiydi. “Bunu sevebilirsin, değil mi?”

Evet, sanırım olabilir. Bence o, daha önce hiç düşünmediğim şeyleri bana sevdirebilme yeteneğine sahip.

Ve tam da her şeyin daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, bu kadar yaklaştığımı bildiğim anda, başparmağı dönmeyi bırakıyor. Sadece sert, sürekli, tavizsiz bir şekilde bana bastırıyor ve işte bu işaret. Roketlerin fırlatılmasının, dalgaların çarpmasının, havai fişeklerin patlamasının, atom bombalarının infilak etmesinin seslerini içeren kaseti oynatın.

Ağzı açıkta kalan boğazımı tırmalarken sırtım gerildi ve vücudumda keskin ve şiddetli bir boşalma dalgası yayıldı. Ona karşı titredim ve bu gece ilk kez korkudan değil, gerilim ve dehşet vücudumu bir anda terk etti. Geriye kalan tek şey yüzümdeki nefesi, bacaklarımın arasında yavaşça, yumuşakça okşayan parmakları ve avucuna doğru nefes nefese kalırken teninin ıslak sıcaklığıydı. Ağzımdaki tutuşu gevşedi ve yüzümün yan tarafını kavradı, göğsüm kabardı ve başımı duvara yasladım. Sanki son birkaç saattir boğazıma bir el sarılmıştı, nefes almamı sağlayacak kadar gevşek ama çaba gerektirecek kadar sıkıydı ve şimdi o tutuştan kurtarıldım.

"Jamie?"

Gözlerimi açtığımda her şey bulanıktı. Wes'in sesi endişeliydi. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama onu durdurmak için parmaklarımı beline doladım.

"İyi misin? Ben mi...?"

İşte o anda yanaklarımdan sıcak gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyorum ve bu... çok yersiz, çünkü az önce olanlardan kesinlikle keyif almıştım. Eğer Laurie burada olsaydı, mantıklı bir açıklama sunabilirdi. Bunu dış uyarana verilen fizyolojik bir tepki olarak açıklayıp, vardığı sonucun çift anlamının plak üzerindeki kan gibi yerleşmesine izin verirken bana şeytani bir sırıtişla bakardı. Ama Laurie ile ilişkimiz normal sınırların ötesine uzansa da, onun burada

bulunmasına, hele hele az önce olanlar hakkında yorum yapmasına izin vermezdim.

Ve böylece Wes'i sıkıca tutmaya devam ettim, ona gözyaşlı bir gülümsemeyle başımı salladım ve nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Beni duvara yasladı, yanaklarımdaki pembe izleri sildi—her zamanki gibi randevu gecelerinde oluşan gözyaşı, allık ve kan karışımı—diğer elini iç çamaşırimdan çıkarıp kalçama, oradan da uyluğuma doğru kaydıldı. Etek ucunu yerine çektikten sonra kolunu belime doladı.

“Wes...” Adı boğazımdan hırıltılı ve boğuk bir şekilde çıkıyor ama ne söylemeyi planladığımı bilmiyorum. Beynimin cümle kuracak kadar oksijene sahip olup olmadığından emin değilim.

“Sadece nefes al, bebeğim.”

Talimatlarına fazla itiraz etmeden uyuyorum. Sonuçta olay yerine ilk gelen polis memuru o, ama yeni sevgi sözcüğü dikkatimden kaçmıyor. Hatta bu durum, çoğu başrol oyuncusunun rahatlıkla yapabildiği o çirkin kahkaha-ağlama-hıçkırma hareketini yapabileceğim hissine kapılıyorum, ama kesinlikle yapamayacağımı biliyorum.

“Bu,” diyor, dudakları zevkli bir şekilde dudaklarıma değiyor, sonra geri çekilip başını sallıyor, “...şimdiye kadar çıktığım en iyi ve en kötü ilk randevu olabilir.”

Bu, bende oluşan o çirkin gülme-ağlama-hıçkırma nöbetini kesiyor. Bacaklarımı tekrar hissettiğimde, nefesim düzene girdiğinde, bacağının desteğinden kurtulup dengesiz ayaklarım üzerinde doğruluyorum. Wes beni bırakmıyor.

“Şey, bunu ilk gün normalde yapmam—”

Gerçeği fark ettiğimde geriliyorum. Tıpkı izleyicilerin karakterlerden önce tehdidi görebildiği anda kemanın keskin, uyumsuz bir şekilde sürtünmesi gibi. Hala bir korku filminin ortasındayız. Wes hakkında bildiğim tek şey, elleriyle iyi iş çıkaran bir polis olduğu. Kanı temizleyip kapıyı kilitlediğimizde kuralları görmezden gelmek, burada bizim için geçerli olmadıklarını düşünmek kolaydı, ama şimdi tam güçleriyle geri dönüyorlar ve bana hatırlatıyorlar: “Soyadını bilmiyorum—” Boğazımdaki el tekrar geri döndü. “Hatta bilmiyorum bile—”

“Jamie.” Avucu yanağımdan çekilip arkamdaki duvara yaslandı. Bu hareket onu biraz daha yaklaştırdı ve arkasındaki her şey bir tablo gibi bulanıklaştı. Güvenlik posterlerini, rafları, bakım malzemelerini göremiyordum. Sadece onu görebiliyordum.

“Wes Carpenter,” diyor. O yumuşak, anlam dolu bakışlar yüzümü tarıyor ve boğazımdaki baskı gevşiyor, bir okşama gibi yumuşuyor. “Cinayet masası dedektifi. Rozet numarası 21397. Boğa burcu... görünüşe göre. İki küçük kız kardeşim var – burcumun önemli olduğunu bana onlar söyledi – ve eğer bana Hızlı ve Öfkeli ile Bayan Congeniality arasında seçim yapmamı isteseydiniz... Bullock kazanırdı.”

Omuzlarım gevşedi ve istemsizce gülümsedim. Bu, dışarıdaki ölüm kalım durumuyla ilgisi olmayan, kişisel ve sıradan bir bilgi. Onun da bunun ötesinde bir hayatı var. Bizim de bunun ötesinde hayatlarımız var. Hâlâ onlara geri dönebiliriz.

Yüzümdeki kalan gözyaşlarını silmeyi devralıyorum ve avuçlarımı göğsüne, tam kalbinin üzerine koyuyorum. Ona gülümseyerek “Jamie Prescott, Doktora adayı” dediğimde, ellerimin altında kalp atışı biraz hızlanıyor.

Dudaklarımın kıvrımını taklit ediyor ve onu öpmek için başımı kaldırdığımda başını aşağı eğiyor. Geri çekiliyorum ama o da beni takip ediyor, dudaklarımız birbirine değiyor ve ben de şöyle diyorum: “Öğrenci numaram, asla ezberleyemediğim tek şey. Gururlu bir Akrep burcuyum. Bir ablam var. Laurie’nin ablam gibi olduğunu düşünebilirsin ama o daha çok karım gibi.” Gözlerimi açtığımda, gözlerinin kenarlarının eğlenceyle kırıştığını görüyorum.

“Kimle çıkarsam çıkayım bu değişmeyecek,” diye uyarıyorum, çünkü bu ilişkinin nasıl ilerlemesini istediğine karar vermeden önce tüm ayrıntıları bilmesi gerekiyor.

“Ve... Bullock her zaman galip geliyor.”

Beni bir kez öpüyor. “En azından bunu ilk randevumuzda hallederdik.”

İki kere. “Bunu ilk buluşma olarak sayamayız sanırım,” diyorum, dudaklarını üçüncü kez benimkine değdirmeden ve sonra kucaklaşmamızdan ayrılmaya başlamadan önce. “Daha çok paylaşılan travmatik bir deneyim gibi.”

Eğer akşam yemeği, film izleme, sohbet gibi daha geleneksel unsurları içeren bir randevuya çıkmak istiyorsak, kardiyo, ilk yardım ve kan dökme gibi şeylerin

olmadığı bir yerden kaçmamız gerekiyor. Temizlikçi odası bize bir nefes alma fırsatı verdi, ama oradan çıkar çıkmaz, durdurulmuş bir sahneyi tekrar oynatmak gibi olacak.

Wes'in bakışları yana kaydı ve ben de onu takip ederek dikkatini çeken, üzerinde kırmızı "Yanıcı Sıvı" etiketi bulunan el dezenfektanı şişesini gördüm. Yüzünde kararlılık ifadesiyle bana baktı ve eğer bir filmde olsaydık, en azından gömleği ustaca yırtılıp kaslarını ortaya çıkarırdı. Filmde olmaması gerçekten üzücü, ama hayal kırıklığım kısa sürdü. Özellikle de şişeyi raftan alıp odayı aramaya devam ederken, omzunun üzerinden seslenerek, "Bu geceyi atlatalım da seni gerçek bir randevuya çıkarayım," dediğinde.

BÖLÜM 31

“Birkaç küçük cinayetin bizi ayırmasına izin vereceğine inanamıyorum. Bu sadece bir ayrıntı!” —Sadece Sen Değil

*M*askeli bir katilden kaçmak için ateş yakarken üç şeye ihtiyacınız var: bir ısı kaynağı, bir çeşit yakıt ve yanlışlıkla Carrie gibi davranıp binayı ve kendinizi yakmamak için ateşi kontrol altında tutmanın bir yolu. Bu gece yaşadıklarımızdan sonra duman zehirlenmesinden veya yanarak ölmek, gerçek bir acımasız ironi olurdu.

Giysilerimizi düzelttikten ve bulaşmış ruj izlerini sildikten sonra, üst raflardan birinin arkasına kaydırılmış, kilitli olmayan metal bir kutuda bir çakmak ve oldukça etkileyici bir miktarda esrar buluyoruz. Boş bir paspas kovanının arkasına yarı gizlenmişti ve Wes onu aşağı çektikten sonra çakmağı cebine koyup esrarı orada bırakıyor. Akıllıca bir seçim. Bu gece yeterince kural çiğnedik, bazılarını diğerlerinden daha isteyerek, ama sanırım kafamız güzelken kaçmaya çalışmak, sınırimi çizmem gereken nokta. Akşamın başlarında içtiğimiz espresso martini'lerin etkisi tamamen geçti ve ayık olmak hayatta kalma şansımızı artırıyor (dokuzuncu kurala teşekkürler).

Wes'e tutuşturucu olarak kullanması için bir paket kağıt havlu uzattım ve o da havluları kovaya attıktan sonra bıçağı tekrar bileğine takmaya koyuldu.

"Silah olarak kullanılabilir bir şey görüyor musunuz?"

"Ellerin bayağı dolmaya başladı," diyorum el dezenfektanı şişesini kovaya atarken.

"Senin için, Jamie. Ne olur ne olmaz diye..."

Cümleyi bitirmesine gerek yok ve bitirmesini de istemiyorum. Bir süreliğine "Son Kız" beklentilerini karşılamak zorunda kalmamak güzeldi. Bir korku filmi yerine romantik komedide yaşamak güzeldi, ama gerçek dünyaya geri dönmemiz gerekiyor, gerçek dünyamız inanılmaz olsa da. O kapıdan çıktığımız anda

rollerimiz tekrar değişiyor ve ben çok uzun zamandır silahsızım. şansım tükenmek üzere.

“Doğru.” Sprgeyi onunla aynı anda fark ettim ve sormadan önce bıçağı tekrar kılıfından çıkardı. “Bana başka bir sap yapabilir misin?”

Bu durum Wes’in hafifçe kıkırdamasına neden olurken, süpürgeyi alıp inceliyor. Ahşabın benekli yüzeyi su hasarına işaret ediyor ve Wes süpürgeyi sadece elleriyle kırmaya alışıyor. Umut verici bir çatlak oluşuyor ama tam olarak kırılmıyor, bu yüzden tekrar lavaboya doğru gidiyor ve omzunun üzerinden geriye bakıyor.

“Jamie, şu an her zamankinden daha çok o kelimeyi kullanmanın zamanı değil.”

Kısa, tatmin edici bir çıt sesi duyuluyor ve elinde göz korkutucu derecede keskin bir çubukla arkasını dönüyor. Bunun Kalp Gözlü’ye karşı koymaya yetmeyeceğini biliyorum, ama eğer -eğer yüz yüze gelirsek- onu bir süreliğine uzak tutmaya yetecek.

“zr dilerim,” dedim yeni silahıma uzanırken. “Ama beni durduran sizdiniz —”

Serbest kolu belime dolanıyor ve kemer tokasını zmeme izin verseydi ne yapacağımı ayrıntılı olarak anlatmaya fırs bulamadan beni göğsüne çekiyor.

“Neyden?” diye mırıldanıyor Wes ve ben de bakışlarını yakalamaya, o acı tatlı çikolata rengini ve beni eritecek gibi olan o hissi takdir etmeye çalışıyorum. Bu daracık meknda ilk defa burada neden bulunduğumuzu unutmuyorum. Romantik komedi etkisi karşı konulmaz. Ya da belki de orgazm sonrası etkisi.

“Bunu biraz daha karşılıklı hale getirmekten”—başımı dayadığı duvara doğru uzatıyorum.

“Dediğim gibi.” Başını ne eğiyor ve ben de düşünmeden çenemi ona doğru kaldırıyorum. Bu artık iğdsel bir hareket. “Seni buradan nasıl çıkaracağımı bekle. Hızlı ya da sessiz olmayacak ve karşılıklı olacak.”

Dudakları benimkine değiyor, sözlerinin yarattığı baş döndürücü etkiyi dengelemek için en masum pcklerden birini veriyor ve sonra parmaklarını onun cinsel organının etrafına sarıyorum... elindeki kırık olanın.

“Teşekkür ederim.” Kazığı elinden alıp yaptığı işi inceliyorum. “Bu, bir erkeğin bana yaptığı en güzel şey.”

Ve bu doğru. Kadınlar bağırsak kalpleri ve katliamlar gibi gösterişli hediyelere ihtiyaç duymaz; sadece birinin çaba göstermesini isteriz. Kanayan bir yarayı temizlemek, ev eşyasından bir silah yapmak. Daha basit. Daha kişisel.

Wes belimdeki elini bırakıp bıçağı tekrar bileğine takmaya çalışırken omuz silkerek, "Seni şımartmak istiyorum sadece, Jamie," dedi.

Buna gülmeden edemiyorum. Onun mizah anlayışına. Hâlâ yerinde duruyor olmasına. Gerçekten de aynı türden delileriz. Belki de bu yüzden bu kadar ilerleyebildik.

Bıçağı yumruğunda sıkıca tutarken ve diğer elinde el feneri varken, ateş yakma kovanını alıp çubuğu daha sıkı kavradım ve kilitli kapıya döndüm. Ona hızlıca bir bakış attım ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.

Koridora adımımızı attığımız anda, tekrar kavganın içindeyiz, tekrar olayın içindeyiz. Kimileri "bir beladan kurtulduk" diyebilir, ama bu sefer ateş bizi kurtarabilir.

Temizlikçi odasından çıktığımızda, dans pistine doğru sağa gitmek yerine sola dönüp binanın arka tarafına yöneliyoruz. Bu yol, kulübün ön tarafındakiyle aynı uzunlukta bir koridora çıkıyor. Beş karanlık ve ürkütücü koridorun her biri burada sona eriyor ve bu, gece boyunca kulübün içine girdiğimiz en uzak nokta. Diğer katlar gibi, burada da belirgin çıkışlar, ışıklı acil durum işaretleri yok, ancak bu binanın sayısız kod ihlaline sinirlenmeden önce, dikkatim kana takılıyor.

Çok. Fazla. Kan.

Bu koridordan daha önce hiç geçmemiştik ve her yer kan içinde. Duvarlarda, yerde, hatta gaz lambalarının buğulu yüzeylerinde bile; camın arkasındaki loş ışık kaynağından yansıyan kırmızı lekeler titriyor. Kanın bir kısmı, duvarlarda aralıklı olarak beş çizgi – beş parmak – şeklinde yayılmış; duvar kağıdından neredeyse ayırt edilemiyor, sadece duvarın mat yüzeyine zıt olarak parlıyor. Artık şok edici bile değil ve umarım bu, bu gece zaten şahit olduğumuzdan daha kötü olmadığını düşünmemin zihinsel durumum hakkında kötü bir işaret değildir.

Yine de, bu yeterince kötü.

Yaralar büyümeye, kalınlaşmaya ve ıslanmaya başlayınca koridor kararıyor. Stu, Jennifer ve Dani ile buluşmamız gereken VIP odaya giden koridor iki duvar

lambasının ışığıyla aydınlanıyor, ama ondan sonra sadece yoğun bir karanlık var. Kalçamın yakınında bir tık sesi duyuluyor ve ardından Wes el fenerini kaldırıp önümüze doğru tutuyor. Işık koridoru tamamen aydınlatacak kadar parlak değil, ama gördüğüm kadarıyla ortalık harap olmuş durumda.

Tam bir katliam.

Burada yaşananlar şiddet doluydu. Acımasızdı. Ölümcüldü.

Soğuk ışık huzmesi daha fazla kan lekesi, kırık cam parçaları ve tahrip olmuş mobilyalardan oluşan bir mayın tarlası ortaya çıkarıyor. Bu yüzden, birbirimize bakarak, Wes ve ben karanlığın içine daha fazla yürümekten vazgeçiyoruz. Diğerleriyle buluşacağımız yere geri dönen koridora dönüyoruz ve Stu hemen kapı çerçevesinin önünde dururken görüş alanımıza giriyor.

Yalnız.

Bıçağı göğsünün üzerinde, omzunun yakınında, sanki her an indirmeye hazır gibi duruyor. Ayak uçlarında zıplıyor, gergin bir haldeydi ve birkaç adım ötede olduğumuzda Wes beni yanına çekmek için uzandı. Stu başını hızla bize çevirdi ve işte o zaman yüzündeki kan lekelerini fark ettim. Sakalı, sanki üzerine sim sıkılmış gibi parlıyordu. O da bizim gibi yerinden kıpırdamadı, ama sesi aramızdaki mesafeyi bir suçlama gibi yarıp geçti.

“Dani öldü.”

Bok.

Wes daha da ağır bir küfür mırıldanırken Stu arkasını dönüp bıçağını bize doğrulttu, sesi öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu ve... Tanrım, çok korkmuştum.

“Kontrol panelini aramaya gittik. O koridorda sadece iki ofis, ya da oda, ya da her neyse vardı.”

Omuzları, gerçek ve yıkıcı bir olayı nasıl sindireceğini bilmeyen, kendi kırılğanlığını düşünmeye sevk eden birinin öfkesi ve adrenalininden titriyor. Sanki biz ona oraya gitmesini söylemişiz gibi davranıyor, sanki Wes ve beni gruptaki en büyük yükümlülükler olduğumuz için göndermemiş gibi. Curtis'le ilk konuştuğum ve Stu'yu şu anda harekete geçiren yakıtın türünü fark ettiğim zamanı hatırlıyorum. Patlayan türden. Çevredeki insanlara zarar veren türden.

Ona, “Sen o kişiydin ki...” diye hatırlatmaya çalışırken sesimi titretmeden anlatmaya çalıştım.

“Burası tamamen berbat.” Sesi giderek yükseliyor ama endişelenmemiz gerekip gerekmediğini anlayamıyorum. Katilin duyma mesafesinde mi yoksa tam önümüzde mi durduğunu bilmiyorum. “Bir oda açılmadı. Kapı kolu döndü ama kapı kıpırdamadı. Sonra diğer oda kilitlenmedi, bu yüzden kızlara göz kulak olmalarını söyledim ama Jennifer hep birlikte içeri girmemiz gerektiğini söyledi.”

Onun zeki olduğunu biliyordum. Hâlâ zeki. Hâlâ zeki.

“Peki ya?” diye soruyor Wes. Çapraz duruyor, başını Stu ile arkamızdaki boşluk arasında ileri geri çevirerek her açıdan bizi gözetliyor. Aşağıya baktığımda, el fenerini tutuş şekli değişmişti; artık üstten tutmuyordu. Işığı yönlendirmek için kullanacağınız türden bir tutuş değildi bu. Son zamanlardaki tanıdıklarınızın yarısını öldüren birini dövmek isteseydiniz kullanacağınız türden bir tutuştu bu.

“Ve onunla tartışmak istemedim,” diye çıkıştı Stu ve bacağımdaki sopayı kaldırmaktan kendimi alamadım. Ne olur ne olmaz, havada çılgınca salladığı o bıçağı kullanmaya karar verirse diye. “Hepimiz içeri girdik, sonsuza dek etrafa baktık. Hiçbir şey yoktu. Yanılmışsın.”

“Ya da yanlış odadaydın,” diyorum ama Stu hız kesmeden konuşmaya devam ediyor.

“Bu çok aptalca bir plandı. Bu yüzden çıkış yolu aramaya geri döndük.”

Anlaştığımız şey bu değildi. Buraya geri dönmeleri gerekiyordu ama Stu’nun öfkesi giderek artarken bunu dile getirmeyeceğim.

“Bir odanın önünden geçiyorduk, adam birden fırladı ve iki bıçağı da kadının boynuna dayadı. Ben ve Jennifer hemen kaçtık.”

İşte bu yüzden Wes ve ben silahlarımızı bırakmıyoruz. Stu gruptan iki kişiyle birlikte ayrıldı ve silahsız geri döndü. Bu ilk defa olmuyor. Bu bir kalıba dönüşüyor. Ölümcül bir kalıba.

“Peki nerede o?” diye soruyorum, aynı ölçülü tonu koruyarak. Sakin ve kontrollü, her ne kadar bu kelimelerin ikisi de şu anda doğal gelmese de. Sanki daha önce hiç hissetmemişim gibi. Ama hiçbir işe yaramıyor. Stu’nun bakışları deriyi bile kesebilir.

“Bir rahatsızlığınız mı var? Az önce size söyledim, Dani—”

“Dani değil.” Ve Stu bu kadar sinirli olmasaydı Wes’in “Jennifer” demeden önce bir de “aptal” ekleyeceğini anlayabiliyorum.

Stu, sanki Laurie'nin orada olmadığını yeni fark etmiş gibi etrafına bakınıyor ve eğer Laurie'nin ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiği bir an olsaydı, işte o an her şeyin ortaya çıkacağı an olurdu. Bu, son kırmızı bayrak olurdu. Büyük bir tiksinti anı.

“Bilmiyorum.” Başını salladı, bıçağı bizden uzaklaştırıp arkasına doğru çevirdi. “Zıt yönlelere koştuk. Sanırım ben daha hızlıydım. Başka bir odaya saklandım, bekledim ve sonra...” Durdu, Wes'in kalçasının hemen üzerinde tuttuğu bıçakla benim göğsümden açıkça uzattığım kazık arasında bakışlarını gezdirdi. “Bana inanmıyor musun?”

“Hayır,” diye aynı anda Wes ile birlikte cevap verdik ve Stu cevaba gerçekten şaşırılmış görünüyordu.

“Ne alaka? Neden olmasın?”

“Bilmiyorum Stu, belki de etrafında sürekli insanların kaybolmasından kaynaklanıyordur.”

Kendimi durduramadan ağızımdan çıktı ve tahmin ettiğim gibi, bu çıkarımdan hoşlanmadı. VIP odasının kapı çerçevesinin tam önüne kadar bir adım attı. Dedektörü çalıştırmak için gitmemiz gereken yer orasıydı. Planımızı uygulamaya koyup sonunda buradan çıkmayı planlıyorduk. Ve şimdi o yolu kapatıyor.

“Bu saçmalık,” diye homurdanarak bıçağı aramızdaki boşluğa sapladı. Bu, savını vurgulamak için çok işe yaradı ama kimseyi onun bir psikopat olmadığına ikna etmeye yetmedi. “Katil olmadığımı biliyorsun. Ve nedenini bilmek ister misin? Çünkü tüm bunların sebebi sensin Jamie ve ben senin için bir şeyler yapacak insanların listesinde en alttayım.”

Haklı. Bütün gece birbirimize sataştık, ama diğerleri etraftayken biraz daha ölçülüydük. Şimdi ise sadece o ve en sevmediği iki kişi kaldığı için, kuduz olmuş bir köpek gibi davranıyor. Wes öne doğru hamle yapmaya çalışıyor ama kolundan tutup geri çekiyorum çünkü Stu çoktan kendini kaybetmiş durumda. Gözlerinin beyazını çok net görüyorum ve o sakallı kafasında şu anda en ufak bir mantık kırıntısı bile yok.

“Sakinleşmen gerek.” Wes'in sesi alçak, bir uyarı niteliğindeydi, ama bu Stu'nun başını ona doğru çevirmesini ve bakışlarının keskin ve soğuk olmasını engelleyemedi.

"Siktir git," diye tükürdü. "Aslında bu boktan işi yapan sensin. Ya sen yapmıyorsan? O zaman saatlerin sayılı dostum, çünkü ikiniz hakkında bilgi sahibi olduğunda, sıradaki sen olacaksın. Bu yüzden, o her şeyi bilen sikik amının uğruna ölmeye değer olup olmadığını anlamam gerekiyor."

İrkilerek geri çekildim. Wes de öyle. Stu'nun açıklamasının ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediciydi, çünkü öfkesinin ortasında bile, doğru olduğunu bildiğimiz bir şeye değinmişti. Ya da en azından ben doğru olduğunu biliyorum.

Aşk ilişkisi yaşayan taraf için işler asla iyi sonuçlanmaz.

Stu'nun bakışları, Wes'in kolunu tuttuğum yere indi, sonra soğuk bir şekilde alaycı bir şekilde kollarını açtı, kemik ayırma bıçağı hâlâ elinde sıkıca duruyordu. "Ama hayır, devam edin. Eğer benim olduğumu düşünüyorsanız, belki de ben sadece—"

Stu'nun ne yapmayı planladığını öğrenemiyoruz çünkü bize açıklama yapmadan önce, kapı çerçevesinin hemen içinde bir hareket oluyor. Karanlık, gümüş bir parıltıyla deliniyor ve ardından bir balta kafasına doğru iniyor.

BÖLÜM 32

“Eğer tüm o güç ve özgüvenin altında, hâlâ öldürülebilir olduğunuza inanmıyorsanız, ben bunun canlı kanıtıyım... yanıldığınızın.” —Not Bros

Bu, odun kesmeyi ilk denemede başaramayan oduncuların yer aldığı TikTok videolarından birini izlemek gibi.

Stu, Laurie'nin sosyal medyada takip ettiği, hayal kırıklığına uğramış, üstsüz, sakallı erkeklerin çıkardığına benzer bir inilti çıkararak dizlerinin üzerine çöker. Balta hâlâ kafasındadır, kan ekose gömleğine akıp beyaz çizgileri silip süpürürken yüzüstü yere düşer.

Bu, tam bir "İşte Johnny" anı, ama Jack Nicholson'ın paramparça olmuş kapının arasından bakması yerine, Kalp Gözlü adam neredeyse koridora süzülerek yaptığı işe bakıyor. Bütün gece giydiği gri, bol kesimli smokin ceket, koyu kırmızı duvar kağıdıyla mükemmel bir şekilde karışan bordo kanla lekelenmiş, sırlıklam olmuş. Siyah tulumun üzerinde de, tıpkı bir petrol sızıntısı gibi parılıyor, ceketin göğsünü saran V şeklindeki kesimi arasından kumaş görünüyor. Stu'nun sırtının üzerinden atlıyor, eğiliyor ve eldivenli elini baltanın boğazına sarıyor. Bıçağın Stu'nun kafatasından çıkarılma sesi bize kadar ulaşacak kadar yüksek ve ben de sindirilmiş espresso martini tadı alıyorum.

Sonunda baltayı çıkarıp doğrulduğunda, başını Wes'in kolunu tuttuğum ve bırakmadığım yere doğru eğerek ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Yukarı baktığında, o iki kalp şeklindeki deliği tam karşımda, bana dik dik bakarken gördüm ve içlerinde siyahtan başka bir şey ayırt edemesem de, biliyordum. Ne düşündüğünü biliyordum. Bu yüzden Wes, vücuduyla beni geldiğimiz yöne doğru iterek döndüğünde, gömleğini çekiştirip onu da yanımda sürükledim. Çünkü Kalp Gözlü, o baltayı Başrol Kadınına saplamayacaktı. En azından henüz değil. Ama Wes? Wes onun rakibiydi. Bana ulaşmak için aşması gereken bir başka

engel. İşte bu yüzden adımlarımın onunkinden biraz daha kısa olmasına, öne geçmesine izin vererek oradan hızla uzaklaşmaya özen gösterdim.

Arkamızdan gelip gelmediğine bakmak için geriye dönmedim. Omuzum koridorun köşesine çarptığında da, kolumda şiddetli bir ağrı hissederken de, köprücük kemiğimde bana ait olmayan kanı gördüğümde de bakmadım. Wes yavaşlayıp sağ kolunu sırtıma doladı ve daha önce kaçındığımız karanlığa ve enkaz yığınına doğru ilerlerken beni de yanına çekti. Başka seçeneğimiz yoktu. Temizlikçi odasına geri dönebilsek bile, orada bize yardımcı olacak hiçbir şey yoktu ve o balta tahta bir kapıdan Stu'nun kafatasından çok daha kolay geçecekti. Wes'in el fenerinin ışığı birkaç metre ilerimizi aydınlatıyor, kulübün geri kalanından biraz daha iyi görüş sağlıyordu, ama yine de ayağımın yan tarafını kesen ilk cam parçasını kaçırdım.

"Ah!"

El feneri yanıma doğru yaklaşıyor ve koridorun yarısı karanlığa bürünüyor.

"Jamie? Sen—Kahretsin!"

Yanımda bir bedenin dirence karşı koymaya çalışırken çıkardığı boğuk ses duyuldu ve el feneri sarsılarak, sıkıca tuttuğum kovanın kenarına çarptı ve düştü, koridorun sol tarafını aydınlattı. Beklediğim kan lekeli duvarlar yerine, tavandan yere kadar duvardan aşağıya doğru büyük bir tahta, kadife ve diğer malzeme ve doku karışımı yığılmıştı. Mobilyalar ve sandalyeler duvara neredeyse altı metre yüksekliğinde yığılmıştı. Wes yerdeki el fenerine uzandı ve ben de bu kısa arayış camın ayağıma batmadığından emin olmak için kullandım. Parmaklarım pürüzsüz, ıslak, yapışkan deriden ayrıldığında, geri çekildim ve nefes nefese önümüzdeki yapıyı inceledim. Koridoru kapatmaya çalışıyorlarsa, yerleştirilme şekli mantıklı değildi. Bir tarafa çok fazla mobilya yığmışlar ve diğer tarafı insanların tek sıra halinde geçebileceği kadar boş bırakmışlardı.

"Bu da ne?" diye hırıltılı bir sesle sordu Wes, ışığı doğrudan yapıya doğrultarak. Doğrultmaya çalıştı ama çabasıyla acı dolu bir nefes verdi ve en azından bariyerle çarpışmanın etkisiyle nefesi kesildiğini tahmin ettim. En kötü ihtimalle kaburgası kırılmıştır.

"Sence biri bununla Kalp Gözlerini engellemeye mi çalıştı?" diye sordum, Wes'e doğru uzanıp kovanın sapını dirseğime dayayarak kolundan tuttum ve onu kendime doğru çektim. Hareketten dolayı yüzünü buruşturunca, en kötü senaryonun gerçekleşebileceğini düşündüm.

"Eğer öyle yaptılarsa, işe yaradığını sanmıyorum. Yaralandın mı?"

Başımı hızla arkamdaki karanlığa çevirdim ve orada gizlenen bir figür olup olmadığını görmeye çalıştım, ama boş buldum. Bu onun tarzı olmazdı. Kalp Gözlü, en az beklediğimiz anda saldırmayı tercih eder. Yavaş yürüyüşü sadece korkuyu artırmak, bize neler yapabileceğine dair beklentiyi yaratmak içindir. Bir sonraki yapabileceği şeyin her zaman bir öncekinden daha kötü olduğunu hissettirmek içindir.

"Önemli değil." Sadece ayaklarımdan kan fışkırıyor. "İyi misin?"

Kaşları hâlâ acıdan çatık, yanakları solgun olsa da başını salladı.

"İyiyim; hadi gidelim."

Yarım yamalak kurulmuş barikattan kaçıyoruz ve parıldayan zemin kısımlarından kaçınmaya çalışıyorum. Beşinci ya da altıncı cam parçası ayaklarımın derisini parçaladıktan sonra, kırık parçaları neredeyse tamamen görmezden gelebiliyorum. Önümüzdeki karanlık sıcak bordo bir parıltıya dönüştüğünde, bu yolun sonuna geldiğimizi anlıyorum. Çok geçmeden, Kalp Gözlü'den ilk kez saklandığım koridorda olacağız. Romantik niyetlerini ilk kez açıkça belli ettiği yere geri döneceğiz. Sonra koridorun ucuna yaslanmış bir şey görüyorum ve diğerlerinin burada bulduklarını söyledikleri şeyi hatırlıyorum.

Campbell.

Ona en son ne demiştim? Köşede kal ve sırtını duvara yasla. Onu böyle bulacağımızı hiç hayal etmemiştim. Ona ulaştığımızda, ayaklarım uyuşmuş, kollarım zonkluyor, Wes'in nefesi duyulur bir şekilde kısılmış haldeydi; öylece yanından geçip gidemezdim. Heart Eyes'ın onu bıraktığı hal görülmeyi hak ediyordu. Bu gece gördüğüm en poz verilmiş beden buydu ve bu yüzden bunun bir başka hediye olması gerektiğini biliyordum.

Eğer Laurie, Jennifer ve ben gece VIP odasından çıkarken sağa değil de sola dönseydik, bunu keşfedeceğimizden oldukça eminim. Onu. Campbell'ın başı, sanki çok fazla Kamikaze saldırısına maruz kalmış gibi göğsüne doğru sarkmış. Vücudunun geri kalanı dimdik, duvara asılmış bir kelebek gibi. Ve köprücük

kemiklerinin altına, kaburgalarının altına ve gövdesinin her yerine saplanmış iki bıçağın görüntüsü yeterince rahatsız edici değilse, kanlı karnı ile bağlı elleri arasına sıkıştırılmış gül buketi kesinlikle öyle.

O ateşi yakmamız gerekiyor.

Buradan çıkmamız gerek.

“Hadi gel,” diye ısrar etti Wes ve el fenerini cebine geri soktu, eli dirseğimi kavrayıp beni koridorda geri çekti. Her VIP odasının önünden geçerken kova bacağıma çarpıyordu, kafalarımızı içeri sokup duman dedektörü görmeye çalışıyorduk. Tahmin ettiğim gibi, binada yangın güvenliği konusunda ciddi eksiklikler vardı ve ancak ara kata yaklaştığımızda, kabinlerin arkasından geçen koridorun kenarında bir tane görebiliyorduk. Yıllar önce Laurie’yi ve kediyle kaplı poposunu bulduğum koridor. Heart Eyes’ı ilk kez gördükten sonra gecenin başlarında Laurie, Jennifer ve benim koştuğumuz koridor. Tam bir döngü anıydı.

Şimdi sanki son perde gibi geliyor. Alarmları çalıştırdıktan sonra Büyük Kötü ile yüzleşmekten kaçınabileceğimizi hissediyorum. Belki de filmlerdeki gibi olmak zorunda değil. Belki de kulübün ön cephesi tam ihtiyacımız olduğu anda patlayacak ve acil servisler zamanında yetişecek. Kalp Gözlü’yle karşı karşıya gelmek zorunda kalmayacağım. Bu gece beni gördüğünden beri bana yüklemeye kararlı olduğu bu rolü üstlenmek zorunda kalmayacağım ve nihayet, nihayet, bu iş bitecek.

“Pekala.” Wes cebinden çakmağı çıkarırken, yaralı kaburgalarına baskı yapan bu hareket yüzünden dudaklarının sıkıca büzüldüğünü fark ettim. “Hadi başlayalım.”

Kendini toparlamaya çalışıyor ama biliyorum ki şu anda tamamen adrenalinle hareket ediyor, bu yüzden kağıt havluları el dezenfektanıyla ıslatıyorum, dedektöre doğru ilerlerken alevin kovadaki yakıta ulaşması için bir kolumu aracı olarak bırakıyorum. Koridorların kesişme noktasına varmadan önce, hareket halindeyken çakmağı yakıyor ama kıvılcım tekerleğinin sürtünme sesi başka bir şey tarafından bastırılıyor. Köşeden, ara katın yakınından yumuşak, hızlı adımlar geliyor. Sesler giderek yükseliyor ve sonra—

“Jamie! Wes!”

Kovayı yere bırakıp, omzuma beyzbol sopası gibi bir kazık savuruyorum. Aynı anda Wes'in bıçağı da kalkıyor ve eli kalçasındaki kılıfında olmayan bir tabancanın kabzasına uzanırken çakmağın alevi sönüyor. Eğer bu bir korku filmi olsaydı, afiş için mükemmel bir görüntü oluştururduk, ama sonra beynim karşımızda kimin durduğunu algılıyor.

"Jennifer," diye fısıldadım, kazığı yanıma geri bırakırken.

Hâlâ ilk yardım çantasını tutuyor, kahverengi saçları alçak bir topuzda birbirine dolanmış, parmaklarıyla dağınık ama zahmetsiz bir şekilde şekillendirilmiş ve bir şekilde hâlâ güzel görünüyor. İncelediğim tüm "Son Kız"lara benziyor: gergin, yorgun ama katilin saçmalıklarından bıkmış olmanın getirdiği o müthiş içsel ışıltıyla parlıyor. Ve bu da umut vadeden bir gelişme.

İki kişiyiz. Wes ile üç. Dört, çünkü Laurie kesinlikle dışarıda. Belki de dörtten fazla, çünkü birçok randevuya çıkan kişi henüz ortada yok. Çok fazla insan kaybettik, ama bazılarımız hala hayatta ve buradan çıkacağız. Birlikte. Bu, sadece bir "Son Kız"ın bir teknenin kenarına bitkin bir şekilde uzanması veya bir kamyonetin kasasında histerik bir şekilde gülmesiyle bitmeyecek. Ve Heart Eyes'in planlarının suya düşeceği sözü, hepimizin hak ettiği mutlu son olacak.

"İyi misin?" Ağzından dökülen kahkaha, Stu'nunki gibi şaşkın değil, rahatlamış bir kahkahaydı. "Aman Tanrım. Tanrıya şükür hayattasın. Ve alarmları tetikleyecek her şeyi bulmuşsun."

Cevap bile veremiyorum. Onun da iyi olduğunu öğrenince ne kadar rahatladığımı anlatacak kelime bulamıyorum. Hele de arkasında bir silüet görünce.

"Billie?"

Tanrım, onu neredeyse unutmuştum. Çok uzun zamandır yoktu ve şimdi tıpkı bu kata ilk çıktığımız zamanki gibi korkuluğa yaslanmış. Kalçasını korkuluğa yaslayışından, ayak bileklerinden rahatça çaprazlanmış bacaklarından, o gittikten sonra gecelerimizin iki çok farklı şekilde geçtiğini düşünebilirim. Aşağıya bakıyorum ve pantolonunun siyah kumaşındaki koyu lekeleri, kestane rengi saçlarının eskisinden daha dağınık olduğunu fark ediyorum. Belki de o kadar da farklı değildi.

"Hâlâ buralarda olmana şaşırmadım açıkçası," diye takılıyor. Sıkılmış bakışları Wes'e kayıyor. "Ama sen farklı bir hikayesin."

Birbirimizden ayrı kaldığımız süre boyunca aramızdaki sevginin artmadığını anlayabiliyorum, ama Wes ve ben çok yorgun ve incinmiş durumdayız, bu yüzden gücenmeye niyetimiz yok. Bu gece Billie ile yeterince vakit geçirdik, onun nasıl biri olduğunu biliyoruz.

"Billie bir çıkış yolu bulduğunu söyledi." Billie korkuluktan kendini iterek yavaşça ilerlerken Jennifer bize döndü.

"Çıkış bulabildin mi?" diye soruyorum, dikkatimi onun yavaş, umursamaz yürüyüşü ile Jennifer'ın gergin, adrenalin dolu hareketsizliği arasında gezdirerek.

"Hı hı."

Kaçış ihtimalinden bu kadar etkilenmemiş görünmesi beni şaşırtıyor. Kadife bir perdenin arkasına saklandığı süre içinde beş kişinin öldüğünü öğrendiği zamankiyle tıpatıp aynı görünüyor ve bence bu iki tamamen farklı senaryoya verdiği tepkide bir çeşitlilik olmalıydı.

"Neden hâlâ buradasın?" diye patladım. Kendisi de kimse için katledilmeyeceğini söylemişti. Geride kalıp kendini Kalp Gözlü ile yüzleşme tehlikesine atması, bununla tam bir çelişki gibi görünüyor.

"Çünkü hepimiz aynı gemideyiz, değil mi?"

Bu cümle hiç... Billie'ye yakışmaz. Şok oldum.

"Peki, nerede o zaman?" diye soruyor Wes, Billie'nin gruptan ayrıldığı sırada geçirdiği lobotomiden çok, dışarı çıkma ihtimaline odaklanmış bir şekilde. "Nasıl çıkacağız buradan?"

"Sana göstereceğim," diyor hafifçe. "Buradan çıkmanın tek bir yolu var."

Bunu nereden biliyor?

Jennifer kimseye özel olarak hitap etmeden, "Yine de dedektörü çalıştırmalıyız, değil mi?" diyor. "Polisin daha hızlı gelmesi için?"

Kaçış umudu onu huzursuz etmişti ve ilk yardım çantasını, sanki birilerinin yorum yapmasını istediği şirin bir çanta gibi önünde sallıyordu.

"Bunu yapmak istediğimizi sanmıyorum," diyor Billie yürümeye devam ederken. Gözlerim, elinin beceriksizce cebine sokulmuş, yumruk şeklinde sıkılmış haline takılıyor ve... hiç de doğru görünmüyor.

Billie omzuna yaklaşırken Jennifer, kaşlarını bıkkın bir şekilde çatarak, "Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü bu henüz bitmedi."

Cebinden elini uzattığı anda, sanki biri çok yaklaşıp tenime nefesini de dirmiş gibi ense tüylerim diken diken oldu. Ne yapacağını anladığım bir an oldu. Jennifer'ın adının ilk hecesini söylemeye çalışırken nefesim bo azımda d   mlendi. Ama Billie yumru unu Jennifer'ın boynuna savurdu unda artık çok geçti. Jennifer'ın boğazında gümüş rengi bir parıltı, kırmızı bir çizgi belirdi ve kanlar içinde onu izlerken vücudumdaki her sinir deh etle tetiklendi.

Çok hızlı. Çok ustaca. Jennifer, yara kan fı kırıp yere yı ılmadan önce sadece bir kez sessizce nefes alma şansına sahip. Bu beni doğrudan bodrum katına, Curtis'e ve boynundaki aynı yayı, masanın üzerine kanlar içinde kalmadan önceki ana geri götürüyor. Her şeyin başlangıcı olan cinayete geri dönüyorum. Bütün gece aklımdan çıkarmaya çalıştım ama şimdi yine tam önümde. Klasik bir geri dönüş gibi.

Wes küfrediyor ve ben de sadece, yavaş yavaş büyüyen bir kan g l n n içinde rahatça duran, bir elinde sustalı bıçak, diğer eliyle arkasına uzanıp pembe bir kumaş parçasını— ok iyi bildiğim y n maskeyi—arka cebinden çıkarıp gözümün önüne seren kadına bakakalabiliyorum.

Billie ba ını yana e iyor, maskenin kalp şeklindeki deliklerinin açılmasına izin veriyor ve tanıştığımızdan beri ilk kez yüzünde yavaşça bir gülümseme belirmedi ini görüyorum.

"Film, d   nd   n gibi mi ilerliyor, Jamie?"

BÖLÜM 33

“Birlikte yaşayabileceğiniz birini öldürmezsiniz, onsuz yaşayamayacağınız kişiyi öldürürsünüz.” —Not: Seni Seviyorum

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Tam güvende olduğunu düşündüğün anda beklenmedik bir olay yaşanıyor.

Ve ne büyük bir sürpriz!

Billie. Billie. “Gece daha çok genç,” “Her zaman sessiz olanlar sorunludur.” Billie.

Wes önümde kıpırdanıyor, kalçasındaki eliyle beni uzak tutmaya çalışıyor ama ben omzunun üzerinden uzanıyorum. Gözlerimi ondan ayırmak istemiyorum. Böyle bir ifşadan sonra, birinin şah damarını gözünü kırpmadan, hiç tereddüt etmeden kesme becerisini gösterdikten sonra.

“Billie—”

“Bakın, bizim yerel polisimiz değil mi?” Maskeyi yere atarken yüzünde rahatsız edici bir sırıtış vardı. Maske Jennifer’ın kanını emdi, ama Billie’nin durduğu yerden gelen karanlık kıkırdama, pembenin bordo rengine dönüşmesinden dikkatimi dağıttı. “Jennifer bana söylemek için sabırsızlanıyordu. Bunu gerçekten de gizli tuttun, değil mi?”

Yüzündeki eğlenmiş ifade, eğilip pantolon paçasını çekiştirirken bile değişmiyor; botunun üstünden çıkan bir sap ortaya çıkıyor. Lekeli mutfak bıçağını bacağından ustaca çekip yanına getiriyor. Diğer elinde sustalı bıçak sabit duruyor, ayakları yere basıyor ve bu tanıdık bir duruş. Tek ihtiyacı olan bol bir ceket ve tulum, sustalı bıçak yerine bir pala; işte o zaman aşağıda, banyo koridorunun sonunda gördüğümüz sahnenin aynısı olurdu. John’un Wes ve benim kaçabilmemiz için koştuğu sahne.

“İlk buluşmada yalan söylemek hiç de iyi bir ilk izlenim değil Wes. Birisi daha ilk andan itibaren kim olduğunu saklıyorsa ona nasıl güvenebilirsin ki? Değil mi

Jamie?”

Hâlâ kuru, doğal bir tonda konuşabiliyor olması korkutucu. Duygular bütün gece çok yoğundu. Hepimiz korku, şok, öfke ve -tamam, belki hepimiz değil- cinsel istek gibi rengarenk duygular yaşadık, ama o yaşamadı. Hiçbir zaman yaşamadı. Ayrılırken bile, geri çekilirken soğukkanlıydı, ama şimdi anlıyorum ki bu tür bir sakinlik ancak kontrolün kendinde olduğunu bilmekten kaynaklanıyor.

“Silahları bırak,” diyor Wes yavaşça, sakince, ama bunun tamamen gösteriş için olduğunu biliyorum. Sesindeki gerginlikten, omuzlarındaki kasılmadan ve çenesinin arkasındaki kasın seğirmesinden bunu anlayabiliyorum.

Billie başını salladı, Jennifer’ın cesedinin ve etrafına yayılan kan birikintisinin üzerinde, sanki sokaktaki bir su birikintisinin yanından geçiyormuş gibi parmak uçlarında yürüdü. Kan, halıya ve korkuluğa daha yakın olan vinil zemine yayıldı, halıya işledi ve vinil zemine yayıldı. Kusursuz bir oje tabakası gibi görünüyordu.

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

Kadın hareket ettikçe Wes’in sırt kasları gömleğinin altında seğiriyor, ama bıçak elinde sabit kalıyor.

“Üzerimdeki kıyafetin uygun olmamasından dolayı özür dilemeliyim. Küçük kıyafetimi aşağıda bıraktım ve tulumum her şeyden sonra biraz... kirlenmişti. Neyse, sanırım bu noktada birbirimizi çok iyi tanıyoruz, bu gizemi bir kenara bırakabiliriz, değil mi? Peki! Sırada ne var?” Bu soruyu bana yöneltiyor ve bu gece ilk kez kendimi bu durumda yetersiz hissediyorum. O ve Wes daha denk güçteler. Polis suçluya karşı. Kahraman kötü adama karşı. Ama yine de, kışkırtmasına rağmen, gerçek şu ki: beni bunun merkezine koydu. Başrol bende. Bu yüzden, beni durduramadan Wes’in yanına geçiyorum, omuz omuza gelecek şekilde yanına oturuyorum.

“Teorinizi doğru kabul edersek, Jamie, Wes kesinlikle ölecek.” Alaycı bir şekilde dudak büzerek göz kırptı ve hâlâ damlayan sustalı bıçağı bana doğrulttu. “Ve sonra sadece sen kalacaksın. Son Kız, değil mi?”

Söyleme şekli, sanki planladığı son bu değilmiş ve bunu düşünmenin bile aptalca olduğunu ima etmesi, onu incelememe neden oluyor. Formülü neredeyse harfiyen uyguladı. Bütün gece beni ön plana çıkarmaya çalıştı, ama anlayamadığım şey, neden katil olduğu, onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğu.

"Bana aşık değilsin."

Bunu soru sorar gibi söylemiyorum. Bundan önce bile, bana ayakkabısının dibinde iğrenç bir şeymişim gibi baktı. Gerçi bu doğru bir tanımlama olmayabilir, çünkü botlarının kenarlarında biriken koyu, donmuş şarap rengi madde onu hiç de rahatsız etmiyor gibiydi.

Omuz silkerek, "Belki de tamamen aptal değilsindir," dedi.

"Ama bu yine de benimle ilgili. Dans pistinde benim adım yazıyor, değil mi?"

Omzunun üzerinden işaret ediyorum ama o, hareketi anlayacak kadar aptal değil. Ancak o küçük sırtışı çok çabuk kayboluyor.

"Sen sadece bir amaca ulaşmak için bir araçsın."

Bunu bana değil de daha çok kendi kendine söylüyor ve bu... bu çok şaşırtıcı.

"Öyleyse neden? Neden çiçekler, kalpler ve gül yaprakları?"

Gece boyunca geride bıraktığı küçük hatıralardan bahsettiğimde şişiyor. Sanki canı acıyormuş gibi irkiliyor. Ben de yarayı kaşımaya devam ediyorum. Bakalım onu, zaman geçirmemi sağlayacak ve elimizde bir "Tek Beyaz Kadın" mı yoksa bir "Çılgılık 4" durumu mu olduğunu anlamama yardımcı olacak bir motivasyon açıklama monologuna sokabilecek miyim. Belki de dikkatini dağıtıp üstünlüğü ele geçirebiliriz.

"Neden bunca zahmete giriyorsunuz? Neden beni öldürmüyorsunuz?"

Son soruyu sorduğumda bakışları keskinleşti, bıçaklarını daha sıkı kavradığı gözle görülür oldu.

"Ah, seni öldüreceğim." Bu kesin ifade, boynuma geçirilmiş bir ilmek gibiydi, Wes tekrar önüme geçtiği anda nefesim kesildi. "Seni henüz öldüremem. Dediğim gibi, iş bitmedi. Sonuna kadar dayanıp dayanamayacağını görene kadar. Ama eminim ki diğerleri gibi sen de hayal kırıklığı yaratacaksın ve o zaman da ben olacağım."

"Hangisini kastediyorsun?"

"O kişi. O kişi ki—"

Wes, Billie sözünü bitirmeden öne atıldı, bir elinde el feneri, diğer elinde bıçağı savuruyordu; ama boyuna, becerilerine ve reflekslerine rağmen, bütün gece bu işi yapan Billie'ye rakip olamadı. Isınmıştı ve sustalı bıçağı önünde savurduğunda, yemin ederim ki derisinin kesilme sesini ve kazara oluşan bir sıyrıktan çok daha zor atlatılacak bir acıya işaret eden bir iniltiyi duydum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Wes dizlerinin üzerine çöker ve Billie elinde mutfak bıçağıyla göğsüne doğru hamle yapıp ona doğru koşarken, sonraki kısım o kadar hızlı gerçekleşir ki gerçek olup olmadığından bile emin olamıyorum. O yere düştüğünde ben çoktan ileri doğru hareket etmiş, kazığı iki elimle tutmuş, omzuma doğru çekmiş ve sadece... savuruyorum. Ön topuk yere değiyor, arka dirsek omuz hizasında, gözler hedefte, sanki Wes beni ilk randevumuz için beyzbol antrenman sahasına getirmiş ve ona lisede softbol oynarken ne kadar iyi olduğumu göstermek istiyormuşum gibi.

İşin aslı şu ki, gerçekten iyiydim. Olmak zorundaydım. Aksi takdirde, ergenlik çağımda son derece uygunsuz korku filmlerini izlememe izin vermeleri için ailemi nasıl ikna edebilirdim ki, bu filmlerin ruh sağlığım üzerinde hiçbir etkisi olmadığını kanıtlamak için dengeli bir yaşam tarzı sürdürmeseydim?

Billie tam doğru zamanda yukarı bakar ve çubuk burnuna temas eder. Burnu çubuğun altında bükülür, yüzünden havai fişek gibi kan fışkırır, o kadar çok kan cildini bir maske gibi kaplar.

Gece boyunca kullandığı kılık değiştirmeye rakip olabilecek bir kılık.

Kuvvet onu geriye, Jennifer'ın kan gölüne savurdu. Bıçaklar ellerinden düştü, avuç içleri burnunu kapattı ve yüzündeki kiraz suyu lekesinin ortasından bir çığlık yükseldi. Kan gölünde çılgınca kaydı, kan ayakkabılarının altına bulaştı ve sonra tamamen dengesini kaybederek korkuluğa çarptı ve—korkuluğun çok alçak olduğu konusunda haklıydım.

Nefesimi tutamadan gitti ve yere düşüşünün sesi, bu gece duyduğum her şey kadar yabancıydı. Ağır ve doğal olmayan bir ses ve ardından gelen, o kadar kesin bir sessizlik ki, nereye düştüğünü kontrol etmek isteyip istemediğimden emin değilim. Nasıl düştüğünü. Ama mecbur kalacağım. Elimdeki çubuktan gözlerimi ayırabildiğim anda. Parmak boğumlarımın beyazlığına zıt olarak yakut kırmızısı renginde ve ahşabın ucuna saplanmış bir—evet, bir diş. Yukarı doğru savururken ağzına denk gelmiş olmalıyım.

"Jamie?"

Wes'in sesindeki gerginlik, elimdeki kazıktan bakışlarımı ayırmama neden oldu ve döndüğümde hâlâ yerdeydi. Çökmüş bir halde. Bıçağı bileğinden

sarkıyordu, el feneri yerdeydi, bir eli kaburgalarında, diğer eli göğsüne bastırılmıştı.

Boğazımdaki düğümü yutamıyorum, ellerimin titremesini durduramıyorum ama o kalkmak için hareket etmeyince kendimi ona doğru koşmaya zorluyorum. Yanına düşüyorum, kazığı yere bırakıyorum ve dizlerimin halıdan kan sızmasına aldırmış etmiyorum. Çıplak ayağım yanlışlıkla Jennifer'ın dirseğine değiyor ve hemen çekiyorum.

“Wes—” Onu doğrulttuğumda gözüm dönüyor.

Kadın, Dani'nin gece daha önce kestiği yerin tam tersi taraftan, göğsünün diğer tarafına da bir kesik atmış; gömleğinin kumaşını tamamen kesip göğüs kasını kalbinin üzerinde duran yatay bir çizgi halinde kesmiş. Gömleği çoktan ıslanmış. Daha önceki kesikten daha derin, ama beynimdeki gürültü dindiğinde, kolumdaki keşiğe benzediğini görebiliyorum. Dikiş atılması gerekebilir, ama bir bandaj buradan çıkana kadar idare eder.

Yaşayacak. Yaşayacak ve önemli olan da bu.

“Beni bıçaklayacaktı,” diye fısıldıyor. Sanırım şokta. “Göğsüme nişan alıyordu ve... Eğer yapmasaydın—Eğer yapmasaydın—”

“Bekle.” Ondan uzaklaşıp, Jennifer'ın etrafından dolaşıyorum ve Billie'nin düşüşünden sonra düzgün bir şekilde birikmiş kan havuzuna bakıyorum, sonra da düştüğü yere doğru bakıyorum. Onuncu kuralı uygulamama gerek olmadığını anlamam için sadece yarım bakış yeterli: düşmek ölmek anlamına gelmez: iki kez vur.

Bu, gördüğüm en klasik Disney kötü karakter ölümlerinden biriydi. Dans pistinin kenarındaki bara düştü ve... o... o... Öldü. Tamamen öldü.

Anlayamadığım şey, bunun nasıl son olabileceği.

Wes hâlâ arkamda kan kaybediyor, bu yüzden Jennifer'ın ilk yardım çantasını düşürdüğü yere gidip çantayı hızla açıyorum ve parmaklarımın değdiği ilk rulo gazlı bezi çıkarıyorum. Dokunarak dezenfektan sürmeye vakit yok.

“Gömleğinizi açın.”

Wes zorlukla itaat ediyor ve gözlerimi göğsündeki yaradan ayırdığımda nedenini anlayabiliyorum. Gözlerim yanmaya başlıyor. Kaburgalarında benekli morluklar, başka morluklar da var ve göğüs kasındaki bandaj bir noktada kanamış. Bizi hayatta tutmaya çalışırken çok fazla hasar görmüş. Göğsünün

etrafına bandajı sararken parmaklarım titremeye başlıyor. Tüm yaralarına odaklanmamak için Billie'nin Kalp Gözlü olduğu gizemini çözmeye çalışıyorum. Bu süre boyunca bunun bir erkek olduğunu varsaymıştım. Gecenin başlarında Billie'nin katil olabileceği fikriyle kısa bir süre oynamış olabilirim, ama bu, tanık olduğum vahşetten önceydi. Stu'nun vücudundan baltayı çekmek, Campbell'ı duvara sabitlemek, koridorun sonundaki adamı bağırsaklarından ayırmak için gereken güç... Bütün bunları tek başına nasıl başardı?

"Mantıklı değil," diye mırıldanıp, pansumanı özensiz bir düğümle bağladım.

"Mantıklı olmayan ne?" diye sordu Wes, omuzundan aşağı doğru yayılan dövmenin siyah sivri çizgilerinin, bandajın altından görünen kaburgalarının üzerindeki benzer görünümlü dövmelerle bağlantılı olup olmadığını anlamadan önce gömleğinin düğmelerini iliklerken. Bu noktada bu bir gözlemden ziyade bir takdir ifadesi; "korkmak ve azmak" için zaman yok. Özellikle de bunun henüz bitmediğini bana haber veren, giderek büyüyen bir his, belirgin bir çekim varken.

"Bu. O. Bu hiç mantıklı değil."

Benden nefret ettiğini çok açık bir şekilde belli etti, bu yüzden "aşk için her şey" teorim çöktü, ama yine de: güller, mesajlar, her cinayetin saf tiyatrallığı. Tüm bu çaba bir motivasyona, bir itici güce ihtiyaç duyar. Billie'nin sevdiklerinden birinin kazara ölümüne yol açacak hiçbir şey yapmadım. Birinden park yeri bile çalmadım, intikamı gerektirecek bir şey yapmayı bırakın. Her şey, onun akılsız bir kan susuzluğuyla hareket etmesi için çok titizlikle planlanmıştı. Öyleyse geriye hangi sebep kaldı?

"Jamie, hâlâ buradan çıkış yolu bulmamız gerek—" Wes ayağa kalkmaya çalıştı ve hemen kusacak gibi oldu. "Tamam..." Kaşları yukarı kalktı ve homurdandı, "Kahretsın... Jamie, bana yardım eder misin—"

"Özür dilerim. Evet." Topuklarımın üzerinde geriye doğru kaydım, ikimiz de onu ayağa kaldırmak için uğraşırken topuklarımı ıslak halıya sıkıca bastırdım. Bu bir mücadeleleydi. Wes ayağa kalkana kadar birkaç küfür daha etti; sonra, biraz toparlandıktan sonra, bıçağı tekrar eline yerleştirdi.

Son kalanlar biz olabiliriz ve eğer içgüdülerim doğruysa ve bu bir yanılgıysa, onun silahlı olmasına ihtiyacım var. O yanımdayken kendimi her zaman güvende hissediyorum, o yokken ise...

Bu düşünce beni durdurdu.

O yanımdayken kendimi her zaman güvende hissediyorum.

Peki ya öyle olmadığı zamanlar? Grubu terk ettiği zamanlar? Beni çok sinirlendiren o kahramanlık numaralarını yaptığı zamanlar? İşte Heart Eyes ilk o zaman ortaya çıktı. Birden her şey yerine oturdu. Billie'nin bu gecenin tek sorumlusu olması neden mantıklı gelmiyor?

Çünkü Heart Eyes'ı ilk gördüğümde, arkamızdaki labirentin derinliklerinde bir koridorun sonunda bir adamı vahşice öldürerek neler yapabileceğini bana gösterdiğinde, Billie Wes ile birlikte bodrumdaydı. Eğer tüm zaman boyunca onunla birlikte olsaydı, o cinayeti işleyemezdi.

Bunu ancak...

Henüz bitmedi, sonuna kadar dayanıp dayanamayacağınızı görene kadar bitmeyecek.

"Biz."

Çünkü her zaman—

"İki," diye mırıldandım.

BÖLÜM 34

“Beni öldür, çünkü seninle çıkmak istiyorum.” —Evlilik Teklifi
Değil

Yanılmamışım. Bu gece, tam anlamıyla bir slasher filmi formülünü izledi. Bazen bir katilin planını gerçekleştirmesine yardımcı olacak birine ihtiyacı olur. Takım çalışması hayalleri gerçeğe dönüştürür.

“Diğerleri gibi sen de hayal kırıklığı yaratacaksın, sonra da ben Seçilmiş Kişi olacağım.”

İşte o kişi. Görünüşe göre yine romantik komedi dünyasındayız, çünkü bir psikopatın cinayet dolu aşk arayışında ona yardım etmek için, onun mükemmel eşi olduğunu kanıtlamak isteyen başka bir psikopattan daha iyi kim olabilir ki?

"Jamie?"

Yukarı baktığımda Wes'i birkaç adım ötemde görüyorum. Geriye doğru çekildiğimi fark bile etmemişim. Kazığım ayaklarının dibinde ve onu almam gerekirdi ama o daha da yakın. Silahlı ve göğsü kabarıp inip kalkmış, kaşını beklentiyle kaldırmış bir şekilde doğrudan bana bakıyor.

İki kankanın bir katliam üzerinden bağ kurması dışında (Scream'deki homoerotik imaları göz ardı edersek), bir kadının aşık bir erkeği katliam serisinin ağır işleriyle görevlendirdiği bir sürü slasher filmi var. Tabii ki her zaman ters teper ve sonunda erkek, amacına hizmet ettikten sonra gözden çıkarılır. Sonsuz aşklarına rağmen, korkunç bir sonla karşılaşırlar... örneğin preslenmiş metal bir çubuğun üzerinde ölmek gibi.

“Her zaman iki tane vardır,” diyorum tekrar. Daha yüksek sesle, daha güçlü bir şekilde. Acı parmaklarımdan birine saplanıyor. Ellerimi o kadar sıkı tutuyorum ki, koşullar göz önüne alındığında iyi dayanmış olan tırnaklarımdan biri bükülüp kırılıyor. Sadece tırnaklarım değil, başka şeyler de ince bir iplikle tutunuyor.

“Billie bunların hepsini tek başına yapamazdı.”

Ve o bunu yapmazdı. Benim için yapmazdı. Ve her zaman her şey benimle ilgiliydi.

Wes duraksadı, yüzü sertleşti ve avucunu tekrar kaburgalarına bastırdı, sanki kendini hazırlıyordu—yoksa bu olaydaki rolünün çok erken ortaya çıkmasından mı rahatsızdı? Billie’ye saldırmamasının sebebi bu muydu? Sonunu ifşa etmek üzere olduğu için miydi?

Nefesini zorlukla aldıktan sonra başını salladı. “Katılıyorum. Bu yüzden ihtiyacımız olan şey...”

“Ne?”

Ses tonumu yumuşatamıyorum. Ona her zamanki gibi konuşamıyorum. Onu kendime yaklaştırmak için hep daha sessiz konuşmaya meyilliydim, çünkü onun yakınımda olması kalbimin hızlanmasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu ve—ya tüm bunları yanlış yorumluyorsam? Ya her şeyi yanlış yorumladıysam?

Şimdi ağır ağır nefes alıyor ve bunun kaburgalarından mı yoksa olay örgüsünü onun hoşuna gitmeyecek kadar erken açığa çıkardığım için mi olduğunu anlayamıyorum. Bu olayı bir slasher filminden romantik komediye dönüştürmeden önce. Bu son cinayete eşlik edecek gül veya mesaj yok ve bu da alışılmadık bir durum.

“Plana sadık kalıp alarmları çalıştırmalıyız.” Sesi bütün gece olduğundan daha boğuk. Gözlerimin içine bakıyor, göz kırpmaya cesaret edemiyor ve bu beni rahatlatmalıydı ama “olumsuz koşullar altında çekim” etkisi tamamen ortadan kalkmıştı. “Korkmuş ve şehvetli” halinden tamamen uzaklaşmış, “korkudan kör olmuş” haline geçmiştik.

“İnsanlara burada olduğumuzu bildirmek için onları harekete geçirmemiz gerekiyor.”

“Yoksa diğerlerini de ortaya çıkarmak için mi?” diye soruyorum ve gözlerinde bir anlık anlayış belirdiğini izliyorum. Doğruluyor, yüzünü buruşturuyor, ben bir adım daha uzaklaşırken bile başını sallamaya başlıyor. “Sadece sen ve ben kalalım diye mi? Doğru sonu elde edelim diye mi?”

Wes söz konusu olduğunda, kendimi hiçbir zaman güvensiz hissetmemiştim. Şimdiye kadar. İki katil olduğunu ve Wes’in bu cinayetlerin en az yarısını işlemek

için imkan ve fırsata sahip olduğunu bildiğim o geceye geri dönüp baktığımda, kendimi güvende hissetmiyordum. Güzel sözlerle ve kesintisiz göz temasına kanmamam gerektiğini bildiğim için kendimden iğreniyordum. Biliyorum, aşk ilişkisine asla güvenmemelisin. Bunu biliyorum.

“Jamie, korkuyorsun. Korkmuyorsun—”

“Bana doğru düşünmediğimi söyleme.”

Hayır, yapmıyor. Bunun yerine, yine o yalvarırcasına mırıldanarak benimle konuşmaya başlıyor, ama bu sefer bu sadece midemi alt üst ediyor.

“Ben de korkuyorum.”

Onu kalbim kırılacak kadar uzun süredir tanımıyorum ama beni ona doğru çeken o bağ kesinlikle kopmak üzere, çünkü şu anda bana o sesi kullanması çok adaletsiz, hatta acımasızca.

“Jamie, lütfen—” Bana uzandığında nefesim kesildi ve tekrar geri çekilsem bile, bir sonraki nefesi boğazımdan geçiremedim. Billie ve Wes’in tüm gece nasıl etkileşimde bulunduklarını hatırlamaya çalıştım, gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için. Suçsuzluğunu veya suçluluğunu belirlemede net bir kanıt görevi görecek bir şey, ama görebildiğim tek şey, ona doğru koşmadan önce yaptığı o hesaplı sırtış ve göz kırpması. Ve bu yüz ifadelerini ne kadar çok düşünürsem, zihnimde o kadar çarpıklaşıyorlar, sanki Londra’da karda bir merdivende durmuş ve üzerinde “Bana Göre Wes Mükemmel Suç Ortağı” yazan karton bir tabela tutuyormuş gibi. İlk olarak bu ara katta olduğumuzda, kolumu tedavi ederken ve teorilerimizi tartışırken, katilin bunu Seçilmiş Kişi için yaptığını söyledi. Billie sadece olmak istediği şeyin bu olduğunu söyledi.

Tek, mükemmel, önceden belirlenmiş olan.

İkisi de aynı şeyi söyledi.

“Biliyorum, çok çılgın şeyler oldu,” diye nefes nefese kaldı Wes, ben ona uzanmadığımda elini kaburgalarına indirdi. Omuzları nefes alışverişinin şiddetiyle inip kalkıyordu ve bunun onun sinirlenmesinden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Onu reddedersem göğsüme bıçak saplamaya mı hazırlanıyordu?

“Ama bana güvenmeniz gerekiyor—”

“Hayır, güvenmiyorum.” Kulaklarımın arasında kan hücum ederken ona bakıyorum, bu sesler hızlı, kısa, panik dolu nefes alışverişleriyle senkronize olmuş

durumda. Ben. Hiperventilasyona girmek üzere olan benim, ama aynı zamanda bundan bir şekilde uzak hissediyorum. Her şeyden uzak. “Sana güvenmek zorunda değilim.”

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu gece ilk defa, bir sonraki mantıklı adımın ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Kovalanırken, köşeye sıkıştırılırken ve terörize edilirken bile aklıma hep bir şey gelirdi, ama şimdi her şey panik, acı, utanç ve... ile bulanıklaştı. Ya oysa?

Bir saat bile geçmeden beni duvara yaslamıştı ve... Aman Tanrım. Kurallar geçerliymiş. Neredeyse seks yaptık ve şimdi öleceğim.

“Lütfen, Jamie.” Bana öyle bir hayal kırıklığıyla bakıyor ki, ona doğru geri çekilmeye, belki de bunun aşırı bir tepki olduğunu düşünmeye ama beni öpen bir adamın beni öldüremeyeceğini varsaydığım için ölmektense aşırı tepki vermeyi tercih etmeye itiyor.

“Tek istediğim buradan bir an önce çıkmak... Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum.”

Ona, eğer bunu istiyorsa insanlara zarar vermeyi bırakması gerektiğini söylemek istiyorum ama ağzım çalışmıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Burada durmaya devam edemem. Onunla kavga edemem. Bu yüzden geriye tek bir seçenek kalıyor.

Yüzünde bir aydınlanma belirliyor, niyetimi anladığında gözleri panikle doluyor.

“Jamie, yapma...”

Son seferinde bunu söylediğinde üç saniye sonra beni öpmüştü, ama bu sefer bana yaklaşmadan önce kaçıyorum. Artık üçüncü perdedeyiz ve ittifakların, bir öpücükle mühürlenmiş olsalar bile, hiçbir anlamı yok, çünkü “Son Kız” olmanın olayı şu ki...

Sonunda hep yalnız kalıyorlar.

Durmuyorum.

Heart Eyes'ı ilk gördüğüm koridordan geçerken, koridorun sonunda hâlâ atılmış olan cesedi gördüğümde ya da ayaklarımdaki kesikler tekrar açılıp her adıma dayanılmaz hale getirdiğinde değil. Ta ki John'un gece daha önce dönmüş

olması gereken koridorda kendimi bulup, onu dans pistinde bize geri getiren merdivenleri görene kadar. O merdivenlerden aşağı inmiyorum; dans pistinin yanına bile yaklaşmak istemiyorum, ama Wes beni aramaya gelirse açık bir çıkış yolum var.

Beni aramaya gelebileceği, hatta avlayabileceği düşüncesi, espresso martini'lerin yeniden ortaya çıkma tehdidini güçlendiriyor. Kendimi duvara yaslayıp nefes almaya zorluyorum. Bu lanet olası işi nasıl bir kenara bırakacağımı anlamak için berrak bir kafaya ve tam aerobik kapasiteye ihtiyacım var.

Çünkü buna son vereceğim. Vermeliyim. Artık inkar edemem. Film ancak başrol oyuncusu karakter gelişimini tam olarak tamamladığında, başrol kadın oyuncu erkeğini elde ettiğinde veya son kız da erkeğini elde ettiğinde sona erer.

Onlar her zaman öyle yaparlar.

Ama zihnimin bir köşesinde sinsice bir ses bana şunu hatırlatıyor: Sen onlar değilsin.

Ben ne hayattan bıkmış, akli başında son kız karakteriyim ne de cesur, özgür ruhlu başrol oyuncusuyum.

Şu anda sadece geceyi atlatmaya çalışan bir kadınıam.

Ve bundan önce bile, kadınların birkaç eskimiş arketipten birini oynamasını isteyen bir dünyada hayatta kalmaya çalışıyordum. "Yetersiz" ve "fazla" arasındaki ince çizgide nasıl yürüyeceğimi öğrenmek bir ömür sürdü, başrol oyuncusu ve hayatta kalan son kız olmanın ne gerektirdiğini ezberlemek yıllar aldı ve bir gece beni bunlardan herhangi biri olmaya muktedir olup olmadığımı seçmeye zorladı...

İkisini birden olabilseydim gerçekten eşsiz biri olurdum.

Eşsiz ve tam benim tipim.

Wes'in bıkkın, hayranlık dolu sesini unutmak zor ve bu anıyı hatırladıkça göğsüm sıkışırken avucumu göğsüme bastırıyorum. Doğal olmayan bir çıtırtı duyuyorum ve parmaklarımı yakaya sokup kağıda dokunuyorum. İki kibrit kutusu hâlâ sütyenimin içinde ve onları çıkarıyorum, titreyen parmaklarımla terden ıslanmış kartları yırtmadan düzeltmeye çalışıyorum. Erkek isimlerinin olduğu kartla kadın isimlerinin olduğu kart arasında gidip gelerek kimlerin öldüğünü ve kimlerin hâlâ kulübün bir yerinde olabileceğini anlamaya

Çalışıyorum. Tanıdık isimler, acımasız sahnelerin bir montajını, bu kulüpten çıkamayacak olanların bir "anısını" ağırıştırıyor.

Curtis

Drew

Colette

John

Campbell

Dani

Stu

Jennifer

Billie

Sonra Drew'un yanında bulduğumuz kadın var. Koridorun sonundaki adam.
On bir kişi.

Sonra bir de "diğerleri" var. Hızlı tanışma etkinliklerinden beri görmediklerim, umarım bulduğumuz iki ceset değillerse saklanan kişiler.

Lee, Michael, Jason, Ari, Nia, Niamh, Ellen ve Shelley.

Ev sahibini, iki barmeni ve vestiyer görevlisini de unutmayalım. Buradan kurtulursam isimlerini öğreneceğim, hepsini ezberleyeceğim çünkü onlar, ağrı listesinin sonundaki isimsiz kurbanlardan daha fazlasını hak ediyorlar.

Ma kartında kendi adımın altında Laurie'nin adını görünce onu geçip gidiyorum. şu anda onu düşünemiyorum, ta ki onu o havalandırma deliğinden geçerken izlediğimden beri tekrar tekrar kendi kendime tekrarladığım şu mantrayı düşünene kadar: O iyi. Dışarıda. Yardım alıyor ve yakında son gazlı su kutularını paylaşarak ve tezim üzerine tartışarak tekrar bir araya geleceğiz.

Tanrım, tezim. Düşünsenize, birkaç saat önce hayatımdaki en büyük endişe buydu, şimdi ise yıllarca yaptığım araştırmayı gerçek hayatta geçen bir slasher filmi üzerinde çalışmak için kullanıyorum. Buradan kurtulursam—ne zaman kurtulursam—şu lanet şeyi yazacağım. Tür teorisi hakkında yazma yeteneğimden bir daha asla şüphe duymayacağım. Bundan kesinlikle eminim.

Erkek arkadaşımın adını içeren kartı tekrar üstüne koyarken Wes'in adını görüyorum. Baş parmağımla mürekkebin üzerinden geçiyorum ve beni

öpüşünü, dokunuşunu düşündüğümde gözlerimin kenarında yaşlar birikiyor. Ondan kaçtıktan sonra bile, bunu yapanın o olduğuna kendimi tam olarak ikna edemiyorum. Bir katil ortalıkta dolaşırken bir erkek için ağlamamın ne kadar aptalca olduğunu anlamaya bile başlayamıyorum. Hele ki o erkek ve katil aynı kişi ise. Ama şimdi panik çılgınlığı geçti, şimdi biraz nefes alma fırsatım oldu ve Billie'nin barda serilmiş bedeninin görüntüsünü kafamdan atabiliyorum...

Nefesimi veriyorum.

Büyük ihtimalle işleri berbat etmiş olabilirim.

Wes, Heart Eyes'ın Stu'nun kafasına baltayı saplayıp sonra da geri çıkardığı sırada tam yanımdaydı. Billie bunu fiziksel olarak başaramazdı. Kesinlikle bunu yapan kişi kadar uzun ve geniş omuzlu değildi.

Bu gece birçok slasher sahnesini hatırlayabilen yanım, katil ortaya çıkana kadar Wes'i tamamen göz ardı edemeyeceğimi söylese de, içimdeki his bana onun olmadığını söylüyor. Özellikle de beynim Wes'le ilgili başka imgeleri, bu gece söyledikleri ve yaptıklarıyla ilgili hoş, pembe renkli anıları ön plana çıkardığında, göğsümdeki kanca gibi bir his oluşuyor.

Sen tam benim tipimsin, Jamie. Eşsizsin ve tam benim tipimsin.

Eğer kompleksim beni bir erkeğin benimle birlikte olmak istemesinden çok beni öldürme olasılığının daha yüksek olduğuna inanmaya itmişse?

İşte o zaman delirdiğimi anlıyorum. Çünkü sadece bu geceki tüm cinayetleri onun işlemiş olabileceğinden korkmuyorum; sezgilerim ve göz zevkim doğruysa, buradan çıkarsak o gerçek randevu şansımı mahvetmiş olabileceğimden de korkuyorum. Ve şu anda hangisinin daha kötü olacağını söyleyemiyorum.

Bu yüzden bunun yerine, geriye kaç erkek kaldığını anlamaya odaklanıyorum.

Çünkü Billie'nin bunu sadece bir erkekle, bir erkek için yapacağından eminim. Buna hayatımı ortaya koyarım. Bu gece defalarca kanıtladı ki, kız arkadaşlarıyla takılan biri değildi ve bunu kendisi de söyledi: beni öldürdükten sonra, o "Tek Kişi" olacaktı.

Bu, fazlasıyla aşına olduğum bir kavram ve Billie'nin beni bir amaca ulaşma aracı, yaşanması muhtemel bir hayal kırıklığı olarak nitelendirmesini düşündüğümde, Wes ve benim haklı olduğumuzu biliyorum. Billie, diğer katil gibi, bir romantik komedinin içinde olduklarını düşünüyordu. Sadece Billie'nin rolünden memnun olduğunu sanmıyorum.

Sanırım ikimiz de aynı durumdayız, ama kendime acımaya devam etmeden önce, merdivenlerin dibindeki bir hareket gözlerimi karttan ayırıyor, kalbimi boğazıma kadar getiriyor. Gölge gibi bir figür karanlığa karışıyor. "Lights Out" filminde yer alsa hiç de yadırganmayacak soyut bir silüet ve bu gecenin bitmek bilmeyen berbatlığına bir de lanet olası bir hayalet ve katille uğraşmak zorunda kalırsam, bunun son nokta olacağını düşünmeden edemiyorum. Şekil merdivenlerden yukarı çıkıyor, daha insansı bir hal alıyor ve bu saçmalığı var etmeyi bırakmak zorundayım çünkü gölge her basamağı tırmanırken fark ediyorum ki...

Bu John.

BÖLÜM 35

“Seni öldürmek istedim. Seni o kadar çok öldürmek istedim ki.” —
You’ve Got Mail filminden değil.

*J*ohn.

En son, takdire şayan bir özveriyle, göğsüyle bir pala taşıyan Billie’ye doğru koşarken görülmüştü.

Adam merdivenlerden bana doğru sendeleyerek gelirken, gömleğinin yakası açık kalmış bir şekilde şaşkınlık içinde kaldım. Sol omzunun üzerindeki kumaş, yani tüm kol, daha önce durdurmaya çalıştığım yaradan dolayı kıpkırmızı olmuştu. Lekeyi çıkarmayı başarsa bile, gövdesinde uzun bir yırtık olduğu için bu gömleği bir daha asla giyemeyecekti.

Keşke Billie ona bir tane vermeden önce Wes’in tişörtünde görseydim dediğim o ustaca yırtılma türü bu. Altındaki açıkta kalan ten, John’un... zayıftan çok daha fazlası olduğunu ortaya koyuyor. Güçlü. Kaslı. O kadar ki, gecenin başında nasıl görüldüğünü düşündüğümde aklıma “yanıltıcı” kelimesi geliyor. Şimdiye kadar olan her şey, bu tür bir durumda cinsel istek duyma isteğimi tamamen ortadan kaldırdı, ancak onu “ders salonuna ait” kategorisine koyduğumu yeniden gözden geçiriyorum. Özellikle de epey bir gecikmeden sonra hayatta olduğunu fark ettiğimden beri.

Ona şaşkınlıkla bakarken adımlarını hızlandırdı, kişisel alana her zaman dikkat ederek güvenli bir mesafede durdu ve içini çekerek, “Jamie, iyisin,” dedi.

“John... Biz—ben sanıyordum ki—” Öldüğünü sanıyordum. Ölmüş olmalıydı.

Ne kadar solgun olsa da, kolunu her hareket ettirdiğinde yüzünü buruştursa da, o çarpık gülümseme dudaklarının kenarında beliriyor.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Oysa ölmüş olması gerekirdi. Lanet olası bir palaya denk geldi. Aşağıda paramparça yatıyor olması gerekirdi, ama değil ve bu imkansız.

“Ne—Nasıl...”

Yaralı kolunu uzatıp yüzümü avuç içiyle kavrayarak bana yaklaştı. Hassas bir şekilde ayarlanmış olduğunu sandığım sezgi çubuğum nihayet devreye girince içimde bir kasılma ve gerilme hissettim.

Ah... Ah, hayır.

“Sorun yok,” diye mırıldandı John, bakışları yalvarır gibiydi, yüzümdeki tutuşu sıkılaştırırken bana doğru yaklaştı. Eğildi. Boğucu, yarı tanıdık bir kokuyla karşılaştım ve nefesim kesildi, sanki biri sırtıma kokteyl dökmüş gibiydi. Vücudum onun vücuduna karşı kaskatı kesildi, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu, kulaklarımın arasındaki boşlukta kan hızla akıyordu.

“Sorun yok,” diyor tekrar, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerek. Ağladığımın farkına bile varmamıştım. Eli tenime karşı yumuşak ve sıcaktı ve bu dokunuş sadece ağlamadığımı, titrediğimi anlamamı sağladı.

“John, sen—”

Beynim sonunda vücuduma yetişti.

“Bunu benim için yaptın,” diye zar zor söyleyebiliyorum, korkudan duvara yapışmış halde. Çelik mavisi bakışları benimkine kilitlenmiş, yalvaran bakışlarla gözleri kırışmış. Beni öpmek istiyor. Başparmağının yanağımı okşamasından, bakışlarının titreyen dudaklarıma inmesinden anlıyorum ve biliyorum ki, varlığımın ta derinliklerinde, bunu istemiyorum.

“Hayır, Jamie,” diyor ve dudaklarımı yumuşak, uzun bir öpücükle yakalıyor, ardından daha sıkı bir baskı uyguluyor.

Şunu da belirtmekte fayda var: Kendi ölümünüzü taklit etmek için kullandığınız mısır şurubuna bulanmış halde, korkmuş ve ağlayan bir kadını rızası olmadan öpmek mi?

Büyük bir tehlike işareti.

Ağzımdan bir fısıltı kadar uzakta geri çekiliyor ve umarım titrememin gerçek nedenden değil, dizginlenmemiş bir tutkudan kaynaklandığını düşünür: Çok korkuyorum.

Çünkü Billie haklıydı. Her zaman sessiz olanlar suçludur.

Gözleri açık, çarpık gülümsemesi bu akşamın başlarında olduğundan çok daha az çekici görünürken, "Bunu sizin için yapmadım. Bunu bizim için yaptım," diyor.

"John," diyorum ama o çoktan, yüzünde ay ışığına kapılmış, aşık bir "bak ne kadar yol kat ettik" ifadesiyle başını sallıyor. Yanağımdaki tutuşu gevşiyor ve artık bana dokunmadığında çok sesli bir şekilde iç çekmemeye çalışıyorum.

"Kaderin varlığına inanıyor musun, Jamie?" diye mırıldandı, saçlarının arasından bana bakarken, sonra ellerini saçlarının arasından geçirip geri çekilerek beni iyice süzdü. Gözleri, sanki Empire State Binası'nın tepesinde, Manhattan Köprüsü'nde veya Riverside Parkı'nın ortasında tesadüfen karşılaşmış gibi beni süzdü. Kurduğu tuzağın derin, karanlık bir köşesinde değil.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bütün bunlardan nasıl bir anlam çıkaracağımı bilmiyorum, bu yüzden soruyorum: "Biz..."

Soruyu bitirmemi beklerken, gözleri o rahatsız edici sevgiyle parlayarak hafifçe öne doğru eğiliyor.

"Bu akşamdan önce tanışmış mıydık?"

Kendimi çevresine oldukça duyarlı bir insan olarak görüyorum ve John, eskiden beğendiğim tipe uyduğuna göre (ki artık durum hiç de öyle değil), daha önce yollarımız kesişmiş olsaydı onu fark ederdim, değil mi?

"Belki başka bir hayatta."

Aman Tanrım, dostum.

"Ama beni çağırdın Jamie. Bu gece. İçeri girdiğin anda ve seni ara kattan gördüğüm anda... anladım."

Laurie ile kulübe girdiğim anı hatırlıyorum. Korkuluğa yaslanmış bir silüet görmüştüm. Ama gecenin geri kalanında aklıma bir daha gelmedi. Benim için pek bir etkisi olmadı, ama onun için... onun için her şey demekti.

"Ve sonra buluşmamızda, mükemmel bir uyum içinde olduğumuzu anladım. Sadece... birbirimize uyuyorduk." Hafifçe kıkırdadı. "Kolay kolay korkmuyorsun."

Şimdi gerçekten çok korkuyorum.

"Benim gibi birini takdir edeceğini biliyordum. Tabii ki emin olmalıydım. Daha önce yanılmıştım ve bu kötü sonuçlanmıştı. Bu yüzden bu sefer farklı olması gerektiğini biliyordum. Ona en başından beri gerçek beni göstermem

gerektiğini biliyordum. Onun da burada olacağını, senin de burada olacağını, beni arayacağını biliyordum.”

Bana ne söyledi?

Çok fazla risk almam. Her şeyi planlarım. Kendi sınırlarım içinde kalırım.

Eh, bu geceden önce öldürdüğü beş kadın ve kulüpte etrafa saçtığı sayısız ceset, bu konuda oldukça rahat olduğunu kanıtlıyor. "Billie pek emin değildi. Bazen biraz olumsuz olabiliyor ama—"

"Billie." Adını dudaklarımdan zorla döküyorum, ama konuşamayacak kadar korkmuş olduğumu hatırlıyorum. Barın üzerine yığılmış, kamburlaşmış bedeninin görüntüsü bir anda zihnimde beliriyor, korkuyu yarıp geçiyor ve onu silmek için gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum.

Kaşlarımdaki kırıksıklığı kıskançlık sanınca, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

"O sadece bir arkadaşım," diye beni temin ediyor, kulağımın arkasına bir tutam saçımı sıkıştırmak için öne doğru eğiliyor ve geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Onunla birkaç ay önce bekarlar için düzenlenen bir yemek kursunda tanıştım." Anıyı hatırlayınca alaycı bir şekilde gülüyor. "İnanabiliyor musun, beni eve kadar takip etti?"

Evet, aslında söyleyebilirim. Onun psikopatlığı onun psikopatlığını tanıdı—benzer benzeri çeker. Ve bu iki insanın birbirini bulup bu geceki ortak hedeflerine doğru birlikte hareket etmeleri (Billie'nin kendi hedefleri olsa bile) korkunç.

"O zamandan beri bana yardım ediyor. Her şeyden çok ruh ikiziyiz. Arkadaşız." Kelimeyi vurguluyor ve sonra üzgün bir şekilde omuz silkiyor. "Yani, bazen daha fazlasını isteyebileceğini düşünüyorum ama—"

"Öyle yapıyor." Şimdi bir şeyler söylediğime ve o da beni hemen bıçaklamadığına göre, ağzımdan sesler çıkarmak daha kolay. Boğazım kapansa bile, sesler çıkarken titrese bile.

Bu gece, John'un "O Kişi"yi bulması ve kazanmasıyla ilgiliydi, ama Billie zaten o rolü istiyordu. Beni görünce ağzında acı bir tat bırakmış gibi görünmesinin sebebi buydu. Benden nefret etmiyordu. Kıskanıyordu. İsteddiği adamın tüm bunları benim için neden yaptığını ve neden onun için yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Bu yüzden en son ben olmalıydım, böylece ona istediği kişinin ben

olmadığını gösterme şansı olabilirdi. O, istediği kişiydi. Toz duman dağıldıktan ve kan kuruduktan sonra ona bakması ve her zaman orada olduğunu anlaması yeterliydi. Tam burnunun dibinde.

Sanırım Billie için bu, "En İyi Arkadaşımın Düğünü" filmindeki gibi bir durumdu. Bir bakıma en iyi arkadaşının kan banyosu. Ve eminim ki, eğer korkuluktan düşmeseydi, gecenin sonunda aynı türden replikleri kullanırdı.

Beni seç. Benimle cinayet işle. Seni mutlu etmeme izin ver.

Ama tıpkı "En İyi Arkadaşımın Düğünü" filminde olduğu gibi, olaylar onun erkeği elde etmesiyle sonuçlanmadı ve onun için yaptığı her şeye rağmen, adam onun gittiğini bile fark etmedi.

O bilmiyor.

"Daha fazlasını istiyordu," diyorum.

"Ah." İnsanların nasıl geçmiş zamana geçtiklerini çok iyi biliyor—bütün gece boyunca böyle olmalarının sebebi kendisiydi—ve sadece bir saniyelik şaşkınlık, anlık bir hayal kırıklığı oluyor ve sonra geldiği gibi hızla geçiyor. Ben varken arkadaşına ihtiyacı yok.

"Hiç endişelenmene gerek yok. Seni ilk gördüğümde istediğim kişi olduğunu anlamıştım."

Ne yani? Dört saat önce mi?

Diğer kadınlar hakkında da aynı şeyi düşünüyor muydu? Onlara aşık olması, kolayca silip atabileceği birer "hata" olduklarını fark etmesi ve bir sonraki "doğru kişiyi" aramaya başlaması ne kadar sürdü?

"O kadınlar," diyorum. "Bundan önceki kadınlar—"

Başını salladı, elini kalbine götürerek kabul etti: "Geçmişim olduğunu biliyorum. Eminim senin de vardır, ama birbirimizi bulduğumuza göre artık bunun bir önemi yok."

"Ama sen—onlar—" Bunu anlayamıyorum. Onlardan sanki başarısız ilişkilermiş gibi, sanki bir daha asla konuşmamaya karşılıklı olarak karar verebileceğimiz eski sevgililermiş gibi bahsediyor; oysa gerçekte oldukları gibi: bu gece yoluna çıkan herkes gibi, soğukkanlılıkla öldürdüğü masum kadınlar.

"Onlar hakkında yanılmışım Jamie. Ne istediğim konusunda yanılmışım." Avucunu göğsünden omzuma doğru hareket ettiriyor ve ben irkiliyorum. Benden önce başkalarının olduğunu düşünerek incindiğimi sanıyor ve bu da

onun hayranlık dolu bakışlarını daha da yoğunlaştırıyor. Parmaklarını elbisemin askısının üzerinden geçirip, ince kumaşın küçük panellerinden birini başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturduğunda, çığlık atmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

“İnsanlar her zaman önce kendilerinin en iyi yönlerini gösterirler, ancak işler zorlaşmaya başlayınca gerçekte kim olduklarını gösterirler.” Sanırım onun bir ilişkide işlerin “zorlaşması” hakkındaki görüşü, çoğu insanınkinden biraz farklı olabilir.

“Beni seviyorlarmış gibi davrandılar ama gerçek değildi, samimi değildi. Bizim gibi değildi.”

Aman Tanrım.

“Bu sefer kendime bir söz verdim.” Artık benimle konuşmuyor. Kendi yanılışına kapılmış bir şekilde bana bakıyor ve ben de bu anı fırsat bilip, etrafımdaki son kız sahnesini hatırlatacak bir şey olup olmadığını görmek için bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. Ondan kurtulmama yardımcı olacak bir şey.

“Sadece güzel bir gülümsemeye ve ortak ilgi alanlarına aldanıp aşık olmazdım.”

Merdivenleri kapatmış, o yüzden olmaz.

“Onun benim için yeterince iyi olduğundan emin olurdum.”

Onu aşağı itebilirdim ama çok riskli. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Üstelik beni de kendisiyle birlikte aşağı çekebilir.

“İlişkimizin uzun vadeli olmasını gerçekten istediğinden emin olurdum.”

Geri çekiliyor ve o... önümde bu mantıklı açıklamayı yaparken rahatlamadan ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Yaralı numarası yapmayı bıraktı. Artık topallamıyor, bir omzunu korumuyor veya kolunu tutmuyor. Biz perişan haldeyken o bütün geceyi yara almadan atlattı. Eğer o kazığı elimde olsaydı, göğsüne saplayabilir, onu takip etme konusunda tam bir Buffy gibi davranabilirdim—

“Ve, Jamie...”

Bu, gözlerimi onun gözlerine çeviriyor ve o da tekrar bana hayran kalıyor, yanıma doğru yürüyor, bana yaslanıyor. Gecenin başlarında yaptığı gibi, ama önceki gibi bir heyecan veya coşku yok. Onu artık tanıyorum ve eskiden onu

sevimli bulmamın bir önemi yok. Çünkü onun Bill Pullman kılığındaki bir kurt olduğunu biliyorum.

"Beklediğimden çok daha iyisin."

İlginçtir ki, o da beklentilerimin çok ötesinde. O kadar akıl dışı ki, bu gece yaptıklarının hiçbirini istemediğime onu ikna etmek için hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Çabalarının hiçbirini takdir etmiyorum.

"Bütün bunları yapma sebebiniz—"

"Emin olmak için. Herkesin yaptığı gibi ruh eşimi bulabileceğimi sandım ama ben herkes gibi değilim."

Evet, bundan kesinlikle eminim.

"Senin için doğru adam olduğumu biliyorum, ama senin de benim için doğru kadın olduğundan emin olmalıydım. Senin de—"

"İşte o," diyorum ve o da derin, keyifli bir nefes alıyor.

O, çok sevimli bulduğum o alçakgönüllü reveransla başını eğiyor. Hazırladığı bu berbat sınavda başarılı olduğum için benimle çok gurur duyuyor, ama haklı olduğum için fazla bir memnuniyet hissedemiyorum. Korku filmlerini sevip sevmediğimi soran adamın beni tam da bir korku filminin ortasına koymaya karar vermesinin keskin, soğuk gerçeğiyle baş başa kaldığımda bunu hissedemiyorum.

"Anlayacağını biliyordum." Başını pişmanlıkla sallaması midemi bulandırıyor. "Anlayacağını biliyordum."

"Anlamıyorum." Hiç anlamıyorum. Birini odanın karşısında görüp onun Seçilmiş Kişi olduğunu düşünmekten, odadaki herkesi öldürmeye nasıl geçilebileceğini anlamıyorum. "Bütün o insanlar—Curtis ve—"

"Tam bir belaydı." Dilini şıklattı. "Sana her şeyi planladığımı söylemiştim, hatırlıyor musun? Hep yaparım Jamie, ama seni görür görmez planı değiştirmeye değer olduğunu anladım. Curtis ise... böyle erkekler kadınlara nasıl davranacağını bilmiyor. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum, ama tartıştığını görünce gözüm döndü. Onu haddini bildirmek zorundaydım. Billie, son randevuya kadar beklemek istemediğimi söylediğimde çok sinirlendi." Sanki sonrasında yaşanan olaylar zinciri hayatımın geri kalanında beni rahatsız etmeyecekmiş gibi, sanki yaptıklarını haklı çıkarmak için sunduğu her şey tamamen akıl almaz değilmiş gibi kıkırdadı.

"Ev sahibinin araya girmeyeceğinden emin olduktan sonra, ön kapıyı kilitlemek, telefonları saklamak ve vestiyerdeki kızın olması gerekeni engellememesini sağlamak için koşmak zorunda kaldı. Kaderle savaşılamazsın."

Ama ona göre bunu üretebilirsiniz, çünkü yaşanan her şey onun tasarımıyla olmuştur. Bunda önceden belirlenmiş hiçbir şey yok.

"Biliyordum ki, eğer birlikte bu zamanı geçirirsek, sana kim olduğumu ve senin için neler yapabileceğimi gösterirsem, senin için doğru adam olduğumu anlayacaksın. Peşinden koşulmayı hak ediyorsun, biliyor musun? İstendiğini, birinin –benim– aramızda hiçbir şeyin giremeyeceğinden emin olman için her şeyi yapacağını bilmeni hak ediyorsun. Ve ben de sonuna kadar savaşacak, benimle birlikte olmak için mücadele edecek birini hak ediyorum."

Ben hiçbir şey söylemediğimde, söyleyemediğimde, "Bak, uzun bir gece olduğunu biliyorum, ama şimdi o içkiyi alabiliriz, tamam mı? Alabiliriz—" diyor.

Kendimi tutamadan başımı sallıyorum. Bu, "Bundan sonra kadeh tokuşturmaya gidebiliriz" dediğinde içimden geçen tiksintiye karşı saf, ilkel bir tepki. İnsanların nasıl tanıştığımızı soracağını ve bizim de "Şaka bir hikaye..." diyeceğimizi düşünüyor. Ama bedenim, sanrılı, kana susamış bir katilin yanında olmaya daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Sırtımı duvara yaslıyorum, hareketin kollarımda oluşan kesik ve morlukların zonklamasına neden olduğunu görmezden geliyorum ve sahip olduğum tek çıkış seçeneğine hızlıca bir bakış atıyorum. Nadiren iyi bir yere götüren o seçeneğe. Geldiğim yoldan geri dönmek.

"Jamie?"

Endişeli görünüyor. Bu ironik, çünkü karşılaştığım en büyük tehdit o ve beni köşeye sıkıştırmış durumda. Ama sanırım o bunu böyle görmüyor. Bunun samimi bir şey olduğunu düşünüyor. Gerçekte olduğundan çok, iki sevgilinin gizli buluşmasının tüm özelliklerini taşıyor: o bir avcı, ben de onun avıyım. Bu yüzden bunu kendi avantajıma kullanıyorum, korkumu yutuyorum, gözlerim kocaman açılmış bir şekilde ona bakıyorum ve başrol oyuncusu moduna geçiyorum.

"Bunların hepsini sindirmek zor. Kimse daha önce—" Sözümlü kestim, duygularım beni altüst etmiş gibi titrek bir nefes verdim. Aslında, kaçmaya

Çalışmadan önce sadece nefesimi düzeltmek istiyordum. “Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Hemen geri çekiliyor—sonuçta bir beyefendi—ve duvardan doğrulup ayaklarımı yumuşak halıya bastığımda bana hoşgrl bir glmsemi yöneltiyor. Sanki bir karşı argümana hazırlıklıydı. İlk büyük konuşma sırasında kızın her zaman çok farklı olduğumuzu, ailelerimizin onaylamayacağını veya toplumun buna izin vermeyeceğini savunmaya çalışacağını biliyor ve bu yüzden ikinci çağrısına başlıyor.

“Jamie, daha önce incindiğini ve kendini geri tutmak zorunda hissettiğini anlıyorum, ama ben diğerleri gibi değilim.”

Aman Tanrım, birinin tamamen deli olup olmadığını anlamak için on dakikalık bir randevunun yetmediğini işte bu yüzden anlıyorsunuz.

“Ben bunun için her şeyimi ortaya koyuyorum. Bizim için. Sen bana aitsin.”

Bu benim dikkatimi çekti.

“Sen—sen bunu karta yazdın. Odaya bıraktın onu, sonra da...” Başka bir insanı daha paramparça ettin.

Bu anı onu gülümsetiyor, sanki ilk buluşmamızdan kalma, “nasıl tanıştık” ykmzde yer alacak bir tuhaflığı hatırlatıyormuşum gibi. “The Police. ‘Every Breath You Take.’ ”

Ah, tabii ki. Bu, kesinlikle sapıkların marşı.

“Taylor Swift olduğunu sandık.”

Çok yerinde bir yorum değil ama engelleyemeden ağzımdan çıktı ve bu da onun gülümsemesinin yatıştırıcı bir hal almasına ve tekrar beni öpmek için yaklaşmasına neden oldu.

“İtiraf ediyorum, müziğini çok fazla dinlemiyorum ama senin için dinleyeceğim. Senin için yapacaklarımın sınırı yok Jamie. Sen benim hayallerimin gerekleşmesisin.”

Filmin sonu gelmeden önce romantik düşüncelerini tam da doğru bir şekilde bitirmek istiyor. Daha önce de böyle bir durumda bulundum. Hatta tam da bu kulüpte. Israrın kalbi daha da yakınlaştırdığını düşünen bir adam tarafından duvara sıkıştırıldım ve eğer durum bu kadar basit olsaydı, o zaman yaptığım gibi onu yüzümden itip uzaklaştırdım. şiddeti seçerdim. Ama şiddet uygulayacak bir silahım yok. John'un, biliyorsunuz, bir katil olma avantajı olmasa bile,

benden fiziksel olarak daha büyük ve daha güçlü. Büyük Kötülerden herhangi biriyle teke tek dövüşebilir ve onu itmeye çalışsam bile, yerinden kıpırdamayacağını düşünüyorum. Henüz saldırıya geçemem, çünkü şu anda burada durmamın tek nedeni, onun benim nazlanmayı bırakıp duygularıma teslim olacağını düşünmesi. Bu yüzden gözleri tamamen kapanana, kirpikleri derisine yapışana, savunma mekanizmaları çökene kadar bekliyorum ve sonra, bu gece belki de bininci kez, kaçıyorum.

BÖLÜM 36

“Hayatımla gerçekten yapmak istediğim şey—geçimimi sağlamak istediğim şey—kızınızı öldürmek. Bunda iyiyim.” —Hiçbir Şey Söylememek

*G*eriye bakmıyorum.

John arkamdan sesleniyor. Adımın yankısında kafa karışıklığı ve endişesi hissediliyor, ama bu beni koridorda daha da ileriye itiyor. Kaslarım protesto edercesine acıyor, her nefes alışım keskin ve delici, ama bunu aşıyorum ve koşuyorum. John'u o maskeyle ilk gördüğüm koridordan geçerken bir beden tekrar görüş alanıma giriyor. Artık kalıcı bir yer, konumumu belirlemek için bir işaret noktası haline geldi ve hademe odasına doğru yöneliyorum. Bildiğim tek kilitli oda orası ve belki de ömrümün geri kalanını orada geçirmekle yetinebilirim.

Dans pistinin üzerindeki açık alandan hızla geçerken, korkuluğun köşesinde çökmüş bir figürün görüntüsünü yakalıyorum; ardından yerini kırmızı duvarlar ve daha derin bir pişmanlık duygusu alıyor.

Jennifer.

O da John'u seviyordu. Bu yüzden onun iyi adam numarasına kanmamda kendimi çok fazla suçlayamam sanırım. Hem başrol oyuncusu hem de hayatta kalan son kız olmak için gerekli tüm niteliklere sahipti, ama o zaten birkaç saniyelik uzaktan, kısmen engellenmiş, kötü aydınlatılmış bir gözleme dayanarak seçimini yapmıştı. Ve açıkça yanlış bir seçim yapmıştı.

Biliyorum, tekrar "Son Kız" moduna geçmeli ve saklanacak yer aramak yerine bir silah bulmaya çalışmalıyım. Acımı ve travmamı bir "Frost Yourself" galasında Harry Winston kolyesi gibi takmalı ve son bir hesaplaşma için kendimi dans pistinin ortasına yerleştirmeliyim. Ama başrol oyuncusu iyimserliğim ve

direncim tükendi. Her şey acıyor, her şey berbat ve bu gece bir film olsaydı sıfır yıldız verirdim.

Bu uzatılmış hikâyeden, tükenmiş kaçış seçeneklerinden, ortaya atılan saçma risklerden ve tanıdığınız biri söz konusu olduğunda aynı eğlence değerini taşımayan açıklamadan çok sıkıldım. Bir zamanlar güvenilebileceğinizi düşündüğünüz biri...

Tehlikeli ve utanç dolu o yola girmemek için dolabın yanından neredeyse koşarak geçiyorum. Kapının koluna, sanki sudan uzanan bir elmiş gibi ve asla bırakmayacağıma söz vermişim gibi uzanmak zorundayım. Kolayca dönüyor, ama koridorun sonundaki gölgeler hareket etmeye başlayınca elimi bırakıyorum. Korkudan değil. Gölge bir ışık kaynağına tepki olarak uzuyor ve bükülüyor, ve karanlığın parçaları griye dönüp aydınlandığında ve halının üzerine berrak bir ışık huzmesi yayıldığında, koridorda ona doğru koşuyorum.

Kaslarım hâlâ zonkluyor. Nefesim hâlâ boğazımda kesik kesik gibi, ama o el fenerini tutanın kim olduğu, neyin ne olduğu sorusunun cevabı göğsümü sıkıştırıyor ve köşeyi dönüp onu gördüğümde her şeyi gölgede bırakıyor. Wes'i görüyorum.

İkimiz de donakaldık. O göz kırptı. Ben de göz kırptım. Rahatlamış iç çekişim onunkiyle mükemmel bir şekilde karıştı ve sonra göğsüne çarptım, yaralı kaburgalarını ve taze kesiklerini unutup acıyla inledi. Ama Wes beni bırakmadı. Kollarını bana doladı, daha da sıkıca çekti ve vücudumda yankılanan acıdan inleme sırası bana geldi, ama asla uzaklaşmayacaktım. Yanağının şakağıma bastırması ve bıçağının sapının sırtıma baskı yapması, John'la yüz yüze geldiğimden beri hissettiğim en güvenli duyguydu.

Wes, ona "Kalp Gözlü" olduğumu düşündüğüm için ne kadar üzgün olduğumu ifade edecek doğru kelimeleri bulamadan beni geldiği yöne doğru geri çekmeye başladı. Yaralıyken, masumken ondan kaçmışım ve eğer randevumuzun son dakikalarında cinayetle ilgili saçma sapan şeyler söylemesinin kötü olduğunu düşünüyorsam, bu çok daha kötüydü.

"Onları buldum," diyor ben özür dileyemeden, her türlü önlemi almaya çalıştığımız karanlığa doğru yönelerek.

"Kimi buldunuz?"

"Diğerleri. Altı kişiler."

Maç kartlarındaki diğer isimler. Akşamın gidişatına göre kayıp olan ve öldüğü varsayılan kişiler.

"Canlı?"

Çünkü gecenin gidişatını göz önünde bulundurarak açıklama yapmam gerekiyor.

"Hayatta. Stu'nun odalardan birine giremediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Kırık duvar lambalarının yanından geçiyoruz ve cam kırıklarıyla dolu mayın tarlasında adımlarımızı kolaylaştırmak için el fenerini yere doğru eğiyor. Hâlâ omzunun kalkışını, kaburgalarını zorlayan hareketten kaynaklanan yüz buruşturmasını hatırlıyorum, sonra da "Bir önsezim vardı" diyor.

Bu bile en etkileyici şey değil.

"Ve sizi içeri aldılar mı?"

Dikkatimi tekrar haliya çevirdim ve kırık parçaların etrafında parmak uçlarımda yürüdüm. Ayaklarım o kadar uyuşmuş ki, kesilsem bile hissedemem zaten. Eskiden ayaklarımın Cravin'de uzun bir dans gecesinin sonunda katliam olmuş gibi görüldüğünü düşünürdüm. Şimdi biliyorum ki, hiç de öyle değilmiş.

"İkna edici olabilirim."

Buna itiraz edemem. Dolapta on dakika yalnız kaldım ve korku filmlerinden öğrendiğim her şeyi unuttum.

"Kontrol paneli oradaydı," diyor. "Ama kurcalanmış. Adamlardan biri— Lee'yi hatırlıyor musun?"

Evet, öyle düşünüyorum. Kokteyl saatinde mini bir bitki yetiştirme dersi veren Nia ile ona yardımcı olacaktım. Tüm bunlar olmadan önce bunu dört gözle bekliyordum. Lee ve Nia'nın bunca zamandır aynı odada birlikte kalmış olmaları umut verici bir gelişme. Bu tür zorunlu yakınlık, aranızdaki bağı gerçekten güçlendirebilir.

Wes, "Lee saatler önce kontrol panelini çalıştırmayı denedi ama işe yaramadı," diyor. "Video kameraların hepsi de hasar görmedi. Dans pistinin üzerindeki kamera hala yerinde duruyor."

Wes hayatta kalanları buldu, John'un bütün gece keşfedemediği bir saklanma yeri buldu ve koridorlarda bir gezintiye çıkmaya karar verdi. Birlikte geçirdiğimiz zamandan hiçbir şey öğrenmedi mi acaba?

“Wes... o zaman burada ne yapıyorsun? Neden orada kalmadın?”

Bu onu aniden durdurdu ve bana sanki her şey apaçık ortadaymış gibi bir bakış attı. Başını salladı, gözleri benimkine kilitlenmişti ve ben zaten ona doğru adım atıyordum. Çünkü bu gece tanıştığımız insanların yarısının ölümünden onun sorumlu olmadığını anladığım anda, göğsümdeki o iplik yeniden çelik bir kancaya dönüştü.

“Seni arıyordum. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu—”

Başını hızla kendime doğru çekip ağzını kendi ağzıyla kapatarak sözünü kestim, o da kolunu boynumun arkasına dolayıp beni kendine çektiğinde ve karşılık olarak öptüğünde rahatlamadan ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ama bu çok kısa sürdü, koşullar göz önüne alındığında umabileceğimiz en iyi uzlaşma buydu. Ayrılırken, kimsenin gizlice yaklaşp birimizi bıçaklayamayacağından emin olmak için etrafa bakmak alışkanlık haline gelmişti. Koridorun iki ucunda da hiçbir hareket olmayınca, ellerimi boynundan göğsüne indirdim. Alttaki bandajın kalınlığı boğazımda sert bir yumru oluşturdu.

“Özür dilerim. Çok çok özür dilerim, Wes. Ben—”

“Hey.” Boynuma doladığı kolunu kullanarak beni yanına çekti ve yürümeye başladı, şakağıma bir öpücük kondurdu. “Benden kurtulmak için bundan çok daha fazlası gerekecek, Jamie.”

Bu beni alaya almaya itiyor.

“Gerçekten mi?”

“Katil sen olsan bile, muhtemelen beni o dolaba geri dönmeye ikna edebilirdin.”

Bu durum, konuşmanın tonunu tamamen değiştiriyor çünkü katil onun için hâlâ isimsiz, yüz­süz, bilinmeyen bir şüpheli.

“Bu John.”

Wes, geçen sefer çarptığı mobilya yığının­dan birkaç adım ötede duruyor ve el fenerini yere doğru tutmama rağmen yüzündeki şaşkınlık ifadesini görebiliyorum.

“Ama o...” Bir anlık tereddütten sonra toparlanıyor. “Aslında yaralanmamıştı, değil mi?”

Bunun, benim verdiğim eğitim sayesinde beklenmedik olaylara hazırlıklı olmasından kaynaklandığını düşünmek isterdim, ama muhtemelen daha çok

mesleğiyle, aşk adına bir can almak gibi iğrenç bir şey yapacak insanları hafife almamak gerektiği konusundaki deneyimiyle ilgisi var.

"Sadece rolünü oynuyordu..."

Yanımda vücudu gerildi, çünkü emin olabilmemin tek bir yolu olduğunu, sesime bu kadar inanç katabilecek tek bir şey olduğunu fark etti.

"Jamie—"

"Tesadüfen karşılaştık."

"Kahretsin... İyi misin?" Sanki sırtımda üç bıçak yarası olduğunu söylemişim gibi el fenerini vücudumun üzerinde gezdiriyor. Tüm çabası sadece göğüslerimin güzel bir görüntüsünü elde etmesine yetiyor.

Hayır, iyi değilim. Aslında değilim. "Evet."

"Jamie, ben—özür dilerim." Elini saçlarının arasından geçirmeye çalışırken neredeyse kafa derisini kesecekti ki, hâlâ elinde bıçak olduğunu fark edip hızla çekip yanına bıraktı. Bir anlık sessiz düşünmenin ardından bakışları benimkilerle buluştu ve sadece... anlayışlı bir ifadeyle baktı.

"Seni tanıyorum—Onu da—Seni ve onu da tanıyorum—"

Bunu söyleyemez ama ikimiz de biliyoruz ki, gecenin ilk bölümü bir reality şov olsaydı, ben gülü kime vereceğime karar verirken o ve John yan yana duracaklardı.

"Wes?"

Uzandım ve parmaklarımı bileğinin etrafına doladım, başparmağımı teninde gezdirdim ve onun da bunu bildiğini umdum—

"Miss Congeniality" (En Cana Yakın Kız) ifadesiyle beni kendine hayran bıraktı.

"Sanırım diğerlerinin saklandığı yere geri dönmeliyiz. Eminim şu anda onun en sevdiği kişi sen değilsindir."

John bir sonraki büyük jest için hazırlanıyor olacak ve benim burada onun rakibiyle barışmamdan hoşlanmayacak. Özellikle de seri katil gibi çatılardan bana olan aşkını haykırdıktan sonra. Bu lanetli binanın çatısında şiir okuyan pembe yünlü bir kafa görüntüsü aklıma gelmesi garip bir görüntü, ama sisli bir anı araya girip etrafımızdaki kırmızı duvarları tekrar Cravin'in siyahına çevirdiğinde bu görüntü hızla siliniyor. Başım önümüzdeki yıkık mobilya yığınına doğru kayıyor çünkü bu koridoru hatırlıyorum. Burada ne olduğunu hatırlıyorum.

İlk defa, umut, daha önce bir çıkış yolu bulduğumuzu sandığımız zamanlardaki gibi hızla kaybolmuyor. Tutunuyor. Tırnaklarını saplıyor. Artık sadece "Buradan çıkabiliriz" demek yeterli değil. Yöntem daha da güçlendi. Şimdi "Buradan çıkabiliriz" diyoruz.

Filmlerde karanlık ve korkutucu, kurtuluş değil, ölüm anlamına gelir. Bu yüzden lambalar kırılmış, mobilyalar dağıtılmış ve duvarlar çizilmişti. John ve Billie, burayı kaçış yolu bulacağınız bir yer değil, sonunuzun geleceği bir yer gibi göstermeye çalışıyorlardı.

Kuralları bize karşı kullandılar.

"Wes?" Onu yapının yanına çekiyorum, el fenerini mobilya yığınının tepesini görebileceğim şekilde yukarı kaldırmasını sağlıyorum. Işığı bazı kıvrımlı şezlong ayaklarının arasına tutuyor ve arkasında gölgeler belirliyor, bu da arkasında boşluk olduğu anlamına geliyor.

"Koridoru birinin barikatla kapatmaya çalıştığını sanmıştık, hatırlıyor musunuz? Ya da aslında bir kapıyı saklamaya çalışıyorlarsa?"

O gece elektronik sigara satıcısıyla öpüştüğümde, çatıdaki sigara içme bölümüne çıktık. Bana kripto para satmaya çalışmaya başlayınca onu orada bıraktım, ama yine de... Orada bir kapı, bir merdiven vardı; biri temiz havaya ve gece gökyüzüne çıkıyordu, diğeri ise her zaman giriş noktasına yakın bir yerde güvenlik görevlisinin bulunduğu bir yangın merdiveniydi; sarhoş birinin binaya tırmanmaya çalışmasını engellemek için. Ve bu gece daha önce oradan geçtik. Wes ona çarptı. Çarpmanın etkisi kaburgalarında morluklar ve şişlikler olarak kaldı.

Bakışlarımı barikatın tepesinden aşağıya, bana doğru çevirdiğimde Wes'in bana baktığını, gözlerinin anlayışla parladığını ve göğsünün heyecanla kabardığını fark ettim.

"Bu nereye götürüyor?"

"Çatı."

"Ve bir de—"

"Yangın merdiveni. Evet."

Yüzünde kocaman bir sırıtiş belirliyor ve bu, birkaç saat önce bodrum katındaki barda ilk gördüğüm zamanki kadar şaşırtıcı. Orada olduğumuz zamanki gibi, ben de istemsizce sırıtiyorum.

"Şu an seni öpebilirim."

Yapabilirdi ve ben de izin verirdim, ama odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var. Mesela buradan çıkmak, böylece yüzüne bir kasap bıçağı saplanma korkusu olmadan beni öpebilir.

"Bunu aklınızda tutun. Biraz yardıma ihtiyacımız olacak."

Billie ve John'un bu barikatı ne kadar süredir kurduklarını bilmiyoruz ve ikimizin de çığa neden olmadan onu yıkması başlı başına zor olacak, hele Wes'in yaraları da cabası. Her ne kadar Wes'in yine de alanı temizlemeye çalışıp kendine daha fazla zarar vereceğini bilsem de, kalabalıkta güç ve güvenlik var. Bu yüzden hayatta kalanların saklandığı yere geri dönüyoruz, koridoru tarıyoruz ve bu geceye nihayet son verecek bir plan yaparken kısık sesle, aceleyle mırıldanıyoruz.

"Çatıya çıktığımızda, binanın yan tarafındaki yangın merdivenini arayacağız," diyor Wes ve ben şimdiden bundan sonra ne olacağını düşünüyorum. Umarım her şey istediğim gibi gelişir. Umarım, çatıya çıktığımızda gökyüzü kırmızı ve mavinin dönüşümlü parıltılarıyla aydınlanır ve sokağa baktığımda, folyo bir battaniyeye sarılmış ince, narin bir figür bana sarılmak yerine el sıkışmak için bekliyor olur.

"Laurie şimdiye kadar havalandırma deliklerinden dışarı çıkmış olmalıydı, bu yüzden—"

"Bekle." Koridorda aceleyle ilerlerken Wes başını hızla bana çevirdi ve yüzündeki ifadeyi tarif edebileceğim tek kelime... memnuniyet dolu bir anlayıştı. Onu sadece birkaç saat tanıyor olmam umurumda değil—belki de gerçekten bu adamla evlenmek zorunda kalacağım.

"McClane'in yöntemini mi kullandı?"

BÖLÜM 37

“Peki, o yukarı tırmanıp onu bıçakladıktan sonra ne olur?” “O da onu geri bıçaklar.” —Pretty Woman Değil

Lee, “Kapıyı tıkayan şeyleri kaldırmaya çalıştığımız anda John’un bizi alt etmeyeceğinin garantisi kim verebilir ki?” diye soruyor ve bu yerinde bir soru. Önce güvenlik, her şeyden önce.

Wes, saklandıkları yere vardığımızda, Queen’in “Another One Bites the Dust” şarkısının bas melodisine şüpheli bir şekilde benzeyen şifreli bir vuruş yaptı. Ağır bir şeyin sürüklendiğini duyduktan sonra -ki kısa süre sonra devrilmiş bir dosya dolabı olduğunu anladım- kapı açıldı ve gecenin başında merdivenlerden yukarı kaçan kayıp altı kişi de ortaya çıktı. Korkmuş, bitkin ve kan içindeydiler. Tıpkı bizler gibi. Tek fark, hepsinin göğüslerinde isim etiketlerinin hala yapışık olmasıydı.

“Bu kadar zamandır buradayız ve bu bizi kurtardı. Sanırım biraz daha dayanmamız gerekiyor,” diyor Lee. Nia’nın yanında duruyor, bedenleri tıpkı benim Wes’in yanında durduğum gibi birbirine doğru açılı duruyor ve bu beni gülümsetiyor. Elimde değil. Kalbimde romantik biriyim. Gerçi belki de eğer benim yardımcı olma hizmetlerim hala geçerli olsaydı, Lee kaçışımıza daha istekli bir şekilde yardım ederdi.

“Bizi burada bulması an meselesi,” diyor kadınlardan biri. İsim etiketine baktığımda Ellen adını görüyorum. Kulübün video kamera görüntülerinin gösterildiği monitöre en yakın duran o. Ekranın normalde üç katın ana alanlarını gösteren bir ızgara olduğunu tahmin ediyorum, ancak ortadaki görüntü hariç tüm kareler karartılmış durumda—dans pistinin siyah beyaz görüntüsü. Görüntü grenli, ama ortasındaki kalbi ve üst köşede bara yaslanmış bir figürü seçebiliyorum. Ekranın loş ışığı Ellen’ın yüzüne vuruyor, alttan aydınlatma endişeli bakışını daha da belirginleştiriyor.

"Wes'in bir baltası ve bir palası olduğunu söyledi, değil mi?" Bu soruyu bana yöneltiyor ve ben de başımı sallıyorum.

John beni köşeye sıkıştırdığında silahlı değildi, ama bütün gece bitmek bilmeyen ölümcül bıçak stoğunu kullanarak havadan silahlar çıkarıyordu. Muhtemelen romantik atmosferi korumak için en sonuncusunu güvenli bir yere saklamıştır.

Ellen nefesini içine çekti. "Sekiz kişi arasında elimizde sadece bir bıçak var."

Bu konuşmanın bu grup tarafından çok sık yapıldığını anlayabiliyorum. Her şeyden sonra, ve mevcut stratejilerinin onları diğer birçok kişinin elenmesine rağmen son aşamaya getirmesinden sonra, bunu onlara karşı bir suçlama olarak göremiyorum bile. John bunu sağladı. Aramıza hiçbir şeyin girmemesini sağlamak için bu geceyi yönetti. Herkese bir rol verdi ve hepsi de feda edilebilir. İşte o zaman anlıyorum. Hepsi feda edilebilir... ama ben değilim. Henüz değil.

Billie de aynısını söyledi.

Seni henüz öldüremem ama eminim ki diğerleri gibi sen de hayal kırıklığı yaratacaksın.

Diğerleri. Bundan önceki kurbanlar. Sınavda başarısız olanlar.

Senin benim için doğru kadın olduğundan emin olmalıydım.

Bütün bu geceyi bir slasher filmi bağlamında ele aldım, formülü bildiğim için güvende kalmaya, hayatta kalmaya ve sona ulaşmaya çalıştım, ama sadece bir slasher filminde değiliz. Wes'in dediği gibi, bu berbat bir romantik komedi. Ve romantik komediler güvenli oynamakla ilgili değildir. Risk almakla ilgilidirler. Ya her şey ya da hiçbir şeyle ilgilidirler. John'un yaptığı da bu. Cinayetlerin sadece bir amaca ulaşmanın bir yolu olduğunu söylediğimde haklıydım. Mutlu sonuna yaklaşmanın bir yolu. Bu yüzden bütün gülleri ve sevgi gösterilerini bırakıyor. Bu yüzden beni köşeye sıkıştırdığında o küçük konuşmayı yaptı. O, bizden farklı bir film oynuyor ve bu yüzden henüz bitmedi. Çünkü fantezisi tamamlanmadı.

Bütün gece, son kız ve büyük kötü adam arasındaki son hesaplaşmadan kaçınmak istedim, ama romantik komediler böyle bitmez. Son kız olmak istememeye o kadar odaklandım ki, onun benden başka ne olmamı istediğini unutuyorum.

Başrol Kadın Oyuncu.

O.

Koridorda onunla baş başa kaldığımda, o rolü üstlenmek, kısa bir anlığına bile olsa, işime yaramış gibiydi. Sanki kulüpteki tek iki kişi bizmişiz gibi düşünüyordu. Dünyadaki tek iki kişiymişiz gibi. Peki ya bunu tekrar yapsam ne olurdu?

Ya ona sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettirirsem?

Grup arasında başlayan mırıldanma dolu karşılıklı konuşmayı bölerek, "Ya ona çatıya asla yaklaşmayacağının garantisini verebilirsem?" diyorum ve oda sessizliğe bürünüyor. Cesur bir iddia, ama işe yarayacağını bilecek kadar film izledim.

İlk başta kimse cevap vermeyince, saklanan altı kurtulan, son birkaç saati birlikte bir odada kilitli geçirmenin en iyi bağ kurma egzersizi olduğunu gösteren bir bakış paylaşırlar. Sonra Nia omuz silkerek, "O zaman biz—" der.

"Jamie." Wes'in sesi, Nia'nın grup adına söyleyeceği her şeyi bölüyor ve odadaki diğer insanların da görebilmesi için kendinden emin gülümsememi korumaya çalışıyorum. Çünkü Wes'in sakın görünse de ses tonunun hiç de sakın olmadığını bilmiyorlar.

Bunu bu kadar iyi anlayabilmemin gelecekteki ilişkimiz için iyi bir işaret olduğunu düşünüyorum ve bu yüzden başımı kaldırıp Wes'in kalkık kaşını gördüğümde hala gülümsüyorum.

"Evet?"

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Odanın diğer tarafına geçiyoruz, diğerlerinin bakışlarının ağırlığı üzerimizdeyken Wes eğilip beni etkilenmemiş bir bakışla süzüyor. Bence bu, gelecekteki ilişkimiz için iyi bir işaret; planımı biliyor. Ama hemen reddetmesi de iyi değil.

"Hem bir polis memuru olarak hem de seninle çıkmak isteyen bir adam olarak sana şimdi söylüyorum: Silahlı bir saldırıya karşı koyamazsın. Sen bir sivilsin."

"Ben hayatta kalan son kızım," diye fısıldıyorum. "Ve başrol oyuncusuyum. Ve bu işin her alanında uzmanım."

"Jamie, bunun imkanı yok—"

"Barikatı tek başına kaldıramazsın." Elimle kaburgalarına bastırıldığı, çenesinin acıdan kasıldığı halini işaret ediyorum, ama o bile sadece kısıtlı, hayal kırıklığı

dolu bir nefes veriyor ve ben sebepleri sıralamaya devam ederken başını sallıyor. Şimdi ne yapmam gerektiğini bildiğim için sebepler çok kolay aklıma geliyor. “Ölümüne korkmuşlar. Onları buradan çıkarabilecek tek kişi sensin ve ben sana ihtiyacın olan zamanı kazandırabilirim. Dans pistine ineceğim. Onu oraya çekmek ve dikkatini dağıtmak için bir şeyler yapacağım, sen de barikatı kaldırıp çatıya çıkacaksın. Videodan orada olduğunu görebileceksin ve sonra hepiniz buradan çıkabilirsiniz. Eğer ben yanında olursam peşinize düşmeyecek—”

“Jamie—”

“Wes...” Ona zaten başrol kadın oyuncuların iddialı ve bağımsız olduğunu söyledim. Kurtarılmaya muhtaç masum kızlar gibi değiliz. Kararımı verdim.

“Bütün gece bana zarar vermeye çalışmadı.” Tek istisna, Billie’nin banyoda bana saldırmasıydı. Bundan eminim. Ayrıca aynaya kazınmış olan “J” harfinin de benim için olmadığını düşünüyorum. En azından benim düşündüğüm anlamda değil. O, kendi hakkını ilan ediyordu.

“O sadece beni istiyor. Rolümü oynamamı istiyor ve istediğini alana kadar durmayacak. Çatıya çıkmak istiyorsanız, onun dikkatini dağıtmanız gerekiyor ve benim dikkat dağıtıcı olabileceğimi herkesten daha iyi biliyorsunuz.”

Soluk bir nefes verdi ama başını salladı. Dudakları huysuz bir çizgiye dönüştü, ben de ona son noktayı vurdum. Bazen birinin kendi sözlerini anlaması için onları kendi sözlerini yutturmanız gerekir.

“Mümkün olduğunca çok insanın kurtulmasını sağlamak için her şeyi yapacağını söylemiştin. İşte o ‘her şeyi’ yapacak olan Wes benim.”

Haklı olduğumu biliyor. Dudaklarının o ince, sert çizgiye dönüşmesinden ve bir itiraz beklerken gözlerime bakmaktan kaçınmasından anlıyorum. John’un bizi tekrar aramaya geleceğini biliyor. John’un kalbimi kazanmanın önündeki engeller olduklarına karar vermeden önce bu insanları kurtarabileceğini biliyor. Tıpkı benim de, bu durumun beni yalnız bırakmasından hoşlanmasa bile bunu yapacağını bildiğim gibi. Ağır bir iç çekişle diğerlerine baktıktan sonra kolumu tuttu ve sırtım duvara yaslanana kadar bizi çevirdi. Tamamen yanıma geldiğinde, o yüklü bakışlarla bana baktığında, kazandığımı anladım.

“Bu kahramanlık kompleksi saçmalığı gerçekten de bayatladı,” diye mırıldanıyor.

“Bu bir itici unsur mu?”

“Evet, öyle.” Başını salladı ve kan lekeli göğüslerimizin arasını işaret etti. “Şimdi aramızdaki bu durumu yeniden gözden geçiriyorum.”

Yalan söylüyor, bu yüzden sırtıyorum. “Anladım.”

Yüzü ciddileşince, “Bana zarar veremez. Eğer onunla birlikte hareket edersem,” diyorum.

Bakışlarını başımın üstüne kaldırıyor, gözleri kısılıp sağa sola kayıyor ve kafasında planı kurmaya çalışmasını izliyorum—aynı anda iki yerde birden nasıl olabileceğini, hayatta kalanları nasıl kurtarabileceğini ve benimle nasıl kalabileceğini—ama her deneğinde ve işler yolunda gitmediğinde, kaşlarının arasındaki kırışıklık daha da derinleşiyor.

“Senin için geri döneceğim,” diyor sonunda, karanlık bakışları gözlerimle buluşuyor ve bu gibi bir anda söylenebilecek en klişe şey olduğu için gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

“Çıkışa ulaşır ulaşmaz, onlar çatıya çıkar çıkmaz geri döneceğim. Alarmın verilmesi için dedektörleri çalıştıracam, sonra da senin için geri geleceğim ve—”

“Durmak.”

Avucumu kaldırıp ona en ciddi ifademi takınıyorum ve derin, içten veda sözleri söyleyeceğimi düşündüğü anda içimi çekiyorum.

“Çok hızlı bir şekilde ilerliyorsun.”

Uzun süren şaşkın bir sessizliğin ardından gülüyor, ardından bitkin ve inanmaz bir alay sesi geliyor ve ben de kendi gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

“Ne... oluyor böyle Jamie?” Başını sallıyor ama bana bakış şekli, gözlerinin parıltısı...

“Daha yeni tanıştık ve şu an uzun vadeli bir ilişki aramıyorum,” diyorum ciddi bir ifadeyle, bakışları gözümü kırpmadan yüzüme dokunduğunda rolümden çıkmamaya çalışarak. John bunu yaptığında önce endişelenmiş, sonra da dehşete kapılmışım. Ama Wes başparmağıyla elmacık kemiğimin tepesini okşadığında, parmaklarını saçlarımın arasına sokup başımın arkasını avuçladığında, her şey doğru geliyor. Dokunuşuna yaslanıyorum, bedenine yaklaşıyorum, ta ki burun buruna gelene kadar ve o mırıldanıyor, “Sana aşık olacağım, değil mi?”

Tanrım, umarım öyledir.

Umarım buradan sağ salim çıkarız, o randevuya gideriz ve derme çatma silahlar ve felç edici korku içermeyen şeyler yaparız. Umarım bu gece olanlar bizi o kadar değiştirmez ki, birkaç saat önce masamda oturan, göz göze gelen ve bu binadan çıktığımızda işlerin farklı olacağını sezen insanlar olmaktan çıkarız. Cinayet ihtimali sıfır olan normal bir gece olsa bile, yine de bu akşamın benim için hayat değiştirici olacağını düşünüyorum, çünkü Wes'in benim "Ah, senmişsin" dediğim kişi olduğundan oldukça eminim. Ben de onun için öyleyim. Ve haklı olup olmadığımı öğrenmek için bu geceyi atlatmamız gerekiyor.

Bu yüzden çıplak, morarmış, kanayan ayak parmaklarımın ucuna yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, o da karşılık verene kadar. Geri çekilmeden önce üçe kadar sayıyorum ve haklı: gerçekten işe yarıyor.

Diğerlerini plana ikna etmek uzun sürmüyor. Bunun başrol oyuncusu iyimserliğimden kaynaklandığını düşünmek isterdim, ama aynı zamanda bu cehennem çukurundan bir an önce kurtulma konusundaki ortak çaresizliğimizden de kaynaklanıyor olabilir. Her iki durumda da, Jason ve Michael dosya dolabını kapıdan uzaklaştırırken yüzümde sakın ve kendinden emin bir ifade tutmaya özen gösteriyorum ve dışarı çıkmak için kapıyı yeterince aralamadan önce Wes'in somurtkan ifadesine son bir kez bakıyorum.

Koridorda yalnız kaldığımda ve dosya dolabının kapının önüne geri itildiğini duyduğumda ancak kısa bir an için şüpheye düşüyorum. Gerçek bir sahtekarlık sendromu, kan sıçraması gibi üzerime çöküyor çünkü bunu asla istemedim. John'un aşkında başrol oyuncusu ya da Billie'nin aşkında kötü adam olmayı asla istemedim. Ama şimdi işin içindeyim, bu role seçildim, tüm bunların sonunu kontrol etme şansım gerçekten var.

Fazla mı yoksa yetersiz mi olduğum konusunda endişelenmeyi bıraktım.

Artık hayatta kalan son kadın mı yoksa başrol oyuncusu mu olabileceğimi anlamaya çalışmaktan bıktım.

Ama en önemlisi, artık nazlanmaktan bıktım.

Çünkü eğer John beni bu kadar çok istiyorsa...

Beni alabilir.

BÖLÜM 38

“Ben de sadece bir kızım, bir oğlanın önünde durup ondan beni öldürmemesini rica ediyorum.” —Notting Hill Değil

*N*ever Been Kissed filmindeki Josie Geller gibi dans pistinin ortasında duruyorum. Tam olarak ortasında değilim tabii. Disko topunun tam altında duramam çünkü bağırsaklar orada, ama ara katın her köşesinden görülebilecek kadar yakınım. Bu da demek oluyor ki, yalınayak, kan içinde, John'un çiçeklerini göğsüme bastırarak beklerken iyi bir görüş açım var.

Dans pistine inmeden önce Campbell'dan buketi aldım, elimde güller ve ellerimde Campbell'ın kanı varken ara kattan inerken John'un adını haykırdım, çünkü bunun John'un istediği gibi görünmesi gerekiyor. Onun, bu büyük kırmızı çiçeklerle beni beklediğini, sanki benim için bir anlam ifade ediyorlarmış gibi görmesini istiyorum. Onun için geri döndüğümü ve bana verdiği rolü oynamaya hazır olduğumu anlamasını istiyorum. Eğer bu onun istediği gibi olarsa, her şey mükemmel olmalı.

Bu katta neredeyse sessizlik hakim. Sadece arkamdaki barda yığılmış halde yatan Billie'nin yere damlayan kanının hafif sesi duyuluyor. Yavaş, yumuşak, tıpkı bir su birikintisine düşen su damlaları gibi; hoparlörlerden cızırtılı bir ses gelince irkiliyorum. Banjonun tınısı odanın her tarafına yayılıyor. İlk notada irkiliyorum, ama sonra şarkıyı tanıyorum ve—

Ahhh, kahretsin.

“İkimiz de...”

Ona Taylor Swift'i sevdiğimi asla söylememeliydim.

Şarkı sözlerinin önerdiği gibi gözlerimi kapatıyorum, ama balkon görüntüsü yerine göz kapaklarımın loş karanlığıyla karşılaşıyorum. Benim bir 1989 hayranı olduğumu ortaya çıkaracak birkaç soru sorsa, Fearless hayranı olduğumu varsayması biraz cüretkârca, ama klasik klasiktir. İç çekerek gözlerimi tekrar

açıyorum, şarkıya eşlik etme isteğine karşı koymak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu geceden sonra bir daha asla aynı şekilde dinleyemeyebilirim, ama "Love Story" birini etkilemeye çalışırken hala harika bir seçim.

Gözüme gümüş rengi ışık parçaları çarpıyor ve disko topu dönmeye başlarken yukarı bakıyorum. Tavanın köşelerinden aniden fırlayan mavi ve beyaz ışıkların yansımalarını yakalıyor ve onları odaya, ortadaki bağırsaklara, arkamdaki bedene doğru yağıdırıyor.

Tam üstümdeki asma katta bir karanlık lekesi belirliyor ve John'un öne doğru yürüdüğünü, korkuluğu kavradığını ve bana yumuşak bir gülümsemeyle baktığını görüyorum. Rollerimiz tersine döndü; o balkonda Juliet, ben ise Romeo'yum. Şarkıyla ne yapmaya çalıştığını şimdi anlıyorum, ama orijinal hikayenin sonunu düşünmemek zor.

"Geri döndün," diye sesleniyor John müziğin arasında. "Seni korkutup kaçırdığımı sanmıştım."

Gözlerim ayak bileklerinin çaprazlandığı yere kayıyor. Ayakkabıları gecenin başında siyahtı, şimdi ise tamamen bordo. Tulum, kıyafetinin o kısmını pek örtmemiş ve bu küçük detayları fark etmediğim için kendime kızıyorum. Tıpkı film izlerken her zaman yaptığım gibi. Eğer aşağıya baksaydım, o zaman—

"Kaçmamalıydım," diyorum, ayak bileklerini çözüp tırabzana tutunarak sağ tarafımdaki merdivenlere doğru ilerlerken. Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum, akşamın başlarında sevimli bulduğum o yumuşak, yalvaran bakışa. Onunla ilgili birçok şeyi "sevimli" bulmuştum ama hepsi sadece bir maskeydi. Gece boyunca saçlarını dağıtan maskeden bile daha fazla. Bir sonraki pozisyonuna geçerken hiçbir şey söylemiyor ve bu kısa bir rahatlama oluyor. Gül buketini tutarken ellerim terlerken nefesimi kontrol altına almaya çalışmama izin veriyor. En azından ter olduğunu düşünüyorum; o kadar sıkı tutuyorum ki kan gibi.

Onun ara kattan aşağı inmesi için geçen her saniyeyi sayıyorum. Yüzümü ifadesiz bir hale getiriyorum. Çaresiz görünmeyen bir ifade, çünkü onun daha hızlı yürümesini, daha yakın olmasını ne kadar çok istediğimi anlatamam. Ona daha yakın olmaya ihtiyacım var. Neredeyse bir çekim gücü gibi... neredeyse.

Ama acele etmiyor. Tekrar görüş alanıma girdiğinde duraklıyor ve bir masanın kenarına yaslanıyor. Bu buluşma için tulum ve ceket giymemiş. Elleri ceplerinde ve pembe maskesinin birinden dışarı çıktığını görebiliyorum, ancak

görünürde herhangi bir silah olmaması, buraya Kalp Gözlü değil, John olarak geldiğini gösteriyor. Yine de bu içimi rahatlatmıyor.

"Benden kaçmana gerek yok, Jamie."

Gerçekten de öyle demek istiyor. Masadan kalkmadan önce başını hüzünlü bir şekilde sallamasından ve aramızda işaret etmesinden anlıyorum. "Bundan kaçmak zorunda değilsin."

Komik, çünkü amigdalam tam olarak bunu yapmamı haykırıyor.

"Biliyorum." Dans pistinde yavaşça ilerlemeye başlarken, ben de istemsizce başımı salladım. Arka planda hâlâ "Love Story" çalıyor, keskin ışık huzmeleri mekanı aydınlatıyordu. Romantik komedi filmlerinin sonunu andıran her şeye sahipti, ama bunu doğru bir şekilde yapabilmek için, olması gerektiği gibi bitebilmesi için onun bana daha yakın olması gerekiyordu.

"Bunu artık biliyorum."

Bakışlarımı kesmiyorum. İlgisizlik olarak yorumlayıp yanlış anlamasın diye gözlerimi kaçırmıyorum ve başka bir standın önünde durup yüzünde dalgın bir ifade belirdiğinde, bundan sonra ne olacağını tahmin edebiliyorum.

Romantik komedilerdeki büyük jestlerin içinde her zaman bir karşılıklılık vardır. Bana nasıl hissettiğini söyledi ama ben henüz cevap vermedim. Bu durum aleyhime işleyebilirdi, eğer romantik komedilerde duygularınızı itiraf etme girişiminin ilk denemesi genellikle işe yaramasa. Bir konuşmayı bağlamından kopararak duyarsınız ve yanlışlıkla onların da aynı şeyleri hissetmediğini düşünürsünüz. Sizi duymadan uyuyakalırlar ve siz de cesaretinizi kaybedersiniz. Çılgın taksi kovalamacasından sonra bile, onların uçuşu çoktan kalkmıştır...

Gerçek hayatta böyle olsaydı, bununla başa çıkmak zorunda kalırdınız.

Ama romantik komedilerde her zaman ikinci bir şans verilir ve bu da onun şansı.

"Jamie..." Başını yana eğmiş, elini kalbine götürmüş bir şekilde dans pistine doğru bir adım atıyor.

"Seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm anda sana aşık oldum. Seni çok uzun zamandır arıyordum ve bu gece buraya girdiğinde rüya gördüğümü sandım ama... sensin. Senin olduğunu biliyordum. Ve olan her şey, birlikte olmamız gerektiği için oldu. Buna kader, yazgı veya tesadüf deyin..."

Bütün bu geceyi kendisi planlamamış gibi kıkırdıyor. Sanki bu kulübü mekan olarak, Billie'yi yardımcı olarak, beni de aşk ilgisi olarak seçmemiş gibi; tüm bunları kendi çarpık aşk anlayışını yönlendirmek için yapmamış gibi. Aşk gibi ele geçirilmesi zor, temel ve kalıcı bir şeyi üretmek için yapmamış gibi.

“Sen benim olmalıydın. Hiçbir şey bunu engelleyemezdi çünkü sen benim için teksin. Sen benim için mükemmelsin...” Etki yaratmak için duraklıyor, ya da belki de dans pistinin kenarına vardığında müziğin ritmine göre “Bu bizim aşk hikayemiz. Tek yapman gereken evet demek.” diyor.

Onun müziğini pek dinlemiyor, yalan! Ama hakkını vermek lazım. Sunumu iyi, ama özgünlükten sıfır puan alıyor. Daha önce de onun söylediği her şeyi, mütevazı, dağınık saçlı, gözleri yaşlı adamlardan duymuştum. Bunları içime sindirmiş, bu tür açıklamaların muhatabı olmayı hayal etmişim, ama bunu söyleyen kişinin birinin kafasını baltayla yardığına şahit olunca, istenen etkiyi yaratmıyor.

“Jamie?” diyor ve göz göze geldiğimizde başını sallıyor. O küçük, çarpık gülümseme dudaklarının kenarını kıvrıyor. Konuşmasını bitirdi ve şimdi benim cevabımı bekliyor. Sonuçta o başrol oyuncusu ve benim de ona göre cevap vermem gerekiyor.

"BENCE..."

Ağzımı açtığımda kelimeler çıkmayı reddediyor. Midem bulanmadan ünsüz ve ünlü harfleri telaffuz edemiyorum. Rolü oynamak başka, görünmek başka; ve bu aşk itiraflarının ortak noktası, karşılıklı olmaları. Seyirci, iki başrol oyuncusunun da birbirlerine karşı aynı duyguları beslediğini biliyor. John, diğer kadınların -kurbanlarının- onu sevdiklerini söylediklerini ve bunun doğru olmadığını anlayabildiğini kendisi de söyledi. Ya hepsi bu aşamaya gelirse? Ya bu, herkesin başarısız olduğu son sınavsa?

Sessizlik uzuyor ve gülümsemesinin solduğunu görüyorum. Sahnenin sorunsuz ilerlemesini sağlamak için sahip olduğum fırsat penceresi kapanıyor. Etki yaratmak için yapılan bir duraklama ile havayı bozan bir duraklama arasında saniyelik bir fark var. Sadece hava değil, başka şeyler de bozulabilecekse, riskler daha da artıyor.

Onun duymak istediği sözleri söyleyemem ve ona bunları inandıramam, ama yine de bunun olması gerektiği gibi sonuçlanması konusunda kararlıyım.

Rolümü oynayabilirim, ama bu onun değil, benim seçtiğim bir rol olmalı. Çünkü ben Netflix'te kolayca bir kategoriye sığan bir şey değilim... Ben eşsizim.

Sahnenin istediğim gibi gelişmesi için hâlâ onun bana daha yakın gelmesi gerekiyor ve eğer onu bana doğru gelmeye zorlayamazsam, tek bir seçeneğim kalıyor.

Bunun yerine onu kışkırtmam gerek.

“Wes'i öptüm.”

Yüzü düştü. Gerçekten incinmiş görünüyordu, ama toplumsal şartlanma devreye girmeden ve ben çok üzülmeden önce, durumu atlattı. Bir ayağı dans pistine çıktı.

“Bir hata yaptınız.”

Yüzündeki anlayışlı ifadeye rağmen, sormuyor. Bana söylüyor. Kaşları şaşkınlıkla çatılmış, ama beni affetmeye hazır. Sonuçta ben onun hayallerindeki kızıyım.

“İki kere mi? Hayır. Üç kere... Belki daha fazla.”

Olayın tamamen idrak ettiğini ve mantıklı bir şekilde olayı geçiştirmeye hazır olduğunu görünceye kadar bekliyorum; ayakları halı yerine vinil zeminde olunca da, “Ha, bir de onu hademe odasında becerdim,” diyorum.

Ve bu, hiç beklemediği bir olay örgüsü değişikliği. Yüzündeki o hayranlık dolu, aşık ifadesi, sanki bir tokat yemiş gibi kayboldu. Bir adım daha ileri attığında, bu adım diğerlerinden daha uzun ve daha hızlıydı ve kendimi geri adım atmaktan zor tuttum.

Bu bilgiyi iyice düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacı var, başını yana eğmiş, sanki beni yanlış duymuş gibi. “...Ne dedin?”

Bu ikiyüzlülük akıl almaz boyutlarda. Onun öldürdüğü adam sayısı önemli değilken, birdenbire benimki önemli mi oluyor?

“Öldüğünü sanıyordum,” diyorum, o durakladığında. Sanırım hayalini yeniden kurmaya, ona anlattıklarımı hikayenin nasıl gelişmesini istediğiyle uzlaştırmaya ve yine de mutlu bir son yaratmaya çalışıyor.

“Peki o zaman, sanırım—”

“Ama yine de yapardım.”

O kadar metanetli ki. “Love Story” şarkısının epey ilerlemiş bir aşamasındayız; bu noktada davul gerçekten devreye giriyor ve ritim tüm kulüpte yankılanıyor,

bu yüzden sesin azaldığı hissini veren şey daha çok onun yakın olması, kasvetli görünmesi.

“Bunu neden yaptınız?”

Maskesi olmadan—cebinden sarkan pembe, kan lekeli maske değil, tanıştığımızda taktığı o iyi niyetli maske—gecenin büyük bir bölümünde tanımadığı insanları doğradığını hayal etmek hiç de zor değil. Başını yana eğmeden, isteksizce gülümseyerek ve yalvaran gözlerle bakmadan... korkutucu. Dehşet verici.

“Gerçekten mi?” Güllerin üzerinden derin bir iç çekiyorum ve yapmacık düşünceli halim onu bana daha da yaklaştırıyor. “Bu gece olanlardan sonra, sadece bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı. Ve Wes, şey...” Duraksamayı uzatıyorum, John’un boşlukları doldurmasına izin veriyorum ve omuzlarının kalkmasını izledikten sonra, “Görevini yerine getirdi,” diyorum.

Hayal kırıklığı ve umutsuzlukla başını salladı. “Ben de seçmeleri geçemeyen diğer beş kadın gibiyim. Beş güzel, canlı, masum kadın, ona karşılık vermediler, bu yüzden her şeylerini ellerinden almak zorunda kaldı. Ve bu düşünce beni güçlendiriyor, çünkü onlar bunu hak etmediler, ben de hak etmiyorum. Hiçbirimiz bunu hak etmiyoruz.”

“Yaptığım her şeyi senin için yaptım.”

Bir adım daha ileri atıyor. Ellerim sapları daha sıkı kavıyor ve çıkarılan dikenlerin izleri parmaklarıma batıyor.

“Sadece güllerle de mutlu olurdum.”

Kurumakta olan dalların arasında keskin, soğuk ve sert bir şeye baş parmağımı çarptım ama o derin bir nefes verip bana bakarken, yüzündeki acıyı bastıran kararlılığı görünce bunu görmezden geldim.

Aşk hikayemiz henüz bitmedi.

“Özür dile.”

O sondan bir önceki adımını atarken ona masum gözlerle bakıyorum. Belki de bunca zamandır gerçekten o masum bakışlı, hayallerindeki kızı istiyordu. Bunu ona verebilirim. Özellikle de bu onu bana daha da yaklaştıracaksa. Sadece bana doğru bir adım daha atmasını istiyorum.

“Ne için?”

“Yaptıkların için—yaptıkların için.”

Planladığı gibi gitmiyor ve bu onu tedirgin ediyor. Disko topundan yansıyan ılık parçaları yüzüne çarpıyor ve teninin altında kızarmaya başladığını fark ediyorum.

“Ben ne yaptım ki—”

“Onunla birlikte oldun!”

Onun kükremesi müziğin sesini bile bastırıyor. O kadar öfkeli, benden o kadar iğrenmiş ki dişlerini görebiliyorum. Beyaz, düzgün, harika bir diş tedavisi örneği ama onları sivri dişler gibi gösteriyor. Sadece ağzı kapalıyken gülümsemesinin nedenini anlıyorum. Eğer bana sıırıtsaydı, randevumuzun ilk beş dakikasında seri katil olduğumu anlardım. Aramızdaki işler çok ciddileşmeden önce bunu öğrendiğime sevindim.

Dilimi şıklattım ve düşünceli bir şekilde gözlerimi kısarak, “Bence ‘beni becerdi’ demek daha doğru olur,” dedim.

Ve sanki önceden planlanmış gibi yağmur yağmaya başladı.

Tıpkı romantik komedinin mükemmel sonu gibi, ama etrafımızda tıklar tıklar sesler yerine odanın her yerine rastgele yaylar çizerek saçılıyor ve gök gürültüsü yerine de “Aşk Hikayesi”ni aralıklı olarak kesen, zamanlaması bozuk, ısrarcı bir alarm zili var.

Bu, ben buradayken diğerlerinin çatıya çıkan kapıyı temizlemekle meşgul olduklarının anlık bir hatırlatıcısı. Birçok el, işi kolaylaştırır derler ama bundan çok mutlu olamıyorum çünkü bu, Wes’in şu anda bize doğru yolda olabileceği anlamına geliyor. John, gösteriyi ondan çalan kişiyi görünce kibarca geri çekilecek gibi görünmüyor.

“Jamie—” John’un göğsü hızla inip kalkıyordu. Alarmin sesi yükselirken bile fark edeceğini düşünürdünüz, ama aşk baloncuğunun içinde çok fazla kaybolmuştu. Kendi yanılışmasının çok derinlerine dalmıştı.

“Jamie, sen benim hayallerimdeki kızsın.”

Gerçekten buna inanıyor. Öyle ki, bana hâlâ bir şans vermek istiyor. Hâlâ dönüp özür dilememi, onu sevdiğimi, bir hata yaptığımı ve benim için tek doğru kişi olduğunu söylememi istiyor. Bu yüzden ona baktığımda, buketin bir elini bırakıp omzunu kavradığımda, görmek istediğini görüyorum. Acıma duygumu pişmanlık sanıyor, dudaklarını yumuşak, çarpık bir gülümsemeyle bükmeyi başarıyor ve göğüs göğüse gelene kadar son bir adım atıyor.

Üniversitenin ilk yılında aldığım tiyatro seçmeli dersinde bunun için bir isim vardı: Oyuncular birbirine o kadar yakın dururlar ki, seyirci yalnızca iki olası sonuç olduğunu bilir:

Öp ya da öldür.

“Ah, John... Hayır.” Başımı yavaşça salladım, omzuna olan tutuşumu sıkılaştırdım, sapların arasına sıkışmış olan tutamağı daha da sıkı kavradım. “Hayır, değilim.”

Gülleri tomurcukları önce gelecek şekilde göğsüne saplıyorum ve bıçak kaburgalarının altından kayarken gözleri kocaman açılıyor. Bu gece o ıslak sesi birçok kez duymuştum ama ilk kez diğer tarafındaydım ve bu eylem düşündüğüm kadar yabancı geldi. Hiç hayal etmediğim bir şeydi ama bıçağı çıkardığımda ve kızıl gül yaprakları göğsüne saçıldığında, tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu.

Yanlış Taylor Swift şarkısı çalıyor; “Red”i dinlememiz gerekiyor. Çünkü gül yaprakları gömleğinden dökülüp etrafımıza saçıldığında, göğsüne yayılan şey tam olarak bu.

She’s All That filmindeki gibi kırmızı, Funny Face filmindeki gibi kırmızı, Amy Hecklering’in eşsiz klasiği Clueless’ta Cher Horowitz’in “Bu bir Alaia!” diye isteksizce yere yattığı sahnedeki gibi kırmızı.

Adam sendeleyerek yere düşerken bıçağın sapları bıçaktan ayrılıyor, ama ben üzerlerinden atlıyorum. Çünkü iyi bir başrol oyuncusu her zaman erkeğinin peşinden gider ve iyi bir hayatta kalan kız, tek bir vuruşun, tek bir darbenin, tek bir kesiğin asla yeterli olmadığını bilir.

Alarmın çığlıkları, suyun gürültüsü ve Taylor’ın Romeo’nun dizlerinin üzerine çöktüğünü anlatan şarkısı arasında, ben de dizlerimin üzerine çöküp John’u kucakladım ve ona hak ettiği sonu verdim.

BÖLÜM 39

“Binlerce insanı öldürürsünüz ve hiçbiri size gerçekten dokunmaz.
Sonra bir kişiyi öldürürsünüz ve hayatınız sonsuza dek değişir...”
—Aşk Değil ve Diğer Uyuşturucular

John'un seçtiği çalma listesi ne olursa olsun, karışık çalma moduna ayarlanmalıdır.

Mandolinin son tınısı kaybolur kaybolmaz ve kısa bir sessizlik anından sonra —duyabildiğim tek şey dans pistine çarpan suyun sesi ve altımdan gelen kalın, doğal olmayan sesler—elektrikli gitarın daha hızlı, daha sıkı bir tınısı duyuluyor. Ve işte böylece bir dönemin sonu ve bir diğerinin başlangıcı oluyor.

Bıçak elimde kaygan ve sıcaktı, onu giderek büyüyen seyreltilmiş kan birikintisine bıraktım, koluma yapışmış bir gül yaprağını koparıp yere düşmesine izin verdim ve ayağa kalktım.

John'un ne zaman hareket etmeyi bıraktığını bilmiyorum. Tek bildiğim, hareket etmeyi bıraktığında sağ kolumdaki kasların yorgunluktan yandığı ve Taylor'ın hoparlörlerden belirttiği gibi, nesnel olarak soğuk ve sert zemine sızan, hareketsiz yatan John'a bakarken nefes nefese kaldığım.

Çevremizde hâlâ yağmur yağıyor, müzik ve yangın alarmı birbirleriyle çatışıyor. Disko topu inatla tepede dönmeye devam ediyor ve mekana gümüş ve kırmızı renklerden oluşan yansıtıcı bir sis yayıyor.

Eğer bu bir film olsaydı, bu noktada ekran kararırdı ya da karakterlerin yeni bir normale adapte olduğu aylar sonrasına geçerdik, ama bana bu lüks tanınmıyor. John'un cansız bedeninden uzaklaştığımda, onu hâlâ karşımda görmek zorundayım. Yaptıklarımın etkilerini bedenimde hissetmek ve ellerimde görmek zorundayım. Yapmam gerekeni yaptığımı biliyorum. Bunun bu gece, yarın veya haftalar sonra olsa da, John'un sevgisine dayanamayacağımı biliyorum. Ve henüz yaptıklarım için suçluluk duyamasam da, içimde bir zafer duygusu da

yok. Belki de yanlış müzik veya yanlış ışıklandırma var, ama bunun filmlerde çok daha iyi görüneceğini düşünmeden edemiyorum.

Bu farkındalık, hoparlörlerden yankılanan güçlü bas davulundan daha yüksek seslerle kesintiye uğradı. Hala savaş ya da kaç modundaydım ve John'a karşı tüm savaşma gücümü tüketmiştim. Bu yüzden, kulübün ön tarafından -kalbimin panik atışından kendi kaburgalarımın kırıldığını düşündüğüm kadar yüksek bir çatırtı sesi- yankılanınca, cadde tarafındaki duvardaki bir bölmeye doğru koştum ve kendimi kırmızı perdelere yasladım.

Kalabalık bir insan yığını binaya hücum ediyor, etrafa dağılıyor ve onları buraya çeken dehşeti arıyorlar. Kulüp boyunca bulacaklarının en rahatsız edici ön izlemesi, dans pistinin tam ortasında. John'un cesedi, bara doğru yayılan ve localardan birine kadar uzanan bir katliam üçgeninin ucu. Belki de kadife perdelerle uyum sağladığım için ya da John, Billie ve Colette'in görüntüsü daha güçlü bir çekim gücüne sahip olduğu için, polis ve sağlık görevlileri kapıya, dışarıya giden yol açılana kadar yanımdan geçip gidiyorlar. Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar girişe sızıyor ve duvarlara vuruyor, soğuk bir esinti de onlarla birlikte içeri giriyor ve polis ve sağlık görevlilerinin ilk akını kulübün üç katına yayılıp dağıldıktan sonra, ben sadece...

Dışarı çıkın.

Tamamen hayal kırıklığı yaratan bir çıkış ve dışarı adım attığımda karşılaştığım manzara; ışıklar, araçlar, kordon altına alınmış alanlar, aralarında koşturup duran insan ordusu, her şeyin kenarında durmalarına rağmen görünen muhabirler ve kameralar...

Sanki bir film setindeymişiz gibi.

Sokak ortasında barikatlar kurulmuş, çadırlar oluşturulmuş, her yerde acil servis ekipleri var. Dışarıdaki sürekli ve telaşlı enerji, kulüp içinde uyum sağlamak zorunda kaldığım dur-kalk tepkiselliğiyle o kadar keskin bir tezat oluşturuyor ki, hepsi bir araya gelerek ezici bir gürültü karmaşasına dönüşüyor.

"Majesteleri?"

Kapıdan çıktığımda omzumda beliren lacivert üniformalı bir figürden gelmesine rağmen ses boğuk ve yankılı geliyor. Onu görmezden geliyorum. Birincisi, "Hanımefendi" ile başlayan herhangi bir cümleyi duymak istemediğim

için, ama daha da önemlisi tüm dikkatimi kaldırıma çıkabilmek için ayaklarımı hareket ettirmeye odakladığım için.

Bütün gecenin amacı bu değil miydi zaten? Dışarı çıkmak.

Hava hâlâ karanlık olsa da—saatlerin nasıl geçtiğini anlamadım ama artık sabahın erken saatleri olmalı—bu benim "şafak sökme" anım. Bu, her slasher filminin sonunu oluşturan "küllerden yeniden doğma" sahnesi ve bu gece yaşanan her şeye rağmen, gitmek istesem de, o son adımı atmak zor.

Bu gece korkulacak çok şey vardı, ama her korkumla yüzleştiğimde hayatta kaldım. Belki mükemmel bir başrol oyuncusu ya da mükemmel bir hayatta kalan son kız değildim, ama neysem de bu durumdan kurtulmak için yeterliyim. Verdiğim her karar beni şu an bulunduğum yere getirdi.

Canlı.

Evet, birkaç tehlikeli an yaşadım. Evet, birkaç yara izim olacak ama bu hikayenin kontrolü hala bende. Ve bu yüzden o aptal, ağrıyan ayaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum.

"Hanımefendi, önce bir görevli sizi muayene edecek, ardından size birkaç soru sormamız gerekecek."

Planımı uygulamaya koymadan önce bir el kolumu kavradı. Bir diğeri de kürek kemiklerimin arasına yerleşip beni öne doğru itince paniklemeye başladım. Uzaktan polis memurunun beni binadan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum, ama az önce kesin bir aydınlanma yaşadım—kelimenin tam anlamıyla tek başıma sokağa çıkmak üzereydim, üstelik bana dokunan son adam bu gece iki avuçtan fazla insanı öldürmüştü. Elinden kurtulmak için hızla hareket ettim, ama bu sadece tutuşunun yönlendirmeden kısıtlamaya dönüşmesine neden oldu ve keşke o bıçağı dans pistinde bırakmasaydım diye düşündüm.

Sonra onu duyuyorum. Bir ses.

"Jamie?"

Polis memuru beni kulüp girişinden uzaklaştırmaya çalışırken, donakaldım ve ayaklarımı soğuk betona sıkıca bastırdım. Sesin tanıdıklığı, New York'un en iyi polislerinden iyi niyetli birini bıçaklama düşüncesinden beni uzaklaştırdı ve hareket eden bedenler ve parlak ışıklar arasında isminin kaynağını aramaya başladım.

"Jamie! Jamie!"

Barikatın diğer tarafından ıg lıklar yankılanmaya devam ederken, onlara karşı koymaya çalıştığım için daha da ısrarcı hale gelen ellerden kendimi itiyorum. ıg lıkları, o havalandırma deliğine girerkenkiyle tıpatıp aynı, ama bu sefer histerik bir rahatlamayla karışık. Ve onu gördüğümde, Laurie'yi gördüğümde, tam hayal ettiğim gibiydi. G m   folyo battaniyeye kadar.

Bir sağlık görevlisinden uzaklaşıp bana doğru ko maya ba ladı. Diğer tarafımda başka bir polis belirdi ve kolumu tuttu. İkisinin de beni tıbbi yardıma götürmeye alı tıklarından emindim, ama Laurie'ye ula mamı engelledikleri için daha çok direndim. John beni balkonda öptüğünde yapmak istediğim gibi kollarının arasında çırpınarak, "Laurie!" diye bağırdım.

Ancak başka bir ses, bu sefer kadınsı ve kararlı bir ses, "Kendine zarar vermeden önce onu bırakın" diye emrettiğinde, etrafımdaki baskı gev iyor ve onların elinden kurtulup doğruca ona doğru ilerleyebiliyorum.

"Laurie!" diye tekrar bağırdım. Ayaklarım soğuktan ve yolun tozundan yanıyordu ama bunu neredeyse hiç hissetmiyordum, özellikle de polis barikatının etrafından hızla geçerken, bana doğru koşarken neredeyse başka bir sağlık görevlisinin üzerinden geçiyordu. Kolu uzanmı tı—sanırım el sıkı mak için—ama bana ulaştığında elimi sıkmadı. Uzattığı o kirli avucuyla omzumu kavradı ve beni öne doğru çekti. Burnum göğsünün ortasına d   t  ve bir an için, birkaç travmatik saat içinde el sıkı maktan nasıl bu kadar yakınla maya geçtiğimizi merak ettim. Ama sonra kolları beni sardı, yanağı d   t , ba ını sertçe benimkine yasladı ve anladım—beni kucaklıyordu.

 zeri yağlı ve kirli, berbat kokuyor ama bana sarılıyor. Ve bu, hayatımda yaşadığım en iyi sarılmaydı, tartışmasız.

Ba ımı göğsünden zorlukla çıkarıp ona baktım; gözlerinden ya lar süzülüyordu, kolları omuzlarıma o kadar sıkı sarılmı tı ki yaram yeniden açılmıştı. Siyah ipek tulumu paramparça olmuştu, daha önce d zle tirilmi  koyu saçları doğal dalgalı haline geri d nm   t , yüzü lekeli ve g zya larıyla ıslanmı tı.

Ve o iyi durumda.

Kollarımı onun ince beline doladım, önce ellerimdeki kanın kuma a değmesini engellemeye çalıştım ama sonra dayanamayıp parmaklarımı sıkıca kuma a kenetledim, çünkü ikimiz de bu kıyafetleri bir daha asla giymeyeceğiz.

Sıkıca tutunmam onu daha da kendine çektiğinde, ona gözlerimden yaşlar süzülerek gülümsedim.

"Merhaba, bebeğim."

Gülme, ağlama ve hıçkırma karışımı bir ses çıkarıyor ve işe yarıyor. Romantik komedilerden hoşlanmayan biri için, bu konuda gerçekten usta.

"Hey, sen de!"

"Gözlerinden bir şey akıyor," diyorum ve o da insan duygularının belirgin işaretlerini silmek için avucunu kaldırıyor.

"Tanrım, sanırım regl dönemim yaklaşıyor."

Hayır, değil. Döngülerimiz yıllar önce senkronize oldu ve onun -bizim- adetimiz daha iki hafta sonra gelecek. Yine de bu yalana göz yumuyorum.

"Kesinlikle öyle olmalı."

"Ben—" Uzun bir süre bana dik dik bakıyor, gözleri yüzümü inceliyor ve tam da kanatlı eyelinerımın tamamen berbat olduğunu söyleyeceğini düşündüğüm anda, nefesi titreyerek çıkıyor.

"Hayatta olmana çok sevindim."

"Bükülebilir bir pipet gibi bir vücudun olduğu için çok mutluyum." Yüzde yüz şaka yapmadığımı bilmeme rağmen, ifadesi tekrar ciddileşmeden önce bir kahkaha-ağlama-hıçkırma daha çıkarıyor.

"Jamie, ben..." diyor. "Şöyle yapabilirdin—"

"Yapmadım." Başımı omzuna yaslayarak salladım. Bu kucaklaşmanın tadını sonuna kadar çıkarmaya çalışıyorum.

"Ama ben sadece—" Nefesini dışarı veriyor ve ne geleceğini biliyorum. Bu gece birkaç kez bu tür itiraflara maruz kaldım; sanırım artık işaretleri tanıyabiliyorum. Ama yukarı baktığımda ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, bunun beni de gözyaşlarına boğacak ilk böyle bir itiraf olabileceğini anlıyorum.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum. Eğer zaten bilmiyorsan, sen—sen ve ben, tıpkı—sen—"

Söyleyemiyor. Sanırım sarılma onu çok yordu, ama tıpkı o banyoda olduğumuz zamanki gibi, ne söylemek istediğini biliyorum. Nasıl hissettiğini biliyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Hatta bunu kelimelere dökebilirim. O—

"Sen benim favorimsin," diye birden ağzından kaçırıyor ve içimden akan, tartışmasız çirkin hıçkırıkları durduramıyorum. Büyük, kalın gözyaşları dökülüyor. Romantik komedilerdeki o büyük itiraflara benzemiyor. Kısa, basit, doğrudan konuya odaklı. Ama tam da Laurie'ye özgü ve bu da onu mükemmel kılıyor.

"Aman Tanrım, bu büyük bir rahatlama," diye inledim, o beni daha sıkı kendine çekerken başımı tekrar omzuna yasladım. "Çünkü sen de benim favorimsin. Yani, ikimizin de heteroseksüel olması gerçekten bir trajedi."

Başımın tepesine neşeli bir hava esintisi çarpıyor ve ikimiz de sessizleşiyoruz. Hareketsiz. Bu gece ilk defa sakin hissediyorum. Gerçekten güvende hissediyorum. Tamamen kendiniz olabileceğiniz biriyle birlikteyken hissettiğiniz türden bir güven. Sadece en iyi arkadaşınızla elde edebileceğiniz türden bir güven.

"Seni seviyorum bebeğim," diyorum, hâlâ onun da aynı şeyi söylemesini beklemiyorum.

Ve o da "Evet, biliyorum... Ve şunu da belirteyim, bir dahaki sefere seni havalandırma deliğine sokacağım" diye yanıt verdiğinde, ihtiyacım olan tek cevap bu oluyor.

"Bayan Prescott?"

Çadırlardan birinde kurulmuş katlanır masadan bakışlarımı kaldırdım. Sorgulanmayı beklerken bir sağlık görevlisi yaralarımıla ilgileniyordu ve o ayaklarımı sararken ve kolumdaki bandajı çıkarıp yarayı düzgün bir şekilde tedavi edip dikerken ikimiz de sessiz kaldık. Polis, Laurie ile yeniden bir araya gelmemin çok uzun sürmesine izin vermedi. Laurie'nin kollarımın altında titremeye başladığını hissettiğim bir dakika daha sarıldıktan sonra, bir grup polis memuru ve sağlık görevlisi bizi ayırdı. Kısa gri saçlı ve sert, ince dudaklı bir ifadeye sahip yaşlı bir kadının bulunduğu bir çadırın girişine götürüldüm.

"Benim adım Yüzbaşı Strode," diyor masanın diğer tarafındaki boş sandalyeye doğru yürürken ve sesini tanıyorum. Laurie'ye ulaşabilmem için subaylara beni bırakmalarını söyleyen oydu. Ve bu gece güvenme yeteneğim

neredeyse tamamen sarsılmış olsa da, bu jest onun lehine işe yarıyor. “Size birkaç sorum var.”

“Polis kaptanları genellikle tanıklarla görüşme yapmazlar.”

Sözü durduramadan ağzımdan çıkıyor. Korku filmlerinden ve romantik komedilerden bir süre uzak kaldıktan sonra Brooklyn Nine-Nine maratonu izledikten sonra Reddit’te yaptığım bir araştırmadan öğrendiğim bir gerçek bu. Akşamın en inanılmaz kısmı olmayabilir ama o yorumdan alınmıyor. Sadece ağzının kenarı hafifçe seğiriyor.

“Hayır, öyle değil. Ama bu istisnai bir durum.”

“Olağanüstü” kelimesini gerçekten kullanmazdım, ama herkesin kendi zevki.

“Bu gece ne olduğunu anlamama yardım etmeniz gerekiyor,” diyor kadın, bir polis memuru çadırın içinden geçip önüne bir yığın dosya bırakırken. Bir fotoğrafın köşesi kayıyor ve sarı saçlar ile gül yapraklarının görüntüsü gözlerimi kaçırmama neden oluyor. En azından ipuçlarını birleştirmeye başlamışlar bile.

“Diğer tanık ifadelerini toplayacağız ve mümkün olduğunca çok güvenlik kamerası görüntüsü inceleyeceğiz, ancak arkadaşınız Bayan Hamilton’ın bize anlattıklarından yola çıkarak, sizin söyleyecekleriniz sayesinde daha iyi bir fikir edinebileceğimizi düşünüyorum.”

Doğru. Filmin bu kısmı her zaman jeneriğe geçilen bölümdür. İzleyici, Son Kız’ın kaçtığını öğrendikten sonra yaşananları izlemek istemez. Başrol oyuncusu ve sevgilisinin öpüştükten sonra, kamera şehrin silüetine odaklanacak şekilde geri çekildiğinde, günlerine nasıl devam ettiklerini görmek istemezler.

“Elimden geldiğince anlatacağım,” diyorum, sağlık görevlisi dikişi bitirirken ve anestezinin ipliğin çekme hissini tamamen dindirmediği sırada yüzümü buruşturarak. Gümüş battaniyemi omuzlarıma geri örtüp çadırdan çıktığında, kulüpte olanları özetleyen kilit olay noktalarına, spoiler’larla başlayarak, başlıyorum: John’u bıçakladım. Bunu, inanılmaz derecede yanlış bir motivasyona sahip iki katilden biri olduğu için yaptım. Dosyalara işaret edip, “John neredeyse bu cinayetlerden sorumlu olduğunu itiraf etti ve gecenin başlarında Wes ve ben düşündük ki—” dediğimde, Yüzbaşı Strode’un koyu gri gözleri dosyalardan kalkıp benimkilerle buluşuyor.

“Dedektif Carpenter?”

Başlığı duymak biraz tuhaf, ama onu henüz görmediğimi fark edince hemen aklımdan çıkarıyorum. Onu diğer hayatta kalanlarla birlikte o odada bıraktığımdan beri görmedim. Onun tarafında her şeyin yolunda gittiğini varsaydım, ama gerçekten başarılı olup olmadığını kim söyleyebilir? Sahne arkasında bekleyen üçüncü bir katil olmadığını kim söyleyebilir? Bir tür cinayet üçlüsü... Aman Tanrım.

"Onun... Acaba o...?" diye sorduğumda sesimdeki panik kulaklarımı tırmalıyor.

Dışarıda bağırış çağırışlar var. Öfkeli, umutsuz bir ses, daha sakın, yatıştırıcı seslerle karışıyor, ardından boğuk bir ifade gürültüyü kesiyor.

"Nerede o?"

O sinirli hırıltı gözlerimi kaptandan uzaklaştırdı ve tam zamanında Wes'in görüş alanıma girdiğini görmek için dışarı baktım. Çadırın açıklığından profili görünüyordu, sırlıklam ve göğsü kabarıp inip kalkıyordu, tıpkı Regency dönemi aşk kahramanları gibi; sanki bu gömleği bu gece giymesinin tek sebebi, yırtık, ıslak ve kan lekeli haliyle bile olabildiğince iyi görünmesiydi.

"Jamie!" diye bağırdı ve sanırım bunu ilk kez bağırmıyor.

Kaptan Strode sesi duyunca irkildi, sinirli bir tonla geri bağırdı: "O burada, Carpenter."

Donakalır, döner ve kaptanı görür, ancak gözlerini ondan öteye çevirip gözlerimiz buluşana kadar yanımıza gelmez, yanında kalmaya kararlı iki subayı umursamazcasına yürür. Çadırın içine girdiğinde tüm manzarayı inceler, koyu renkli gözleri ikimiz arasında gidip gelir, sonra tekrar Kaptan Strode'a odaklanır ve yüzündeki tanıma ifadesi, duruşundaki ani değişiklik, kadının onun adını bilme şekli...

Bence o sadece bir kaptan değil, bence o onun...

"Kaptan," diyor kısık bir sesle, daha da doğrulmaya çalışarak. Ama çabalarının karşılığında sadece acı dolu bir homurtu çıkarıyor.

"Dedektif," diyor soğukkanlılıkla, bir kaşı bıkkınlıkla kalkmış. "Siz orada Marlon Brando gibi davranırken"—Ah, sanırım ondan hoşlandım—"bu gece yaşanan rezaletin aslını öğrenmeye çalışıyorum ki ikinizi de daha büyük bir rezaletten kurtarabileyim. Belki de sizi daha erken işe döndürebilirim ki en

sevdiğiniz hobiniz olan beni sinir etmeye geri dönebilirsiniz." Diğer kaşı da kalkık olana katılarak ekliyor, "O zaman, çenenizi kapatabilir misiniz?"

Bu talimat onun başını öne eğmesine neden oluyor ve... evet, aslında bu kadına aşık olabilirim.

"Evet, efendim. Özür dilerim. Ben sadece—"

"Ne?"

Yutkunuyor. Gözleri onunkilerden kaçıp benimkilerle buluşuyor ve sandalyemi geriye itip kendimi onun kollarına atmak isteğime karşı koymak zorunda kalıyorum. Tekrar yutkundüğünde aynı şeyi yapmamak için tüm gücünü harcıyor gibi görünüyor—yemin ederim kafasında üçten geriye saydığını görebiliyorum—ve sonra sakın bir şekilde, "İyi olduğundan emin olmak zorundaydım," diyor.

"Neden öyle diyorsun, Carpenter?"

"Çünkü..."

Sözünü bitirmiyor, sadece bana işaret ediyor, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi, ve o bakışıyla bana bakıyor. Sanırım kendimden sıyrılıp sahneyi izleyebilseydim, kendi yüzümde bunun bir yansımasını görebilirdim. "Beni ilk görüşte etkiledin," "Sana 365 mektup yazdım," "Senin olmanı istedim" bakışı.

Gözlerimi ona indirip tüm vücudunu inceliyorum. Onu kulüpten uzakta ilk kez görüyorum. Kırmızı ışıklardan, yoğun floresan lambalardan, koridorların karanlığından uzakta ve tüm bunlardan arınmış bir halde...

O hâlâ Wes.

"Hımm..." diyor Yüzbaşı Strode ve ona şöyle bir baktığımda yüzünde şaşkın bir farkındalık belirdiğini görüyorum. "Ah... şey, bu... ilginç. Dışarıdaki gösteriyi kesinlikle açıklıyor."

"Hanımefendi, ben—"

Sözünü kesti. "Bayan Prescott, kahve ister misiniz?" dedi, masadan kalkıp klasörleri de yanına alarak. "İhtiyacınız olacak, benim de. İzinli olsa bile, Dedektif Carpenter'ın ben beş dakika yokken işleri idare edebileceğinden eminim. Tabii ki dışarıda iki polis memuru da bekleyip dinleyecek." Dikkatini tekrar Wes'e çevirdi. "Sonra da gidip bir sağlık görevlisine görünmeni ve çadırımın her yerine kan bulaştırmayı bırakmanı istiyorum."

Başını tekrar eğiyor ama bu 1.65 boyundaki kadının kendisinden çok daha uzun olan adama yukarıdan bakarken dudaklarının kıvrıldığını fark ediyorum.

"Evet efendim, teşekkür ederim."

"Carpenter, içgüdülerinizin kusursuz olduğunu kanıtlamış olsanız da, zor durumlara düşme beceriniz oldukça yetersiz... işe döndüğünüzde bunu düzeltmemiz gerekecek."

Yanından geçmek üzereyken duraksadı. Sesi alçak olsa da, "Adını o kapı listesinde görünce..." dediğini duydum. Elini uzatıp omzuna koydu. "Bir an beni korkuttun. İyi ki iyisin, Wes."

Ona ince bir gülümseme sunuyor, sonra omzunu sıktıktan sonra çadırdan çıkıyor. O gider gitmez, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, yürürken bir eliyle kaburgalarını tutuyor. Belki de buluşmamızı erteleyip bir sağlık görevlisine görünmesini sağlamalıyız diye düşünüyorum, ama sonra sandalyeden kalkarken avuçlarını çenemin altına kaydırıyor ve ağlayabilirim çünkü bunu bir daha hissetme şansım olmayabilir. Elleri üzerimde, vücudunun sıcaklığı benimkine yakın, gözlerindeki "beni tamamlıyorsun" bakışı. Korku filmleri ve romantik komediler söz konusu olduğunda zamanlama her şeydir ve eğer çatıya erişimi daha hızlı açıp dans pistine inseydi, eğer John onu benden önce görseydi—

Her şey çok farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Beni öpmüyor, sadece aynı şeyi düşünüyormuş gibi, alternatif sonun farkındaymış gibi bana bakıyor. Başparmakları elmacık kemiklerimde geziniyor, ellerimi bileklerine doladığımda nabızı parmak uçlarıma güçlü bir şekilde çarpıyor ve bir an için kaldığımız yerden nasıl devam edeceğimizden emin olamıyorum. Kaldığımız yer, bir katille buluşmaya giderken olmuştu.

"Onları çıkardın mı?" diye soruyorum, en güvenli başlangıç cümlesini seçerek. Başını sallayıp alnını benimkine yasladığında, gözyaşlarımı gerçekten zorla tutmak zorunda kalıyorum. Bu noktada çoktan ağlamış olmam gerekirdi ama bir seri katilin saldırısından sağ kurtulmak söz konusu olduğunda, sanki sınırsız bir gözyaşı kaynağı varmış gibi geliyor.

"Onlar iyiler. Hepsi iyi."

Onun burada olması bunu doğruluyor, ama bu sözleri duymak yine de göğsümün derinliklerinden rahatlatıcı bir iç çekişe neden oluyor.

"Laurie iyi mi?" diye soruyor.

Arkadaşım ve kızım için sesindeki endişeyi duyunca kalbim eriyor.

"Evet, öyle. Şu anda onunla konuşuyorlar."

Geri çekildi, yüzündeki ifade ciddiye; saçlarımı yüzümden çekti ve avuç içlerini çeneme doğru indirdi.

"Bunun çok örneği olacak. Buradan sonrası uzun bir yol olacak Jamie. Hepimizi tekrar tekrar sorgulayacaklar. Olan biten her şeyi yeniden anlatmamızı isteyecekler. Filmlerdeki gibi kolayca çözüme kavuşmayacak, biliyorsun?"

Aklıma bir fikir geliyor. Mükemmel bir dünyada bu akşamın kalıntılarını silip süpürür, daha güçlü, daha bilge ve belki biraz daha yıpranmış ama yine de sapasağlam geri dönerdim. Ama haklı, filmlerdeki gibi değil. Bu gece olanların sonuçları, yankıları ve geniş çaplı etkileri var.

"Seni duydum—bana söylediler..." Sesi sakın, yumuşak ve ne söylediklerini anlamam için devam etmesine gerek yok. Filmin sonunda bir 'Son Kız'ın tam olarak ne yaptığını çok açık bir şekilde anlatmıştım. Ama teori ve gerçeklik iki farklı şeydir ve belki de bu—John'a yaptığım şey—tüm itici güçlerin en büyüğüdür. Belki de daha başlamadan bizi durduran şey budur. Ama ben bir şey söyleyemeden Wes benden önce davrandı.

"Yani, uzun vadeli bir ilişki aramadığını söylemiştin, değil mi?" diye soruyor, çenemi yukarı kaldırarak gözlerindeki güven verici bakışı görmemi sağlıyor ve bu da tüm belirsizliği ortadan kaldırıyor.

Wes, bundan çok daha güçlü bir yapıya sahip.

Öyleymişim, anlaşılan ben de öyleyim.

"Evet?"

"Bu benim için gerçekten kabul edilemez bir durum, Jamie Prescott."

Başımı salladım, ellerimi aşağı indirip gömleğinin kalan kısmını kavradım—kaburgalarına dikkat ederek—ve onu kendime doğru çektim.

"Şey, Dedektif Carpenter..." Bunu mırıldandığımda gözlerini kapatıyor, başını sallıyor ve içimdeki yorgunluk ve paramparçalık olmasaydı beni gülümsetecek küçük bir "kahretsin" mırıltısı çıkarıyor. Gözleri tekrar açılana kadar bekliyorum ve "Uzun vadeli bir şey söz konusu olduğunda istisna yapmaya hazırım," diyorum.

"Evet?"

"Evet. Sonunu bozmak istemem..."

Burada geri adım atma fırsatım var. Aramızdaki bu durumu küçümseme, beklentilerimi düşük tutma ve hayal kırıklığına uğramama şansım var. Ama bu gece aldığım tüm riskler arasında, bir film sahnesine bakmaya gerek kalmadan biliyorum ki, bu risk karşılığını verecek.

“...ama sanırım ben de sana aşık olacağım.”

Eğer bu bir romantik komedi olsaydı, gülerdi ama şu an her şey çok gerçek ve çok ham. Bunun yerine, burnundan derin bir nefes alıp sertçe veriyor, elleri çenemi sıkıca kavıyor, sonra dudaklarımı sıkıca kendi dudaklarına çekip sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni öpüyor.

SON SÖZ

“Ne yaparsan yap... sakın aşık olma.” —Elm Sokağında Kabus
Değil

SEKİZ AY SONRA

Banyonun dışında bir hareketlilik var. Biri gizlice dolaşıyor ya da saklanmaya çalışıyor gibi değil, normal apartman sesleri. Bir kapının kapanması. Anahtarların tezgaha çarpması. Ayakkabıların yere düşmesi. Bu yine de duş başlığının altında donup kalmamı ve sesleri daha dikkatlice dinlememi engellemiyor. Eğer birisi daireme girmeye yetecek kadar aptalsa, bununla başa çıkabileceğimden eminim.

Onlar benim kim olduğumu bilmiyorlar mı?

Ayak sesleri banyo kapısına daha yakın geliyor ve büyük ihtimalle Laurie'nin unuttuğu bir şey için geri döndüğünü düşünsem de, saçımı yıkamaya henüz geri dönmüyorum. Yeni dairemiz adeta Fort Knox gibi, içeri girmeye kalkışmak için deli olmanız gerekir. Olanlardan sonra taşındık ve yeni yerimiz daha büyük, daha güvenli, nasıl kaçılacağını biliyorsanız daha kolay. Gerçi bu bizim için bir zorunluluk değil. Duvarları incecik ve su basıncı gülünç derecede düşük olan o berbat küçük dairemizden çok daha fazla tehlikedeydik halka açık bir yerde. Yeni duşumuz gibi değil tabii ki, kapının dışında hareket olup olmadığını dinlerken sürekli sıcak su akıtıyor.

"Merhaba?" diye seslenmeyeceğim.

Hâlâ tam bir aptal değilim.

Son sekiz ayda, o gecedен sonra elde ettiğim hayattan en iyi şekilde yararlanmaya kararlı bir şekilde çok fazla terapiye gittim. Terapistim benimle çok

gurur duyuyor ve aslında terapinin amacı da bu değil mi? Bir yabancıya yüzlerce dolar ödeyip, size içsel sorunlarınızla nasıl başa çıkacağınızı göstermesini ve sonra da bunu iyi yaptığınızı söylemesini sağlamak. Ve tüm seanslardan, egzersizlerden, stratejilerden ve destek insanlarından sonra kendimi iyi hissediyorum. Ayrıca, yaşananlarla ilgili daha kadın düşmanı, suçlayıcı haber makalelerinden ve videolarından uzak durmak da yardımcı oluyor. Hayır, "John" -gerçek adı değilmiş, sonradan anlaşıldığı üzere- yaptığı şeyi yapmaktan vazgeçmesi için iyi bir kadının sevgisine ihtiyaç duymadı. İyi bir tıp uzmanının bakımına ihtiyacı vardı.

Kapıdaki vuruşlar omuzlarımı kulaklarımın hizasından aşağı indiriyor. Anlaştığımız şifre, Talking Heads'in "Psycho Killer" şarkısının "fa fa fa fa" kısmının melodisi. Kapı açılıyor ve kibar bir selamlaşma yerine daha fazla ayak sesi duyuluyor, ardından duş perdesi Psycho tarzında aniden açılıyor.

Gözlerimi kırıyorum. O da gözlerini kırıyor. Sonra Wes duşa giriyor, beni eklemlerimi kontrolsüz bırakacak şekilde hızlıca baştan aşağı süzüyor, ardından çenemi kavrayıp ağzını benimkine kapatarak beni suyun altına itiyor.

Bana takıntılı.

"On kişiyi öldürme" türünden bir saplantı değil. Daha çok "benimle öpüşmek için duşa tamamen giyinik girme" türünden bir saplantı.

Bu da oldukça şanslı bir durum, çünkü ben de ona takıntılıyım.

İşte bu yüzden kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Gömleğinin kumaşı ellerimin altında kaygan ve ağırlaşana kadar onu öptüm. Geriye yaslanıp, gözlerimi yüzüne indirip suyun yanaklarından ve dudaklarından nasıl aktığını izlediğimde gülümsedim. Çünkü yaşananlardan sonra bile, gerçek hayat doksan dakikalık bir film gibi düzgün bir şekilde sonuçlanmasa da, o gecenin diğer tarafında olmanın bazı avantajları var ve bunlardan biri de onu rahatlatmış, mutlu ve kan içinde değil görmek.

"Tekrar hoşgeldiniz."

Bir haftadır uzaktaydı, Chicago'daki bazı karakollarda eğitim veriyordu. Muhtemelen kulüpten kan, ter, kir ve o aptal simlerle kaplı bir halde çıktığımızdan beri ayrı kaldığımız en uzun süre bu.

"Eve dönmek güzel." Sırıtarak bir adım geri çekildi ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Bunu duşun dışında yapması gerekirdi aslında.

"Bugün öğleden sonra seni almaya geleceğimi sanıyordum."

"Daha erken bir uçuş buldum." Islak gömleğinin altından sesi boğuk çıkıyordu, gömleğini başından geçirirken. "Kardeşim nerede?"

Sırıtiyorum. Wes, birkaç ay önce Bed-Stuy'daki küçük dairemizden ayrıldığımızda bizimle birlikte yaşamaya başladı. İlişkinin bu kadar erken aşamasında böyle büyük bir adım atmak büyük görünebilir, ama bence bir kişiyle birlikte bir katliamı atlattıktan sonra, bir iki dönüm noktasını atlamanıza izin veriliyor. Hayatımıza o kadar kolay, zahmetsizce girdi ki, güne bağlı olarak, eve her geldiğimde en sevdiğim iki insan tarafından kuşatılmamı hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

"Laurie çekim yerinde," diyorum ve saç kremime uzanıyorum.

Belgeselin geliştirme çalışmalarına bir ay önce başladı. Gerçek prodüksiyona geçmeleri biraz zaman alacak, ancak bu onun iyileşme yöntemi. Olayın yaşandığı yere geri dönmek, her olayı ve görgü tanığı ifadesini kaydetmek ve belgelemek.

Bir ara tekrar gelmek isteyip istemediğimi sordu ve ben reddettim.

O kulübün her katını, her köşesini, her saklanma yerini biliyorum ve gün ışığında görmenin bana herhangi bir rahatlama sağlayacağını sanmıyorum. John ve Billie'nin temizlikçileri nasıl iptal edip o sabah kulübe girip, sanki bir katliam yerine sürpriz bir parti hazırlıyorlarmış gibi tüm mekanı nasıl hazırladıklarını bilmenin, onların çabalarından sağ kurtulduğum için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını sanmıyorum. Güvenlik görevlisini öldürüp, giriş yapmadan önce onu ara sokakta bıraktıklarını veya John'un iki barmeni öldürüp, ışıklar tekrar açıldığında yüzünde hâlâ korku ifadesi oluşturmayı başardığını bilmek, değiştiremeyeceğim bir gecenin faydasız tekrarlarından başka bir şey sağlamadı. Terapistim de aynı fikirde. Geri dönmüyorsun. O berbat, tatsız eski sevgiline geri dönmüyorsun. Katil evdeyse merdivenlerden yukarı koşmuyorsun.

Laurie'nin bu kadar anlamsız bir şeyde düzen arama isteğini yargılamıyorum. O gece onun hikayesi benimkinden farklı gelişti. Ben olayı en ön sıradan izlerken —yüksek çözünürlüklü görüntüler, surround ses—o karanlıkla, çıkmazlarla ve felç edici bilinmezlikle karşı karşıyaydı.

Yani eğer ileriye doğru bir yol bulmak için geriye dönmesi gerekiyorsa, her adımında onu destekleyeceğim, ama olanları ve oynamam gereken rolleri biliyorum. Yıllar geçtikçe, ilgi azaldığında ve daha korkunç olaylar yaşanıp John

ve Billie'nin yaptıklarından dikkatleri uzaklaştırdığında, kimliğimi tanımlamak için Kasım ayındaki o soğuk Salı gecesi olanlardan başka şeylere ihtiyacım olacağını biliyorum.

İşte bu yüzden geri dönmeyeceğim.

Wes duş için daha uygun şekilde soyunduğunda, elini uzatıp duş jelini alıyor; eli, pahalı ve güzel şişeme tehlikeli derecede yaklaşıyor, ta ki ben ona vurup onu üçü bir arada olan şampuanıyla yetinene kadar. Saçımdaki saç kremini durulamayı bırakıp onun sabunlanmasını izliyorum. Bu... büyüleyici. Bu hafta gördüğüm en iyi şey.

"Bugün dersin var mı?"

Dış dünyadan uzaklaşmak için bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda bir tezi ne kadar hızlı bitirebileceğiniz komik. Ayrıca, çokça duyurulan bir kan banyosundan sonra iş bulma olasılığınızın nasıl arttığı da komik. Henüz tür teorisi değil, ama onu öğretmem için birinin ölmesi gerekecek. Ama artık bir üniversitede ders veriyorum ve bunun için para alıyorum. Film Çalışmalarına Giriş dersi. Yaz dönemi için daha küçük bir sınıf olsa da, sonbahardaki daha büyük dersler için bir deneme niteliğinde. Bazı insanların yeni kazandığım şöhretim yüzünden dersime geldiğini, ama en azından işimde gerçekten iyi olduğum için kaldıklarını kabullendim.

"Bugün ders yok. İzin günüm." Saçıma durulamaya geri dönüyorum çünkü avucunun karın kasları üzerinde yaptığı o yavaş, uzun süreli hareketin kasıtlı olmadığına imkan yok. Yukarı baktığımda, gözlerindeki eğlenmiş parıltı her şeyi anlatıyor. Göz manyağı.

"Harika. Sonunda hep bahsettiğin Poltergeist/Hayalet ikili film gösterimini yapacak mıyız?" Kalçalarımın tutup bizi döndürerek kendini duruluyor, ama bırakmayınca bunu bir davet olarak algılıyorum ve köprücük kemiğinde biriken suyu yalıyorum. İşaret parmağımı dövmesinin ucuna batırıp soyut, birbirine dolanmış sarmaşıklar ve dikenli yaprakları omzunun üzerinden, sırtından, kaburgalarının etrafından, kalbinin üzerindeki dokunulmamış deri parçasına kadar takip ediyorum. Onu The Conjuring'i izlemeyi bitirmeye ikna etmeye çalıştığım her seferinde dövmeyi genişletip oraya yüzümü eklemekle tehdit ediyor – zavallı adam alkış sahnesinden öteye geçemedi – ama neyse ki o alan hala

boş. Parmağımın yönünü tersine çevirerek, mürekkebin detaylarını hafızamdan takip ediyorum. Artık çok iyi biliyorum.

Onun her yönünü çok iyi tanıyorum. Aylarca süren, yüzeysel bilgilerle geçen bir sürecin ardından, o korkunç travmatik durumun dışında nasıl biri olduğunu daha yakından tanıdım ve haklıydım. O gece işler farklı olsaydı bile, sanırım yine de burada olurduk. Birlikte.

Başını spreyin etkisiyle aşağı eğiyor, dudaklarını alnıma bastırıyor, sonra yanağını şakağıma yaslıyor ve ellerini belimin alt kısmında gezdirerek okşuyor... Her şey çok güzel.

"Bu hafta film çekimlerim bitti," dedim ve o hareketsiz kaldı, sırtı kaskatı kesildi.

"Sen kimsin ve duşumda ne yapıyorsun? Yani, çok güzelsin, çıplakken harika görünüyorsun ama—" Kalçalarımın tutmaya devam ederken hırslayarak beni itti, "Sen benim kız arkadaşım değilsin. Benden uzak dur."

Sözlerine rağmen, beni tekrar göğsüne çekiyor ve ben de ağzına doğru gülüyorum. Durabildiğimde, son bir haftadır onu yanımda hissetmediğimi, aylar önce kurtulamama ihtimalinin her zaman olduğunu fark ettiğimde, göğsümdeki o kanca, artık kalıcı gibi gelen kanca, beni çekiyor. Göğsündeki yara izi göz hizamın hemen altında ve parmaklarımı saç ve bronzlaşmış teni kesen pembe çizginin üzerinde gezdiriyorum.

"Seni özledim," diyorum.

Alnını alnıma yasladı ve dudaklarımız arasındaki o ince boşluğa fısıldarken burunlarımız birbirine değdi: "Ben de seni özledim."

Elleri çenemi kavramak için kalktı ve gözlerine baktığımda, bir kez başını salladı, beni şimdiki zamana geri getirdi. Buradayız, şimdi, günümüzü planlıyoruz çünkü hiçbir tehlike ve tehdit yok, hayatımızın o bölümünün jeneriği çoktan bitti ve sonrasında sinemada kalmamaya karar verdik.

"Belki de bir süre burada kalırsınız," diyorum. Ağzımdan çıkan kelimelerin etrafını öpüyor ve düşüncelerimi kaybetmemek için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor. "Sonra da havalı bir barista kahve siparişindeki adını yanlış yazsın."

"Bana da uygun geliyor."

Sanırım ona boya kurummasını izlemeyi veya Laurie'nin yeni erkek arkadaşıyla izlememizi istediği Nepalli keçi çobanları hakkındaki son belgeseli izlemeyi

önerseydim de aynı şeyi söylerdi – erkek arkadaşı her şeyden önce bir sonraki Edgar Wright olmak istiyor, yani çok iyi anlaşıyoruz –

"Hey, Wes?"

Başka şeyler de dikkatini çekmeye başladı. Göğüslerim, göbek deliğim, benim... Mmm. Ellerini belime doğru çekiyorum ama su yüzünden tekrar aşağı kayıyorlar herhalde.

"Hımm?" diye dalgın bir şekilde sordu, kolunu sırtıma dolayarak beni duş başlığının altına çekti.

Arkama yaslanıp soruyorum: "Seni ne mutlu ediyor?"

Bana o gülümsemesiyle bakıyor. İster bir cinayet mahallinin ortasında olayım, ister duşta, damarlarımda kanın kaynadığını hissettiren o gülümseme.

"Bunun oldukça açık bir şey olduğunu düşünmüştüm, Jamie."

Ne yaptığımı biliyor. Bu bizim yaptığımız bir şey. Artık psikopat katillerden kaçmaktan başka şeyler de yapıyoruz. Mesela çiftçi pazarlarına gitmek, birbirimizi havaalanına götürmek, birlikte duş almak ve bana her zaman cevabını bildiği soruları sormak gibi.

Dudakları benimkine değiyor ve "Seni ne mutlu ediyor?" diye soruyor.

Cevabı zaten biliyor çünkü ona sürekli söylüyorum. Çok ortak noktamız var. Ve bunun başarılı bir ilişki için çok sağlam bir temel olduğunu duydum. Bir de bir katliamdan sağ kurtulmak. O da oldukça sağlam bir temel.

"Bunun da çok açık olduğunu düşünmüştüm," diyorum, gülmek için dudağımı ısırarak. Belimden elini kaldırıp yüzümün önünde üç parmağını gösterdiğinde, ağzım kocaman bir sırıtışa dönüşüyor.

Bu adama duyduğum aşk iğrenç bir şey.

Ve bir zamanlar -kendimi savunmak için söylüyorum, en fazla iki dakika kadar- onun öyle bir katliam düzenleyebileceğini ve bunun da bana kardiyo antrenmanına dair yepyeni bir bakış açısı kazandırabileceğini düşünmüştüm.

Bir parmağını aşağı doğru büküyor.

Üç.

Kolunu belime sıkıca sarıyor, böylece karın karına geliyoruz.

İki.

Kollarımı boynuna doladım ve göğüs göğüse geldik. Böyle bir pozisyonda sadece iki olası sonuç var, ama konu Wes olunca aklıma sadece biri geliyor.

Bir.

Gözleri benimkilerden hemen önce kapanıyor, ama gülümsemesi dudaklarımın onun dudaklarına değdiği noktaya mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Sen."

"Sen."

Bundan sonra bir süre konuşmayı bırakıyoruz. Diyalogumuzun yerini, fayanslardan yankılanan su sesleri, nefes nefese kalmalar ve birbirlerinin tercihlerini öğrenme fırsatı bulmuş ve kilitli kapının ardında bir katil olmadığı için bunları özgürce yaşama lüksüne sahip iki insanın keyifli sesleri alıyor.

Ve bu iyi bir şey. İyiliğin vaadi, hâlâ elde edilebilecek iyi şeyler olduğu gerçeği, derimizde iz bırakan yaralardan daha derinlerde yatan yaraları iyileştirmeye yardımcı oluyor.

Bazen her şey duşta seks yapmak, kahvaltı paylaşmak ve kahve siparişinizi beklerken el ele tutuşmakla ("Wentz?") sınırlı kalmıyor. Bazen kendimi karanlığa, hayatta kalma suçluluğuna, travmaya, ıstıraba, korkuya geri sürüklenmiş buluyorum. Bu Wes'in de başına geliyor. Laurie'nin de. Ama çoğu zaman kendimizi kurtarabiliyoruz ve eğer bunu yapmakta zorlanıyorsak, tıpkı o gece olduğu gibi, birbirimize yardım etmek, birbirimizi desteklemek, hayatta kaldığımızı hatırlatmak için sırayla birbirimize destek oluyoruz. Ve bu, John'un inanmak istemiş olabileceği şeylere rağmen, şans eseri, kader veya yazgı sayesinde değil, yaptığımız seçimler sayesinde oluyor. Formülü bilseniz bile, hikayenin nasıl gelişeceğine karar vermeniz gerekiyor. Filmin nasıl bitmesini istediğinize karar vermeniz gerekiyor. Filmde hangi rolü üstleneceğinize karar vermeniz gerekiyor. Çünkü Son Kızlar ve Başrol Kadınları doğuştan olmazlar. Onlar yaratılırlar. Onlar, yaptıkları seçimlerin bir sonucudur.

Sonunda ikisini de olmayı seçtim.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle teşekkürüm her zaman en büyük hayranım ve tüm çalışmalarımnda sürekli "ilk göz" olan Ryanna'ya olacak. Abartmadan söyleyebilirim ki, bu ve yazdığım her öykünün dünyaya ulaşmasının sebebi sensin. Teşvikin, desteğin ve gerçek zamanlı yorumların bana hayat veriyor. Ayrıca bana efsanevi "tozlu kömür parçası" ifadesini orijinal bağlamında hediye ettin. Bu kitabın seni rahatsız eden (romantik) tüm kısımlarını sabırla okuduğun için teşekkürler.

Eski iş arkadaşım ve korku filmlerine olan tutkumu ateşleyen kadına teşekkür ederim. Melody, arkadaşlığımızın başlangıcı olarak Creep'i izlemek gerçek bir kumar olmuştu ama Tanrı şahit ki buna değdi. Sen ve ben olmasaydık Jamie ve Laurie olmazdı. Seni seviyorum (çoğu sarılmayı başlatan ben olsam bile).

İnanılmaz menajerim Hana El Niwairi'ye, sesime şans verdiği ve ne kadar uçuk olursa olsun fikirlerime inandığı için teşekkür ederim. Geriye dönüp baktığımda, dünyanın öbür ucundan salı sabahı saat sekizde bir slasher romantik komedisi sunmak benim açımdan oldukça cesur bir hareketti, ama sen vizyonu hemen anladın ve o zamandan beri onu destekledin. Senin için bu tuhaf kadın baş karakterleri yazmaya devam edeceğim (gerçi belki de yazabileceğim tek tür bunlar).

İnanılmaz Anthea Bariamis, Molly Gregory, Molly Crawford, Rosie Outred, Matt Attanasio, Faren Bachelis, Christine Masters ve Simon & Schuster, Atria Books Australia, Gallery Books ve Simon & Schuster UK'deki bu kitabı hayata geçiren herkese teşekkür ederim; sizler olmasaydınız bu kitap B sınıfı bir saçmalık olabilirdi. Hikayedeki boşlukları bulduğunuz, tüm gizli detayları doğruladığınız ve bu karakterleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. İnanılmaz harita

için Tonia Composto'ya da teşekkürler. İlk çizimlerim muhtemelen kanlı bir peçeteye çizilmiş olsaydı daha faydalı olurdu, ama siz Serendipity'nin çılgınlığını hayata geçirdiniz.

Jamie ve Laurie'nin dostluğu gibi bir dostluğu konu alan bir kitap yazarken gerçek hayattan ilham almak şart, bu yüzden kitabın başlangıcından beri bu işe yatırım yapmış inanılmaz kadınlardan bazılarını kısaca sıralayalım: Gemma, beni ne kadar akli başında tuttuğunu ve beni nasıl desteklediğini asla kelimelerle ifade edemeyeceğim. İnancın ve desteğin, tüm büyük kötülüklerle başa çıkabileceğimi hissettiriyor. Jenna, ilk oda arkadaşım ve tüm hikaye fikirlerimi ilk anlattığım kişi (ergenlik yıllarımızda seni uyutsalar bile). Sen benim uğur tılsımımsın ve kurgusal karakterlerime olan duygusal yatırımının sınırı yok. Rachelle, bu esere ilk göz atanlardan biri ve... kelimenin tam anlamıyla yapmak istediğim her şeyin savunucusu. Sana Josh Groban gibi yaklaşmak istemiyorum ama beni yükseltiyorsun ve bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Queensland Yazarlar Merkezi'ne teşekkür ederim. 1. bölümün çok, çok (gerçekten çok) erken bir örneği 2024'te GenreCon'da anonim olarak yüksek sesle okundu ve bu fırsat ve gelen tepkiler, bu öyküyü dünyaya duyurmak için ihtiyacım olan itici güç oldu. Ayrıca, yeni yazarlar için sunduğunuz inanılmaz programlar ve fırsatlardan da bahsetmek isterim.

Sevgili dostlarım ve ailem. Çok sayıda insanla birlikte olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum ve hepiniz bana sayısız şekilde destek oldunuz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ve son olarak, sana. Evet, sana. Teşekkür bölümünü okuyorsun, değil mi? Muhtemelen tüm jeneriği izlemek için sinemada da kalıyorsundur, değil mi? Meraklı küçük aptal. Neyse, muhtemelen ilk karşılaşmamızda sana aptal dememeliydim, ama bu kitaba bir şans verdiğin için, bana bir şans verdiğin için teşekkür etmek istiyorum. Her ne kadar inanılmaz derecede kanlı olsa da, bu hikaye çok fazla sevgiyle yazıldı. Kolay olduğunu söylemiyorum, ama bu sayfalar bana neşe veren birçok şeyle dolu: filmler, kadın arkadaşlıkları, göz teması, Bill Pullman. Ayrıca çok sevmediğim ve edebi bir pala ile parçalamak istediğim birkaç şey de var. Umarım Jamie'nin hikayesini beğendin ve daha fazlası için geri dönersin.

YAZAR HAKKINDA

© Britt Spring

SHAILEE THOMPSON, Avustralya'nın Brisbane şehrinde yaşayan bir yazar ve eğitimcidir. Her zaman zeki, yumuşak kalpli ve olağanüstü zorluklara karşı güçlü iradeli kadınlara ilgi duymuştur. "How to Kill a Guy in Ten Dates" (Bir Erkeği On Randevuda Nasıl Öldürürsün) ilk romanıdır. Onu Instagram'da @ShaileeWrites adresinden bulabilirsiniz.

SimonandSchuster.com.au

www.SimonandSchuster.com.au/Authors/Shaillee-Thompson

GÖRSEL AÇIKLAMASI

Açıklama 1: Üç katlı (zemin/birinci kat, asma kat ve bodrum) "Serendipity" adlı bir mekanın kat planı. "Serendipity" başlığı üstte stilize edilmiş, üzerinde "cravin" kelimesi çizilmiştir. Disko topu, gül, yapraklar ve kalpler gibi dekoratif unsurlar planı çevrelemektedir. Zemin/birinci katta, masalar ve sandalyelerle çevrili merkezi bir dans pisti bulunmaktadır. Mekanın karşılıklı iki tarafında iki bar yer almaktadır. Kadın tuvaletleri sağda, erkek tuvaletleri soldadır. Giriş kapısının yakınında bir vestiyer bulunmaktadır. Merdivenler asma kata ve bodruma çıkmaktadır. Asma kat, çevresinde korkuluk bulunan zemin kata bakmaktadır. Ek oturma alanları, bir bar ve en sağda VIP odaları içermektedir. Koridorlar VIP odalarını ana alana bağlamaktadır. Bodrum katında daha küçük bir dans pisti, bir bar ve tuvaletler bulunmaktadır. Merdivenler burayı üst katlara bağlamaktadır. Sol alt köşedeki semboller, mekanda kabinler ve nişlerin bulunduğunu gösteriyor. Görselde, kalbin içinden geçen bir bıçak, kokteyl bardakları ve "Merhaba, benim adım..." yazılı isim etiketleri gibi eğlenceli unsurlar yer alıyor. GERİ.

ON RANDEVUDA BİR ERKEĞİ NASIL ÖLDÜRÜRSÜNÜZ

İlk olarak 2026 yılında Avustralya'da yayınlandı.

Atria Books Australia, Simon & Schuster (Australia) Pty Limited'in bir yayın markasıdır.

4. Kat, 32 York St, Sydney NSW 2000

New York Amsterdam/Antwerp Londra Toronto Sidney/Melbourne Yeni Delhi

Web sitemizi www.simonandschuster.com.au adresinden ziyaret edin.

Simon & Schuster, 100 yılı aşkın süredir yazarları ve yarattıkları hikayeleri desteklemektedir. Yazarın fikri mülkiyetinin telif hakkına saygı göstererek, Simon & Schuster'ın ve yazarın gelecek yıllarda da olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın alarak yazarın telif hakkını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, açık izin alınmaksızın herhangi bir formatta çoğaltılamaz veya saklanamaz; ayrıca herhangi bir web sitesine, veritabanına, dil öğrenme modeline veya başka bir depoya, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınız için Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine veya permissions@simonandschuster.com adresine başvurabilirsiniz.

© Shailee Thompson 2026

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

ATRIA BOOKS ve colophon, Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylara, yerlere veya kişilere (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitaba ait katalog kaydı Avustralya Ulusal Kütüphanesi'nde mevcuttur.

ISBN: 9781761634871

Kapak tasarımı: Kara Klontz Design

Harita: Tonia Composto

İç tasarım: Hope Herr-Cardillo

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM